CĂRȚI ROMANTICE

Învață să visezi

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Scanned by CamScanner

Fără un ban în buzunar, fără slujbă, cu mașina stricată și un copil de cinci ani de care trebuie să aibă grijă, poate că oricui viața i s-ar fi părut imposibil de grea. Și totuși... Rachel Stone, o văduvă hotărâtă cu un caracter puternic, a învățat că trebuie să lupte, în ciuda trecutului său scandalos și a orașului în care a avut curajul să se întoarcă, deși este conștientă că toată lumea o urăște.

Rămas cu inima frântă după ce soția și fiul său au fost uciși într-un accident stupid, și fără meseria de medic veterinar pe care nu mai are nici un imbold să o practice, cu o afacere pe care o detestă și o familie care îl tratează ca pe un infirm, Gabe Bonner doarme cu pistolul pe noptieră, așteptând momentul în care va putea face gestul final. Nu vrea decât să fie lăsat în pace de toată lumea și cu atât mai mult de femeia frumoasă și neînfricată, cu limbă ascuțită și atitudine, care apare de nicăieri să-i invadeze proprietatea și viața.

Între bărbatul care a uitat ce înseamnă tandrețea și fe- [illegible] nu mai are nimic de pierdut nu poate exista [illegible] cu scântei. Însă cei doi vor porni îm- [illegible]tr-o călătorie de vindecare și regăsire către un loc unde, prin puterea magică a iubirii, vor afla că unele visuri chiar se împlinesc.

Susan Elizabeth Phillips a scris 23 de romane traduse în 30 de limbi și apărute pe lista de bestselleruri din *New York Times*, *Publisher's Weekly* și *USA Today*. A primit 4 premii RITA pentru „Cel mai bun roman", precum și Premiul pentru întreaga activitate din partea *Romantic Times*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2369-0

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Învață să visezi

Traducere din limba engleză
Diana Țuțuianu

capitolul 1

Până și ultimul grăunte de noroc al lui Rachel Stone dispăru în fața cinematografului în aer liber, Pride of Carolina Drive-In. Acolo, pe un drum asfaltat de munte cu două benzi ce sclipea de la căldura după-amiezii de iunie, vechiul ei Chevy Impala își dădu ultima suflare troncănind sinistru.

Abia apucă să tragă mașina pe dreapta pe marginea șoselei, înainte ca un nor de fum negru să iasă de sub capotă și să îi obtureze vederea. Mașina își dădu duhul chiar sub firma în formă de stea asimetrică, cu nenumărate colțuri, colorată în galben și violet, cinematografului în aer liber.

Acest ultim dezastru era de-a dreptul copleșitor. Își împreună mâinile pe volan, își lăsă capul să îi cadă pe ele și se abandonă disperării care mușca din ea de trei ani în șir. Aici, pe acest drum cu două benzi, chiar lângă orășelul numit în mod ironic Salvation[1], din statul Carolina de Nord, ajunsese în cele din urmă la capătul drumului ei personal spre iad.

– Mami?

Își șterse ochii cu încheieturile degetelor și își înălță capul.

– Am crezut că dormi, scumpule.

– Am dormit. Însă sunetul ăla oribil m-a trezit.

Se întoarse și se uită la fiul ei, care nu de mult își sărbătorise aniversarea de cinci ani, așa cum era, pe bancheta din spate, înconjurat de grămezi de lucruri și cutii voluminoase în care se afla toată averea lor de pe lumea asta. Portbagajul Chevroletului Impala era gol, pur și simplu pentru că fusese lovit în urmă cu câțiva ani și nu se putea deschide.

---

[1] *Mântuire*

Pe obrazul lui Edward se vedeau urme de la locul în care stătuse cu fața lipită de banchetă, iar părul lui șaten-deschis era zbârlit la vârtejul din creștetul capului. Era mic de înălțime pentru vârsta lui, prea slab și încă palid de la recenta bătălie pe care o dăduse cu pneumonia care îi pusese viața în pericol. Era sufletul ei.

Acum ochii lui căprui, foarte serioși și deloc veseli, se uitau la ea peste capul Calului, iepurele din pluș destul de ponosit, cu urechile tocite, ce fusese companionul lui permanent încă de pe vremea când era bebeluș.

– Iarăși s-a întâmplat ceva rău?

Ea își simți buzele țepene în timp ce le arcuia în forma unui zâmbet care să îl liniștească.

– O mică problemă cu mașina, asta-i tot.

– O să murim?

– Nu, scumpule. Bineînțeles că nu. Acum, ce-ar fi să ieși puțin afară să-ți dezmorțești picioarele în timp ce eu arunc o privire la motor. Doar să nu ieși în drum.

El prinse între dinți urechea zdrențuită a iepurelui Calul și se cățără peste un coș de rufe plin cu haine de joacă luate la mâna a doua și câteva prosoape vechi. Avea picioarele subțiri, ca niște bețișoare palide îmbinate prin genunchii osoși, iar la baza gâtului avea o mică pată de culoarea vinului de Porto. Era unul din locurile ei preferate unde îl săruta. Se aplecă peste speteaza scaunului și îl ajută să deschidă portiera, care funcționa doar puțin mai bine decât portbagajul stricat.

„O să murim?" De câte ori îi pusese el această întrebare în ultima vreme? Deși nu fusese niciodată un copil deschis și sociabil, aceste ultime luni îl făcuseră și mai temător, mai precaut și mai matur față de vârsta lui.

Presupuse că îi era foame. Ultima masă completă pe care i-o dăduse fusese în urmă cu patru ore: o portocală, o cutie de lapte și un sendviș cu gem mâncat la o masă de picnic de pe marginea drumului, undeva lângă

Winston-Salem. Ce fel de mamă n-ar fi putut să își hrănească copilul mai bine de-atât?

Una căreia nu îi mai rămăseseră decât nouă dolari și ceva mărunțiș în portofel. Nouă dolari și ceva mărunțiș ce o separau de sfârșitul lumii.

Își surprinse imaginea reflectată în oglinda retrovizoare și își aduse aminte că pe vremuri fusese considerată frumușică. Acum ridurile de încordare și de grijă îi încadrau gura precum niște paranteze și țâșneau în evantai din colțul ochilor ei verzi ce păreau că îi acoperă practic toată fața. Pielea plină de pistrui de deasupra pomeților obrajilor era atât de palidă și de întinsă încât părea gata să plesnească în orice moment. Nu avea bani pentru saloane de înfrumusețare, iar părul ei arămiu și creț, asemenea unei coame sălbatice, atârna în vălătuci de culoarea frunzelor stinse de toamnă în jurul feței ei mult prea slabe. Singurul produs cosmetic care îi mai rămăsese era ciotul de ruj de culoare ciocolatie ce zăcea pe fundul poșetei sale, iar ea nu se deranjase să îl folosească de săptămâni bune. Ce rost ar fi avut? Deși avea douăzeci și șapte de ani, se simțea precum o femeie bătrână.

Își aruncă rapid privirea la rochia lejeră fără mâneci, cu nasturi în față, de culoare albastră, ce îi atârna pe umerii osoși. Rochia era decolorată, mult prea mare, iar ea trebuise să îi înlocuiască unul din cei șase nasturi roșii cu un nasture maro după ce acela original crăpase. Îi spusese lui Edward că astfel aducea o notă de originalitate ținutei ei.

Portiera de la Impala scârțâi în semn de protest când o deschise, iar când păși pe asfalt, simți căldura radiind prin tălpile subțiri ca foaia de hârtie ale sandalelor ei albe, destul de uzate. Una dintre barete se rupsese. Făcuse tot ce putuse ca să o coasă la loc, însă rezultatul fusese o porțiune bombată, neregulată și dură care îi frecase partea laterală a degetului mare până îl transformase în carne vie. Era o durere mică, însă, comparativ

cu cealaltă cu care se confrunta în încercarea de a supravieţui.

O camionetă trecu în viteză pe lângă ea, dar nu opri. Părul ei răvăşit îi flutură pe obraji, iar ea îşi folosi antebraţul ca să dea la o parte şuviţele răvăşită şi ca să-şi protejeze ochii de norul de praf ridicat de camionetă. Îşi aruncă rapid privirea spre Edward. El stătea lângă tufişuri cu Calul îndesat la subsuoară şi cu capul lăsat pe spate într-un unghi ascuţit, astfel încât să poată studia firma în formă de stea asimetrică cu nenumărate colţuri colorată în galben şi violet ce se înălţa deasupra lui asemenea unei galaxii explodate. Conturate de beculeţe, firma conţinea cuvintele *Pride of Carolina*.

Cu sentimentul clar că se confrunta cu inevitabilul, ridică rapid capota, după care se trase înapoi din cauza valului de fum negru ce se înălţa de la motor. Mecanicul din Norfolk o avertizase că motorul avea să cedeze, iar ea ştia că de data asta nu era ceva ce putea fi reparat cu bandă adezivă sau cu vreo piesă de la cimitirul de maşini. Îşi plecă capul. Nu numai că pierduse o maşină, îşi pierduse şi casa, căci ea şi Edward locuiau în Impala de aproape o săptămână. Îi spusese lui Edward că erau norocoşi să poată să îşi ia casa cu ei, precum ţestoasele.

Se lăsă în jos şi se aşeză pe călcâie şi încercă să accepte cea mai nouă calamitate dintr-un şir lung care o aduseseră înapoi în oraşul în care jurase că nu se va mai întoarce vreodată.

– Ieşi de-acolo, copile!

Tonalitatea ameninţătoare a unei voci profunde de bărbat răsună pătrunzătoare prin suferinţa ce pusese stăpânire pe ea. Se ridică atât de repede în picioare încât simţi că ameţeşte şi trebui să se apuce de capota maşinii ca să se sprijine. Când îi dispăru senzaţia de ameţeală, îşi văzu fiul stând nemişcat în faţa unui străin cu o înfăţişare ameninţătoare, îmbrăcat în blugi şi cu o cămaşă veche de lucru de culoare bleu, purtând nişte ochelari de soare cu lentile reflectorizante, asemenea unor oglinzi.

Sandalele ei alunecară în pietrişul de pe jos în timp ce se repezi să dea roată maşinii, prin spate. Edward era prea speriat ca să se mişte. Bărbatul întinse mâna spre el.

Cândva fusese drăguţă şi blândă, o fată visătoare de la ţară, cu suflet de poet, însă viaţa o călise şi o înăsprise, aşa că izbucni pe dată:

– Nu cumva să-l atingi, nemernicu' dracului!

Braţul lui coborî uşor pe lângă corp.

– E copilul tău?

– Da. Şi pleacă de lângă el.

– Urina la mine-n tufişuri.

Vocea dură, fără inflexiuni a bărbatului avea tenta aceea tărăgănată distinctă a celor din Carolina, însă nici cea mai mică urmă de emoţie.

– Ia-l de-aici!

Ea observă pentru prima oară că Edward era descheiat la blugi, ceea ce făcu ca băieţelul deja vulnerabil să i se pară şi mai lipsit de apărare. Era paralizat de frică, cu iepurele îngrămădit sub braţ şi se holba la bărbatul mare şi dominator.

Străinul era înalt şi zvelt, cu părul negru drept şi o gură dreaptă, dovedind înverşunare. Faţa îi era lungă şi îngustă – frumoasă, bănui ea, însă prea fioroasă, cu pometii aceia ascuţiţi şi unghiurile drepte ca să i se pară atrăgătoare. Se trezi că se bucură că avea ochelarii aceia cu lentile reflectorizante. Ceva îi spunea că nu ar fi fost de dorit să-l privească direct în ochi.

Îl apucă în grabă pe Edward şi îl îmbrăţişă lipindu-l strâns de corpul ei. Experienţele dureroase o învăţaseră să nu lase pe nimeni să îi spună ce să facă, mai ales aşa, pe un ton ameninţător, aşa că rânji dispreţuitor spre el:

– Alea-s tufişurile tale personale pentru urinat? Asta-i problema? De fapt voiai să le foloseşti tu?

Buzele lui abia se mişcară:

– Asta-i proprietatea mea. Căraţi-vă de-aici!

– Aş face-o cu plăcere, dar maşina mea are cu totul alte idei.

Proprietarul cinematografului în aer liber își aruncă privirea fără pic de interes la epava mașinii ei, Impala.

– În chioșcul de bilete găsești un telefon și numărul de la Dealy's Garage. În timp ce așteptați să vină să vă remorcheze, stați departe de pământul meu.

El se întoarse pe călcâie și se îndepărtă. Abia când bărbatul dispăru în spatele copacilor care creșteau în jurul bazei ecranului gigantic de proiecție a filmelor, ea îi dădu drumul copilului din strânsoare.

– Totul e-n regulă, scumpule. Nu-i da atenție acestui individ. N-ai greșit cu nimic.

Fața lui Edward era palidă; buza de jos îi tremura:

– O-omul ăla m-a speriat.

Ea își trecu degetele prin părul lui șaten-deschis, îi netezi vârtejul și îi dădu la o parte firele de păr de pe frunte.

– Știu, știu, dar nu-i decât un căcănar bătrân, iar eu am fost aici să te protejez.

– Mi-ai zis să nu folosesc cuvântul *căcănar*.

– Ei, acum avem circumstanțe atenuante.

– Ce-s alea circunstanțe tenuante?

– Înseamnă că tipul ăsta chiar *este* un căcănar.

– Oh.

Aruncă rapid o privire spre micuțul chioșc din lemn, cabina de bilete, acolo unde era telefonul. Chioșcul fusese proaspăt vopsit în culoarea muștarului și violet, aceleași culori stridente precum semnul, însă nu făcu nici o mișcare spre el. Nu avea bani nici pentru remorcat, nici pentru reparații, iar cardurile ei bancare de creditare fuseseră revocate cu mult timp în urmă. Nedorind să îl expună pe Edward la o altă confruntare cu neplăcutul proprietar al cinematografului în aer liber, îl conduse spre șosea.

– Mie mi-au amorțit picioarele de la atâta stat în mașină și mi-ar face bine puțin mers pe jos. Tu ce zici?

– OK.

Își târșâi tenișii prin praful de pe jos, iar ea știu că încă era speriat. Resentimentele ei împotriva căcănarului

crescură și mai mult. Ce fel de nenorocit se comporta așa în fața unui copil?

Se întinse prin geamul deschis al mașinii și recuperă un bidon de plastic albastru de apă, împreună cu ultima dintre portocalele pe care le găsise la o tarabă cu produse la preț redus. În timp ce traversa împreună cu copilul șoseaua spre un mic crâng plin de copaci, se blestemă încă o dată pentru că nu îi cedase lui Clyde Rorsch, cel care fusese șeful ei până în urmă cu șase zile. În schimb, îl lovise în cap ca să-l împiedice să o violeze, după care îl luase pe Edward pe sus și fugise pentru totdeauna din Richmond.

Acum își dori să îi fi cedat avansurilor. Dacă ar fi fost de acord să facă sex cu el, ea și cu Edward ar fi locuit într-o cameră gratuită de la motelul lui Rorsch unde lucrase pe post de cameristă. De ce nu închisese ochii și nu îl lăsase să facă ce își dorea? Ce rost avea să facă pe nebuna în materie de bărbați când copilul ei era înfometat și nu avea unde să doarmă?

Reușise să ajungă până la Norfolk unde folosise mult prea mult din mica sa rezervă de bani gheață ca să repare pompa de apă de la Impala. Știa că în locul ei orice altă femeie ar fi făcut cerere pentru ajutor social, dar nu putea apela la stat. De fapt, fusese obligată să depună cerere în urmă cu doi ani, când ea și cu Edward locuiau în Baltimore. La momentul respectiv, o asistentă socială o năucise pe Rachel când îi pusese la îndoială abilitatea de a avea grijă de Edward. Femeia adusese în discuție posibilitatea de a-l trimite în plasament până când Rachel putea să se redreseze din punct de vedere financiar. Poate că vorbele ei fuseseră bine intenționate, însă o înspăimântaseră pe Rachel. Până în momentul acela, nici nu-i trecuse prin minte că cineva ar fi putut încerca să îl ia pe Edward de lângă ea. Fugise din Baltimore în aceeași zi și jurase să nu se mai apropie vreodată de vreo instituție guvernamentală căutând ajutor.

De atunci încoace reușise să se întrețină și pe ea, și pe fiul ei luându-și în același timp mai multe slujbe plătite cu salariul minim pe economie, câștigând suficient de mult cât să asigure un acoperiș deasupra capetelor lor, însă nu destul cât să fie în măsură să pună ceva deoparte ca să își reia studiile și să obțină o slujbă mai acătării. Bătălia pe care o ducea pentru a-și îngriji copilul și a-i asigura un trai decent îi consuma salariile deloc substanțiale și o îmbolnăvea de îngrijorare – una dintre bone îl ținea toată ziua pe Edward proțăpit în fața televizorului, alta dispăruse și îl lăsase cu un prieten de-al ei. Și pe urmă Edward se îmbolnăvise de pneumonie.

Până în momentul în care el fusese externat din spital, ea fusese concediată de la slujba ei de la un fast-food pentru că lipsise prea mult. Cheltuielile cu Edward îi mâncaseră toți banii pe care îi avusese, inclusiv micile ei economii complet nesemnificative, și o lăsaseră cu o factură amețitoare pe care nu avea cum să o plătească. În plus mai avea și un copil bolnav care trebuia urmărit cu foarte mare grijă în timp ce se recupera și o înștiințare de evacuare pentru că nu plătise chiria apartamentului ei sărăcăcios.

Îl implorase pe Clyde Rorsch să o lase să stea într-una din cele mai mici camere ale motelului fără chirie, promițându-i că o să își dubleze orele de lucru. Însă el dorise ceva mai mult de-atât – sex la cerere. Când ea îl refuzase, se transformase într-un ticălos, iar ea îl lovise în cap cu telefonul din birou.

Își aminti sângele scurgându-i-se în jos de-a lungul feței și ura din ochii lui în timp ce se jura că o să facă astfel încât să fie arestată pentru agresiune fizică. „Hai să vedem cum o să ai grijă de copilul ăla prețios al tău când o să fii la pușcărie!"

Ce bine ar fi fost dacă ar fi reușit să nu i se mai opună și pur și simplu l-ar fi lăsat să facă ce își dorea. Ceea ce fusese de neconceput cu numai o săptămână înainte nu i se mai părea atât de inadmisibil acum. Era tare.

Ar fi putut să trăiască cu asta. Încă de la începutul lumii, femeile disperate se foloseau de sex ca monedă de schimb. Și era greu de crezut că ea le putuse cândva condamna pentru asta.

Îl puse pe Edward lângă ea sub un copac, scoase capacul sticlei de apă și i-o dădu. În timp ce descojea portocala, nu mai putea ignora dorința puternică de a-și ridica privirea spre munți.

Soarele sclipea pe un perete de sticlă, stând mărturie că Templul Mântuirii din Salvation încă mai era acolo, deși ea auzise că fusese preluat de o fabrică de cutii de carton stratificat. În urmă cu cinci ani fusese carterul general și studioul de emisie al lui G. Dwayne Snopes, unul dintre cei mai bogați și mai faimoși teleevangheliști din țară, maestrul emisiunilor de profil televizate. Rachel alungă din minte amintirile neplăcute și începu să îi dea lui Edward feliuțe de portocală. El le savură pe fiecare în parte ca și cum ar fi fost bombonele și nu bucățele tari și uscate dintr-un fruct care ar fi trebuit aruncat la gunoi.

În timp ce el termina ultima bucățică, privirea ei se mută alene spre afișul mare de la intrarea în drive-in.

MARE REDESCHIDERE ÎN CURÂND
AVEM NEVOIE DE AJUTOR CHIAR ACUM

Instantaneu deveni atentă. De ce nu observase asta mai devreme? O slujbă! Poate că în cele din urmă avea să i se schimbe și ei norocul. Refuză să se gândească la proprietarul cel ursuz și neprietenos al cinematografului în aer liber. Să-și aleagă patronii era un lux pe care ea, una, nu mai era în stare să și-l permită de ani și ani în șir. Cu privirea încă ațintită pe afiș, îl bătu ușurel pe Edward pe genunchi. Genunchiul era cald de la soare.

– Scumpule, trebuie să mă duc să vorbesc din nou cu omul acela.

– Nu vreau să faci asta.

Ea se uită atentă la fața lui mică și plină de îngrijorare.

– Stai liniștit, e numai vorba de el. Să nu-ți fie frică. Pot să-l bat c-o mână legată la spate.

– Rămâi aici!

– Nu pot, cățelușule. Am nevoie de-o slujbă.

El nu mai spuse nimic, iar ea se gândi ce să facă cu el în timp ce se ducea să vadă ce putea obține de la căcănar. Edward nu era genul de copil care să se plimbe de unul singur și îi trecu prin cap să îl lase în mașină, însă aceasta era parcată prea aproape de drum. Trebuia să îl ia cu ea.

Zâmbindu-i ca să îl liniștească, îl trase în sus și îl ridică în picioare. În timp ce traversa drumul înapoi împreună cu el, nici nu se deranjă măcar să se mai roage pentru intervenția divinității. Rachel nu se mai ruga de mult. Toată credința îi fusese anihilată în urmă cu mult timp de G. Dwayne Snopes, iar acum chiar nu-i mai rămăsese nici măcar un grăunte.

Bareta cârpită a sandalei îi săpă adânc în degetul mare de la picior când îl duse pe Edward de-a lungul benzii unice ce trecea dincolo de chioșcul de bilete, cu șleauri de la roțile mașinilor. Cinematograful în aer liber destinat vizionării filmelor din mașină probabil că fusese construit în acești munți cu câteva zeci de ani în urmă și cel mai probabil era abandonat de vreo zece ani. Acum, chioșcul proaspăt vopsit al casei de bilete și noul gard din sârmă împletită ce împrejmuia proprietatea stăteau mărturie întregului proces de renovare, însă totul arăta de parcă mai era încă o grămadă de treabă de făcut.

Ecranul de proiecție fusese reparat, însă parcela de pământ, cu rândurile sale concentrice cu stâlpi de metal destinați montării difuzoarelor, acum goi, era năpădită de buruieni. În mijloc, observă o clădire cu două etaje din blocuri de beton, magazinul de snackuri original și cabina de proiecție a cinematografului în aer liber. Exteriorul ei fusese cândva alb, însă acum era acoperit cu dâre de murdărie și mucegai. Pe ușile deschise larg,

în lateral, ieșea un zgomot infernal de muzică rock pe tonalități extrem de înalte.

Observă o zonă de joacă neîngrijită chiar sub ecranul de proiecție. Era compusă dintr-o groapă de nisip goală și șase delfini din fibră de sticlă montați pe niște arcuri groase precum suspensiile de la mașină. Bănui că inițial delfinii fuseseră de un albastru-deschis și lucitor, însă trecerea anilor le atenuase culoarea și o făcuseră mai palidă. Un set complex de joacă etajat, cu căsuță, bare și plasă de cățărat, tobogane pline de rugină, cadrul unor leagăne, un carusel stricat și o țestoasă din ciment completa adunătura patetică de echipamente de joacă.

– Du-te și joacă-te pe țestoasa aia de-acolo în timp ce vorbesc cu omul ăla, Edward. N-o să dureze mult.

Ochii lui o rugară în tăcere să nu îl lase singur. Ea zâmbi și îi făcu semn spre locul de joacă.

Alți copii ar fi putut să facă urât când și-ar fi dat seama că nu avea să se întâmple așa cum își doreau ei, însă încăpățânarea atât de normală vârstei copilăriei parcă se scursese din copilul ei. El încreți buza de jos în semn de îngrijorare și lăsă capul în jos, ceea ce ei îi sfâșie inima în bucățele mici, astfel că nu putu să îl lase să se ducă.

– Sau, mă rog. Poți să vii cu mine și să stai lângă ușă.

Degetele lui le apucară cu putere pe ale ei în timp ce îl trăgea spre clădirea de beton. Ea simți brusc un val de praf invadându-i plămânii. Soarele o bătea direct în cap în timp ce muzica se tânguia asemenea un țipăt de moarte.

Dădu drumul mâinii lui Edward la ușă și se aplecă astfel ca el să o audă peste zgomotul chitarelor otrăvitoare și al tobelor funebre.

– Rămâi aici, scumpule!

El se apucă de poalele rochiei ei. Cu un alt zâmbet liniștitor, ea îi desfăcu cu blândețe degetele și intră în clădirea de beton.

Tejgheaua de servit a magazinului de snackuri și aparatura electronică erau noi, deși pereții murdari din blocuri de beton încă mai erau plini de o mulțime de fluturași și postere zdrențăroase, vechi de zece ani. O pereche de ochelari de soare cu lentile reflectorizante zăcea pe o secțiune a noii tejghele albe lângă o pungă nedesfăcută de chipsuri de cartofi, un sendviș împachetat în plastic și un radio ce bubuia de la muzica violentă precum un gaz letal pompat într-o cameră de execuție.

Proprietarul locului era cocoțat pe o scară și monta pe tavan dispozitivul de fixare a luminilor fluorescente. Era cu spatele la ea, ceea ce îi dădu un răgaz să observe acest munte ce stătea în calea supraviețuirii ei.

Așadar văzu o pereche de bocanci maronii de lucru pătați cu vopsea și niște blugi rupți ce îi scoteau în evidență picioarele lungi și puternice. Șoldurile lui erau subțiri, fără colăcei de grăsime, iar mușchii spatelui se vedeau mișcându-i-se pe sub cămașă în timp ce ținea cu o mână suportul de prindere a corpului de iluminat și răsucea o șurubelniță cu cealaltă. Manșetele suflecate ale cămășii scoteau la iveală niște antebrațe foarte bronzate, încheieturi puternice și mâini mari, cu degete surprinzător de elegante. Părul șaten-închis, tuns puțin cam neregulat, îi cădea la spate peste gulerul cămășii. Părul nu era ondulat și avea câteva fire albe, deși bărbatul nu părea să aibă mai mult de treizeci și cinci de ani.

Ea se duse spre radio și îi dădu volumul mai încet. Cineva cu nervii mai puțin tari s-ar fi speriat și-ar fi scăpat șurubelnița din mână sau ar fi scos un sunet în semn de surprindere, însă omul acesta nu făcu nici una, nici alta. Întoarse pur și simplu capul și se uită lung la ea.

Ea se uită fix în ochii lui cenușii și îi păru rău că nu purta în continuare ochelarii de soare cu lentile reflectorizante. Ochii lui nu aveau pic de viață în ei. Erau duri și stinși. Chiar acum, când era în cea mai disperată situație posibilă, nu voia să creadă că și ochii ei arătau așa – atât de neclintiți, atât de pustii.

– Ce vrei?

Sunetul acelei voci lipsite de emoție și inflexiune o făcu să înghețe, însă își forță buzele ca să afișeze un zâmbet lipsit de griji.

– Și eu mă bucur să te cunosc. Eu sunt Rachel Stone. Puștiul de cinci ani pe care l-ai terorizat este fiul meu Edward, iar iepurele pe care îl cară peste tot cu el se numește Calul. Nu întreba de ce.

Dacă sperase să scoată vreun zâmbet de la el, eșuă în mod lamentabil. Era greu și să își imagineze că gura aceea zâmbea vreodată.

– Am crezut că ți-am spus să stai departe de proprietatea mea.

Absolut totul în ceea ce îl privea o irita, fapt pe care făcu tot ce îi stătu în putință să îl ascundă în spatele unei expresii nevinovate.

– Chiar? Înseamnă că am uitat.

– Știi ceva, cucoană...

– Rachel. Sau doamna Stone, dacă vrei să fii formal. Din câte se pare, asta-i ziua ta norocoasă. Din fericire pentru tine, sunt o fire iertătoare și sunt pregătită să trec cu vederea proasta ta dispoziție, evident echivalentă cu sindromul premenstrual. Când încep?

– Despre ce vorbești?

– Despre afișul pe care l-am văzut la intrare. Eu sunt ajutorul de care aveai nevoie. Personal, cred c-ar trebui să curățăm zona aia de joacă imediat. Știi la ce procese te expui având în vedere toate echipamentele alea stricate de-acolo?

– Nu te angajez.

– Ba bineînțeles că da.

– Și de ce-aș face asta, mă rog? întrebă el fără prea mare interes.

– Deoarece în mod evident ești un tip inteligent, în ciuda manierelor tale deloc convingătoare, și oricine cu un dram de inteligență poate să vadă că sunt o persoană extrem de muncitoare.

– Ce văd eu este că am nevoie de un bărbat.

Ea zâmbi dulce.

– Ca noi toţi, de altfel.

El nu se arătă deloc amuzat, însă nici nu păru enervat de trăncăneala ei. Pur şi simplu, nu obţinu nici un fel de reacţie din partea lui.

– O să angajez doar un bărbat.

– O să mă prefac că n-am auzit asta, întrucât discriminarea sexuală este ilegală în ţara asta.

– Atunci dă-mă în judecată!

S-ar fi putut ca o altă femeie să renunţe, însă Rachel avea mai puţin de zece dolari în portofel, un copil înfometat şi o maşină care nu mai mergea.

– Faci o greşeală foarte mare. O ocazie de genul acesta nu apare în fiecare zi.

– Nu ştiu cum să spun asta mai clar de-atât, cucoană. Nu te angajez şi gata!

Puse şurubelniţa pe tejghea, după care îşi duse mâna la spate şi scoase un portofel ce se mulase după forma trupului său.

– Uite aici douăzeci de dolari. Ia-i şi ieşi afară!

Ea avea nevoie de cei douăzeci de dolari, însă şi mai multă nevoie de-o slujbă, şi prin urmare clătină din cap.

– Păstrează-ţi pomana, domnule Rockefeller. Am nevoie de un loc de muncă stabil.

– Caută-l în altă parte. Eu am de făcut doar chestii foarte grele, care implică multă muncă fizică. Întreaga parcelă de pământ trebuie curăţată, clădirea are nevoie de vopsea, acoperişul trebuie reparat. O să fie nevoie de-un bărbat să facă genul ăsta de muncă.

– Sunt mai puternică decât par şi-o să muncesc mai mult decât orice bărbat pe care o să-l găseşti vreodată. Şi-n plus, pot să asigur şi consiliere psihiatrică pentru tulburările enervante de personalitate de care suferi.

În momentul în care cuvintele îi ieşiră pe gură, îi veni să-şi muşte limba, căci el păru să devină şi mai lipsit

de orice fel de expresivitate. Buzele lui abia se mişcară, iar ei îi trecu prin cap că poate era un psihopat cu mare ură pe oameni și eventual deținând un pistol.

– Ți-a spus cineva vreodată c-ai o gură slobodă?

– Vine la pachet cu mintea mea brici.

– Mami?

Proprietarul cinematografului în aer liber înțepeni. Ea se întoarse ca să îl vadă pe Edward stând în pragul ușii, cu Calul bălăngănindu-i-se în mână și cu cute de îngrijorare întipărite pe față. Avea privirea ațintită asupra bărbatului în timp ce vorbi:

– Mami, trebuie să te întreb ceva.

Se duse lângă el.

– Ce este?

Vocea lui coborî până se transformă într-o șoaptă de copil, pe care ea știu că bărbatul nu avea cum să n-o audă.

– Ești sigură că n-o să murim?

I se rupse inima.

– Sunt sigură.

Încă o dată îi trecu prin minte că făcuse o mare tâmpenie să vină aici așa, după cai verzi pe pereți. Cum avea să aibă grijă de ea și de fiul ei până când găsea ceea ce căuta? Nimeni care știa cine este nu avea să îi ofere vreun loc de muncă, ceea ce însemna că singura ei șansă era să găsească pe cineva care se mutase aici de curând. Ceea ce însemna, încă o dată, că trebuia să-l convingă pe proprietarul de la Pride of Carolina Drive-In.

El se duse spre vechiul telefon de perete de culoare neagră. În timp ce se întorcea să vadă ce are el de gând să facă, dădu cu ochii de un fluturaș zdrențuit folosit ca reclamă, de culoare violet, ce atârna în apropiere. Marginile ondulate de vreme nu ascundeau vederii fața frumoasă a lui G. Dwayne Snopes, teleevanghelistul acum mort.

Alăturați-vă credincioșilor la Templul Mântuirii în timp ce noi transmitem mesajul Domnului Întregii Lumi!

– Dealy, sunt Gabe Bonner. Mașina unei femei s-a stricat chiar aici și-are nevoie să fie remorcată.

Două idei apărură simultan în mintea ei – faptul că nu voia să fie remorcată și numele bărbatului. Gabriel Bonner. Ce făcea un membru al celei mai proeminente familii din Salvation aici pe post de proprietar al unui cinematograf în aer liber?

Din câte își amintea, erau trei frați în familia Bonner, însă numai cel mai tânăr, pastorul Ethan Bonner, locuise în Salvation pe vremea când ea fusese aici. Cal, fratele cel mare, fusese jucător profesionist de fotbal american. Deși înțelesese că el vizitase în mod frecvent orașul, ea nu îl întâlnise niciodată, însă știa cum arată din fotografii. Tatăl lor, dr. Jim Bonner, era cel mai respectat medic din ținut, iar mama lor, Lynn, era lidera ținutului în plan social. Degetele ei se strânseră pe umerii lui Edward când își repetă încă o dată în gând că venise în ținutul dușmanilor ei.

– ... apoi trimite-mi mie factura. Și încă ceva Dealy, du-i pe femeie și pe fiul ei la Ethan. Spune-i să le găsească un loc unde să stea peste noapte.

După încă alte câteva cuvinte scurte, el închise telefonul și își îndreptă din nou atenția asupra lui Rachel.

– Așteptați lângă mașină. Dealy o să trimită pe cineva de îndată ce camioneta de remorcare revine la bază.

Se duse lângă ușă și rămase acolo, cu o mână pe clanță, eliberat în mod clar de orice responsabilitate. Ea ura totul la el: răceala, indiferența și îndeosebi ura corpul lui puternic de mascul care îi dădea un avantaj în viață pe care ea nu îl poseda. Ea nu ceruse vreun semn de milă sau vreun act de caritate. Tot ce dorea era o slujbă. Iar infatuarea lui în a comanda remorcarea mașinii ei le amenința mai mult decât mijlocul de transport. Impala era casa lor.

Înșfăcă sendvișul și punga de chipsuri de cartofi pe care el le lăsase pe tejghea și îl apucă pe Edward de mână.

– Mulțumesc pentru prânz, Bonner.

Trecu în grabă pe lângă el fără să îi mai arunce altă privire.

Edward merse grăbit alături de ea tot drumul, de-a lungul aleii de pietriș. Îl ținu de mână când traversară drumul. Se așezară din nou sub copacul de dinainte și se luptă iarăși cu propria-i disperare. Încă nu avea de gând să se lase bătută.

De-abia se instalaseră cât de cât confortabil acolo, că o camionetă neagră prăfuită având-ul la volan pe Gabriel Bonner ieși ca din pușcă pe poarta cinematografului în aer liber, viră, intră pe drum și dispăru. Ea despachetă sendvișul și îi verifică îndeaproape conținutul ca să vadă dacă era potrivit pentru Edward: piept de curcan, cașcaval și muștar. Lui nu îi plăcea muștarul, așa că îl șterse cât putu de bine și i-l dădu. Copilul începu să mănânce ezitând doar foarte puțin. Era prea înfometat ca să mai fie în vreun fel mofturos.

Camionul de remorcare sosi înainte ca el să termine de mâncat, iar un tânăr scund și îndesat coborî în fața lor. Îl lăsă pe Edward sub copac și traversă drumul ca să îl întâmpine, dând vioi din mână.

– Până la urmă, nu e nevoie să fiu remorcată. Doar împinge-mă puțin, bine? Gabe vrea să-mi pun mașina în spatele copacilor de-acolo.

Îi indică cu degetul un crâng, nu departe de locul în care stătea Edward. Tânărul îi păru destul de neîncrezător, dar în același timp nu foarte isteț, așa că nu îi trebui mult să îl convingă să o ajute. Până în momentul în care el plecă, Impala ei era pusă la adăpost, ferită vederii.

Pentru moment, era cel mai bun lucru pe care putea să îl facă. Aveau nevoie de Impala ca să doarmă în ea și n-ar fi putut să facă asta dacă ar fi fost remorcată până la un cimitir de mașini. Faptul că mașina nu putea fi condusă făcea și mai imperativă nevoia de a-l convinge pe Gabe Bonner să îi dea o slujbă. Dar cum? Îi trecu prin minte că cineva atât de lipsit de orice fel de emoție ar putea fi convins cu fapte concrete.

Se întoarse la Edward și trase de el ca să îl ridice în picioare.

– Ia și punga aia de chipsuri cu tine, colega. Mergem înapoi la drive-in. Pentru mine a venit momentul să mă apuc de muncă.

– Ai obținut o slujbă?

– Hai să spunem doar că mă duc la o probă!

Îl conduse spre șosea.

– Ce înseamnă asta?

– Este un fel de a demonstra ce pot să fac. Și în timp ce eu lucrez, tu poți să-ți termini prânzul în locul ăla de joacă, ca să vezi ce noroc ai!

– Mănâncă și tu cu mine!

– Nu mi-e foame chiar acum.

Ceea ce era aproape adevărat. Trecuse atât de mult timp de când mâncase o masă completă încât trecuse de punctul de a mai simți că îi este foame.

În timp ce îl punea pe Edward lângă țestoasa din beton, studie împrejurimile și încercă să vadă ce-ar fi putut face fără nici un fel de unelte speciale, dar cu efecte evidente. Curățarea parcelei de pământ de unele dintre buruienile de-acolo părea cea mai bună opțiune. Se hotărî să înceapă din mijloc, unde eforturile ei aveau să fie cel mai vizibile.

Se apucă de treabă cu soarele arzându-i deasupra, iar partea de jos a rochiei i se lipi de picioare, în timp ce praful intră printre baretele sandalelor uzate făcându-i picioarele maronii. Degetul mare de la picior începu să îi sângereze sub cârpitura de la bareta ruptă.

Își dori să fi avut blugii pe ea. Îi mai rămăsese o singură pereche veche și zdrențuită, cu o ruptură mare la genunchi și una mai mică în șezutul jerpelit.

Partea de sus a rochiei, de deasupra taliei, deveni curând leoarcă de sudoare. Părul umed i se lipise în șuvițe moi pe gât. Se înțepă tare la deget într-un spin, dar avea mâinile prea murdare ca să sugă locul rănit.

Când strânse o grămadă mare de buruieni, aruncă totul într-un coș de gunoi gol, după care îl târî până la tomberonul din spatele magazinului de snackuri. Reveni la smulsul buruienilor cu o hotărâre de nezdruncinat. Pride of Carolina reprezenta ultima ei șansă și trebuia să îi arate lui Bonner că putea să muncească mai mult decât o duzină de bărbați.

După-amiaza deveni din ce în ce mai fierbinte, iar ea, din ce în ce mai amețită, însă nu lăsă amețeala să o încetinească. Duse altă încărcătură la tomberon, după care se întoarse și se reapucă de treabă. Vedea puncte argintii ce i se învârteau în fața ochilor în timp ce smulgea pălămidă și tulpini de sânziene sălbatice. Mâinile și picioarele îi sângerau de la zgârieturile adânci făcute de mărăcinii tufișurilor de mure. Șiroaie de sudoare i se scurgeau printre sâni, în jos.

Își dădu seama ca Edward începuse să stivuiască buruieni într-o grămăjoară lângă ea și, încă o dată, se blestemă pentru că nu îi cedase lui Clyde Rorsch. Își simțea capul arzând, iar punctulețele argintii i se învârtiră și mai iute în fața ochilor. Trebuia să stea jos și să se odihnească, însă nu era timp pentru așa ceva.

Punctulețele argintii se transformară într-o explozie de artificii, iar pământul începu să i se miște sub picioare. Încercă să își păstreze echilibrul, însă era prea mult. Capul i se învârti și îi cedară genunchii. Artificiile pieriră, lăsând în loc un întuneric negru ca smoala.

Zece minute mai târziu, când Gabe Bonner se reîntoarse la drive-in, îl găsi pe băiat ghemuit pe pământ, păzind corpul nemișcat al mamei lui.

capitolul 2

– Trezește-te!

Ceva ud îi stropi fața lui Rachel. Ochii ei licăriră și se deschiseră ușor, dând de niște dungi alb-albăstrui

de lumină ce străluceau deasupra ei. Încercă să le înlăture clipind des, după care intră în panică.

– Edward?

– Mami?

Îi reveni totul în minte. Maşina. Cinematograful în aer liber. Îşi forţă ochii să se concentreze. Dungile de lumină proveneau de la dispozitivul fluorescent montat în magazinul de snackuri. Era întinsă pe podeaua de ciment.

Gabe Bonner stătea rezemat într-un genunchi lângă ea, iar Edward stătea chiar în spatele lui, cu faţa lui de copil matur plină de îngrijorare.

– Oh, puiule, îmi pare rău...

Încercă din răsputeri să se ridice în fund. Simţi cum i se urcă stomacul în gât şi ştiu că era gata să vomite.

Bonner îi duse un pahar de plastic la buze, iar apa i se scurse pe limbă. Luptându-se cu starea de greaţă, încercă să-şi întoarcă capul într-o parte, însă el nu o lăsă. Apa o împroşcă peste bărbie şi o luă în jos de-a lungul gâtului. Mai înghiţi puţin, iar stomacul i se calmă. Încă puţin şi simţi un gust uşor de cafea stătută.

Abia reuşi să se ridice de tot în fund, iar mâinile îi tremurau în timp ce încerca să ia paharul termosului din mâna lui. El îi dădu drumul în momentul în care degetele li se atinseră.

– Cât timp a trecut de când ai mâncat ceva?

Puse întrebarea pe un ton neutru, fără prea mult interes, şi se ridică în picioare.

Mai multe înghiţituri de apă şi câteva guri zdravene de aer îi permiseră să îşi revină suficient încât să reuşească să îi dea un răspuns inteligent de-al ei.

– Scăriţă din coaste împănate chiar aseară.

Fără nici un fel de comentariu, el îi îndesă în mână un fel de prăjitură din ciocolată, cu partea din centru alb cremos. Ea luă o gură, apoi în mod automat o întinse spre Edward.

– Mănâncă tu restul, scumpule! Mie nu mi-e foame.

– Mănânc-o.

Un ordin. Tăios, clar, imposibil să nu i te supui.

Îi veni să-i lipească prăjitura de față, însă nu avu puterea să o facă. În schimb, se forță să o mănânce printre înghițituri de apă și descoperi că se simțea mai bine.

– Asta o să-mi fie învățătură de minte să nu mai stau în oraș toată noaptea la dans, reuși ea să spună. Probabil că ultimul tango mi-a pus capac.

Desigur, el nici nu o luă în seamă.

– De ce mai sunteți aici?

Nu îi plăcea deloc să îl vadă că se uita de sus la ea și se chinui să se ridice în picioare, doar ca să-și dea seama că picioarele nu-i prea funcționau. Se așeză pe un scaun rabatabil metalic, pătat cu vopsea.

– Ca din întâmplare ai observat... cât de mult am muncit înainte de a... leșina, din păcate?

– Am observat. Și ți-am spus că n-o să te angajez.

– Dar eu chiar vreau să muncesc aici.

– Păcat!

Fără nici un fel de grabă, desfăcu o pungă de chipsuri din tortilla și i-o dădu ei.

– *Trebuie* să muncesc aici.

– Am îndoieli în privința asta.

– Nu, e-adevărat. Fac parte dintre discipolii lui Joseph Campbell. Îmi urmez fericirea.

Ea băgă în gură unul din chipsurile din tortilla, apoi se crispă, căci sarea îi intră în tăieturile de pe degete.

Lui Bonner nu-i scapă nimic din toate astea. O apucă de încheieturi, după care îi întoarse mâinile murdare în sus ca să îi studieze palmele cu tăieturi de la spini și zgârieturile ce încă sângerau de pe interiorul antebrațelor. Rănile nu părură să îl deranjeze prea mult.

– Sunt surprins că o deșteaptă așa mare ca tine nu știe că trebuie să poarte mănuși.

– Le-am lăsat la casa mea de pe plajă.

Se ridică în picioare.

– Acum o să mă duc până la toaletă ca să spăl puţin mizeria asta de pe mine.

Nu fu surprinsă când el nu încercă să o oprească. Edward veni după ea în spatele clădirii unde găsi toaleta femeilor încuiată, însă uşa de la toaleta bărbaţilor era deschisă. Instalaţia sanitară era veche şi deloc plăcută vederii, însă descoperi o grămadă de şervete de hârtie şi un săpun Dial nou-nouţ.

Se spălă cât putu de mult şi cuprinzător la chiuvetă şi, dată fiind apa rece şi efectul mâncării, se simţi mai bine. Însă tot arăta ca o epavă. Rochia îi era murdară şi era lividă la faţă. Îşi trecu degetele prin părul încâlcit şi se ciupi puţin de obraji în timp ce încerca să-şi dea seama cum ar fi putut să-şi revină din acest ultim dezastru. Impala nu avea să plece nicăieri, iar ea nu putea să renunţe.

Până în momentul în care se întoarse la magazinul de snackuri, Bonner terminase de montat capacul din plastic peste lumina fluorescentă. Ea afişă un zâmbet luminos uitându-se la el cum sprijină scara pliabilă de perete.

– Ce-ai zice dacă aş începe să curăţ pereţii ăştia ca să îi pot vopsi? Locul ăsta n-o să mai arate nici pe jumătate atât de rău când o să termin.

Îi stătu inima când el se întoarse şi se uită la ea cu expresia aceea impasibilă, lipsită de orice fel de trăire.

– Las-o baltă, Rachel! N-o să te angajez. Întrucât n-aţi plecat cu maşina de remorcat, am sunat pe cineva să vină să vă ia. Duceţi-vă şi aşteptaţi lângă drum!

Luptându-se cu disperarea ce punea stăpânire pe ea, Rachel clătină cu îndârjire din cap:

– Nu pot să fac asta, Bonner. Ai uitat de chestia cu fericirea. Cinematografele în aer liber sunt destinul meu.

– Nu şi acesta.

Lui nu îi păsa că ea era disperată. Nici măcar nu avea vreun fel de compasiune pentru ea.

Edward stătea lângă ea cu poala rochiei ei mototolită în pumnul lui micuț și cu expresia aceea îngrijorată de om bătrân întipărită pe față. Ea se simțea de parcă se rupea ceva în interiorul ei. Avea să sacrifice orice, totul, ca să îl știe în siguranță.

Vocea îi răsună la fel de veche și ruginită ca și Impala ei.

– Te rog, Bonner! Am nevoie de-un răgaz. Se opri, urându-se că era în stare să-l implore și zise: O să fac orice.

El ridică ușor capul, iar în timp ce ochii aceia cenușii trecură pe deasupra ei scrutând-o atent, se trezi pe deplin conștientă de părul ei vâlvoi și de rochia murdară de pe ea. Acum însă mai simți încă ceva – faptul că el o privea ca un bărbat. Avu senzația că revenise exact în punctul în care se aflase la Dominion Motel. Exact cu șase zile în urmă.

Vocea lui era joasă, aproape de neauzit:

– Am îndoieli serioase în privința asta.

Era un individ căruia nu îi păsa de nimic și cu toate astea ceva fierbinte și periculos umplu aerul din jur. În privirea lui atentă nu se citea nici un fel de dorință de natură sexuală, însă ceva din intensitatea și concentrarea lui îi spunea că se înșelase. Exista, într-adevăr, cel puțin un lucru de care lui îi păsa.

O copleși sentimentul că inevitabilul trebuia să se producă; ca și cum toate luptele pe care le dusese până atunci o aduseseră exact în acest moment. Își simți gura ca iasca și inima zbătându-i-se nebunește în piept. Se luptase suficient de mult cu propriul destin. Era timpul să renunțe la luptă.

Își trecu limba peste buzele uscate și își menținu privirea ațintită asupra lui Gabriel Bonner.

– Edward, scumpule, trebuie să vorbesc cu domnul Bonner între patru ochi. Du-te afară și joacă-te pe țestoasa aia!

– Nu vreau.

– Nu comentăm!

Se întoarse și se îndepărtă suficient de mult de Bonner cât să îl ducă pe Edward la ușă. Îl scoase afară și îi oferi un zâmbet tremurând:

– Du-te, cățelușule! Vin să te iau eu imediat.

El se îndepărtă fără nici un fel de tragere de inimă. Începură să o usture ochii de la lacrimile mijite, dar nu era dispusă să lase să îi curgă nici măcar una. Nu avea timp. Nu era momentul potrivit.

Trase ușile de la magazinul de snackuri și le închise, răsuci încuietoarea și se întoarse cu fața spre Bonner. Se forță să își ridice bărbia în sus. Cu înverșunare. Cu mândrie și ostilitate. Să-l facă să știe că ea nu era victima nimănui.

– Am nevoie de un salariu stabil și o să fac indiferent ce este nevoie ca să-l obțin.

Sunetul pe care el îl scoase ar fi putut fi asociat cu un râset, exceptând faptul că era lipsit de orice urmă de veselie, la fel ca un țipăt.

– Nu vorbești serios în privința asta.

– Oh, ba chiar vorbesc serios. Vocea i se schimbă brusc: Pe cuvânt de cercetaș.

Își duse degetele sus la nasturii din partea din față a rochiei, deși nu avea nimic pe dedesubt în afară de o pereche de chiloți de un albastru-deschis din nailon. Sânii ei mici nu justificau cheltuiala aferentă unui sutien.

Unul câte unul, ea își deschise nasturii în timp ce el se uita. Se întrebă dacă era însurat. Ținând cont de vârsta lui și de câtă bărbăție inspira, existau șanse mari în sensul acesta. Nu putu decât să își ceară scuze în gând femeii fără chip pe care o rănea.

Deși muncea, el nu avea urme de negreală sub unghii și nici urme de transpirație pătându-i cămașa, iar ea încercă să fie recunoscătoare că era un tip curat. Respirația lui n-avea cum să duhnească a ceapă prăjită și a dinți cariați. Cu toate acestea, o alarmă internă o avertiză că ar fi fost în mai multă siguranță cu Clyde Rorsch.

Buzele lui abia se mișcară:

– Unde-ți este mândria?

– Am rămas fără pic de mândrie.

Ultimul dintre nasturi se desfăcu și el. Ea își lăsă rochia moale de culoare bleu să îi alunece de pe umeri. Cu un fâșâit ușor, îi căzu în jurul gleznelor.

Ochii lui cenușii, lipsiți de orice expresie, se ațintiră asupra sânilor ei mici și fermi și a coastelor ce se vedeau atât de clar dedesubt. Chiloții ei cu talie joasă nu îi ascundeau oasele șoldurilor sau cele câteva urme fine de vergeturi ce se vedeau deasupra elasticului.

– Îmbracă-te la loc!

Ea își eliberă picioarele ieșind din rochie și dădu să meargă spre el, având pe ea doar chiloții și sandalele. Își ținu capul sus, hotărâtă să își păstreze demnitatea intactă.

– Sunt dispusă să muncesc în schimb dublu, Bonner. Ziua și noaptea. Nici un bărbat pe care l-ai angaja nu ar face așa ceva.

Cu o hotărâre de neclintit, ea se întinse și îi prinse brațul cu ambele mâini.

– Nu mă atinge!

Bonner se trase într-o parte de parcă l-ar fi lovit, iar ochii săi nu mai fură deloc lipsiți de orice expresie. În schimb, se întunecară cu o furie atât de profundă, încât ea făcu un pas rapid în spate.

El îi înșfăcă rochia de pe jos și i-o împinse în mâini.

– Pune-o pe tine!

Din cauza înfrângerii, umerii ei căzură. Pierduse. În timp ce mâna ei prindea materialul moale de culoare bleu, ochii ei găsiră fotografia lui G. Dwayne Snopes care se uita lung la ea din fluturașul publicitar zdrențuit de pe perete.

„Păcătoasă! Târfă!“

Se strecură la loc în rochie în timp ce Bonner se duse la uși și le descuie. Însă nu le împinse ca să le deschidă. În schimb, își propti mâinile în șolduri și își aplecă ușor

capul. Umerii lui se ridicară și coborâră spasmodic ca și cum nu ar fi putut să respire.

Degetele ei țepene și neîndemânatice din cauza stânjenelii abia reușiră să încheie ultimul nasture când ușile magazinului de snackuri se deschiseră larg.

– Hei, Gabe, am primit apelul tău. Unde...

Pastorul Ethan Bonner împietri pe loc când o văzu. Era blond și nemaipomenit de chipeș, cu trăsături frumos conturate și ochi blânzi; era complet opusul fratelui său.

Ea văzu exact momentul în care el o recunoscu. Gura lui moale se subție și ochii aceia blânzi o străfulgerară plini de dispreț.

– Măi, să fie. Se pare că văduva Snopes s-a întors să ne bântuie.

capitolul 3

Gabe se întoarse la vorbele lui Ethan.

– Despre ce vorbești acolo?

Rachel percepu privirea protectoare pe care Ethan i-o aruncă lui Gabe. Veni și mai aproape, ca și cum și-ar fi păzit fratele, o idee ridicolă, întrucât Gabe era mai solid și mai musculos decât Ethan.

– Nu ți-a spus cine e? O studie cu o dezaprobare fățișă. Deși familia Snopes n-a fost cunoscută vreodată ca mare iubitoare de onestitate.

– Nu fac parte din familia Snopes, replică Rachel sec.

– Toți oamenii ăia amărâți care au trimis bani ca să te țină pe tine în lux și paiete ar fi surprinși să audă asta.

Privirea lui Gabe se mută de la ea la fratele lui.

– Mi-a spus că o cheamă Rachel Stone.

– Să nu crezi nimic din ce spune. Ethan i se adresa lui Gabe pe o tonalitate blândă pe care lumea de regulă o folosea pentru cei bolnavi: E văduva răposatului, dar nu prea regretatului, G. Dwayne Snopes.

– Ca să vezi!

Ethan intră de-a binelea în magazinul de snackuri. Purta o cămașă bleu-deschis călcată cu multă grijă, pantaloni crem, la dungă, și o pereche de pantofi de piele lustruiți. Părul blond, ochii albaștri și trăsăturile lui regulate formau un contrast marcant cu frumusețea mult mai brutală a fratelui său masiv. Ethan ar fi putut fi unul dintre îngerii aleși din rai, în timp ce Gabriel, în ciuda numelui său, ar fi putut doar să conducă un regat mai sumbru și tenebros.

– G. Dwayne a murit cam acum trei ani, îi explică Ethan, folosind din nou acea voce preocupată cu care i s-ar fi adresat cuiva căzut la pat. Pe vremea aia tu locuiai în Georgia. La momentul respectiv încerca să fugă din țară, fiind cu un pas înaintea oamenilor legii și în posesia câtorva milioane de dolari care nu-i aparțineau.

– Mi-amintesc c-am auzit ceva de genul ăsta.

Răspunsul lui Gabe păru să fie dat mai degrabă din inerție decât din interes. Ea se întrebă dacă exista ceva care să îl intereseze. Repriza ei de striptease în mod sigur, nu. Se cutremură, dar încercă să nu se gândească la ce făcuse.

– Avionul lui s-a prăbușit deasupra oceanului. I-au recuperat cadavrul, însă banii încă sunt pe fundul Oceanului Atlantic.

Gabe se sprijini cu fundul de tejghea și întoarse ușor capul spre ea. Ea își dădu seama că nu se poate uita în ochii ei.

– G. Dwayne jucase foarte cinstit până s-a căsătorit cu ea, continuă Ethan, însă doamnei Snopes îi plac mașinile scumpe și hainele extravagante. Așa că a devenit din ce în ce mai lacom ca să îi satisfacă nevoia de lux, și activitățile lui de strângere de fonduri au devenit atât de scandaloase, încât în cele din urmă l-au dus la pieire.

– N-a fost primul teleevanghelist căruia i s-a întâmplat asta, observă Gabe.

Buzele lui Ethan se strânseră.

– Dwayne propovăduia credința prosperității. Pe principiul „Dar din dar se face rai". Împarte ceea ce ai, chiar și dacă-i ultimul tău dolar, și o să primești însutit. Snopes îl înfățișa pe Dumnezeu ca pe o atotputernică mașină de făcut bani, iar lumea s-a lăsat prostită în felul acesta. A primit inclusiv cecuri de la șomeri, de la săraci, bani proveniți din ajutor social. Era o femeie diabetică în Carolina de Sud care i-a trimis lui Dwayne banii care îi trebuiau pentru insulină. În loc să îi trimită înapoi, Dwayne i-a citit scrisoarea în emisiune ca un exemplu de urmat pentru toată lumea. Ăsta a fost un moment de aur în teleevanghelism.

Ethan o străfulgeră cu privirea pe Rachel de parcă ar fi fost un gunoi.

– Camera de filmat a surprins-o pe doamna Snopes stând pe primul rând de bănci din Templul Mântuirii din Salvation cu paietele scânteind și cu lacrimi de mulțumire curgându-i pe fardul de pe față. Ulterior, un reporter de la *Charlotte Observer* a făcut niște săpături și a descoperit că femeia cu pricina a intrat în comă diabetică și nu și-a mai revenit niciodată.

Rachel își lăsă privirea în jos. Lacrimile ei din ziua aceea fuseseră unele de rușine și neputință, însă nimeni nu știa asta. Pentru fiecare transmisie televizată, i se ceruse să stea în primul rând gătită și împodobită toată, cu părul tapat, machiajul excesiv și hainele țipătoare care reprezentau în capul lui Dwayne ideea de frumusețe femeiască. La început, când abia se măritase, îi făcuse pe plac bucuroasă, dar când descoperise cât de escroc era de fapt Dwayne, încercase să se retragă. Rămăsese însă însărcinată și asta o oprise.

Când ilegalitățile din toată activitatea cu caracter religios a lui Dwayne deveniseră publice, soțul ei se angajase într-o serie de confesiuni emoționale televizate în încercarea de a-și salva pielea. Folosindu-se de o sumedenie de referiri la Eva și Dalila, vorbise despre cum fusese distras de pe calea cea dreaptă a adevărului de o femeie

slabă și păcătoasă. Era suficient de șiret să pretindă că își asumă întreaga vină, dar mesajul lui era indubitabil. Dacă n-ar fi fost vorba de lăcomia soției lui, el n-ar fi călcat niciodată în lături și nu s-ar fi abătut niciodată de la calea cea dreaptă.

Nu toată lumea crezuse asta, însă majoritatea o făcuse, iar ea pierduse șirul ocaziilor din ultimii trei ani în care fusese recunoscută și înfierată în mod public. La început încercase să explice că stilul lor de viață extravagant fusese alegerea lui Dwayne, nu a ei, însă nimeni nu o crezuse, așa că învățase să își țină gura.

Ușa magazinului de snackuri scârțâi din balamale, deschizându-se suficient cât un băiețel mic să se strecoare înăuntru și să fugă lângă maică-sa. Nu vru ca Edward să fie martor la scena asta, așa că îi spuse ușor răstit:

– Ți-am spus să stai afară.

Edward își lăsă capul în jos și vorbi atât de încet, încât ea abia dacă putu să îl audă:

– Era câinele – era un câine mare...

Se îndoia că era adevărat, însă îl strânse ușor de umăr în semn de consolare. În același timp, îl fixă pe Ethan cu toată ferocitatea unei lupoaice, avertizându-l în tăcere să aibă grijă ce spune în fața copilului ei.

Ethan se holbă la Edward.

– Am uitat că tu și cu Dwayne aveați un fiu.

– El este Edward, spuse ea, prefăcându-se că nu se întâmplase nimic. Edward, spune-i bună pastorului Bonner.

– Bună. Nu își dezlipi privirea de la tenișii din picioare. Apoi i se adresă ei într-una din șoaptele lui foarte ușor de auzit. Și el este tot un șarlatont?

Ea întâlni privirea întrebătoare a lui Ethan.

– Vrea să știe dacă ești un șarlatan. Vocea ei deveni mai dură: A auzit spunându-se asta despre tatăl lui...

Pentru o clipă, Ethan păru total surprins, însă după aceea își reveni.

– Nu sunt un șarlatan, Edward.

– Pastorul Bonner este un preot adevărat, puiule. Foarte cinstit. Cu frica lui Dumnezeu. Îi întâlni privirea lui Ethan: Un om care se abţine să-i judece pe alţii şi are doar compasiune pentru cei mai puţin norocoşi.

Exact ca fratele său, nici el nu se arătă dispus să dea înapoi, iar încercarea ei de a-l face să se simtă prost se dovedi zadarnică.

– Nici măcar nu te gândi să te stabileşti din nou aici, doamnă Snopes. Nu eşti dorită. Se întoarse spre Gabe. Am o întâlnire şi trebuie să mă întorc în oraş. Hai să luăm cina împreună, diseară!

Bonner dădu din cap întrebător spre ea.

– Dar cu ei ce-o să faci?

Ethan ezită:

– Îmi pare rău, Gabe. Ştii c-aş face orice pe pământ pentru tine, însă nu te pot ajuta în privinţa asta. Salvation nu are nevoie de doamna Snopes, iar eu n-o să fiu implicat în aducerea ei înapoi în oraş.

Îl atinse uşor pe frate-său pe braţ, în semn de salut, după care se îndreptă spre uşă.

Gabe se încordă.

– Ethan! Aşteaptă un moment, strigă el.

Edward se uită în sus la ea.

– Nimeni nu ne place, nu-i aşa?

Rachel îşi înghiţi nodul din gât.

– Noi suntem cei mai buni, mieluţule, şi nu merită să ne pierdem timpul cu cineva care nu îşi poate da seama de asta.

Auzi o înjurătură, iar Gabe reapăru, strâmbându-se enervat. Îşi puse mâinile în şolduri şi, aşa cum se uita de sus la ea, i se păru fantastic de înalt. Şi ea avea un metru şi şaptezeci, însă el o făcea să se simtă mică de tot şi deranjant de neajutorată.

– În toţi anii de când îl ştiu pe frate-meu, asta-i prima oară când l-am văzut refuzând să ajute pe cineva.

– Asta am aflat și eu, Bonner, că până și creștinii cei mai buni au o limită. Pentru o mare parte din ei, se pare că eu sunt aceea.

– Eu, unul, nu te vreau aici!

– Mda, o mare noutate.

Expresia lui deveni sumbră.

– Locul ăsta nu-i sigur pentru un copil. N-ar avea ce să caute să umble brambura pe-aici.

Oare o lăsa mai moale? Ea inventă pe loc o minciună:

– Am eu un loc unde să-l țin.

Edward veni și mai aproape de ea.

– Dacă te-aș angaja, n-ar fi decât pentru câteva zile, asta până o să găsesc pe altcineva.

– Am înțeles.

Se strădui din răsputeri să-și ascundă entuziasmul.

– Bine, mârâi el. Mâine, la ora opt. Și-ai face bine să fii pregătită să muncești de să-ți sară capacele.

– Pot să fac asta.

Strâmbătura lui se adânci.

– Nu-i responsabilitatea mea să-ți găsesc un loc unde să stai.

– Am un loc.

El se uită la ea suspicios.

– Unde?

– Nu-i treaba ta. Nu sunt neajutorată, Bonner, am doar nevoie de-o slujbă.

Telefonul de pe perete sună. El se duse spre el să răspundă, iar ea ascultă o conversație dominată clar de el, ce avea de-a face cu o problemă legată de o livrare.

– O să vin eu să rezolv totul, anunță în cele din urmă domnul Amabilitate.

Puse telefonul în furcă, după care străbătu încăperea în drum spre ușă și o ținu deschisă. Ea știu că nu era un semn de curtoazie, ci doar dorința să scape de ea.

– Trebuie să mă duc în oraș. Vorbim când mă întorc despre locul în care o să stați.

– Ți-am spus că m-am ocupat deja de asta.

– Vorbim când mă întorc, se răsti el. Așteaptă-mă lângă locul de joacă. Și găsește ceva de făcut cu fiul tău!

Ieși cu pași fermi.

Ea nu avea nici o intenție de-a sta prin zonă suficient de mult cât el să-și dea seama că avea de gând să doarmă în mașină, așa că așteptă până când el plecă și se îndreptă spre Impala. În timp ce Edward trase un pui de somn pe bancheta din spate, ea se spălă, după care își spălă hainele murdare într-un mic afluent al French Broad River ce curgea prin dumbrava cu copaci. După aceea, se schimbă în blugii ei zdrențăroși și cu un tricou de culoarea pepenelui galben. Edward se trezi și cântară împreună cântece aiurite și spuseră glume vechi de când lumea cu cioc-cioc, ghici cine-i la ușă, în timp ce atârnau hainele ude, abia spălate, pe tufișurile mai joase de lângă mașină.

Umbrele de după-amiază târziu se lungiră. Ea nu mai avea nici un fel de mâncare și nici nu mai putea să mai amâne un drum până în oraș. Cu Edward lângă ea, o luă de-a lungul drumului până când cinematograful în aer liber rămase departe în urmă, după care făcu semnul autostopiștilor, cu degetul mare în sus, în momentul în care văzu apropiindu-se un model nou de Buick Park Avenue.

Mașina era condusă de un cuplu de pensionari din St. Petersburg care își petreceau vara în Salvation. I se adresară într-un mod foarte agreabil și se purtară foarte drăguț cu Edward. Îi rugă să o lase la băcănia Ingles de la marginea orașului, iar ei le făcură cu mâna când plecară mai departe. Se simți extrem de recunoscătoare că măcar ei nu o recunoscuseră ca fiind infama văduvă Snopes.

Pe de altă parte, însă, norocul ei nu ținu prea mult. Nici nu intrase bine în magazinul alimentar când observă că una dintre vânzătoare se holba la ea. Se concentră asupra alegerii unei pere care să nu aibă pete excesive

de pe raftul cu produse reduse. Cu coada ochiului, văzu o femeie căruntă șoptindu-i ceva soțului ei.

Rachel se schimbase atât de mult, încât acum nu mai era recunoscută atât de des pe cât fusese în primul an după scandal, însă aici era în Salvation, iar oamenii aceștia o văzuseră în persoană, nu doar pe ecranul televizorului. Chiar fără părul ei tapat și tocurile cui foarte înalte se părea că știau cine este. Se grăbi să treacă mai departe.

Pe culoarul cu pâine, o femeie îngrijit îmbrăcată, având în jur de patruzeci și cinci de ani și un păr negru vopsit și tuns foarte scurt, puse la loc un pachet de brioșe Thomas' English și se uită lung și fix la Rachel ca și cum s-ar fi uitat la diavolul însuși.

– Tu.

Femeia parcă scuipă cuvântul.

Rachel o recunoscu imediat pe Carol Dennis. Aceasta începuse ca voluntară la Templu și în cele din urmă își croise drum spre vârful ierarhiei, sfârșind ca parte a nucleului de adepți loiali care serviseră pe post de asistenți ai lui Dwayne. Profund habotnică, Carol nu numai că îl adorase, dar și avusese tot timpul o atitudine extrem de protectoare față de el.

Când problemele lui deveniseră publice, Carol nu fusese niciodată în măsură să accepte că un om care predica Evanghelia cu atâta pasiune ca G. Dwayne Snopes era corupt, așa că dăduse întreaga vină pe Rachel pentru prăbușirea lui.

Era aproape nenatural de slabă, cu un nas ascuțit și o bărbie tăioasă. Ochii îi erau la fel de negri ca și părul vopsit, iar pielea, netedă și palidă.

– Nu pot să cred că te-ai întors.

– E o țară liberă, se răsti Rachel.

– Cum de-ți poți arăta fața pe-aici?

Atitudinea ei sfidătoare păli. Îi dădu lui Edward o minibaghetă de pâine integrală.

– Vrei să ții tu asta pentru mine?

Dădu să meargă mai departe.

Femeia îl observă pe Edward, iar expresia feței ei se înmuie. Făcu un pas în față și se apleca spre el.

– Nu te-am mai văzut de când erai bebeluș. Ce băiat mare și frumos ești! Sunt convinsă că-ți este foarte dor de tăticul tău.

Edward mai fusese și altă dată acostat de străini și nu îi plăcuse deloc. Își băgă capul între umeri.

Rachel încercă să treacă mai departe, însă Carol își puse rapid căruciorul de cumpărături de-a curmezișul ca să blocheze culoarul dintre rafturi.

– Domnul ne spune că ar trebui să îl iubim pe cel păcătos și să urâm păcatul, însă în cazul tău este dificil.

– Sunt sigură c-o să reușești, Carol, dat fiind că ești o femeie atât de pioasă!

– N-o să știi niciodată de câte ori m-am rugat pentru tine.

– Păstrează-ți rugăciunile pentru cineva care le vrea.

– Nu ești bine-venită aici, Rachel. Foarte mulți dintre noi ne-am dedicat pur și simplu viețile Templului. Am crezut și am suferit până în prezent în moduri pe care tu n-ai putea vreodată să le înțelegi. Nu avem deloc memoria scurtă, iar dacă tu crezi că o să stăm cu mâinile în sân și-o să te lăsăm să te fâțâi pe-aici, te înșeli amarnic.

Rachel știa că este o greșeală să îi răspundă, însă nu se putu abține să nu se apere:

– Și eu am crezut. Nici unul dintre voi n-a înțeles vreodată asta.

– Ai crezut în tine însăți, în propriile tale nevoi.

– Nu știi nimic despre mine.

– Dacă te-ai fi căit vreun pic, noi toți te-am fi putut ierta, dar ție tot nu-ți este rușine pentru ce ai făcut, nu-i așa, Rachel?

– N-am făcut nimic pentru care să-mi fie rușine.

– El și-a mărturisit păcatele, însă ție nici nu ți-ar trece prin minte să o faci. Soțul tău a fost un om al Domnului, iar tu l-ai distrus.

– Dwayne s-a distrus de unul singur.

Dădu la o parte căruciorul de cumpărături, eliberându-și calea, și îl împinse ușor pe Edward în față.

Înainte să o poată șterge de acolo, apăru dinspre capătul culoarului un adolescent stângaci, cu umerii gârboviți, ținând în mâini mai multe pungi de chipsuri de cartofi și un bax de șase sticle de Mountain Dew. Era firav, cu un păr blond închis la culoare, neîngrijit, tuns destul de scurt și având trei cercei în ureche. Blugii îi erau lăbărțați, iar o cămașă bleu șifonată îi atârna deschisă la nasturi peste un tricou negru. Se opri brusc când o văzu pe Rachel. Pentru un scurt moment nu i se citi nimic pe față, după care expresia îi deveni extrem de ostilă.

– Ce caută ea aici?

– Rachel s-a întors în Salvation, spuse Carol cu răceală.

Rachel își aminti despre Carol că era divorțată și că avea un fiu, însă nu l-ar fi recunoscut niciodată pe acest băiat ca fiind copilul tăcut, cu aspect conservator și reținut pe care și-l aducea vag aminte.

Adolescentul se holbă la ea. Cu greu ai fi zis că e un model de pioșenie religioasă, iar ea nu-și putu explica cum de cineva putea dovedi o asemenea animozitate fățișă.

Se îndepărtă rapid și descoperi că tremura în timp ce intra pe următorul culoar. Înainte să ajungă prea departe, auzi vocea furioasă a lui Carol:

– Nu-ți cumpăr mizeriile alea nesănătoase.

– O să le cumpăr singur!

– Ba nu, n-o s-o faci. Și nici nu te las să ieși diseară în oraș cu ratații ăia de prieteni ai tăi.

– Nu facem decât să ne ducem la un film, iar tu nu mă poți opri.

– Nu mă minți, Bobby! Ultima oară când ai venit acasă miroseai a alcool. Știu eu ce faceți tu și cu prietenii tăi!

– Știi pe dracu'.

Edward se uită în sus la Rachel, cu ochii speriați.

– Ea-i mama acelui băiat?

Rachel dădu aprobator din cap și îl grăbi spre capătul culoarului.

– Păi și nu se iubesc?

– Sunt sigură că da. Însă au niște probleme, puiule.

În timp ce își termină cumpărăturile, deveni din ce în ce mai conștientă de atenția pe care o atrăgea, ce acoperea o gamă completă, de la priviri nedumerite până la murmure critice și dezaprobatoare. Chiar dacă se așteptase la ceva animozitate, proporțiile acesteia o amărâră. Era adevărat, trecuseră trei ani întregi, însă oamenii din Salvation, statul Carolina de Nord, nu iertaseră nimic.

Porni din nou cu Edward la drum, înapoi, cărându-și mica lor provizie de hrană, și încercă să înțeleagă reacția lui Bobby Dennis față de ea. El și cu mama lui erau în mod evident la cuțite, așa că se îndoia că el pur și simplu îi reflecta sentimentele lui Carol. În plus, antipatia lui îi păruse mai mult de natură personală.

Încetă să se mai gândească la Bobby când văzu o mașină uriașă, folosită în general de persoanele în vârstă, cu numere de înmatriculare din statul Florida, singurul gen de mașină la care îndrăzni să ridice degetul mare în sus pentru autostop. O văduvă din Clearwater, conducând un Ford Crown Victoria de culoare maro, opri și îi duse înapoi până la cinematograful în aer liber. În timp ce Rachel cobora din mașină, călcă aiurea, iar baretele firave ale sandalei plesniră. Sandalele nu mai puteau fi reparate, iar acum îi mai rămăsese doar o pereche de pantofi cu care să se încalțe. Altă pierdere.

Edward adormi chiar înainte să se facă ora nouă. Ea se așeză desculță pe portbagajul Chevroletului Impala cu un prosop de plajă vechi înfășurat în jurul umerilor și se uită în jos la fotografia mototolită, ruptă dintr-o revistă, care o făcuse să se întoarcă aici. O despături cu grijă și, scuturând ușor lanterna pe care o avea cu ea, se uită în jos la fața fratelui mai mare al lui Gabe, Cal.

Deși semănau foarte mult, trăsăturile colțuroase al lui Cal erau mult îndulcite de o expresie de tolomac fericit,

iar ea se întrebă dacă soția acestuia, blonda atrăgătoare cu față de tocilară fotografiată lângă el, era responsabilă pentru asta. Poza fusese făcută în vechea casă a lui Rachel, un conac vast, supraîmpodobit din cealaltă parte a orașului Salvation. Casa fusese confiscată de guvernul federal pentru a ajuta la acoperirea taxelor neplătite ale lui Dwayne și rămăsese nelocuită până când Cal o cumpărase cu tot ce era în ea când se căsătorise.

Fotografia înfățișa fostul birou al lui Dwayne, însă nu motive sentimentale o împinseseră să o rupă din revistă. De fapt, era vorba despre obiectul pe care îl văzuse în fundalul fotografiei. Pe rafturile de cărți aflate direct în spatele capului lui Cal Bonner se afla un cufăr mic din piele încadrat cu bronz, cam de mărimea unei jumătăți de pâine.

Dwayne cumpărase cufărașul în urmă cu aproape trei ani și jumătate de la un dealer ce păstra anonime cumpărăturile scumpe ale soțului ei. Dwayne și-l dorise deoarece cândva îi aparținuse lui John F. Kennedy – nu că Dwayne fusese vreun mare fan al lui Kennedy, însă îi plăcuse la nebunie tot ce avea de-a face cu lumea bună. În săptămânile de dinaintea morții lui, în timp ce rețeaua de instituții și organisme legale se strângeau din ce în ce mai mult în jurul lui, îl văzuse deseori pe Dwayne uitându-se la cufăraș.

Într-o după-amiază o sunase de pe o pistă de undeva din nordul orașului și, cu o voce panicată, îi spusese că era pe cale să fie arestat.

– Am... am crezut c-o să am mai mult timp la dispoziție, spusese el, dar vin după mine diseară, așa că trebuie s-o șterg din țară. Rachel, nu sunt pregătit! Adu-mi-l pe Edward ca să pot să-i spun la revedere înainte să plec. Trebuie să îi spun la revedere fiului meu. Trebuie să faci asta pentru mine!

Ea îi simțise disperarea din voce și știuse că îi era teamă că nu o va face, fiind foarte supărată pe el din pricina modului în care el îl ignorase pe copilul lor.

Cu excepţia botezului televizat al lui Edward, care fusese cel mai urmărit program din istoria serviciilor religioase ale Templului, Dwayne manifestase foarte puţin interes pentru rolul de tată.

Dezamăgirea faţă de soţul ei începuse la puţin timp după ce se căsătoriseră, însă până când nu rămăsese însărcinată nu descoperise ce fel de escroc era. Îşi justificase avariţia spunându-i că trebuia să lase lumea să vadă bogăţia pe care Domnul le-o dădea celor cu credinţă în Dumnezeu. Cu toate astea, ea nu avusese cum să îi refuze ceea ce putea fi ultima lui întâlnire cu fiul său.

– Bine. O să fiu acolo cât de repede pot.

– Şi vreau... vreau să iau ceva din casă cu mine, ca amintire. Adu-mi şi cufărul lui Kennedy. Şi Biblia mea.

Ea îl înţelesese în privinţa Bibliei, moştenire de la mama lui. Însă Rachel nu mai era provinciala naivă din Indiana cu care se însurase el, iar faptul că îi ceruse şi cufărul lui Kennedy îi ridicase serioase semne de întrebare. Cel puţin cinci milioane de dolari din bugetul Templului nu erau justificate în acte şi până când nu forţase mica încuietoare din bronz şi se asigurase că micul cufăr era gol nu făcuse ceea ce îi ceruse el.

Condusese cu mare viteză de-a lungul drumurilor de munte ce duceau spre pista de aterizare cu micul Edward în vârstă de numai doi ani prins în hamurile scaunului de maşină pentru copii, sugându-i urechea Calului. Biblia mamei lui Dwayne se afla pe scaunul de lângă ea, iar micul cufăr din piele pe podeaua maşinii. Cu toate acestea, până să ajungă acolo, era deja prea târziu să îşi mai vadă soţul. Organele legale competente hotărâseră să nu mai aştepte până la căderea serii ca să îl aresteze şi, acţionând pe baza unui pont, poliţia locală şi şeriful ţinutului se îndreptaseră spre aeroport. Însă Dwayne îi observase în timp ce se apropiau şi decolase. Doi dintre ajutoarele de şerif o scoseseră cu forţa din Mercedes şi confiscaseră totul, până şi scaunul de copil

al lui Edward. După aceea, unul dintre ei o dusese acasă într-o mașină de poliție.

Abia a doua zi dimineață află că soțul ei murise în accident de avion. La puțin timp după aceea, fusese evacuată din casă cu nimic altceva decât hainele de pe ea. Asta era prima lecție referitoare la exact cât de nemiloasă putea fi lumea cu văduva unui predicator escroc.

Nu mai văzuse de-atunci micul cufăr al lui Kennedy, nu până în urmă cu cinci zile când dăduse din greșeală peste fotografia lui Cal Bonner și a soției lui într-o revistă *People* ce fusese lăsată la spălătoria automată de rufe. De trei ani încoace se tot întrebase cu privire la cufăr. Când îi forțase încuietoarea, nu făcuse decât să îi examineze sumar interiorul. Ulterior, își amintise cât de greu era și se întrebase dacă ar fi putut să aibă un fund fals. Sau poate dacă sub căptușeala din pâslă verde nu cumva se ascundea cheia unui depozit secret.

Își trase vechiul prosop de plajă mai strâns în jurul ei ca să îndepărteze frigul nopții și se lăsă copleșită de amărăciune. Fiul ei dormea pe bancheta din spate a unei mașini stricate după ce mâncase un sendviș cu unt de arahide și o pară prea coaptă, cu toate că undeva existau cinci milioane de dolari. Cinci milioane de dolari care erau ai ei.

Chiar și după plata ultimilor creditori ai lui Dwayne, tot ar mai fi rămas ceva milioane, iar ea intenționa să folosească banii pentru a-i construi fiului ei o viață liniștită, în siguranță. În loc de iahturi și bijuterii, visa la o căsuță într-un cartier cumsecade. Voia să îl vadă pe Edward hrănit decent și îmbrăcat cu lucruri care să nu fie doar zdrențe. Avea să îl trimită la școli bune și să-i cumpere o bicicletă.

Însă nu putea să transpună în realitate nici unul din aceste visuri fără bunăvoința lui Gabriel Bonner. Acești ultimi trei ani o învățaseră să nu mai ignore vreodată realitatea, indiferent de cât de neplăcută era, și știa că se putea să îi ia câteva săptămâni până să intre în vechea

ei casă, astfel încât să poată căuta cufăraşul. Până atunci, avea nevoie să supravieţuiască, ceea ce însemna că trebuia să îşi păstreze slujba.

Frunzele de deasupra ei foşniră. Se înfioră gândindu-se la cum se dezbrăcase astăzi de bunăvoie în faţa unui străin. Micuţa provincială de altădată din Indiana, ce obişnuia să meargă la biserică, nici n-ar fi putut să conceapă aşa ceva, dar acum era responsabilă pentru un copil şi asta o obliga să-şi lase în urmă scrupulele, pe lângă vechea-i puritate. Acum îşi jură că avea să facă orice era nevoie ca să-i satisfacă orice dorinţă a lui Gabriel Bonner.

capitolul 4

Rachel deja curăţase majoritatea buruienilor din centrul parcelei până în momentul în care camioneta lui Gabe intră pe poartă, la şapte patruzeci şi cinci a doua zi dimineaţă. Îşi prinsese părul la spate ca să nu îi vină pe faţă, cu o bucată de sârmă de cupru pe care o găsise lângă tomberon. Nu putea decât să spere că şezutul foarte tocit al blugilor nu va ceda.

Cu sandalele făcute praf, era obligată să îşi poarte singurul articol de încălţăminte pe care îl mai avea, o pereche de pantofi negri bărbăteşti, butucănoşi, pe care i-i dăduse una dintre tinerele ei colege de muncă când se plictisise de acest stil. Pantofii erau confortabili, însă prea călduroşi şi grei pentru vremea de vară. Cu toate astea erau mult mai practici pentru munca brută decât fuseseră sandalele ei ponosite şi rupte, iar ea se simţea recunoscătoare că îi avea.

Dacă Rachel credea că hărnicia ei matinală avea să îl mulţumească pe Gabe, se dovedi imediat că se înşelase. Camioneta se opri lângă ea, iar el se dădu jos cu motorul încă mergând.

– Ţi-am spus să fii aici la opt.

– Și o să fiu, îi replică ea pe cel mai vesel ton pe care îl găsi, încercând să uite cum se dezbrăcase pentru el ieri după-amiază. Am cincisprezece minute la dispoziție.

El purta un tricou alb curat și blugi decolorați. Era bărbierit proaspăt, iar părul lui negru arăta de parcă era încă ud de la dușul făcut. Ieri, timp de câteva momente scurte, ea îi văzuse masca căzându-i, însă acum în mod evident și-o pusese la loc: aceeași expresie mohorâtă, dură, lipsită de sentimente.

– Nu te vreau aici când nu sunt și eu în zonă.

Toate bunele ei intenții de a fi respectuoasă și supusă dispărură ca prin farmec.

– Stai liniștit, Bonner! Tot ce e aici care să merite furat ar fi prea mare de cărat pentru mine.

– Ai auzit ce-am spus.

– Și eu credeam că ești irascibil numai după-amiaza.

– E mai degrabă o stare constantă.

Răspunsul lui ar fi trebuit să fie amuzant, însă ochii aceia cenușii lipsiți de orice fel de emoție stricau tot efectul.

– Unde ai stat noaptea trecută?

– La o prietenă. Mai mi-au rămas câteva, minți ea.

De fapt, Dwayne îi interzisese orice fel de legături, în afara unor contacte superficiale cu oamenii din Salvation.

El scoase o pereche de mănuși galbene de lucru din buzunarul de la spate și le aruncă spre ea.

– Folosește astea.

– Dumnezeule, sunt complet mișcată.

Strânse mănușile la piept cum ar fi făcut o miss cu trandafirii la concursurile de profil și își spuse în sinea ei să nu mai zică nici un alt cuvânt. Înainte de sfârșitul zilei, trebuia să îi ceară un avans din plata ei și nu își putea permite să îl enerveze prea tare. Însă el îi păru atât de distant în timp ce se urca din nou la volanul camionetei, încât nu se putu abține la o mică împunsătură.

– Hei, Bonner! În loc de Prozac, poate că nişte cafea ţi-ar mai schimba dispoziţia. Aş fi încântată să fac un ibric pentru amândoi.

– O să-mi fac eu cafeaua.

– Minunat! Adu-mi şi mie o cană când e gata.

El trânti portiera şi o lăsă acolo într-un nor de praf în timp ce porni spre magazinul de snackuri. „Căcănarule!“ Ea îşi băgă mâinile rănite şi inflamate în mănuşi şi se aplecă să se apuce din nou de treabă, chiar dacă îşi simţi fiecare muşchi al corpului protestând.

Nu-şi aducea aminte să fi fost vreodată atât de obosită. Tot ce voia să facă era să zacă undeva la umbră şi să doarmă o sută de ani. Nu era greu să îşi dea seama de ce era extenuată: nu dormea suficient şi îşi făcea prea multe griji. Se gândi cu jind la impulsul de energie pe care, pe vremuri, îl primea de la o cană de cafea dimineaţa.

Cafea... Trecuseră săptămâni bune de când băuse ultima cafea. Îi plăcea totul la cafea: gustul, mirosul, acel amestec circular de bej şi cafeniu când amesteca laptele. Închise ochii şi, doar pentru o clipă, încercă să o simtă alunecându-i în jos pe limbă.

Un zgomot infernal de muzică rock dezlănţuită, venind dinspre magazinul de snackuri, îi spulberă fantezia. Îşi aruncă privirea spre locul de joacă unde Edward apăruse de sub ţestoasa de ciment. Dacă Bonner era atât de deranjat de faptul că ea venise să lucreze mai devreme, oare ce-avea să facă atunci când îl vedea pe Edward?

În momentul în care ajunsese în dimineaţa aceea, curăţase locul de joacă de cioburile de sticlă şi de capacele ruginite de cutii de conserve, orice putea să îi dăuneze în vreun fel unui copil, după care îl pusese pe Edward să muncească, adică să arunce totul într-o pungă de gunoi din plastic. Pusese deoparte proviziile lor de apă şi mâncare, împreună cu un prosop de plajă pentru ca el să poată dormi, în tufişurile care creşteau la baza ecranului gigantic. După care îi sugerase să joace un joc de genul „Unde-i Edward?“

– Fac pariu că nu poți umbla pe-aici toată dimineața fără să-l lași pe domnul Bonner să te vadă.

– Ba pot.

– Pariu că nu poți.

– Pariu că pot.

Îi dăduse un pupic și îl lăsase acolo. Mai devreme sau mai târziu Bonner avea să-l vadă și avea să fie iadul pe pământ. Ideea că trebuia să-l ascundă pe copilul ei frumos, ca și cum ar fi fost ceva respingător, îi accentuă și mai mult resentimentele și indignarea față de Gabe Bonner. Se întrebă dacă el era așa de ostil cu toți copiii sau își păstrase toată antipatia de care era capabil numai pentru al ei.

Peste o oră Gabe îi aruncă un sac de gunoi și îi spuse să adune gunoiul de afară de lângă intrare pentru ca locul să nu mai arate așa rău de la stradă. Era o muncă mai ușoară decât smulsul buruienilor, deși nu își putea imagina că el luase asta în considerare, iar ea se bucură de această schimbare. După ce Gabe dispăru, Edward veni pe furiș lângă ea, iar amândoi terminară treaba numaidecât.

Ea se întoarse la smulsul buruienilor, însă abia începuse că o pereche de bocanci de lucru pătați de vopsea îi și apărură în câmpul vizual periferic.

– Am crezut că ți-am spus să aduni gunoiul ăla din față.

Ar fi vrut să îi răspundă politicos, însă se părea că limba ei avea o voință proprie.

– Am făcut-o deja , *Herr Kommandant*. Cea mai mică dorință a dumneavoastră este ordin pentru mine.

Ochii lui se îngustară.

– Du-te înăuntru și apucă-te să faci curățenie în toaleta femeilor ca să pot să văruiesc și-acolo.

– O promovare! Și-i doar prima mea zi de muncă.

El o fixă cu o privire rece un timp care îi păru că nu se mai termină și își dori să-și fi băgat un căluș în gură.

– Ai grijă, Rachel! Adu-ți aminte că eu nu te vreau aici.

Înainte ca ea să poată răspunde, el se îndepărtă.

Aruncându-și rapid privirea în lateral ca să se asigure că Edward a văzut-o încotro se duce, se îndreptă spre magazinul de snackuri. Acolo, într-o mică debara, se aflau produsele de curățat de care avea nevoie, însă ea era mai interesată de ibricul de cafea aflat nu departe de-acolo. Dacă nu cumva Bonner era un mare băutor de cafea, se părea că făcuse suficientă pentru două persoane, iar ea umplu ochi un pahar de cafea de unică folosință. Nu putu să găsească nici un fel de lapte, iar cafeaua era suficient de tare cât să o fi putut folosi ca substanță de curățare, însă savură fiecare înghițitură și o luă în toaleta pentru femei.

Instalațiile sanitare erau vechi și mizerabile, dar încă puteau fi folosite. Se hotărî să termine mai întâi cu partea cea mai oribilă și începu să curețe veceurile, scrijelind mizeria ce formase o crustă la ale cărei origini nici măcar nu te puteai gândi.

La scurt timp, auzi tropăit ușor de tenişi de copil venind din spatele ei.

– Scârbos.

– Absolut.

– Îmi amintesc când eram bogați.

– Aveai numai doi ani. N-ai putea să-ți amintești.

– Aha. Pe pereții camerei mele erau trenuri.

Rachel pusese cu mâna ei tapetul cu dungi albe-albastre, cu tot cu bordura lui de trenuri colorate. Camera copilului și dormitorul ei fuseseră singurele camere din casa aia îngrozitoare pe care le putuse decora ea însăși și își petrecuse cât de mult timp putuse în ambele.

– Mă duc înapoi afară, spuse Edward.

– N-aș putea să ți-o iau în nume de rău.

– Să știi că el încă nu m-a văzut.

– Ești foarte dibaci, amice.

– Cioc! Cioc!

– Cine-i acolo?

– Doamna.

Ea îl străfulgeră cu o privire de avertizare.

– Edddward...

– Al *naibii* picior mi-a rămas blocat în ușă.

El chicoti, scoase capul pe ușă să fie sigur că căcănarul nu era prin preajmă și dispăru.

Ea zâmbi și se întoarse la treabă. Trecuse ceva vreme de când nu îl mai auzise pe fiul său râzând. Lui chiar îi plăcea jocul acesta de-a v-ați ascunselea și îi pria să petreacă tot timpul acesta în aer liber.

Până la ora unu, curățase lună cele șase cabine și în același timp verificase cel puțin de douăsprezece ori ce face Edward, dar acum era atât de obosită că i se învârtea capul. Auzi o voce dură vorbind din spatele ei:

– N-o să-mi faci nici un pustiu de bine dacă leșini din nou. Ia o pauză!

Se sprijini de separatorul metalic ca să se echilibreze în timp ce își îndrepta poziția corpului, după care se întoarse ca să îl vadă pe Bonner în pragul ușii.

– O s-o fac când o să obosesc de tot. Până acum încă nu s-a întâmplat.

– Îhî, bine. Vezi că ai un burger și niște cartofi prăjiți în magazinul de snackuri. Dacă știi ce-i bine pentru tine, o să le mănânci.

Ieși, iar peste puțin timp se auzi zgomotul scos de bocancii lui pe scările metalice ce duceau spre camera de proiecție de deasupra magazinului de snackuri.

Cu multă nerăbdare, ea își spălă rapid mâinile și se duse spre magazinul de snackuri unde o pungă de la McDonald's zăcea pe tejghea. Pentru o clipă rămase acolo și savură mirosurile ispititoare ale mâncării pur americane. Muncise întruna de la șase dimineața pe stomacul gol și trebuia să mănânce ceva, dar nu asta. Mâncarea asta era prea prețioasă.

Uitându-se după Bonner, duse valorosul pachet spre ascunzătoarea de la locul de joacă unde o aștepta Edward.

– Surpriză, cățelușule! Asta-i ziua ta norocoasă.

– McDonald's!

– Numai ce-i mai bun.

Ea râse în timp ce Edward se repezi la pungă și începu să înfulece hamburgerul. În timp ce el mânca, ea întinse un strat subțire de unt de arahide din mâncarea lor ascunsă pe o bucată de pâine, pe care o îndoi și o duse la buze. Nu îi plăcea deloc că trebuia să consume oricât de puțin din rezerva lor sărăcăcioasă din ascunzătoare pentru ea însăși. Dăduse greș în privința fiului ei în atât de multe feluri, încât faptul că îi mânca din hrană i se părea și mai aiurea. Din fericire, nu îi trebuia multă ca să se țină pe picioare.

– Vrei niște cartofi prăjiți?

Ei îi ploua în gură.

– Nu, mulțumesc. Mâncarea prăjită nu este bună pentru femeile de vârsta mea.

Luă altă gură din sendvișul ei și își jură că, de îndată ce va găsi cele cinci milioane de dolari ale lui Dwayne, nu va mai mânca niciodată unt de arahide.

Peste două ore terminase curățenia în toaleta femeilor și dădea cu o racletă de răzuit vopseaua pe ușile metalice descojite când auzi un urlet furios.

– *Rachel!*

Oare acum ce mai făcuse? Steluțe de lumină i se învârtiră în cap în momentul în care se aplecă prea repede ca să lase racleta de răzuit pe podea. În loc să se amelioreze, amețeala ei se înrăutățea.

– Rachel! Vino-ncoace afară!

Ea se duse spre ușă. Pentru o secundă soarele o orbi, însă când ochii i se adaptară la lumină, scoase un icnet înăbușit.

Edward atârna de pumnul lui Bonner fiind prins de partea de la ceafă a vechiului său tricou portocaliu. Tenișii lui negri prăfuiți se bălăngăneau neajutorați în aer, iar tricoul i se adunase la subsuori, scoțându-i la iveală mica și osoasa lui cutie toracică și rețeaua albăstruie de vene ce se vedeau sub pielea palidă. Calul zăcea la pământ sub picioarele lui.

Pielea lui Bonner de deasupra pomeților săi osoși era lividă.

– Ți-am spus să-l ții departe de locul ăsta.

Ea se repezi înainte, uitând de toată sfârșeala pe care o simțea.

– Pune-l jos! Îl sperii!

– Ai fost avertizată. Ți-am spus să nu-l aduci încoace. Este mult prea periculos.

Apoi îi puse copilul jos, pe pământ.

Edward era liber, însă rămăsese pe loc nemișcat, fiind încă o dată victima forței unui adult puternic, pe care el nu putea nici să o înțeleagă și nici să o controleze în vreun fel. Neajutorarea lui o făcu să fiarbă de furie. Îl recuperă pe Cal, după care își luă copilul pe sus cu ambele mâini împreunate și îl strânse la piept. Vârfurile tenișilor lui o loviră în fluierele picioarelor în timp ce ea își îngropa obrazul în părul lui șaten drept, ce încă era cald de la soare.

– Ce-aș fi putut face cu el? se răsti ea.

– Asta nu era problema mea.

– Ai vorbit ca un om care n-a avut niciodată responsabilitatea unui copil!

El împietri. Trecură câteva secunde bune înainte ca buzele lui să se miște:

– Ești concediată. Dispari de-aici.

Edward începu să plângă înfășurându-și brațele în jurul gâtului ei.

– Îmi pare rău, mami. Am încercat să nu-l las să mă vadă, dar m-a prins.

Inima ei bătea cu putere și își simțea picioarele de parcă erau din cauciuc. Voia să urle la Bonner pentru faptul că îi speriase băiatul, însă asta nu avea decât să îl supere și mai tare pe Edward. Și la ce ar fi folosit? O privire aruncată la fața inexpresivă a lui Bonner îi spuse că decizia lui era finală. El își scoase portofelul din buzunarul de la spate, scoase mai multe bancnote și le întinse spre ea.

– Ia ăştia!

Ea se uită lung în jos la bani. Sacrificase totul pentru copilul ei. Oare trebuia să renunţe şi la ultima rămăşiţă din mândria ei?

Încet, luă banii şi simţi cum moare ceva din sufletul ei. Pieptul lui Edward se ridică.

– Şşt...

Ea îşi trecu buzele peste părul lui.

– Nu-i vina ta.

– M-a văzut.

– Nu te-a văzut toată ziua. A fost atât de tăntălău că i-a trebuit toată ziua ca să te găsească. Te-ai descurcat bine.

Fără să mai arunce vreo privire în urmă, îl duse pe Edward spre locul de joacă de unde adună toate lucrurile lor. Clipind des ca să nu-şi lase lacrimile să îi curgă, apucă cu o mână puţinele lor lucruri şi cu cealaltă pe fiul ei. Ce fel de om ar face aşa ceva? Numai unul care nu avea nici un fel de sentimente.

Plecă de la Pride of Carolina dorindu-şi să dispară în neant.

Gabriel Bonner, omul fără sentimente, plânse în somn în noaptea aceea. Se trezi agitat în jurul orei trei dimineaţa ca să descopere perna udă sub capul lui şi gustul metalic oribil al durerii şi al amărăciunii în gură.

Îi visase din nou în noaptea asta, pe Cherry şi Jamie, soţia şi fiul lui. Însă de data aceasta faţa atât de iubită a lui Cherry se preschimbase în faţa îngustă şi sfidătoare a lui Rachel Stone. Iar fiul lui ţinuse un iepure gri ponosit în braţe, aşa cum zăcea în coşciugul lui.

Îşi trecu picioarele peste marginea patului şi mult timp nu făcu nimic altceva decât să stea cu umerii gârboviţi şi cu faţa îngropată în mâini. Într-un final deschise sertarul noptierei şi scoase un pistol Smith & Wesson calibrul 38.

Simţea revolverul cald şi greoi în mâinile lui. „Fă-o şi gata! Bagă-l în gură şi apasă pe trăgaci!“ Atinse ţeava

armei cu buzele și închise ochii. Oțelul rece se simți precum sărutul unei iubite, iar el salută clinchetul scos la impactul cu dinții din față.

Însă nu putu să apese pe trăgaci și, în momentul acela, își urî familia pentru că îl împiedica să aibă parte de uitarea la care râvnea atât de tare. Oricare dintre ei – tatăl sau mama lui, cei doi frați ai lui – cu toții ar fi curmat chinurile unui câine, însă n-ar fi fost în stare să îndure să știe că el se omora cu mâna lui. Acum iubirea lor stăruitoare și neîntreruptă îl ținea blocat și legat de o lume insuportabilă.

Băgă arma la loc în sertar și scoase fotografia înrămată pe care o ținea acolo. Cherry îi zâmbea din poză, soția lui frumoasă care îl iubise, care râsese cu el și fusese tot ceea ce și-ar fi putut dori un bărbat. Și Jamie.

Gabe mângâie rama cu degetele mari, iar în piept inima începu să-i mustească. Să-i mustească nu de sânge – sângele i se vărsase cu mult timp în urmă –, ci de un fluid gros, precum bila ce i se scurse prin vene transformându-se în râuri de amar ducând la vale o obidă fără margini.

Băiatul meu.

Toată lumea îi spusese că durerea îi va fi mai ușor de suportat după primul an, însă mințiseră. Trecuseră doi ani de când soția și fiul lui fuseseră uciși de un bețiv care îi spulberase pe trecerea de pietoni trecând cu mașina pe culoarea roșie a semaforului, dar durerea crescuse și devenise și mai de nesuportat.

Își petrecuse majoritatea timpului în Mexic, trăind cu tequila și Quaalude[1]. După care, cu patru luni în urmă, frații lui veniseră să îl ia de-acolo. Îl înjurase pe Ethan și îi trăsese un pumn lui Cal, însă asta nu rezolvase nimic. Ei îl aduseseră oricum înapoi, iar când îl făcuseră să renunțe complet la alcool, rămăsese fără nici un fel de trăiri. Fără nici un fel de trăiri, ca și cum ar fi fost mort.

[1] Somnifere care nu mai sunt folosite în prezent, fiind retrase de pe piață (n.tr.)

Până ieri.

Imaginea corpului subţire, fără haine, al lui Rachel i se plimbă prin faţa ochilor. Nu fusese decât piele şi oase şi multă disperare când i se oferise pe tavă în schimbul unei slujbe. Iar lui i se sculase. Încă nu putea să creadă ce se întâmplase.

Mai văzuse doar o singură altă femeie goală de când murise Cherry. Iar aceasta fusese o târfă mexicană cu un corp frumos şi zâmbet dulce. Crezuse că putea să îngroape o mică parte din suferinţa lui înlăuntrul ei, însă nu mersese aşa cum dorise. Prea multe pastile, prea multă băutură, prea multă durere. O trimisese de-acolo fără să o atingă şi se îmbătase criţă.

Nici măcar nu se mai gândise la ea până în ziua anterioară. O târfă mexicană experimentată nu fusese în măsură să îl facă să răspundă, însă Rachel Stone cu corpul ei uscăţiv şi ochii sfidători reuşise într-un fel sau altul să îi penetreze zidul pe care el însuşi şi-l construise atât de solid în jurul său.

Îşi aminti modul în care Cherry obişnuia să se ghemuiască în braţele lui după ce făceau dragoste şi să se joace cu părul de pe pieptul lui. „Îţi iubesc tandreţea, Gabe. Eşti cel mai tandru om pe care l-am cunoscut vreodată."

Acum nu mai era tandru. Până şi ultimul gram de tandreţe i se dusese. Puse fotografia la loc în sertar şi se duse dezbrăcat la fereastră unde se uită lung la întunericul de-afară.

Rachel Stone nu ştia asta, însă faptul că fusese concediată era cel mai bun lucru ce i s-ar fi putut întâmpla.

capitolul 5

– Nu puteţi face asta! exclamă Rachel. Nu facem nici un rău!

Poliţistul, pe a cărui insignă scria *Armstrong*, o ignoră şi se întoarse spre şoferul camionului de remorcare.

– Dă-i drumul, Dealy. Scoate rabla asta de-aici.

Cu sentimentul că ceea ce se întâmplă este ireal, Rachel urmări cu privirea cum camionul de remorcare dădea înapoi spre mașina ei. Trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de când Bonner o concediase. Se simțise atât de rău și de extenuată încât nu fusese în măsură să își adune energia pentru a face ceva în afară de a sta lângă mașină. În urmă cu o jumătate de oră, un polițist ce conducea prin zonă văzuse reflexia soarelui de după-amiază în parbrizul mașinii și venise să investigheze despre ce era vorba.

În momentul în care o văzuse, ea știuse că are probleme. O măsurase îndelung cu privirea și apoi scuipase:

– Carol Dennis mi-a spus că te-ai întors în oraș. Ceea ce nu a fost o chestie prea deșteaptă, madam Snopes.

Ea îi spusese că numele ei de familie este Stone – revenise în mod legal la numele de domnișoară după moartea lui Dwayne –, însă deși îi arătase și permisul de conducere, el refuzase să i se adreseze altfel decât Snopes. Îi ceruse imperativ să își mute Impala, iar când ea îi spusese că mașina nu mai merge, el sunase pentru a o remorca.

În timp ce se uita la Dealy cum cobora parcă furișându-se din camion și ducându-se cu mișcări stângace spre bara de protecție din spate a mașinii ei ca să cupleze cârligul, îi dădu drumul mâinii lui Edward și sări în față ca să îi blocheze calea bărbatului. Partea de jos a rochiei ei lejere cu nasturi, curată acum și revenită la culoarea bleu după ce o spălase în albia râului, i se înfășură în jurul picioarelor.

– Nu face asta! Te rog. Nu facem rău nimănui aici.

El ezită și se uită spre Armstrong.

Însă polițistul cu părul zbârlit, cu fața ridată și ochii mici și deloc prietenoși, rămase neclintit.

– Dă-te la o parte, madam Snopes. Acesta este un teren privat, nu o parcare.

– Știu asta, însă n-o să fie pentru mult timp. Vă rog! Nu puteți să mă lăsați să stau?

– Dă-te la o parte, madam Snopes, sau o să te arestez pentru infracțiunea de încălcare a proprietății.

Își dădea seama că îi făcea plăcere să o vadă așa, complet neajutorată și știu că nu poate să îl influențeze în vreun fel.

– Numele meu este Stone.

Edward își strecură mâna la loc în mâna ei, iar ea se uită cum Dealy fixa cârligul de partea din spate a mașinii.

– Acum câțiva ani în mod sigur nu aveai nici un fel de problemă cu numele Snopes, ba chiar îți convenea de minune, spuse Armstrong. Eu și cu soția mea veneam regulat la Templu. Shelby chiar a donat o moștenire pe care o primise la moartea mamei ei ca să poată ajuta toții orfanii aceia. N-au fost foarte mulți bani, însă a însemnat foarte mult pentru ea, așa că nici măcar acum se pare că nu poate uita modul în care a fost înșelată.

– Îmi... îmi pare rău pentru asta, dar după cum vă puteți da bine seama, eu și fiul meu n-am profitat de pe urma acelor bani.

– Cineva a făcut-o.

– E vreo problemă aici, Jake?

Îi stătu inima când auzi vocea rezonantă, lipsită de viață pe care o recunoscu atât de bine. Edward se lipi de ea. Crezuse că ieri o terminase de tot cu Bonner, iar acum se întreba ce altă răutate se mai pregătea să îi facă.

Bărbatul urmări întreaga scenă cu ochii aceia cenușii atât de impasibili. Îi spusese că stă la o prietenă, însă acum el putea să vadă că mințise. Se uită la Impala cum era trasă pe rampă și studie grămăjoara ei de lucruri aruncate din mașină jos, direct pe pământ.

Detesta faptul că omul îi vedea lucrurile. Pentru nimic în lume nu ar fi vrut ca el să vadă cât de puține îi mai rămăseseră.

Armstrong dădu ușor din cap în semn de salut.

– Gabe. Se pare că văduva Snopes aici de față s-a aciuat ilegal pe un teren privat.

– Chiar?

În timp ce Gabe privea, polițistul începu să o chestioneze din nou. Acum că avea și spectatori, stilul lui de abordare deveni și mai arogant.

– Ai vreo slujbă, madam Snopes?

Ea refuză să se uite la Gabe. În schimb, se uită cum Impala ei era remorcată și dusă de-acolo.

– Nu în momentul de față. Iar numele meu e Stone.

– Nici un fel de slujbă și nici un fel de bani după cum se vede.

Armstrong își frecă bărbia cu dosul mâinii. Avea pielea roșie, observă ea, având genul de ten al unui om care se ardea cu ușurință de la soare, însă era prea stupid ca să se și protejeze.

– Poate că ar trebui să te rețin pentru vagabondaj și cerșetorie. Asta da, poveste de prima pagină pentru ziare! Extravaganta soție a lui G. Dwayne Snopes, arestată pentru vagabondaj.

Se vedea cu ochiul liber că îl încânta această perspectivă. Edward își lipi strâns obrazul de șoldul ei, iar ea îl bătu ușor cu mâna ca să îl liniștească.

– Nu sunt vagaboandă.

– Mie exact așa mi se pare. Dacă nu ești vagaboandă, spune-mi atunci cum îți întreții băiatul ăsta al tău.

Un fior de panică trecu prin corpul ei, un impuls de a-l lua pe Edward în brațe și de a fugi. O scânteiere în ochii mici și întunecați ai lui Armstrong îi spuse că el îi observase teama.

– Am bani, spuse ea rapid.

– Bineînțeles că ai, spuse el cu o voce tărăgănată și afectată.

Fără să se uite la Gabe, ea își băgă cu hotărâre mâna în buzunarul rochiei și scoase banii pe care el i-i dăduse, o sută de dolari.

şi a fugit ca să nu fie pedepsit, însă crede-mă când îţi spun că tu n-o să fii atât de norocoasă.

Ea se uită la el cum pleacă şi abia când dispăru din faţa ochilor ei slăbi strânsoarea mâinilor, aşa cum îl ţinea pe Edward, şi îl lăsă jos pe pământ. Acum că situaţia de criză trecuse, corpul o trădă. Făcu câţiva paşi nesiguri şi se sprijini de trunchiul unui arţar. Deşi ştia că îi datorează recunoştinţă lui Bonner, vorbele îi rămaseră în gât.

– Mi-ai spus că stai cu o prietenă, spuse el.

– N-am vrut să ştii că stăm în maşină.

– Vino imediat la magazinul de snackuri. Acum.

Se îndepărtă cu paşi mari.

Gabe era furios. Dacă nu s-ar fi băgat, ea ar fi fugit, iar Jake ar fi avut motivul pe care îl căuta ca să o aresteze. Acum îşi dori să fi lăsat să se întâmple asta.

Auzi paşii ei în spatele lui în timp ce traversa drumul înapoi spre cinematograful în aer liber. Vocea băiatului se auzi purtată de o boare de vânt.

– Acum, mami? Acum o să murim?

O durere profundă îl străfulgeră. Fusese închistat, amorţit pe dinăuntru, exact aşa cum îşi dorise, însă cei doi îi penetrau carapacea şi îl dădeau iarăşi peste cap.

El merse şi mai repede. Ea nu avea nici un drept să intre aşa cu bocancii în viaţa lui când tot ceea ce îşi dorea era să fie lăsat în pace. Ăsta fusese motivul pentru care cumpărase de la bun început blestematul ăsta de cinematograf în aer. Astfel putea să facă ceva ca să-şi câştige existenţa şi totuşi să fie lăsat în pace. Merse spre camioneta lui, ce stătea la soare lângă uşa magazinului de snackuri. Camioneta era descuiată, şi geamurile erau coborâte. Deschise portiera cu putere şi trase frâna de mână, după care se întoarse să se uite la ei cum se apropie.

De îndată ce îşi dădu seama că el îi privea, ea îşi îndreptă spatele şi păşi hotărâtă direct spre el. Însă băiatul

era mai precaut. Se mișcă din ce în ce mai încet până când se opri de tot.

Ea se aplecă să îl asigure că totul este în regulă, iar părul i se revărsă în față într-un fel de cortină arămie încâlcită. O rafală de vânt îi lipi materialul tocit al rochiei în jurul șoldurilor. Picioarele ei păreau firave și fragile în contrast cu pantofii aceia mari bărbătești pe care îi purta. În ciuda acestui fapt, el simți o furnicătură neașteptată în vintre, accentuând senzația de nemulțumire pe care o avea față de sine însuși. Dădu energic din cap spre camionetă:

– Urcă-te, băiete! Tu stai aici și ai grijă să nu faci vreo prostie, în timp ce eu vorbesc cu mama ta.

Buza de jos a băiatului începu să tremure, iar el simți din nou ghearele durerii sfâșiindu-l în interior. Își aduse aminte de alt băiețel care mai pierdea câteodată controlul asupra buzei lui de jos și pentru un moment scurt, absolut îngrozitor, avu senzația că se va prăbuși la pământ.

Însă Rachel nu se prăbuși și nici nu își pierdu curajul. În ciuda ostilității lui și a tot ceea ce s-a întâmplase, ea stătea proptită bine în picioare uitându-se la el cu o privire ascuțită și pătrunzătoare.

– O să stea cu mine.

Sfidarea i se păru deodată intolerabilă. Era singură și disperată. Oare chiar nu înțelegea lipsa ei totală de putere? Nu înțelegea că nu îi mai rămăsese nimic?

Ceva sumbru și înfricoșător se răsuci în interiorul lui în timp ce, în cele din urmă, recunoscu în sinea lui adevărul pe care încercase să îl ignore. Rachel Stone era mai dură decât el.

– Putem să purtăm conversația asta a noastră fie în particular, fie în fața lui. E alegerea ta.

Se uită la ea cum își înghite toate obscenitățile pe care voia să i le arunce în față. În schimb, dădu din cap spre băiat ca să îl liniștească și îl împinse ușor cu degetul spre camionetă.

Jamie ar fi sărit pe scaun dintr-o mişcare plină de voioşie, însă copilul ei se chinui rău să se suie singur. Ea spusese că băiatul are cinci ani, exact vârsta pe care o avusese şi Jamie când murise, însă Jamie fusese puternic şi înalt, cu o piele strălucitoare, ochi râzători şi cu mintea la prostii şi pozne. Fiul lui Rachel era fragil şi timid.

Din inima lui picura mânie şi ură, iar el nu putu da la o parte toate aceste comparaţii urâte.

Ea închise portiera camionetei şi se aplecă uşor în interior peste geamul coborât. Sânii ei se lipiră de tabla maşinii, iar el nu se putu uita în altă parte.

– Rămâi aici, scumpule. O să vin înapoi la tine în câteva minute.

Îi venea să plângă din cauza fricii întipărite pe faţa băiatului, însă asta n-ar fi însemnat decât şi mai multă durere, aşa că se lăsă distras de propria-i răutate:

– Nu-l mai corcoli şi răzgâia atâta, Rachel, şi treci înăuntru.

Spatele ei se îndreptă, iar bărbia i se ridică cu fermitate în sus. Era furioasă, însă nici măcar nu îşi aruncă rapid privirea în direcţia lui. În schimb, intră în magazinul de snackuri cu măreţia unei regine, lăsându-l să vină în urma ei.

Asemenea unui vierme, răutatea sa mânca acele părţi din el care erau încă sănătoase. Ea fusese înfrântă, însă nu era dispusă s-o admită, iar acest lucru era de nesuportat. Trebuia să o vadă înfrântă. Avea nevoie să vadă cum ultima licărire de speranţă din ochii ei păleşte, până când sufletul devenea la fel de pustiu ca al lui. Trebuia să fie de faţă şi să o vadă cum acceptă ceea ce el descoperise deja. Că existau în viaţă lovituri după care pur şi simplu nu te mai puteai ridica.

Trânti uşile şi încuie imediat.

– Transformi băiatul ăla într-o fetiţă. Asta-i ceea ce vrei? Un molâu care n-o să plece niciodată de lângă tine?

Ea se întoarse cu faţa la el.

– Nu-i treaba ta ce fac eu cu fiul meu.

– Aici greșești. Tot ceea ce faci este treaba mea. Nu uita că te pot băga la pușcărie cu un apel telefonic.

– Nemernicule!

El simți o căldură neobișnuită în piept și știu că pizma și răutatea începuseră să îi roadă marginile inimii. Dacă nu o lăsa în pace, inima lui avea să ardă până se transforma complet în cenușă. Ceea ce îi surâse.

– Îmi vreau banii înapoi.

– Ce?

– Nu i-ai câștigat și-i vreau înapoi. Acum.

Nu-i păsa de bani și una din camerele inimii sale ce mocnea încet făcu implozie. Bun. Asta însemna că nu mai erau decât alte trei care să urmeze.

Ea își băgă mâna în buzunarul rochiei și îi aruncă micul teanc spre el. Banii căzură fluturând spre pământ asemenea unor vise destrămate.

– Sper să-ți stea în gât fiecare bănuț.

– I-ai de pe jos!

Ea își trase brațul drept înapoi și îl pălmui cât putu de tare. Nu avea mușchi, dar patima cu care o făcu compensă din plin situația, așa că lovitura îi întoarse capul într-o parte. Durerea îi trimise sânge proaspăt pompat în întregul corp, sânge proaspăt pe care el nu îl dorea. Acesta îi regenera celulele carbonizate, anulând ceea ce încercase să facă și eliberând un torent proaspăt de suferință.

– Dă-ți jos hainele!

Cuvintele, izvorâte din locul întunecat și gol unde fusese cândva sufletul lui, îi ieșiră de pe buze pe neașteptate. I se făcu rău că putuse spune așa ceva, dar nu le retractă. Tot ceea ce trebuia ea să facă era să arate că îi este frică, iar el o va lăsa să plece. Tot ceea ce trebuia să facă era să clacheze.

Însă în loc să clacheze, ea se înfurie la culme.

– Du-te dracului!

Ea chiar nu înțelegea cât de izolați erau aici? Era încuiată într-o clădire complet izolată cu un bărbat care

putea să o supună în câteva secunde. De ce nu îi era frică?

Își dădu seama că în cele din urmă găsise o modalitate de a se sinucide. Dacă continua acum chestia asta, avea să moară de atâta venin și ură.

– Fă ce-ți spun!

– De ce?

Unde era frica ei? El o apucă de umeri și o lipi de perete, doar ca să audă vocea șoptită a lui Cherry în ureche.

„Îți iubesc tandrețea, Gabe. Ești cel mai tandru om pe care l-am cunoscut vreodată."

Știa că vocea aceea putea să îl facă praf și pulbere și o blocă băgându-și mâna sub rochia lui Rachel și apucând-o de coapsă, pe interior.

– Ce vrei de la mine?

Furia ei dispăruse, iar în locul ei apăruse confuzia. Simți în părul ei mirosul ușor al verii, dulce, ispititor, plin de viață. Simțea cum lacrimi pe care nu era dispus să le verse vreodată îl înțeapă de undeva din orbite, în spatele ochilor.

– Sex.

Privirea ei o întâlni pe-a lui, iar ochii ei verzi îl făcură să înghețe până în măduva oaselor.

– Nu. Nu vrei.

– Habar nu ai ce spui.

În ciuda a tot și toate, avea erecție. Deși mintea lui era moartă în privința dorinței și poftelor trupești, corpul lui nu părea să înțeleagă mesajul. El se lipi de ea ca să îi dovedească cât de mult greșea și simți marginile ascuțite ale oaselor ei din zona șoldurilor. Dumnezeule, cât era de slabă! Își împinse mâna mai sus și atinse nailonul chiloților ei. În urmă cu două zile aceștia fuseseră albastru-deschis, își aminti el. O frântură de nailon de culoare albastru-deschis.

El era moale și lipicios de la transpirație. Sub palmele lui bătătorite, pielea ei se simțea la fel de fragilă precum

membrana unui ou. Își strecură mâna între picioarele ei și o strânse căuș.

– Te dai bătută?

Scrâșni cuvintele și abia după ce fuseseră rostite își dădu seama că făcuse ca totul să sune de parcă era un joc de copii pe care îl jucau. Simți tremurul ușor care trecu prin corpul ei.

– N-am de gând să mă opun. Nu-mi pasă atât de mult pe cât crezi tu.

Încă nu o îngenunchease. În schimb, era ca și cum nu ar fi făcut nimic altceva decât să îi dea o altă muncă. „Strânge gunoiul. Curăță toaletele. Desfă picioarele ca să pot să ți-o trag." Acceptarea ei îl înfurie și îi ridică rochia sus până la talie.

– Băga-mi-aș! Ești atât de proastă încât să nu știi ce-am de gând să-ți fac?

Ochii ei îl sfredeleau cu privirea fără să clipească.

– Dar tu ești atât de prost încât nu ți-ai dat seama că asta nu contează?

Îl lăsă brusc fără cuvinte. Fața i se contorsionă, iar respirația îi deveni din ce în ce mai iute, mai greoaie. Și atunci privi diavolul în ochi și-și văzu propria reflecție.

Înjură și se trase înapoi. Surprinse cu privirea o bucată de nailon roz, după care auzi un fâlfâit ușor în timp ce materialul rochiei căzu la loc. Toată vâlvătaia din trup îi dispăruse.

Se duse cât putu mai departe de ea, spre tejghea, iar când vorbi, nu putu să îngaime mai mult decât o șoaptă:

– Așteaptă afară!

Alte femei ar fi luat-o la fugă după ce s-ar fi confruntat cu diavolul, însă ea nu o făcu. Merse cu pași obișnuiți spre ușă, cu capul înălțat și poziția corpului dreaptă.

– Ia banii, reuși el să spună.

Chiar și atunci o subestimase. Se așteptase ca ea să îi spună să se ducă dracului și să iasă cu pași hotărâți. Însă puterea lui Rachel Snopes nu era o simplă mândrie

falsă. Abia după ce luă de pe jos și ultima bancnotă, ea ieși din încăpere.

Când ușa se închise în urma ei, el se lăsă să se prelingă greoi pe lângă tejghea și se așeză pe podea, cu brațele proptite în genunchi. Se uită fix în sus fără să vadă de fapt nimic, în timp ce ultimii doi ani i se perindau prin cap asemenea unui calup de știri vechi, în format alb-negru. Totul, înțelese el în acel moment, condusese spre ziua de azi. Pastilele, băutura, izolarea.

În urmă cu doi ani moartea îi răpise familia, iar astăzi îi răpise și orice urmă de umanitate. Acum se întrebă dacă nu cumva era prea târziu ca să o mai recapete.

capitolul 6

Dată fiind ocupația lui Ethan Bonner ai fi zis că trebuie să nutrească simpatie și milă pentru toată lumea, și cu toate astea el o disprețuia pe femeia care stătea în scaunul pasagerului din dreapta al mașinii sale, o Toyota Camry. În timp ce viră la ieșirea din drive-in și intră pe drumul propriu-zis, îi observă corpul slab ca al unei sperietoare de ciori și obrajii supți, lipsiți de machiajul cu care pe vremuri erau acoperiți din belșug. Talmeș-balmeșul aiuritor de șuvițe și cârlionți arămii nu avea nimic în comun cu părul tapat și artistic coafat pe care și-l amintea el din urmă cu trei ani când camerele de filmat ale televiziunii o arătau stând în fața faimosului amvon suspendat al Templului.

Înfățișarea ei îi amintise cândva de un amestec între Priscilla Presley de pe vremea anilor de glorie ai lui Elvis și o cântăreață de muzică country din filmele western de altădată. Însă în locul hainelor împopoțonate, femeia purta acum o rochie decolorată cu un nasture descheiat, ce nu se potrivea cu restul. Arăta în același timp și cu câțiva ani mai tânără, și cu câteva zeci de ani mai bătrână decât femeia pe care și-o aducea aminte. Numai

trăsăturile ei fine, regulate, și linia bine proporționată a profilului rămăseseră aceleași.

Se întrebă ce anume se întâmplase între ea și Gabe. Resentimentele față de ea se adânciră. Gabe îndurase suficient fără să mai aibă pe cap și problemele ei.

O privire rapidă aruncată în oglinda retrovizoare i-l înfățișă pe băiețelul ei ghemuit în mijlocul micii grămăjoare formate din lucrurile lor, puse pe bancheta din spate: o valiză veche, două coșuri de rufe din plastic albastru cu mânerele rupte și o cutie de carton lipită cu bandă adezivă.

Imaginea îl copleși cu mânie, dar și cu sentimente de vinovăție. Încă o dată, nu se ridicase la înălțimea așteptărilor. „Ai știut de la început că nu sunt făcut să fiu preot, însă ai asculta Tu vreodată? Nu Tu. Nu Marele Atotcunoscător. Ei bine, sper că ești satisfăcut."

O voce ce semăna foarte tare cu cea a lui Clint Eastwood îi răsună în cap. „Termină cu tânguielile, tăntălăule! Tu ești cel care s-a purtat ca un nemernic acum două zile și ai refuzat să o ajuți. Nu da vina pe Mine."

„Minunat!" Chiar când sperase să aibă parte de puțină compasiune de la Marion Cunningham, Ethan avusese parte de Eastwood. Cu o doză certă de resemnare, el se întrebă oare de ce chiar mai era surprins.

Ethan avea arareori parte de Dumnezeul pe care voia să îl audă. Acum, de exemplu, ar fi vrut-o pe doamna Cunningham, măreața Mamă Dumnezeu din *Happy Days*[1]. Se dovedise că în schimb îl primise pe Eastwood. Dumnezeul cu vocea lui Eastwood era întruchiparea celui din Vechiul Testament. „Ai dat-o în bară, derbedeule, iar acum o să plătești pentru asta."

Domnul îi vorbea lui Ethan de ani și ani în șir. Când era copil, vocea îi fusese cea a lui Charlton Heston, ceea ce fusese o plictiseală fără margini, întrucât

[1] *Zile fericite*, serial de comedie produs în SUA și difuzat între 1974 și 1984, unul dintre marele succese de profil care au influențat masiv modul de a face televiziune la momentul respectiv (n.tr.)

era greu pentru un tânăr să își scoată la iveală cele mai intime sentimente în fața acelui republican puternic și mânios. Însă pe măsură ce Ethan se mai maturizase și ajunsese să înțeleagă mai bine că puterea și înțelepciunea Domnului puteau lua nenumărate forme, Charlton rămăsese în urmă, alături de celelalte lucruri importante ale copilăriei sale, și fusese înlocuit cu imaginile a trei celebrități, toate trei teribil de inadecvate ca reprezentări ale divinității.

Dacă tot trebuia să audă voci, de ce nu puteau acestea să vină din partea unor persoane mult mai de vază? Albert Schweitzer, de exemplu? Sau Maica Tereza? De ce nu putea să își găsească inspirația în Martin Luther King sau Mahatma Ghandi? Din păcate, Ethan era un produs al culturii sale și dintotdeauna îi plăcuseră filmele și televizorul. În consecință, părea că nu avea încotro decât să accepte celebritățile atât de populare la momentul respectiv.

– E prea frig aici, înăuntru? întrebă el, încercând să își depășească animozitatea. Pot să dau aerul condiționat mai încet.

– E bine, domnule pastor.

Răspunsul ei obraznic, la fel ca și tupeul gesturilor sale, îi lăsa un gust amar, iar el îl boscorodi pe Gabe în minte pentru că îl pusese în această situație. Însă fratele lui păruse atât de disperat la telefon când îl sunase în urmă cu o oră, încât Ethan nu fusese în măsură să îl refuze.

Când Ethan ajunsese la Pride of Carolina, găsise ușa de la magazinul de snackuri încuiată și pe Rachel și fiul ei așezați pe țestoasa de la locul de joacă. Nu era nici urmă de Gabe. Le dăduse o mână de ajutor să-și încarce mica lor grămăjoară de lucruri și bunuri personale de pe marginea râului, iar acum îi ducea la Heartache Mountain, la căsuța lui Annie.

Rachel își aruncă rapid privirea spre el.

– De ce mă ajuți?

Și-o amintea ca pe o persoană timidă, iar stilul ei direct de-acum îl luă pe nepregătite, așa cum se întâmplase și în urmă cu două zile.

– Gabe mi-a cerut s-o fac.

– Ți-a cerut asta acum două zile, însă tu ai refuzat.

El nu spuse nimic. Nu-și dădea seama exact de ce, dar îi displăcea profund această femeie, chiar mai mult decât îi displăcuse G. Dwayne. Soțul ei fusese un escroc evident, dar ea era mult mai subtilă.

Femeia râse crispat.

– Nu-i nimic, domnule pastor. Te iert pentru că mă urăști atât de mult.

– Nu te urăsc. Eu nu urăsc pe nimeni.

Vorbele sunară pompos și fals.

– Câtă noblețe!

Sfidarea ei îl înfurie. Ce drept avea să îl trateze cu aerul acesta de superioritate după ce ea și soțul ei distruseseră atât de mult cu lăcomia lor?

Nici unul dintre preoții din ținut nu fuseseră în stare să țină pasul cu Templul Mântuirii în nici o privință. Ei nu aveau robe acoperite cu strasuri pentru cântăreții în cor sau slujbe religioase cu lumini laser. Templul oferise Las Vegasul în numele lui Iisus Hristos și mulți dintre membrii bisericii locale nu putuseră să reziste combinației de strălucire de tip show-business și răspunsurilor simple la problemele lor pe care le oferea G. Dwayne Snopes.

Din păcate, pe măsură ce plecară din congregațiile lor locale, membrii își luaseră și banii cu ei, împreună cu fondurile comune care dintotdeauna sprijineau cauzele umanitare din ținut. Așa că nu durase mult până ce un program zonal de livrare a medicamentelor fusese abandonat, iar apoi operațiunile caritabile de distribuire gratuită a mâncării fuseseră reduse. Însă cea mai mare pierdere fusese mica clinică medicală a ținutului, o afacere cu caracter interconfesional care fusese mândria preoțimii locale. Trebuiseră să privească toți, complet

neajutoraţi, cum banii pe care bisericile lor îi cheltuiseră să îi ajute pe cei săraci sfârşiseră în buzunarele fără fund ale lui G. Dwayne Snopes. Iar Rachel avea o mare vină în toate astea.

Îşi aminti ziua în care dintr-un impuls o abordase pe stradă, când ea ieşea de la bancă. Îi spusese despre clinica aceea care fusese obligată să se închidă şi se simţise încurajat de ceea ce el interpretase ca fiind o privire plină de îngrijorare nedisimulată în spatele genelor ei rimelate.

– Îmi pare rău să aud asta, pastore Bonner.

– Nu încerc să dau vina pe cineva anume, spusese el, însă Templul Mântuirii a luat atâţi de mulţi membri din congregaţiile noastre locale, încât bisericile au trebuit să abandoneze, unul după altul, fiecare proiect de valoare.

Ea devenise brusc rigidă, iar el îşi dăduse seama că o făcuse să adopte o postură defensivă.

– Nu puteţi da vina pe Templu pentru ce s-a întâmplat.

El ar fi trebuit să fie mai plin de tact, însă safirele mari din cerceii ce-i atârnau în urechi străluceau atât de tare în lumina soarelui că nu îi trecuse prin cap decât cum fie şi una dintre acele pietre preţioase ar fi putut contribui în continuare la menţinerea deschisă a clinicii.

– E adevărat că aş vrea să văd că Templul arată puţin mai multă responsabilitate faţă de comunitate.

– Templul a pompat sute de mii de dolari în acest ţinut.

– În comunitatea de afaceri, însă nu în activităţi filantropice.

– Domnule pastor Bonner, în mod evident nu sunteţi un telespectator obişnuit al emisiunilor noastre. Altfel aţi şti că Templul face o treabă minunată. Orfelinatele de peste tot din Africa se bazează pe noi.

Ethan încercase să facă cercetări amănunţite în legătură cu acele orfelinate, ca de altfel în legătură cu toate destinaţiile pe care le aveau finanţele Templului şi nu er

dispus să o lase pe această femeie răsfățată și ghiftuită ce umbla împodobită cu bijuterii strălucitoare și tocuri mult prea înalte să susțină așa ceva.

– Spuneți-mi, doamnă Snopes, oare eu sunt singurul care se întreabă cât mai exact din milioanele acelea de dolari pe care soțul dumneavoastră le adună pentru orfani ajung de fapt în Africa?

Ochii ei verzi se transformaseră în niște bucăți de gheață, iar el fusese martorul unui evident acces de personalitate al roșcatei.

– N-ar trebui să îmi învinovățiți soțul pentru că are energia și imaginația ce-i permit să umple stranele și rândurile de bănci din biserică în fiecare duminică dimineață.

El nu își putuse ascunde furia.

– Eu nu sunt dispus să-mi transform slujba mea într-o reprezentație de circ.

Dacă ea nu i-ar fi răspuns în mod sarcastic, poate că el ar fi putut să uite întâlnirea lor, însă vocea ei se înmuiase, sunând cât se putea de compătimitoare.

– Poate că exact aici greșiți, domnule pastor Bonner. Nu este slujba *dumneavoastră*. Este a Domnului.

În timp ce ea se îndepărtase, el fusese obligat să recunoască adevărul dureros cu care nu voia să se confrunte. Succesul grandios al Templului pur și simplu scosese în evidență propriile lui neajunsuri.

Deși predicile lui erau profunde și făcute din inimă, nu erau dramatice. Nu își adusese niciodată congregația pe punctul de a lăcrima cu patima pe care o punea în mesajul său. Nu putea să îi însănătoșească pe cei bolnavi sau să îi facă să meargă pe cei ologi și infirmi, iar biserica lui nu dăduse pe dinafară de credincioși nici măcar înainte de sosirea lui G. Dwayne în Salvation.

Poate că acesta era motivul pentru care antipatia față de Rachel Snopes era atât de personală. Ea ținuse în mână o oglindă care îl făcuse să se confrunte cu ceea ce el nu voia să vadă – faptul că era complet nepotrivit pentru a fi preot.

Ieşi de pe şoseaua principală pe drumul îngust care ducea spre Heartache Mountain la căsuţa lui Annie. Aceasta era amplasată la mai puţin de un kilometru şi jumătate de intrarea în drive-in.

Rachel împinse o şuviţă încurcată de păr după ureche.

– Îmi pare rău de bunica ta. Annie Glide era o femeie puternică, care spunea lucrurilor pe nume.

– Ai cunoscut-o?

– Din păcate, da. A avut chiar de la început o aversiune faţă de Dwayne şi cum n-a putut trece de bodyguarzii lui ca să îi spună ce gândea despre el, mi-a spus-o mie în schimb.

– Annie era o femeie cu opinii foarte puternice.

– Când a murit?

– Cam acum cinci luni. Inima ei a cedat în cele din urmă. A avut o viaţă lungă şi împlinită, dar îi ducem dorul.

– Şi de-atunci casa ei a fost goală?

– Până nu demult. Secretara mea, Kristy Brown, locuieşte acolo de patru săptămâni încoace. Contractul de chirie a apartamentului unde stătea a expirat înainte ca noul ei apartament să fie gata, aşa că stă aici temporar.

Fruntea lui Rachel se încreţi.

– Sunt sigură că n-o să vrea ca doi străini să se mute cu ea.

– N-o să fie decât pentru câteva nopţi, spuse el bine ţintit.

Rachel auzi mesajul nerostit, însă îl ignoră. Câteva nopţi. Avea nevoie de mai mult de-atât ca să găsească cufăraşul lui Kennedy.

Se gândi la femeia necunoscută ce era pe cale să aibă parte de nişte noi colocatari: o străină şi un copil mic. Şi nu orice fel de persoană străină, ci cea mai detestată cetăţeană a oraşului. Capul o durea, iar ea îşi apăsă rapid tâmpla cu vârfurile degetelor de la o mână.

Ethan făcu un ocol larg ca să evite un şanţ, iar ea se lovi cu umărul de portieră. Aruncă rapid o privire spre bancheta din spate să se asigure că Edward este bine

și văzu cât de strâns îl ținea acesta pe Cal. Își aminti de strânsoarea lui Bonner când își strecurase mâna între picioarele ei.

Cruzimea lui fusese deliberată și calculată, deci cum se făcea că nu se simțise aproape deloc speriată? Nu mai era deloc sigură de nimic, nici de emoțiile ei și nici măcar de combinația tulburătoare de dezgust față de propria persoană și de suferință pe care credea că o văzuse în ochii lui. Trebuia să fi fost furioasă și ultragiată de ceea ce se întâmplase, însă cel mai puternic sentiment pe care îl putea invoca în momentul de față era cel de extenuare.

Intrară în ultima curbă, iar mașina se opri în fața unei căsuțe cu acoperiș de tablă, încadrată de o grădină sălbăticită într-o parte și de un șir de copaci în cealaltă. Casa era în mod evident veche, însă era acoperită cu un strat nou de vopsea albă, având obloane strălucitoare verde-închis și un coș de cărămidă. Două trepte de lemn duceau spre o verandă, unde o mânecă de vânt zdrențăroasă fâlfâia în colțul îndepărtat.

Fără veste, Rachel își simți ochii plini de lacrimi usturătoare. Locul acesta vechi și sărăcăcios i se părea definiția cea mai adecvată a cuvântului *cămin*. Reprezenta stabilitate, rădăcini, tot ceea ce își dorea pentru copilul ei.

Ethan le descărcă lucrurile și le duse pe verandă, apoi deschise ușa de la intrare cu cheia lui și se trase într-o parte ca ea să poată intra. Ea își ținu respirația. Lumina soarelui de după-amiază târziu intra din belșug prin ferestre, pictând vechile podele de lemn în culoarea dovleacului și reflectând o strălucire aurie în șemineul de piatră. Articolele de mobilier erau simple: scaune din răchită maronii cu perne din material textil, înflorate, un lavoar din pin cu o veioză cu o textură similară tehnicii de pictat cu buretele. Un cufăr foarte vechi din lemn de pin servea pe post de măsuță de cafea, iar

cineva umpluse o stropitoare din tablă galvanizată cu flori sălbatice şi o pusese deasupra. Era frumos.

– Annie colecţiona tot felul de vechituri, însă eu şi părinţii mei am făcut curăţenie şi le-am aruncat pe majoritatea după ce-a murit. Am păstrat casa mobilată ca Gabe să se poată muta aici dacă dorea, însă locul era prea plin de amintiri.

Ea dădu să întrebe ce fel de amintiri, exact când el dispăru prin cadrul unei uşi ce dădea într-o bucătărie undeva în stânga. Apoi reapăru cu un set de chei.

– Gabe a spus să-ţi dau astea.

În timp ce Rachel se uita lung la chei, văzu în ele ceea ce de fapt reprezentau: faptul că Gabe se simţea vinovat. Încă o dată, îşi reaminti scena urâtă dintre ei. Fusese ca şi cum Gabe se luptase cu sine însuşi, nu cu ea. Se cutremură când se trezi întrebându-se ce alte căi ar mai fi putut să ia această tendinţă a lui de autodistrugere.

Cu Edward în urma ei, merse după Ethan în bucătărie, unde se aflau o masă masivă din lemn de pin, ciobită şi cu urme de tăieturi, înconjurată de patru scaune de lemn de stejar cu şezutul împletit şi spătarul din baghete de lemn. La fereastră era o perdea simplă din muselină, iar un dulap cu uşi din tablă cu urme de lovituri pe ele era dispus în partea opusă faţă de un aragaz alb emailat, de pe vremea crizei economice. Inhală mirosul aparte al lemnului vechi şi al nenumăratelor generaţii de mese în sânul familiei şi îi veni să plângă.

Ethan îi conduse afară pe uşa din spate şi în jurul părţii laterale a căsuţei către un garaj vechi pentru o singură maşină. Una dintre uşile duble lăsă o dâră în praful de pe jos în timp ce el o trase să o deschidă. Ea îl urmă înăuntru şi văzu un Ford Escort cu hayon, ponosit şi de culoare roşie, a cărui vechime nu putea fi determinată.

– Ăsta-i al cumnatei mele. Acum are o maşină nouă, dar nu e dispusă să lase efectiv pe nimeni să scape de asta. Gabe a spus că o poţi conduce câteva zile.

Rachel și-o aminti pe blonda cu aspect de școlăriță din fotografia publicată în revista *People*. Aceasta chiar nu era imaginea ei despre tipul de mașină pe care o femeie ca dr. Jane Darlington Bonner ar fi condus-o, însă nu avea de gând să se opună în vreun fel șansei sale. Brusc, înțelese șocată că i se dăduse tot ce avea nevoie: o slujbă, adăpost și un mijloc de transport. Și îi era datoare pentru toate astea lui Gabe Bonner și sentimentului lui de vinovăție.

Era conștientă de faptul că el avea să îi ia toate astea în momentul în care sentimentul acela avea să pălească și știa că va trebui să se miște rapid. Într-un fel sau altul trebuia să intre în curând în posesia cufărașului lui Kennedy.

– Nu ți-a trecut prin minte că s-ar putea să fug cu mașina cumnatei tale, iar ea n-o s-o mai vadă niciodată?

El se uită cu dezgust la vechitura de Escort și îi dădu cheile.

– N-am putea noi să fim atât de norocoși.

Rachel îl privi cum se depărtează, după care îi auzi mașina pornind. Edward apăru și el din spatele ei.

– Chiar ne-a dat de-adevăratelea mașina asta?

– Nu, e doar cu împrumut.

În ciuda condiției deplorabile în care se afla, ei i se păru cea mai frumoasă mașină pe care o văzuse vreodată.

Edward se uită înspre casă. Își scărpină partea din spate a gambei cu celălalt picior și se uită la o pasăre albastră cum zbura de pe o magnolie veche și se așeza pe vârful acoperișului de tablă. Ochii i se umplură de speranță.

– Noi chiar putem să stăm aici?

Ea se gândi la misterioasa Kristy Brown.

– Pentru scurt timp. Aici locuiește deja o femeie și nu sunt sigură dacă o să îi placă ideea să ne aibă pe noi doi aici, alături de ea, așa că o să trebuiască să vedem ce se întâmplă.

Edward se încruntă.

– Crezi că o să fie rea ca și el?

Nu mai era nevoie să întrebe cine era *el*.

– Nimeni n-ar putea să fie așa rău ca el.

Îi dădu un pupic pe obraz.

– Hai să mergem să ne luăm lucrurile și să le punem deoparte!

Mână în mână, traversară mica întindere de iarbă spre casă.

Pe lângă camera de zi și bucătăria învechită, căsuța avea trei dormitoare, unul din ele fiind o încăpere mică în care era un pat îngust de fier și o mașină veche de cusut marca Singer. Îl băgă pe Edward acolo, în ciuda protestelor lui că vrea să doarmă cu ea.

Comentariul lui Bonner despre transformarea lui Edward într-o fetiță duruse. Sigur că el habar nu avea despre boala lui Edward și efectul pe care stilul lor de viață haotic îl avusese asupra fiului ei. Cu toate acestea, știa că Edward era imatur pentru vârsta lui și spera că, dacă avea să aibă propria lui cameră, chiar și dacă ar fi fost numai pentru câteva săptămâni, asta avea să îi dea puțină încredere în sine.

Alese celălalt dormitor neocupat pentru ea. Era mobilat simplu cu un pat de arțar, o cuvertură albă cu modele circulare colorate, o comodă din lemn de stejar cu sertare având mânere sculptate și un covor împletit, de formă ovală, destrămat puțin pe la margini. Edward veni să o privească cum își aranja lucrurile.

Tocmai terminase când auzi cum se deschide ușa de la intrarea în casă. Închise ochii pentru un moment scurt ca să își adune puterile, după care îi atinse brațul lui Edward.

– Stai aici, scumpule, până când o să am șansa să ne prezentăm.

O femeie scundă, cu o înfățișare mai degrabă serioasă intrase pe ușă și rămăsese acolo. Părea să fie mai mare cu câțiva ani decât Rachel, având poate undeva între treizeci și treizeci și cinci de ani. Era modest îmbrăcată

într-o bluză cu nasturi, închisă la culoare, încheiată până la gât și o fustă maro dreaptă, fără pliuri. Nu avea nici un fel de machiaj, iar părul șaten-închis îi atârna drept în jos până sub linia maxilarelor.

Rachel înaintă puțin și văzu că femeia nu era deloc lipsită de frumusețe, ci pur și simplu avea o înfățișare mult prea austeră. Avea trăsături fine, regulate și picioare frumoase, însă exista o anumită strictețe în înfățișarea ei care îi umbrea excesiv toate acele atribute și o făcea să pară a avea mai mulți ani decât sugera tenul ei fin.

– Bună, spuse Rachel. Dumneata trebuie să fii domnișoara Brown.

– Sunt Kristy.

Femeia nu era neprietenoasă. Mai degrabă Rachel avu impresia unei rezerve profunde.

Rachel își dădu seama că îi transpirau palmele. În timp ce încerca să le șteargă discret de blugi, degetul ei arătător prinse ca din zbor o lacrimă de-a sa. O șterse rapid înainte să strice și mai tare lucrurile.

– Chiar îmi pare sincer rău de situația asta. Pastorul Bonner mi-a tot spus că nu o să te deranjeze să stai cu noi aici, însă...

– Totul este în regulă.

Kristy intră în camera de zi, puse punga de hârtie pe care o căra pe cufărul din lemn de pin, lângă stropitoarea cu flori sălbatice, și își puse geanta neagră, potrivită mai degrabă unei respectabile femei în vârstă, pe unul din scaunele din răchită.

– Nu-i deloc totul în regulă. Știu că e un gest îngrozitor din partea mea, dar se pare că pentru moment nu am alt loc unde să mă duc.

– Înțeleg.

Rachel se uită la ea plină de îndoială. Kristy Brown nu putea fi împăcată cu gândul că avea să o găzduiască pe cea mai detestată femeie din Salvation, însă expresia ei nu o trădă în vreun fel.

– Știi cine sunt, nu-i așa?

– Ești văduva lui Dwayne Snopes.

Ea îndreptă cuvertura întinsă pe canapea cu o asemenea eficiență a mișcării, încât Rachel bănui că era ceva caracteristic pentru tot ce făcea. Rachel observă că mâinile ei erau mici și grațioase, unghiile ovale și îngrijite fiind date cu ojă transparentă.

– Prin primirea mea aici nu o să devii prea populară în rândul comunității.

– Încerc să fac ceea ce se cuvine.

Vorbele îi sunară oarecum studiat, iar ea le rosti ca și cum ar fi citat niște precepte. Cu toate acestea, ceva legat de felul ei le făcu să pară cât se putea de sincere.

– Am luat dormitorul neocupat și mi-am băgat fiul în camera de cusut. Sper că este în regulă. O să încercăm pe cât posibil să nu te încurcăm în vreun fel.

– Nu-i nevoie.

Ea își plimbă privirea prin încăpere înspre bucătărie.

– Unde este băiețelul tău?

Rachel se forță să se întoarcă spre dormitor.

– Edward, vrei să ieși și să vii încoace? E puțin timid.

Speră că această explicație avea să o prevină pe Kristy să nu se aștepte la prea multe de la el.

Edward apăru în pragul ușii. Îl băgase pe Cal cu capul în jos în betelia pantalonilor lui scurți de culoare închisă și se uita la vârfurile tenișilor ca și cum ar fi făcut ceva greșit.

– Kristy, el este fiul meu Edward. Edward, vreau să o cunoști pe domnișoara Brown.

– Bună.

El nu își ridică privirea.

Spre enervarea lui Rachel, Kristy nu spuse nimic ca să-i mai ia din timiditate, ci pur și simplu se uită lung la el. Avea să fie și mai rău decât crezuse ea. Ultimul lucru de care avea nevoie Edward în jurul lui era un alt adult ostil.

Edward își ridică în cele din urmă privirea, aparent curios de ce nu primise nici un răspuns. Gura lui Kristy se curbă afișând un zâmbet în toată regula.

– Bună, Edward. Pastorul Ethan a spus că o să fii aici. Mă bucur să te cunosc.

Edward îi zâmbi la rândul lui.

Kristy ridică punga de pe cufărul de lemn și se duse spre el.

– Când am auzit că o să stai aici, ți-am adus ceva. Sper să-ți placă.

Rachel se uită cum Kristy îngenunche până când ochii ei ajunseră la nivelul ochilor lui Edward.

– Mi-ai adus un cadou?

Edward n-ar fi putut să pară mai surprins de-atât.

– Nimic special. N-am fost sigură ce anume ți-ar plăcea.

Îi dădu punga. El o deschise și făcu ochii mari.

– O carte! O carte nouă! Trăsăturile lui se înnegurară. Chiar este pentru mine?

Lui Rachel i se rupse inima. Fusese atât de mult rău în viața lui Edward, încât el nu putea să creadă că i se întâmpla și ceva bun.

– Bineînțeles că-i pentru tine. Se numește *Stellaluna* și este despre un pui de liliac. Vrei să-ți citesc din ea?

Edward dădu aprobator din cap, iar cei doi se așezară pe canapea, și Kristy începu să citească. Rachel îi privi, simțind un nod în gât. El o întrerupse pe Kristy cu întrebări, la care ea răspunse cu multă răbdare, și pe măsură ce ei continuau să citească, înfățișarea aceea comună și serioasă a ei dispăru. Râse la trăncănelile lui cu ochi strălucitori, ceea ce o făcea să pară chiar frumușică.

Interacțiunea lor continuă de-a lungul cinei pe care ea insistase să o mănânce împreună cu ei. Rachel mâncă cu multă cumpătare, nedorind să îl văduvească pe Edward de nici măcar o îmbucătură din tocănița de pui pe care el o devora. Cu un sentiment de plăcere pură, ea se uită cum mâncarea dispărea în gura lui.

După cină, Rachel insistă să strângă masa, însă Kristy nu o lăsă să facă asta de una singură. În timp ce Edward stătea pe veranda din fața casei cu prețioasa lui carte, cele două femei dereticară într-o liniște stânjenitoare.

Kristy rupse într-un final tăcerea:

– Te-ai gândit să îl duci pe Edward la o grădiniță? De fapt, e un loc ce ține de biserică unde pot fi lăsați copiii în timpul zilei și unde se ocupă cineva de ei.

Obrajii lui Rachel ardeau. Edward avea nevoie să fie în preajma altor copii și ar fi fost atât de bine pentru el să fie puțin separat de ea...

– Mi-e teamă că nu-mi pot permite asta chiar acum.

Kristy ezită.

– N-o să te coste nimic. Există burse sociale pentru asta, și sunt sigură că el ar putea beneficia de una.

– O bursă socială?

Kristy se feri să-i întâlnească privirea.

– Lasă-mă să îl iau cu mine mâine-dimineață când mă duc la serviciu. O să mă ocup eu de tot ce presupune asta.

Nu exista nici un fel de bursă socială. Era vorba doar de un act de caritate și, mai mult decât orice altceva, Rachel ar fi vrut să refuze. Însă nu își permitea să fie mândră când era vorba de fiul ei.

– Mulțumesc, spuse ea pe o tonalitate joasă. Îți sunt foarte recunoscătoare.

Compasiunea pe care o văzu în ochii lui Kristy o umplu de rușine.

În noaptea aceea, după ce Edward adormise, ea ieși afară pe ușa din spate și coborî treptele de lemn. Acestea scârțâiră în timp ce ea aprindea lanterna pe care își amintise să o ia din torpedoul de la Impala înainte ca mașina să fie remorcată. Deși era atât de obosită încât ce își simțea picioarele ca de gelatină, fără oase, era ceva ce trebuia să facă înainte să își poată îngădui să adoarmă.

Ținând fasciculul luminos jos, aproape de pământ, îl plimbă de-a lungul liniei copacilor din spatele casei până când găsi ceea ce căuta, o potecă îngustă ce intra

șerpuitoare în pădure. Merse de-a lungul ei, ocolind obstacolele, astfel încât să nu se împiedice și să cadă.

O ramură de copac îi șterse obrazul, iar o pasăre de noapte scoase un țipăt specific. Fiind crescută la țară, îi plăcea să fie afară noaptea când putea fi singură cu mirosurile proaspete, tainice și nealterate. Acum, însă, abia dacă se putea concentra să pășească pas cu pas, cu grijă.

Căsuța lui Annie Glide se afla pe Heartache Mountain, la mai puțin de opt sute de metri de destinația lui Rachel, însă trebui să se oprească de mai multe ori ca să se odihnească. Până la urmă, îi trebui aproape o jumătate de oră să ajungă la trecătoare. Când ajunse, se prăbuși pe o mică stâncă ieșită din pământ și se uită în jos la cealaltă parte a muntelui. În jos, spre casa unde locuise cu G. Dwayne Snopes.

Casa se înălța misterioasă și amenințătoare în valea de dedesubt, construită cu bani pătați de sânge și înșelăciune. Ferestrele erau întunecate acum, iar lumina lunii evidenția forma structurii, însă nu și detaliile casei. Cu toate acestea, Rachel nu avea nevoie de lumină ca să își amintească cât de urâtă era, cât de excesiv de grandioasă și de falsă, exact ca și Dwayne.

Monstruozitatea asta țipătoare fusese ideea lui de conac tipic plantațiilor sudiste. O pereche de porți din fier forjat decorate cu mâini aurii împreunate în rugăciune blocau partea de jos a aleii, în timp ce exteriorul casei avea șase coloane masive de culoare albă și un balcon ornat cu un grilaj auriu oribil. Interiorul era plin de marmură neagră precum cea din cripte, candelabre ostentative, draperii greoaie și ciucuri, oglinzi și decorațiuni sclipitoare, la toate astea punând capac o fântână de marmură, în holul masiv de la intrare, cu lumini colorate și o fecioară din Grecia antică cu sâni de animatoare. Se întrebă dacă Cal Bonner și soția lui avuseseră suficient bun-gust încât să scoată de-acolo fântâna, însă, pe de altă parte, nu își putea imagina pe cineva

cu bun-gust capabil fie și doar să cumpere casa aceea îngrozitoare.

Panta de coborâre în vale era abruptă, însă o făcuse de-atâtea ori în timpul plimbărilor de dimineață, de-a lungul celor patru ani în care locuise aici, ca să scape de sentimentele apăsătoare pe care i le stârnea căsnicia ei. Partea nerăbdătoare din ea ar fi vrut să o împingă să coboare costișa abruptă chiar în seara aceea, însă nu era atât de temerară. Nu numai că nu avea puterea necesară, trebuia să fie și pregătită.

În curând. În curând, avea să coboare de pe Heartache Mountain și avea să revendice ceea ce îi aparținea fiului ei.

capitolul 7

După incidentul din magazinul de snackuri, lui Rachel îi era groază să fie nevoită să dea din nou ochii cu Gabe, însă în următoarele câteva zile el nu făcu nimic altceva decât să îi dea ordine răstite, după care să o ignore în timp ce își vedea de propriile-i treburi. Vorbea puțin, nu îi întâlnea niciodată privirea și, în general, îi amintea de un om care își ispășea o penitență grea.

Noaptea, ea cădea într-un somn adânc, fără vise, datorat în bună măsură extenuării. Sperase că exercițiile fizice regulate aveau să o facă să se simtă mai bine, însă starea de amețeală și slăbiciune continuă. Vineri după-amiază, în timp ce vopsea interiorul chioșcului de bilete, leșină.

Camioneta lui Bonner intră de pe drumul principal pe alee chiar când ea se ridica la loc în picioare. Inima îi bătea cu putere în timp ce camioneta lui încetini. Încercă să își dea seama cât de mult văzuse el, însă expresia lui impasibilă și impenetrabilă nu îi dădu nici un indiciu în acest sens. Luându-și pensula, se uită amenințător la el, de parcă ar fi întrerupt-o din ceea ce făcea, iar el merse cu mașina mai departe.

Kristy se oferi să aibă grijă de Edward sâmbăta, cât Rachel muncea, iar Rachel acceptă plină de recunoștință. În același timp, știa că nu putea să continue să îi ceară colocatarei ei să mai facă asta. Dacă era să fie suficient de ghinionistă ca sâmbăta viitoare să mai fie încă în Salvation, avea să îl ia pe Edward cu ea indiferent dacă lui Bonner îi plăcea sau nu acest lucru.

Din păcate, planurile lui Rachel de a coborî de pe munte și de a intra în vechea ei casă în seara următoare, după ce îl băgă pe Edward în pat, fură zădărnicite de o ploaie torențială. Dacă ar fi putut măcar să conducă, totul ar fi fost mult mai simplu, însă porțile încuiate făceau imposibil acest lucru. Luni, exact la o săptămână de când mașina ei se stricase vizavi de Pride of Carolina, își promise că o să coboare muntele în noaptea aceea.

Ziua era noroasă, însă lipsită de umiditate, iar dimineața târziu apăruseră și câteva firicele de lumină. Toată dimineața, ea dăduse cu vopsea gri emailată pe pereții metalici ai cabinelor de toaletă și se tot gândise cum o să intre în casă. Munca nu era grea și, dacă n-ar fi fost amețeala și oboseala constantă, i-ar fi plăcut ce făcea.

Aplecându-se, își ținu poalele rochiei ei bleu cu o mână și înmuie trafaletul în tăvița cu vopsea. Era ciudat că vopsea îmbrăcată în rochie, dar nu avea de ales. Sâmbătă, blugii ei cedaseră în cele din urmă și li se rupsese turul, iar acum nu mai puteau fi peticiți.

– Ți-am adus ceva de mâncare pentru prânz.

Se întoarse ca să îl vadă pe Bonner stând în pragul ușii toaletei, cu o pungă de fast-food în mână. Se uită neîncrezătoare la el. Stătuse departe de ea de la scena aceea urâtă din snack-bar, de miercurea trecută. Oare de ce venise acum să o caute?

El se încruntă.

– De acum înainte vreau să-ți aduc ceva de mâncare la prânz. Și să te oprești din lucru suficient de mult ca să mănânci.

Rachel se forţă să se uite direct în ochii lui cenuşii şi lipsiţi de orice fel de emoţie ca el să fie conştient că prestaţia lui à la Jack Violatorul[1] nu o intimidase.

– Cui îi trebuie mâncare? Doar zâmbetul tău este suficient ca să fiu hrănită pentru câteva săptămâni bune.

El îi ignoră împunsătura şi puse punga pe una din chiuvete. Ea se aşteptă ca el să plece, însă, în loc să facă asta, bărbatul veni să îi inspecteze munca.

– O să fie nevoie de două straturi, spuse ea, străduindu-se cum putea mai bine să-şi ascundă îngrijorarea. Graffitiul ăla vechi e greu de acoperit.

Bonner dădu din cap spre uşa pe care ea tocmai o terminase.

– Să ai grijă să nu dai cu vopsea şi pe balamalele alea noi. Nu vreau să se lipească între ele.

Ea băgă trafaletul în tăviţa de vopsea şi îşi şterse mâinile de o bucată de prosop pe care o folosea pe post de cârpă.

– Tot nu înţeleg de ce n-ai fi putut alege un alb curat, plăcut vederii, în locul acestui gri anost şi învechit.

De fapt, nu îi păsa de culoare. Nu îi păsa decât să îşi păstreze slujba şi să nu îl lase să suspecteze nici un moment cât de puţină energie îi mai rămăsese chiar şi pentru sarcinile cele mai simple.

– Îmi place griul.

– Se potriveşte cu personalitatea ta. Ba nu, o să retractez asta. Personalitatea ta e cam cu zece nuanţe mai închise la culoare decât griul.

El nu se enervă. În schimb, se sprijini cu spatele de partea nevopsită a cabinei şi o studie.

– Hai să-ţi spun ceva, Rachel! S-ar putea să mă gândesc să-ţi dau o mărire de salariu cândva în secolul acesta dacă începi să te rezumi la patru cuvinte când vorbesc cu tine. „Da, domnule. Nu, domnule."

---

[1] *Jack the Raper* (original în limba engleză), joc de cuvinte pornit de la faimosul Jack Spintecătorul *(Jack the Ripper)*, criminalul în serie din Londra anului 1888 (n.tr.)

„Las-o așa", o rugă mintea ei. „Nu-l mai împunge."

– Ar trebui să fie o mărire de salariu a naibii de mare, Bonner. Ești cel mai bun motiv de delectare de care am avut parte de la Dwayne încoace. Acum, dacă nu te deranjează, am treabă de făcut, iar tu îmi distragi atenția.

El nu se clinti. În schimb, o studie în mod fățiș.

– Dacă slăbești și mai mult de-atât, n-o să mai poți să ridici trafaletul ăla.

– Mda, ei bine, nu-ți mai bate capul în privința asta, OK?

Se aplecă să ia o cârpă, însă capul începu să îi plutească și trebui să se redreseze lipindu-se de marginea ușii. Bonner o apucă de braț.

– Ia-ți punga cu mâncarea de prânz. Tocmai am hotărât că o să te supraveghez în timp ce-o să mănânci.

Ea se trase într-o parte.

– Nu mi-e foame. O să mănânc mai târziu.

El împinse tăvița cu vopsea din calea ei cu vârful bocancului.

– Ba o să mănânci chiar acum. Spală-te!

Rachel se uită enervată la el cum se duce să ia punga cu mâncare. Își făcuse planul să o ascundă în fundul frigiderului din snack-bar, astfel încât să o păstreze pentru Edward, însă nu putea face asta cu el supraveghind-o așa, îndeaproape.

– Ne întâlnim la locul de joacă, spuse el din pragul ușii.

Pe urmă dispăru.

Ea se duse cu pași apăsați spre chiuvetă, unde își frecă mâinile și antebrațele, împroșcând în același timp apă pe poalele rochiei pătate cu stropi de vopsea. După care porni spre locul de joacă.

El stătea cu spatele sprijinit de una din barele echipamentelor de joacă, cu o cutie de Dr Pepper în mână. Un picior era întins în față, celălalt îndoit. Purta o șapcă cu logoul echipei Chicago Stars și un tricou albastru-închis băgat în blugii ce aveau o găurică lângă genunchi,

dar chiar și așa erau de o mie de ori mai buni decât cei pe care trebuise să îi arunce ea.

Rachel găsi un loc la câțiva metri mai încolo, lângă țestoasa de beton. El îi dădu punga cu mâncare. Observă că mâinile lui erau curate. Până și plasturele din jurul degetului lui mare era nou. Cum de putea oare un om care muncea atât de mult să reușească să nu se murdărească?

Ea își puse punga în poala rochiei și scoase un cartof prăjit. Mirosul era atât de delicios încât trebui să se abțină să nu își bage un pumn plin de cartofi în gură. În schimb, luă o gură mică din capăt și își linse sarea de pe buze.

El își deschise cutia de Dr Pepper, se uită în jos la băutura răcoritoare și apoi înspre ea.

– Meriți niște scuze pentru ce am făcut mai deunăzi.

Acest lucru o miră atât de tare, încât scăpă în iarbă unul din prețioșii ei cartofi prăjiți. Așadar despre asta era vorba cu acest mic prânz tihnit. Conștiința lui vinovată ajunsese în sfârșit de nesuportat. Era plăcut să știe că totuși avea conștiință.

El păru precaut, iar ea bănui că se aștepta ca ea să se isterizeze complet și să pună tunurile pe el. Ei bine, nu avea să-i dea această satisfacție.

– Să nu cumva să mă înțelegi greșit, Bonner, însă ai fost atât de patetic în ziua aia, încât a trebuit să-mi mușc limba ca să nu râd.

– Chiar așa?

Ea se așteptă ca încruntătura lui să se adâncească, însă în schimb el se relaxă ușor, așa cum stătea sprijinit de bara echipamentelor de joacă.

– A fost un gest impardonabil. Nimic de genul acesta nu se va mai întâmpla vreodată. Făcu o pauză, fără să îi întâlnească privirea. Eram băut.

Ea își aminti cum îi mirosise respirația – era curată, fără nici o urmă de alcool. Încă mai avea senzația

că atacul lui avea mai mult de-a face cu propriii lui demoni decât cu ai ei.

– Atunci, probabil c-ar trebui să te lași. Te-ai comportat ca un măgar.

– Știu.

– Regele tuturor măgarilor.

Privirea lui reveni la ea, și atunci avu impresia că în ochii aceia duri cu tente argintii detectă o sclipire infimă de amuzament. Oare era posibil așa ceva?

– Ai de gând să mă faci să mă târăsc, nu-i așa?

– Ca un vierme.

– E ceva care să-ți pună dop la gura aia a ta?

Buzele lui se curbară formând ceva ce aducea aproape a zâmbet, iar ea fu atât de uimită, încât îi trebui un moment ca să-și adune cuvintele pentru un răspuns.

– Lipsa de respect face parte din șarmul meu personal.

– Indiferent cine ți-a spus asta, te-a mințit.

– Îl faci mincinos pe Billy Graham?

Pentru un scurt moment, începutul acela de zâmbet al lui deveni și mai pronunțat, însă apoi obișnuita încruntătură reveni. Din câte se părea momentul lui de umilință se terminase. Făcu semn spre ea cu cutia lui de Dr Pepper.

– N-ai niște blugi? Ia spune-mi, ce fel de idioată face o astfel de muncă îmbrăcată în rochie?

Cineva care nu are nimic altceva de purtat, se gândi ea. N-ar fi cheltuit nici un bănuț pe haine pentru ea, nu când Edward nu mai încăpea în ale lui.

– Îmi plac rochiile, Bonner. Mă fac să mă simt drăguță și feminină.

– Cu pantofii ăia?

Se uită cu dezgust la pantofii ei bărbătești mari și negri.

– Ce pot să spun? Sunt o sclavă a modei.

– Pe naiba! Blugii ăia vechi ai tăi au cedat, nu-i așa? Ei bine, cumpără-ți unii noi. *Eu o să-ți cumpăr* unii noi. Consideră-i ca pe-o uniformă de lucru.

El o mai văzuse de multe ori înghiţindu-şi mândria, însă o făcuse pentru Edward. Acum nu era cazul. Aşa că nu făcu nici un efort să îşi ascundă dispreţul.

– Dacă-i cumperi *tu*, *tu* îi porţi.

Trecură mai multe secunde, în timp ce el părea să îi ia măsura.

– Eşti dură, nu-i aşa?

– Cea mai dură.

– Atât de dură încât nici măcar n-ai nevoie de mâncare.

Privirea lui se mută înspre punga de mâncare din poala ei.

– Ai de gând să mănânci cartofii ăia prăjiţi sau doar să te joci cu ei?

– Ţi-am spus că nu mi-e foame.

– Asta trebuie să explice de ce arăţi ca un schelet. Eşti anorexică, nu-i aşa?

– Oamenii săraci nu suferă de anorexie.

Îşi băgă un al doilea cartof în gură. Era atât de bun, încât i-ar fi venit să bage toată punga odată. În acelaşi timp, se simţi vinovată pentru că îl văduvea pe Edward chiar şi de o parte din mâncarea care lui îi plăcea atât de mult.

– Kristy spune că nu mănânci aproape nimic.

O deranjă să afle că, pe la spatele ei, Kristy îi spunea lui Gabe ce făcea.

– Ar trebui să-şi vadă de treburile ei.

– Aşadar, de ce nu mănânci?

– Ai dreptate. Sunt anorexică. Acum hai să încheiem subiectul, OK?

– Oamenii săraci nu suferă de anorexie.

Ea îl ignoră şi savură alt cartof pai.

– Încearcă şi o bucată din hamburgerul ăla.

– Sunt vegetariană.

– Ai mâncat carne la Kristy.

– Da' ce, eşti poliţia alimentară?

– N-am înţeles. Asta dacă nu cumva...

O studie cu ochi pătrunzători.

– În prima zi în care ai leşinat, ţi-am dat o brioşă, iar tu ai încercat să i-o dai copilului tău.

Ea înţepeni.

– Asta-i ceea ce se întâmplă, nu-i aşa? Mâncarea ta i-o dai copilului tău.

– Numele lui este Edward, iar problema asta se află în vârful listei de lucruri care nu-s treaba ta.

El se uită lung la ea şi clătină din cap.

– Te comporţi nebuneşte. Ştii asta, nu-i aşa? Băiatul tău are destulă mâncare. Tu eşti cea care se înfometează de moarte.

– Nu discut despre asta.

– La naiba, Rachel! Eşti nebună de legat.

– Nu sunt!

– Atunci explică-mi!

– Nu trebuie să-ţi explic nimic. În plus, uite cine vorbeşte! În cazul în care n-ai observat, tu ai trecut deja de-o grămadă de vreme graniţa dintre normal şi psihotic.

– Asta trebuie să fie motivul pentru care ne înţelegem atât de bine.

Vorbi atât de agreabil şi plăcut, încât ea aproape că zâmbi. El sorbi din cutia lui de Dr Pepper. Ea se uită dincolo de marginea îndepărtată a ecranului de proiecţie spre Heartache Mountain şi îşi aminti cât de mult iubise aceşti munţi când Dwayne o adusese prima oară aici. Când se uita afară la peisajul verde pe geamul ei de la dormitor, obişnuia să se simtă ca şi cum i-ar fi atins faţa Domnului.

Îl privi pe Gabe şi, pentru o fracţiune de secundă, văzu o altă fiinţă umană, nu un duşman. Văzu pe cineva la fel de pierdut ca şi ea şi la fel de hotărât să nu arate acest lucru.

El îşi sprijini capul de bara de la echipamentele de joacă şi se uită spre ea.

– Băiatul tău... Mănâncă o cină sănătoasă în fiecare seară, nu-i aşa?

Senzaţia ei de apropiere dispăru.

– Ne întoarcem din nou la asta?

– Răspunde la întrebare și-atât. Mănâncă seara o masă decentă?

Ea încuviință din cap enervată.

– Masa de dimineață, la fel? întrebă el.

– Bănuiesc că da.

– Au gustări la centrul de îngrijire a copiilor și o masă de prânz consistentă. Și fac pariu că ori tu, ori Kristy îi mai dați încă o gustare când ajunge acasă.

„Dar luna viitoare?" se gândi ea. „Anul viitor?" Un fior rece trecu prin ea. Era împinsă spre ceva periculos.

– Rachel, spuse el calm, povestea asta cu autoînfometarea trebuie să înceteze.

– Habar n-ai despre ce vorbești!

– Atunci explică-mi tu!

Dacă el ar fi vorbit răstit și cu asprime, totul ar fi fost în regulă, însă ea avea puține cuvinte de apărare împotriva acelui ton calm și cumpătat. Își adună vorbele care îi veniră la îndemână și continuă atacul:

– Eu sunt cea responsabilă pentru el, Bonner. Eu! Nu există nimeni altcineva. Eu sunt cea care este responsabilă pentru mâncarea lui, hainele lui, injecțiile care i se fac la cabinetul doctorului, pentru toate cele!

– Atunci poate c-ar trebui să ai mai multă grijă de tine.

Pe ea o usturau ochii.

– Nu-mi spune tu mie ce să fac.

– Cei internați la casa de nebuni trebuie să fie solidari.

Cuvintele lui, odată cu ceea ce văzuse în ochii lui, îi tăiară respirația. Voia să îl beștelească din nou, însă nu putea să își adune gândurile. El scosese la iveală ceea ce ea ar fi trebuit să ia în considerare cu mult timp în urmă, însă nu fusese în stare să se confrunte cu adevărul.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Bun. Atunci mănâncă!

Degetele ei se strânseră convulsiv în jurul pungii de hârtie din poala sa, și se forță să facă față adevărului pe care nu voise să îl recunoască.

Indiferent de cât de mult se supunea la tot felul de privațiuni, nu putea garanta faptul că Edward va fi în siguranță.

Se simți copleșită de un val de neputință atât de puternic încât aproape o strivi. Voia să facă rezerve, să pună undeva la loc sigur totul pentru el, nu numai mâncare, ci și siguranță și încredere în sine, un corp sănătos, o educație decentă, o casă în care să locuiască. Și la oricât de multe lucruri ar fi fost dispusă să renunțe, tot nu ar fi reușit să obțină nimic din toate astea. Putea să se înfometeze până se transforma într-un schelet ambulant, însă asta tot nu avea să garanteze că stomacul lui Edward va fi mereu plin.

Spre spaima ei, ochii i se încețoșară, iar apoi o lacrimă îi alunecă pe pleoapă și i se rostogoli în jos pe obraz. N-ar fi putut suporta ca Bonner să o vadă plângând, așa că se uită la el cu înverșunare.

– Să nu îndrăznești să spui vreun cuvânt!

El își ridică mâinile în sus în semn că se preda și luă o înghițitură de Dr Pepper.

Un tremur prelung trecu prin ea. Bonner avea dreptate. Faptul că se tot ținuse tare în aceste ultime luni o făcuse nebună de legat. Și numai cineva la fel de nebun putea să vadă adevărul.

Și atunci trebui să recunoască exact ce deriva din nebunia asta a ei. Edward nu avea pe nimeni pe lume în afară de ea, iar ea nu avea grijă de ea însăși. Prin înfometarea propriului ei corp, nu făcea decât ca existența lor deja precară să fie mult mai fragilă.

Își șterse rapid ochii și înșfăcă hamburgerul din pungă:

– Ești un mare nemernic!

El își lăsă plictisit umerii în față, așa cum stătea proptit de bara de cățărat, și își lăsă ușor cozorocul șepcii lui

albastre, cu logoul Chicago Stars, deasupra ochilor ca şi cum se pregătea să tragă un pui de somn prelung.

Rachel îşi îndesă burgerul în gură, înghiţindu-l cu tot cu lacrimi.

– Nu ştiu cum de ai tupeul să mă faci pe mine nebună.

Îşi umplu gura cu altă muşcătură, iar gustul i se păru atât de delicios, încât se înfioră.

– Ce fel de idiot mai deschide un drive-in în zilele noastre? În cazul în care n-ai băgat de seamă, Bonner, genul ăsta de cinematografe în aer liber sunt moarte de aproximativ treizeci de ani. Până la sfârşitul verii o să fii falit.

Buzele lui abia se mişcară sub cozorocul şepcii.

– Întreabă-mă dacă-mi pasă.

– Exact ce spuneam. Eşti de departe cu mult mai nebun ca mine.

– Mănâncă mai departe!

Ea îşi şterse ochii umezi cu dosul palmei, după care luă altă îmbucătură. Era cel mai delicios hamburger din care gustase vreodată. Granule fine de caşcaval i se lipiseră de cerul gurii, iar murătura îi declanşă stropi haotici de salivă. Încercă să vorbească cu gura plină de o îmbucătură foarte mare:

– De ce-o faci?

– N-am putut să mă gândesc la altceva cu care să-mi ocup timpul.

Ea îşi linse o dâră de ketchup de pe deget.

– Înainte să-ţi pierzi minţile, cu ce te ocupai?

– Eram asasin în serviciul Mafiei. Tot n-ai terminat cu plânsul?

– Nu plângeam! Şi mi-aş dori eu ca tu să *fi fost într-adevăr* asasin, căci, dacă aş fi avut bani, te-aş fi angajat chiar acum să-ţi faci felul de unul singur.

Bonner îşi ridică cozorocul şepcii şi se uită la ea neutru şi calm.

– Nu e nevoie decât să continui să-ţi îndrepţi toată ura aia nostimă şi cinstită împotriva mea şi-o să ne înţelegem bine.

Ea îl ignoră și băgă în gură câte trei cartofi pai în același timp.

– Și cum te-ai îndrăgostit de G. Dwayne?

Întrebarea veni din neant – probabil ca un fel de diversiune – însă cum el nu îi dăduse nici un fel de informație reală despre sine, nici ea nu avea să îi dea vreuna la schimb.

– L-am cunoscut la un club de striptease unde eram dansatoare exotică.

– Ți-am văzut corpul, Rachel, și dacă nu cumva aveai ceva mai multă carne pe tine pe-atunci, nu puteai nici să-ți cumperi gumă de mestecat cu banii pe care i-ai fi câștigat ca stripteuză.

Încercă să se simtă ofensată, dar nici ea însăși nu mai avea o părere bună despre sine.

– Nu le place să fie numite stripteuze. Știu asta fiindcă acum câțiva ani aveam pe una din ele care locuia vizavi de mine. Obișnuia să meargă la un salon de bronzat în fiecare zi înainte să își facă numărul.

– Nu mai spune!

– Fac pariu că tu crezi că dansatoarele exotice se bronzează goale, dar nu-i așa. Poartă niște chiloți tanga minusculi astfel încât să rămână cu niște dungi albe fine pe corp. Spunea că asta face ca tot ceea ce arată să pară și mai interzis.

– Spune-mi că ceea ce aud în vocea ta nu e admirație.

– Făcea bani frumoși, Bonner.

El pufni.

În timp ce stomacul ei începea să se umple, o năpădi curiozitatea.

– Și tu ce făceai în trecut? Dar spune-mi adevărul!

El dădu din umeri.

– Nu-i nici un mare secret în asta. Am fost veterinar.

– Veterinar?

– Exact așa, ce nu înțelegi?

Agresivitatea revenise.

Ea își dădu seama că este curioasă în privința lui. Kristy trăise toată viața ei în Salvation și probabil că știa unele din secretele lui Gabe. Rachel se hotărî să o întrebe pe ea.

– Tu nu prea pari genul de care să se îndrăgostească un predicator care face emisiuni televizate, continuă el s-o chestioneze. Aș fi zis că G. Dwayne ar fi fost normal s-o aleagă pe una dintre cucoanele alea pioase de la biserică.

– Eu eram cea mai pioasă dintre toate.

Nu lăsă să se vadă nici măcar o umbră din amărăciunea pe care o simțea.

– L-am cunoscut pe Dwayne pe vremea când eram voluntară la campania lui de promovare din Indianapolis. M-am îndrăgostit imediat de el. Chiar dacă-ți vine a crede sau nu, am fost o tipă foarte romantică.

– Era puțin cam bătrân față de tine, nu-i așa?

– Cu optsprezece ani. Figura tatălui perfect pentru o orfană.

Bonner o privi întrebător.

– Am fost crescută de bunica mea la o fermă din partea centrală a statului Indiana. Era foarte credincioasă. Mica ei congregație bisericească rurală devenise familia ei și, implicit, și-a mea. Religia era strictă, însă, spre deosebire de-a lui Dwayne, era cinstită.

– Ce s-a întâmplat cu părinții tăi?

– Maică-mea a fost hipiotă; nu știa cine-a fost tatăl meu.

– O hipiotă?

– M-am născut într-o comună din Oregon.

– Glumești.

– Am stat cu ea primii doi ani, însă era dependentă de droguri, iar la trei ani a murit din cauza unei supradoze. Spre norocul meu, am fost trimisă acasă la bunica.

Ea zâmbi.

– Buni era o femeie simplă. Credea în Dumnezeu, în Statele Unite ale Americii, în plăcinta de mere trecute

prin răzătoare și în G. Dwayne Snopes. A fost atât de fericită când m-am măritat cu el...

– În mod evident nu-l cunoștea prea bine.

– A crezut că-i un mare om al Domnului. Din fericire, a murit înainte să afle adevărul.

Cu mâncarea terminată și cu stomacul atât de plin, încât o durea, se concentră asupra shake-ului, luând o picătură de ciocolată întărită de la capătul paiului și ducându-l la gură. Până acum, ea îi oferise toate informațiile și nu primise nimic la schimb.

– Ia spune-mi! Cum te simți să fii oaia neagră a familiei tale?

– Ce te face să crezi că sunt oaia neagră?

Părea chiar enervat.

– Părinții tăi sunt lideri ai comunității, fratele tău mijlociu este Domnul Perfect, iar fratele tău cel mai mare este un sportiv multimilionar. Tu, pe de altă parte, ești un tip inadaptabil, morocănos, pus tot timpul pe harță și sărac, care deține o amărăciune de cinematograf în aer liber nefuncțional și se ia de copiii mici.

– Cine ți-a spus că sunt sărac?

Ei i se păru interesant că aceasta era singura parte din descrierea ei pe care el părea înclinat să o conteste.

– Locul ăsta. Mijlocul tău de transport. Salariul acela mizerabil, ca pentru sclavi, pe care mi-l dai. Poate că-mi scapă mie ceva, dar eu, una, nu văd nici un fel de urme de bani serioși pe-aici.

– Te plătesc mizerabil ca să te fac să renunți, Rachel, nu pentru că nu-mi permit mai mult.

– Aha.

– Și-mi place camioneta mea.

– Așadar nu ești sărac?

Pentru un moment scurt, ea nu crezu că o să răspundă. În cele din urmă, el spuse:

– Nu sunt sărac.

– Mai exact, cât de puțin sărac ești?

– Bunica ta nu te-a învățat că nu se cuvine să pui oamenilor din jur întrebări de genul ăsta?

– Tu nu ești oamenii din jur, Bonner. Nici măcar nu sunt sigură dacă ești om.

– Am lucruri mai bune de făcut decât să stau aici și să te las să mă insulți.

Își înhăță cutia goală de Dr Pepper din pământul nisipos, acolo unde o proptise, și se ridică în picioare.

– Hai, la muncă!

În timp ce ea se uita la el cum se îndepărtează pășind cu aroganță, se gândi la posibilitatea de a-l fi ofensat. În mod clar părea ofensat. Cu un zâmbet satisfăcut, se întoarse la shake-ul ei cu ciocolată.

Ethan ieși din biroul lui și o porni în direcția țipetelor de copii, spre locul de joacă din spatele bisericii, unde copiii își așteptau părinții să îi ia. Își spuse că aceasta era o modalitate bună de a păstra legătura cu membrii comunității care nu făceau parte din parohia lui, ·însă adevărul era că voia să o vadă pe Laura Delapino.

În timp ce intra la locul de joacă, gemenii Briggs își abandonară jucăriile pe care le călăreau ca să vină fuga lângă el.

– Ia ghicește? Tyler Baxter a vomitat pe podea și s-a întins peste tot.

– Supertare, replică Ethan.

– Aproape c-am vomitat și eu, i se confesă Chelsey Briggs, dar doamna Wells m-a lăsat să țin eu paiele ca să tragem la sorți.

Ethan râse la imaginea ce îi veni în minte pe baza spuselor copilului. Iubea copiii și de ani întregi aștepta cu nerăbdare să aibă propriii lui copii. Fiul lui Gabe, Jamie, fusese lumina ochilor lui. Chiar și după doi ani întregi, îi era greu să se obișnuiască cu ceea ce i se întâmplase nepotului său și lui Cherry, cumnata lui atât de blândă.

Aproape că părăsise preoția după moartea lor lipsită de orice noimă, însă scăpase mai ușor decât restul familiei sale. Tragedia îi împinsese pe părinții săi într-o criză tipică vârstei mijlocii care aproape că îi condusese la divorț, iar Cal se detașase complet de orice și renunțase la tot ce avusese odinioară în viața lui cu excepția jocurilor de fotbal american pe care continuase să le câștige.

Din fericire, după o scurtă perioadă de separare, căsnicia părinților lui suferise o transformare în urma căreia Jim și Lynn Bonner ajunseseră să se poarte din nou ca doi îndrăgostiți și care în aceeași măsură le schimbase viețile. În momentul de față amândoi erau în America de Sud, unde tatăl lui servea pe post de misionar în domeniul medical, în timp ce mama lui înființase un fel de fundație pentru a scoate pe piață și a face cunoscută munca artizanilor locali.

Cât despre Cal, o fiziciană de geniu, dr. Jane Darlington apăruse în viața lui, și acum familia avea un alt bebeluș, pe Rosie, de numai opt luni, o scumpete de copilă cu niște ochi albaștri neastâmpărați care îi avea pe ei toți la degetul mic.

Pe de altă parte însă, nici unul dintre ei nu trecuse prin niște momente atât de dificile precum Gabe. Câteodată lui Ethan îi era greu să își amintească de blândul vindecător de animale care fusese fratele său. De-a lungul copilăriei lui Ethan, întotdeauna fusese câte un animal rănit pe undeva prin casă: în bucătărie o pasăre cu o aripă ruptă, în garaj un câine vagabond care era îngrijit până se refăcea, ascuns în șifonierul încastrat din dormitorul lui Gabe un pui de sconcs mult prea mic ca să supraviețuiască de unul singur.

Toată viața lui, Gabe își dorise să fie veterinar, însă nu își făcuse niciodată planuri să devină multimilionar. Faptul că brusc devenise extraordinar de bogat amuzase pe toată lumea din familie, întrucât era recunoscut faptul că Gabe nu era deloc preocupat de bani. Fusese pur și simplu o întâmplare.

Fratele lui era nesățios de curios și întotdeauna îi plăcuse să meșterească și să dreagă tot felul de lucruri. După mai mulți ani de la deschiderea cabinetului său din zona rurală a statului Georgia, făcuse o atelă ortopedică specializată pe care să o folosească la unul din caii de rasă participanți la campionatul hipic, pe care îl trata pentru un crescător local. Atela funcționase atât de bine, încât fusese adoptată rapid de comunitatea înstărită a participanților la cursele de cai, iar Gabe făcuse o mare avere de pe urma patentului.

El fusese întotdeauna cel mai complex din cei trei frați. În timp ce Cal era agresiv și conflictual, iute la mânie și la fel de iute când era vorba să ierte, Gabe își păstra sentimentele pentru sine. Cu toate acestea, el fusese prima persoană la care apela Ethan când era copil și-avea vreo problemă. Vocea lui calmă și sacadată, mișcările încete puteau calma un băiat intrat în bucluc la fel de bine cum alinau un animal speriat. Însă acum fratele lui blând și visător se transformase într-un om înverșunat și cinic.

Ethan fu tulburat din starea lui de reverie de sosirea Laurei Delapino, cea mai proaspăt divorțată femeie din oraș. Își pusese o bluză străvezie verde-închis peste un top negru mulat, pe care îl purta cu o pereche de pantaloni albi strâmți. Unghiile ei lungi de la mâini erau lăcuite cu aceeași nuanță intensă de roșu ca și unghiile degetelor de la picioare vizibile prin baretele sandalelor ei argintii. Avea sânii mari, picioarele lungi, iar părul lung și blond. Emana pur și simplu sex, iar el voia să aibă parte de o porție.

Oamenii Domnului care doresc în secret femei de proastă calitate! Astăzi în direct la Oprah!

El gemu în sinea lui. Nu avea dispoziția necesară pentru asta.

Ceea ce nu-l ajută deloc. Dumnezeu cel Înțelept recunoștea o poveste cu succes la public când o vedea.

– Ia să ne spui, domnule pastor Bonner – doar suntem între prieteni aici – care este motivul pentru care nu te interesează niciodată vreuna dintre femeile de treabă care locuiesc în acest oraș?

– Femeile de treabă mă plictisesc până la lacrimi.

– E și normal să te plictisească. Doar ești preot, nu? Cum se face că numai această soră a noastră, atât de exotică și de sexy, îți atrage privirea?

Laura Delapino se apleca să vorbească cu fetița ei, iar el putu să vadă conturul unei perechi de bikini dantelați pe sub pantalonii ăia albi scurți și strâmți. Simți cum un val brusc de căldură îl lovește direct în vintre.

– Cu tine vorbesc, domnule, spuse Oprah.

– Dispari, replică el, ceea ce nu făcu decât să o enerveze la culme.

– Nu-mi veni mie cu chestii de-astea! Următorul lucru pe care o să-l faci e să te smiorcăi cum că nu ești făcut pentru profesia asta și cum preoția îți distruge viața.

Îl voia înapoi pe Eastwood.

– Atenție la mine, Ethan Bonner! Este timpul să-ți găsești o femeie decentă și de treabă și să te așezi la casa ta.

– Ai putea să taci pentru un minut ca să mă pot bucura și eu de priveliște?

Sânii Laurei se revărsară pe deasupra sutienului văzându-se din decolteul bluzei în timp ce se apleca în față ca să se uite la desenul fiicei sale. Fir-ar să fie! Nu era făcut să fie celibatar pe viață.

Își aminti de anii aceia nebuni de pe vremea când avea douăzeci și ceva de ani înainte să răspundă chemării Domnului. Femeile frumoase, pieptoase; nopțile de sex fierbinte gratuit – făcut în toate felurile la care se putea gândi. Oh, Dumnezeule...

– Da? îi răspunse Oprah.

Se dădu bătut. Cum putea să se bucure de corpul Laurei în condițiile în care cea mai Mare Gazdă de Talk-show îi intercepta gândurile? În timp ce se îndepărta, înțelese că își dorea să poată sfătui adolescenții să adopte

abstinența și să predice cu privire la inviolabilitatea jurămintelor căsătoriei fără ca el de fapt să trăiască și să transpună în practică toate acele convingeri, însă el, unul, nu era genul de om care să poată face asta. Le salută pe Tracy Longben și pe Sarah Curtis, cu ambele știindu-se bine de pe vremea când erau copii, căci crescuseră împreună, după care îl compătimi pe Austin Longben pentru că avea încheietura mâinii scrântită și admiră tenișii roz ai lui Taylor Curtis. Cu coada ochiului, îl văzu pe Edward Snopes stând deoparte, de unul singur.

Stone, își readuse el aminte de unul singur, nu Snopes. Numele de familie al băiatului fusese schimbat în mod legal. Păcat că Rachel nu făcuse nimic în legătură cu prenumele lui. De ce nu alesese ca nume Eddie sau Ted?

Îl mustră conștiința. Băiatul era la grădiniță de trei zile, iar Ethan nu îl căutase nici măcar o dată să vadă ce face. Nu era vina lui Edward că avea niște părinți necinstiți, iar Ethan nu avea nici o scuză că îl ignorase, cu excepția unor sentimente negative pe care și le îndreptase asupra cui nu trebuia.

Își aminti apelul telefonic pe care îl primise de la Carol Dennis cu o zi înainte. Supărarea lui era nimic comparativ cu a ei. Era furioasă că îi îngăduise lui Rachel să stea în cabana lui Annie și pentru a-l proteja pe Gabe nu îi spusese că fusese decizia fratelui său.

Încercase să aibă o discuție rezonabilă cu ea, amintindu-i cu blândețe că trebuiau să aibă grijă în privința modului în care își judecau semenii, chiar dacă și el o făcuse cu mult timp în urmă, însă ea nu era dispusă să îl asculte.

Nu îi plăcea să o supere pe Carol. Deși era mult mai habotnică decât el, era o femeie cu o credință profundă și făcuse foarte mult bine pentru oraș.

– Dacă o lăsați să stea în cabana aceea, domnule pastor, îi spusese ea, asta o să aibă repercusiuni asupra dumitale și nu cred că doriți așa ceva.

Chiar dacă ea avea dreptate, atitudinea ei îl iritase.

- Atunci probabil că mă voi ocupa de ele atunci când se vor întâmpla, îi replicase el cât putuse de neutru și împăciuitor.

Acum își puse în gând că trebuia să se ducă la Edward, așa că porni spre el zâmbind.

- Salutare, prietene. Cum ți-a mers azi?

- Bine.

Copilul se uită în sus la el cu niște ochi căprui mari. Pe nas avea câțiva pistrui estompați. Un copil drăguț. Ethan simți cum devine mai deschis și mai prietenos față de el.

- Ți-ai făcut și tu niște tovarăși?

El nu îi răspunse.

- S-ar putea ca celorlalți copii să le trebuiască niște timp până să se obișnuiască să aibă pe cineva nou prin preajmă, însă mai devreme sau mai târziu o să fie mai prietenoși.

Edward se uită în sus la el și clipi des.

- Crezi că Kristy a uitat să vină să mă ia?

- Kristy nu uită niciodată nimic, Edward. Este cea mai de încredere persoană pe care o vei cunoaște vreodată.

Kristy auzi fără să vrea cuvintele lui Ethan în timp ce se apropia de ei, prin spate. *De încredere.* Asta era tot ceea ce însemna ea pentru Ethan Bonner. Vechea și buna Kristy Brown întotdeauna *de încredere*. „Kristy o să facă asta." „Kristy o să se ocupe de asta."

Ea oftă. La ce se așteptase? Credea că Ethan se va uita vreodată la ea în felul în care se uitase puțin mai devreme la Laura Delapino? Prea puțin probabil. Laura era strălucitoare și plină de viață, în timp ce Kristy era ștearsă și neinteresantă. Cu toate acestea, avea și ea mândria ei și de-a lungul anilor învățase să își ascundă timiditatea dureroasă în spatele unei eficiențe de neînchipuit. Indiferent ce anume trebuia să fie făcut, ea era acolo, gata s-o facă. Și putea face orice. Orice în afară de a-i câștiga inima lui Ethan Bonner.

Kristy îl știa pe Ethan de-o viață aproape, iar el fusese atras de femeile ușoare, care ieșeau în evidență, încă din clasa a opta când Melodie Orr își scosese aparatul dentar și descoperise blugii mulați pe corp. Astfel, ajunseseră să se întâlnească zilnic după masa de prânz lângă camera dedicată corului, unde se sărutau și se pipăiau în voie.

– Kristy!

Edward se lumină la față când o văzu, și ea se simți imediat mai bine. Iubea copiii. Se putea relaxa în prezența lor și totodată putea fi ea însăși. Ar fi preferat mai degrabă să lucreze la grădiniță decât pe post de secretară la biserică și ar fi renunțat cu mulți ani în urmă la asta dacă n-ar fi avut nevoie cu atâta disperare să rămână aproape de Ethan Bonner. Pentru că nu putea fi iubita lui, se erijase în rolul de îngrijitoare a lui.

În timp ce îngenunche ca să îi admire colajul pe care Edward îl făcuse în ziua aceea, se gândi la faptul că îl iubea pe Ethan de mai bine de douăzeci de ani. Își amintea clar cum în clasa a treia îl urmărea cu privirea pe geamul clasei de la școală când el ieșea afară în pauză cu cei din clasa a patra. Și pe vremea aceea el fusese la fel de atrăgător ca și acum, cel mai frumos băiat pe care îl văzuse vreodată. El o tratase întotdeauna cu bunăvoință și amabilitate, dar pe de altă parte pe toată lumea o tratase în acest fel. Chiar și când era copil, Ethan fusese diferit față de ceilalți: mai sensibil, mai puțin înclinat să tachineze, să șicaneze.

Cu toate astea, nu fusese deloc un molâu; frații lui mai mari se ocupaseră de asta. Ea încă își amintea ziua în care Ethan se bătuse cu D.J. Loebach, cel mai rău bătăuș din școala primară, și îi umpluse nasul de sânge. Totuși, după aceea Ethan se simțise vinovat și se dusese la D.J. acasă cu două înghețate pe băț cu aromă de struguri, ca să se împace. Lui D.J. încă îi plăcea să spună povestea asta la întâlnirile diaconilor.

Cum stătea aşa ţinându-l de mână pe Edward, simţi un iz de parfum greu, senzual.

– Bună, Eth.

– Bună, Laura.

Laura flutură spre Kristy un zâmbet prietenos, iar Kristy simţi cum inima i se umplu de invidie. Cum de putea fi cineva atât de sigur pe sine?

Se gândi la Rachel Stone şi se întrebă de unde avea atâta curaj. În ciuda tuturor lucrurilor oribile pe care oamenii din oraş le spuneau despre Rachel, lui Kristy îi plăcea de ea; ba chiar o respecta. Kristy era sigură că ea, una, nu ar fi avut niciodată curajul de a se confrunta cu nişte oameni duşmănoşi în felul în care o făcea Rachel.

Auzise de întâlnirea neprevăzută a lui Rachel cu Carol Dennis la magazinul alimentar, iar ieri Rachel îl înfruntase pe Gary Prett la farmacie. Intensitatea ostilităţii oamenilor o enerva pe Kristy. Ea, personal, nu credea că Rachel fusese responsabilă de lăcomia lui Dwayne Snopes şi nu putea să îi înţeleagă pe oamenii care spuneau că sunt creştini, dar erau atât de critici şi de răzbunători.

Se întrebă ce gândea Rachel despre ea. Probabil că absolut nimic. Oamenii o observau pe Kristy când voiau să fie făcut ceva anume. Altminteri, era invizibilă precum tapetul alb.

– Deci, Eth, spuse Laura, ce-ar fi să treci diseară pe la mine să mă laşi să-ţi fac nişte friptură la grătar?

Îşi frecă buzele ca şi cum şi-ar fi întins rujul.

Pentru o fracţiune de secundă ochii lui Ethan zăboviră asupra gurii ei, după care îi oferi acelaşi zâmbet deschis, prietenos, pe care îl afişa în cazul femeilor în vârstă din parohie.

– Oh, chiar mi-ar plăcea, însă trebuie să lucrez la predica mea.

Laura insistă, însă el reuşi să scape de ea fără prea multă dificultate. Kristy bănui că el nu avea suficientă

încredere în propriile-i reacții, încât să rămână singur cu Laura.

Simți o strângere dureroasă de inimă. Ethan avea întotdeauna încredere în el să fie singur cu ea.

capitolul 8

Rachel ținu fasciculul lanternei jos. Pe măsură ce se apropia de spatele casei în care avusese parte de atât de multă nefericire, își trase hanoracul cu glugă mai strâns în jurul ei, îndepărtând senzația de frig ce îi venea la fel de mult din interior, cât și de la vântul rece al nopții. Casa era întunecată ca și sufletul lui Dwayne Snopes.

Chiar dacă noaptea era înnorată și vizibilitatea scăzută, știa unde se duce și, cu puținele frânturi de lumină cenușie a lunii ce penetrau norii, reuși să treacă de-a lungul potecii curbate peste mica întindere de gazon crescut în exces. Poalele pătate de vopsea ale rochiei i se agățară în niște tufișuri. În momentul în care o eliberă, se gândi la faptul că în curând va trebui să își cumpere altceva de purtat, însă noua ei hotărâre de a avea mai multă grijă de ea însăși nu se extindea asupra articolelor de lux precum o îmbrăcăminte nouă, așa că se decise să mai amâne.

Nu putea să creadă ce diferență făcea simplul fapt că avea stomacul plin asupra felului în care se simțea. Fusese rândul ei să gătească cina în seara aceasta și mâncase o masă completă. Deși mai era încă obosită, amețeala îi dispăruse și se simțea mai puternică decât fusese de săptămâni bune încoace.

Casa se contură amenințătoare în fața ei. Își stinse lanterna în timp ce se apropia de ușa din spate. Aceasta dădea în camera de serviciu, unde erau mașina de spălat și uscătorul de rufe, iar de-acolo în bucătărie. Spera ca noii proprietari, Cal Bonner și soția lui, să nu fi instalat un sistem de securitate. Când ea și cu Dwayne locuiseră aici, singurele lor probleme fuseseră cu niște fani

suprazeloşi, iar porţile telecomandate de la baza aleii îi ţinuseră pe aceştia la distanţă.

Mai speră şi că aceştia nu schimbaseră încuietorile. Băgându-şi mâna în buzunarul hanoracului, scoase o cheie de la casă ataşată la o brăţară spiralată din plastic de culoare violet pe care o purta la încheietura mâinii când se ducea la plimbare pe munte. Aceasta fusese cheia ei de rezervă, singura pe care poliţia nu o luase. O găsise la mai multe săptămâni după ce fusese evacuată, băgată în buzunarul aceluiaşi hanorac. Dacă cheia nu mai era bună, avea să fie nevoită să spargă unul din geamurile din spate.

Însă cheia se dovedi a fi bună. Încuietoarea se blocă în acelaşi loc îndărătnic, după care se deschise după ce trase de ea. O învălui o senzaţie ireală în momentul în care păşi în antreu. Mirosea a umezeală şi a nefolosit, iar întunericul era atât de compact, încât trebui să se ghideze cu mâna de-a lungul peretelui până la uşă. Împinse uşa, o deschise şi păşi în bucătărie.

Dintotdeauna urâse această încăpere cu podelele ei de marmură neagră, blaturile de granit şi un candelabru de cristal mai potrivit pentru foaierul unei săli grandioase de operă decât într-o bucătărie, atârnând deasupra insulei centrale de lucru. Înfăţişarea îngrijită şi manierele fine ale lui Dwayne mascau un om care se născuse sărac şi avea nevoie să fie înconjurat de opulenţă ca să se poată simţi important. El iubise prostul gust şi aspectul ţipător al casei.

Chiar dacă era întuneric, cunoştea suficient de bine bucătăria ca să îşi poată croi calea de-a lungul blaturilor până când ajunse la intrarea în camera de relaxare a familiei ce se întindea de-a lungul părţii din spate a casei. Chiar dacă acum casa era pustie, se mişcă cât putu de discret cu pantofii ei grei din picioare. Prin uşile glisante de sticlă venea suficientă lumină a lunii cât să vadă că nu se schimbase nimic acolo. Canapeaua greoaie şi lungă împreună cu scaunele asortate încă

îi mai aduceau în minte imaginea patului unui burlac din anii '80. În tăcerea apăsătoare a casei goale, traversă încăperea spre un hol din spate și, cu ajutorul lanternei, se apropie de biroul de lucru al lui Dwayne.

Încăperea înaltă, cu mobilierul ei în stil gotic și draperii grele, fusese în concepția lui Dwayne exact ansamblul pe care l-ar fi folosit un membru al familiei regale britanice. Plimbând rapid fasciculul luminos al lanternei, constată că toate capetele de animale, trofee de vânătoare, dispăruseră. La fel și cufărul lui Kennedy.

Și acum ce să facă? Se hotărî să riște și să aprindă veioza cu abajur verde de pe birou ca să vadă că biroul fusese golit de orice fel de hârtii și documente. Acum acolo se găseau un telefon nou, un computer și un fax de ultimă generație. Se uită la raftul unde văzuse cufărașul lui Kennedy în fotografie și văzu doar un teanc de cărți.

Îi stătu inima. Începu să caute prin încăpere, însă nu îi trebui mult să descopere că, din păcate, cufărul nu mai era acolo.

Stinse veioza de pe birou, după care se lăsă să cadă pe canapeaua unde fuseseră fotografiați Cal Bonner și soția lui. Chiar crezuse că îi va fi simplu să facă asta când nimic nu mersese așa cum își dorise ea? Acum trebuia să caute în restul casei și să spere că ei pur și simplu mutaseră cufărul, nu că îl duseseră cine știe unde.

Folosind lanterna ca să vadă, trecu rapid prin camera de zi și sufragerie, după care se mută în holul de la intrare și trecu de fântâna tipică cluburilor de noapte, care, slavă Domnului, era neluminată. Holul masiv de la intrare se înălța două etaje deasupra ei. Dormitoarele de la etaj dădeau la interior într-o platformă suspendată înconjurată cu fier forjat poleit cu aur. Pe măsură ce urca scara curbată, începu să se simtă neobișnuit de dezorientată, ca și cum n-ar fi trecut trei ani, iar Dwayne ar mai fi fost încă în viață.

Îl cunoscuse pe vremea când bărbatul se afla în prima lui campanie prin zona centrală a Statelor Unite. Venise

în Indianapolis ca parte a unui tur televizat ce acoperea optsprezece mari orașe ca să își extindă audiența în rândul telespectatorilor. Majoritatea membrilor micii parohii a bisericuței de care aparținea ea fuseseră de acord să facă muncă de voluntariat, iar Rachel fusese desemnată să acționeze pe post de curier în spatele scenei, sarcină care, după cum aflase ea ulterior, era întotdeauna dată celor mai atrăgătoare dintre tinerele femei voluntare.

La momentul respectiv ea avea douăzeci de ani și aproape că nu-i venise să creadă ce noroc dăduse peste ea când unul dintre membrii echipei de campanie o desemnase să îi ducă lui Dwayne un pachet de cartonașe cu rugăciuni selectate în avans. Avea, de fapt, să îl vadă pe faimosul evanghelist de aproape! Îi tremurase mâna când bătuse la ușa cabinei lui.

– Intră!

Ea deschisese cu ezitare ușa, suficient de mult cât să îl vadă pe G. Dwayne Snopes stând în fața oglinzii cu cadru luminat și pieptănându-și părul blond, încărunțit frumos ușor la tâmple, cu o perie placată pe spate cu argint. El îi zâmbise imaginii ei reflectate în oglindă, iar ea simțise întreaga vibrație a charismei lui Snopes.

– Haide, intră dragă!

Pulsul ei o luase razna, iar palmele i se umeziseră. Era zăpăcită și copleșită. El se întorsese, zâmbetul lui se lărgise, iar ea uitase să mai respire.

Știuse dinainte câteva chestii despre Dwayne Snopes. Că fusese agent de vânzări de tutun în Carolina de Nord când primise chemarea divină și o pornise la drum ca evanghelist voiajor. Acum avea treizeci și șapte de ani și, datorită televiziunii prin cablu, era evanghelistul cu cea mai rapidă ascensiune din țară.

Vocea lui cu o elocvență magnetică, aspectul plăcut bine conturat, zâmbetul cuceritor și personalitatea charismatică făcuseră ca televiziunea să i se potrivească ca o mănușă. Femeile se îndrăgosteau de el; bărbații îl considerau ca fiind unul de-al lor. Cei săraci și cei în vârstă,

care constituiau majoritatea audienței sale, îl credeau când el le promitea sănătate, prosperitate și fericire. Și spre deosebire de teleevangheliștii decăzuți ai anilor '80, toată lumea credea că poate avea încredere în el.

Cum puteai să nu ai încredere într-un om care era atât de deschis cu privire la propriile greșeli și defecte? Cu o seriozitate copilărească, bărbatul mărturisise o slăbiciune față de alcool, pe care o depășise cu zece ani în urmă când primise chemarea divină, și o atracție față de femeile frumoase, care rămăsese o chestiune cu care se lupta încă. După propria lui mărturisire, prima lui căsătorie se încheiase din cauza multiplelor lui infidelități, iar el îi ceruse congregației lui din spatele ecranelor TV să se roage ca el să-și poată continua lupta cu atracția fatală față de femei. Alăturase rugăciunea lui Jimmy Swaggart, ce invoca focul gheenei și blestemul, cu cea a lui Jim Bakker, cu bunul Dumnezeu al iubirii, abundenței și prosperității. În lumea emisiunilor creștine, combinația era imbatabilă.

– Haide, intră, scumpo, repetase el. N-o să te mănânc. Cel puțin nu până după ce ne rugăm în privința asta.

Remarca lui amuzantă, de puști care flirta, o cucerise imediat. Ea îi dăduse cartonașele cu rugăciuni.

– Eu... eu am venit să vă dau astea.

El nu le dăduse nici o atenție cartonașelor, ci numai ei.

– Cum te cheamă, dragă?

– Rachel. Rachel Stone.

Dwyne zâmbise.

– În mod sigur Domnul m-a binecuvântat azi.

Acesta fusese începutul.

În seara aceea ea nu se urcase la bordul autobuzului cu ceilalți membri ai congregației ei. În schimb, unul dintre asistenții lui Dwayne o abordase pe bunica ei dându-i vestea că teleevanghelistul primise un mesaj de la Dumnezeu că Rachel avea să îl însoțească pe post de asistentă pentru restul turului său.

Bunica lui Rachel avusese o sănătate șubredă de ceva vreme și, întrucât Rachel știa cât de mult avea nevoie de ajutorul ei, refuzase o bursă la Universitatea Indiana ca să stea acasă și să aibă grijă de ea. Fusese dificil să își satisfacă curiozitatea intelectuală profundă prin participarea la câteva cursuri în fiecare semestru la colegiul local al comunității, însă bunica însemnase totul pentru ea, iar ea nu avusese niciodată resentimente privind alegerea pe care o făcuse.

Îi spusese asistentului lui Dwayne că nu putea călători cu campania de promovare, nici măcar pentru o perioadă scurtă, însă bunica ei îi schimbase decizia. Chemarea Domnului nu putea fi ignorată.

În următoarele săptămâni, Dwayne îi acordase o atenție deosebită, iar ea se bucurase de fiecare strop din atenția primită. În fiecare dimineață și seară, îngenunchea lângă el, în timp ce el predica, așa că putea fi martora dedicării lui neșovăielnice salvării sufletelor. Aveau să treacă ani buni până când avea să înțeleagă cât de adânci și de mari erau demonii ce stăteau la pândă sub credința lui.

Nu putuse să înțeleagă de ce el era atras de ea. Ea era o roșcată subțirică, cu picioare lungi, frumușică și îngrijită, dar nici pe departe frumoasă. El nu făcuse presiuni asupra ei să facă sex, iar când o ceruse în căsătorie la scurt timp înainte de momentul în care se presupunea că ea va urma să se întoarcă acasă, fusese nespus de uimită.

– De ce eu, Dwayne? Ai putea avea orice femeie îți dorești.

– Fiindcă te iubesc, Rachel. Îți iubesc inocența. Bunătatea. Am nevoie de tine lângă mine.

Aceleași lacrimi care îi umpleau câteodată ochii când predica îi luceau și în clipa aceea în privire.

– Tu o să mă împiedici să mă rătăcesc de la calea Domnului. Tu o să fii pașaportul meu pentru rai.

Rachel nu înțelesese tenta de rău augur a cuvintelor lui, faptul că el nu credea că este mântuit și că avea

nevoie de altcineva să facă asta pentru el. Abia peste doi ani, în perioada în care fusese însărcinată cu Edward, i se luase și ultimul văl de romantism de pe ochi și putuse să îl vadă pe Dwayne exact așa cum era.

Deși credința lui în Dumnezeu fusese profundă și de nezdruncinat, fusese un om cu un intelect limitat, fără pic de interes față de aspectele mai rafinate ale teologiei. Cunoștea Biblia, însă refuzase să îi recunoască contradicțiile sau să se lupte cu complexitatea acesteia. În schimb, scotea versetele din context și le denatura ca să își justifice acțiunile.

El credea că în mod inerent este un păcătos, însă de asemenea credea că menirea lui pe Pământ era să salveze suflete, și nu pusese niciodată sub semnul întrebării moralitatea metodelor lui. Modalitățile lui dubioase de strângere a fondurilor, stilul lui de viață extravagant și așa-zisele lui tămăduiri și vindecări prin credință nu ar fi avut cum să îi placă Domnului.

Faima lui crescuse vertiginos, și nimeni în afară de Rachel nu înțelesese că fațada lui publică ascundea o convingere profundă că el ca persoană este blestemat. Putea să mântuiască pe toată lumea, mai puțin pe el. Aceasta urma să fie misiunea ei, iar în cele din urmă, el nu putuse să o ierte pentru că nu o dusese la îndeplinire.

Fasciculul lanternei ei rămase pe ușa de la dormitorul matrimonial. Petrecuse foarte puțin timp în această încăpere. Sexualitatea ei vie reprezentase o trădare în ochii lui Dwayne. El se căsătorise cu ea pentru inocența ei. El o dorea, însă nu dorea ca și ea la rândul ei să îl dorească pe el. Erau alte femei pe care le putea folosi ca să își ostoiască această nevoie. Nu multe – putea câteodată să stea departe de Satana câteva luni în șir –, însă suficient ca să îl condamne pentru totdeauna. Ea încercă să se scuture de amintirile nefericite și răsuci mânerul sferic.

Cum Cal Bonner și soția lui locuiau în Chapel Hill, casa se presupunea că este goală, însă în momentul

în care păşi în încăpere ştiu că nu este adevărat. Auzi scârţâitul unui pat, un foşnet... Speriată de moarte, ea roti lanterna în jur.

Fasciculul luminos surprinse ochii cenuşii-argintii ai lui Gabriel Bonner.

Era gol. Cearşaful albastru alunecase în jos, scoţând la iveală un abdomen plat şi osul unui şold musculos. Părul lui negru, prea lung, era ciufulit, iar tuleiele bărbii nerase îi accentuau şi mai mult asprimea obrajilor supţi. El îşi sprijini propria greutate în antebraţ şi se uită direct în lumina lanternei.

– Ce vrei?

Vocea îi era răguşită de la somn, însă privirea îi era de neclintit.

Oare de ce nu îşi dăduse seama că era posibil ca el să locuiască aici? Ethan îi spusese că în cabana lui Annie erau prea multe amintiri pentru el. Această casă n-ar avea nici un fel de amintiri, însă ei nici nu îi trecuse prin minte că era posibil ca el să se fi mutat în ea. Puterea ei de a raţiona slăbise odată cu corpul ei subnutrit.

Încercă să găsească o minciună care ar fi explicat de ce intrase prin efracţie în casă. Ochii lui se îngustară, ca şi cum ar fi încercat să scruteze şi mai profund fasciculul de lumină, iar ea îşi dădu seama că lanterna îl orbise. Nu putea să vadă cine anume era oaspetele nepoftit.

Spre surprinderea ei, bărbatul se întoarse spre ceasul de lângă căpătâiul patului şi se uită la faţa lucitoare a acestuia.

– La naiba! N-am dormit decât o oră.

Ea nu îşi putea imagina despre ce anume vorbea el. Făcu un pas înapoi, însă menţinu lumina strălucitoare îndreptată direct în ochii lui în timp ce el îşi răsuci picioarele dezgolite peste marginea patului.

– Ai şi-o armă la tine?

Ea nu spuse nimic. El era gol puşcă, îşi dădu ea seama, deşi fasciculul de lumină era mult prea concentrat pentru ca ea să poată vedea vreun detaliu.

– Dă-i drumul şi împuşcă-mă!

El se uita fix, direct la ea. Nu văzu nici un fel de teamă în ochii lui, nimic în afară de o lipsă totală de expresivitate, şi o străbătu un fior. Omului nu părea să îi pese dacă era înarmată sau nu, dacă îl împuşca sau îl lăsa în pace. Ce fel de om nu avea nici un fel de frică de moarte?

– Haide odată! Fă-o! Fă-o sau pleacă dracului de-aici!

Ferocitatea vocii lui o făcu să îngheţe, astfel încât nu-i trecu prin cap decât să o ia la fugă. Stinse rapid lumina, se răsuci pe loc şi ieşi în grabă pe hol. Fu imediat învăluită de întuneric. Căută pe bâjbâite balustrada platformei suspendate şi se mişcă împleticindu-se de-a lungul ei spre scări.

El o prinse la prima treaptă.

– Nemernicu' dracului!

Apucând-o strâns de braţ, o aruncă şi o lipi de perete.

Ea se lovi cu putere în lateral, iar apoi la cap. Simţi brusc durerea din braţ şi şold, însă lovitura de la cap o ameţi suficient de mult cât să îi atenueze intensitatea. Picioarele i se înmuiară, iar în spatele pleoapelor văzu stele verzi în timp ce cădea inertă pe podea.

El sări pe ea. Ea îi simţi pielea goală şi tendonul întărit, iar după aceea mâna lui se încurcă în părul ei, aşa cum era răsfirat pe covorul de pe jos.

Pentru un moment scurt el înţepeni, după care scoase cu năduf o înjurătură obscenă şi se ridică în picioare. Aproape imediat, lumina de la candelabrul atârnat deasupra holului masiv de la intrare inundă holul dormitoarelor. Buimăcită, se uită în sus la el, în timp ce el începea să se dumirească, şi văzu că nu se înşelase în privinţa lui. În mod categoric era gol. Chiar şi prin vârtejurile ameţitoare ce parcă i se urcau şi coborau de pe circumvoluţiunile creierului, descoperi că ochii îi erau atraşi de cea mai dezgolită parte a lui, şi chiar când toate resursele ei trebuiau să se concentreze asupra supravieţuirii, nu-şi mai putu dezlipi privirea de acolo.

Era splendid. Mai mare decât Dwayne. Mai gros. În starea ei de ameţeală – probabil că era ameţeală – îi veni să-l atingă.

Dwayne nu o lăsase niciodată să își satisfacă curiozitatea pur sexuală. Plăcerile carnale îi erau rezervate lui, nu ei. Ea era cea de la poarta raiului, destinată pietăţii şi evlaviei, nu pasiunii, şi nu i se permisese niciodată să-l mângâie sau să facă oricare dintre lucrurile în legătură cu care obişnuia să aibă fantezii. Se presupunea ca ea să se întindă pe spate în tăcere, rugându-se pentru mântuirea lui, în timp ce el o penetra.

Bonner se lăsă în genunchi lângă ea, îndoindu-şi un picior şi stricându-i toată priveliştea.

– Câte?

– Unul, reuşi ea să spună.

– Încearcă să te concentrezi, Rachel. Câte degete am ridicat?

Degete? El vorbea despre *degete?* Ea gemu:

– Dă-te la o parte!

El plecă de lângă ea doar ca să se întoarcă un moment mai târziu cu lanterna ei. Încă o dată, el îngenunche, după care aprinse lanterna şi îi băgă fasciculul luminos în ochi. Ea încercă să se întoarcă într-o parte.

– Rămâi nemişcată!

– Lasă-mă în pace!

El stinse lanterna.

– Pupilele ţi s-au contractat. Nu pari să ai vreun traumatism cranian.

– Ce ştii tu? Eşti un biet veterinar.

Un veterinar gol puşcă. Gemu din nou în timp ce încerca să se ridice şi să stea în fund.

Bonner o împinse la loc.

– Mai stai aşa un minut. Vreau să-ţi revii complet înainte să chem poliţia şi să-i pun să te aresteze.

– Mânca-mi-ai curu'.

El se uită lung în jos la ea, după care oftă.

– Chiar că trebuie să-ţi schimbi serios atitudinea.

– Mai scutește-mă, Bonner! N-o să pui pe nimeni să mă aresteze, și știm amândoi acest lucru, așa că las-o baltă!

– Ce te face să crezi că n-o s-o fac?

– Pentru că nu-ți *pasă* suficient de mult ca să chemi poliția.

– Crezi că nu-mi *pasă* c-ai intrat hoțește în casa asta în miezul nopții?

– Poate puțin, însă nu prea mult. Nu-ți pasă prea mult de nimic. Apropo, care-i motivul?

Nu fu surprinsă când el nu îi răspunse. Lumea începu să revină la normal în jurul ei.

– Uite ce-i, n-ai vrea să pui niște haine pe tine?

El aruncă o privire în jos la propriul corp ca și cum ar fi uitat că era dezbrăcat complet. Încet, se ridică în picioare.

– De ce, te deranjează chestia asta?

Rachel înghiți în sec.

– Nu, deloc.

Privirea ei era fixată asupra celor mai extraordinare părți ale corpului lui. Oare era doar imaginația ei sau el se mărea și mai mult? Începu din nou să se simtă amețită. Poate că la urma urmei avea un traumatism cranian. Cu excepția faptului că amețeala nu părea să-i afecteze capul. Ci picioarele. Stomacul. Sânii.

– Rachel?

– Ha?

– Te cam holbezi.

Capul ei se ridică rapid și putu să simtă cum se înroșește la față. Ceea ce o scoase din minți. Însă își ieși și mai tare din minți când văzu o schimonosire ușoară a colțului gurii lui și își dădu seama că în cele din urmă ceva îi sensibilizase latura comică a domnului permanent nemulțumit. Din păcate, ea era aia.

Se chinui să se ridice în picioare.

– Pune-ți odată hainele pe tine, vrei? Arăți revoltător de dezbrăcat.

El își puse mâinile în șolduri.

– Tu ești aia care-a venit peste mine! Eu dormeam când ai intrat hoțește în camera mea. Acum spune-mi ce faci aici!

Rachel se ridică clătinându-se în picioare.

– Trebuie să plec.

– Bineînțeles că trebuie.

– Pe bune, Bonner. E târziu și-am avut parte de niște momente minunate văzându-te pe tine gol cu toate cele la vedere, însă...

– Mișcă-te!

O conduse în dormitor și un alt candelabru de cristal căpătă viață în momentul în care el apăsă pe întrerupător.

– Nu face asta!

– Taci din gură!

El o împinse jos pe patul dispus pe o platformă mare, potrivită regelui emisiunilor religioase televizate, după care își trase în grabă o pereche de blugi de pe un scaun cu spătar care fusese cândva la ea în dormitor. Ea se uita cu atenție la fiecare mișcare, în timp ce el își băgă primul picior și apoi pe celălalt în pantaloni. Nu reuși să nu observe că el nu se deranjase să își pună și chiloți. Dwayne purta boxeri din mătase cu falduri, făcuți la comandă în Londra. Abia dacă putu să își reprime un oftat de regret în timp ce Bonner își trăgea fermoarul în sus. Poate că era un nemernic, însă avea un corp nemaipomenit.

Iar senzualitatea aceea pe care o emana, și pe care ea nu se putea abține să nu o perceapă, o irită și mai mult. Corpul ei fusese imun la lumea din jur de atâta amar de vreme. De ce în cele din urmă revenise la viață acum? Și de ce cu el?

Se forță să nu își mai concentreze atenția asupra lui și cercetă rapid încăperea. Cufărul lui Kennedy nu era nicăieri la vedere, însă mobilierul era la fel de negru și de greoi cum și-l amintea. Draperii de catifea roșie decorate cu ciucuri negri și aurii acopereau geamurile. Deși nu fusese niciodată într-un bordel, întotdeauna crezuse că această încăpere s-ar fi potrivit de minune într-unul.

Îngrozitoarea caracteristică a dormitorului era oglinda drapată de jur împrejur cu catifea roșie, ce era atârnată deasupra patului. Cum Dwayne nu adusese niciodată alte femei aici, iar când făcuse sex cu ea ținea luminile stinse, nu putea decât să își imagineze ce fel de senzații perverse îl făcuseră să pună oglinda aia aici. Până la urmă ajunsese să suspecteze din ce în ce mai mult că el avea nevoie să se vadă în momentul în care se trezea dimineața ca să fie sigur că Domnul nu îl trimisese în iad pe timpul nopții.

– Bine, Rachel. Ce-ai zice să-mi spui ce cauți aici?

Unii bărbați, decise ea, era mai bine să îi vezi decât să îi auzi.

– E târziu. Altă dată.

El se apropie, și pe ea o străbătu un fior în momentul în care studie de aproape acele trăsături impenetrabile.

– Chiar nu mă simt bine. Cred că la urma urmei s-ar putea să am un traumatism cranian.

Bonner își trecu mâna peste fața ei.

– Nasul ți-e rece. Ești bine.

Acum își găsise momentul să facă pe amuzantul.

– Ce caut aici nu e treaba ta, să știi.

– Vrei să mai repeți o dată?

– Ce caut aici are de-a face cu trecutul meu, iar trecutul meu nu te implică și pe tine.

– Nu mai trage de timp. N-o să te las să pleci până când nu spui adevărul.

– Mă simțeam nostalgică, asta-i tot. Am crezut că-i casa goală.

El făcu un gest sugestiv cu degetul mare în sus la oglinda montată în baldachinul de deasupra patului.

– O grămadă de amintiri plăcute aici?

– Asta era camera lui Dwayne, nu a mea.

– A ta trebuie să fi fost următoarea.

Rachel încuviință din cap și se gândi la sanctuarul plăcut pe care și-l făcuse ea însăși în camera alăturată: mobilier de cireș și covoare împletite, pereți

de un bleu-deschis cu stucatură albă din calcar. Numai dormitorul ei și camera copilului nu purtau amprenta lui Dwayne.

– Cum de-ai intrat?

– Ușa din spate nu era încuiată.

– Ești o mare mincinoasă. Am încuiat-o cu mâna mea.

– Am deschis-o cu o agrafă de păr.

– Părul ăla al tău n-a mai văzut o agrafă de luni întregi.

– Bine, Bonner. Dacă tot ești așa al naibii de deștept, tu cum crezi c-am intrat?

– Deschiderea încuietorilor cu șperaclul dă bine în filme, însă nu-i prea practică în viața reală.

El o studie, apoi, mișcându-se atât de rapid încât ea nu avu timp să reacționeze, își plimbă mâinile în jos pe corpul ei. Nu îi trebui decât un moment să găsească cheia în buzunarul hanoracului. I-o flutură prin fața ochilor.

– Cred c-ai avut o cheie pe care ai uitat în mod convenabil să o predai când ai fost evacuată.

– Dă-mi-o înapoi!

– Bineînțeles că o să ți-o dau, spuse el în mod sarcastic. Lui frate-meu îi place să i se jefuiască locuința.

– Chiar crezi că există ceva în casa asta ce-aș vrea să fur?

Ea își trase înapoi hanoracul pe umăr, după care se crispă în momentul în care simți un junghi dureros de-a lungul brațului.

– Ce s-a întâmplat?

– Cum adică ce s-a întâmplat? Ai dat cu mine de perete de nu m-am văzut, idiotule! Mă doare brațul!

Pe fața lui trecu o expresie vinovată.

– Fir-ar să fie, n-am știut că ești tu.

– Asta nu-i o scuză.

Rachel tresări din nou când el începu să își miște mâinile într-un mod surprinzător de gentil de-a lungul brațului ei, verificând dacă este rănit în vreun fel.

– Dac-aş fi ştiut că tu eşti, te-aş fi aruncat peste balustrada platformei suspendate. Te doare?

– Da, doare!

– La naiba, eşti o plângăcioasă.

Ea îşi ridică piciorul şi îi trase una în fluierul piciorului, însă Bonner era prea aproape ca să îi facă prea mult rău. Ignorând-o, el îi dădu drumul la braţ.

– Probabil e doar o vânătaie, însă ar trebui să îţi faci o radiografie ca să fii sigură.

Ca şi cum ea ar fi avut bani de radiografie.

– Dacă o să mă mai supere peste vreo două zile, o să-mi fac.

– Cel puţin ţine-l atârnat de gât într-o eşarfă.

– Şi să fiu concediată că nu-mi fac treaba? Nu, mulţumesc.

El inspiră adânc, ca şi cum şi-ar fi adunat ultimele rămăşiţe de răbdare, şi vorbi clar şi rar:

– Nu o să te concediez.

– Mie să nu-mi faci nici un fel de favoruri!

– Eşti imposibilă! Încerc să fiu un tip de treabă, şi tu nu faci altceva decât *să dai din gură*.

Poate că era din pricina cuvântului folosit, *gură*, dar ei îi trecu rapid prin minte imaginea lui de dinainte să îşi pună blugii. Îşi dădu seama că se holbează din nou la el, iar el se holba la rândul lui la ea. Ea îşi linse buzele uscate.

Propriile lui buze se despărţiră ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, însă după aceea uitase despre ce era vorba. El îşi frecă coapsa cu podul palmei. Ea nu mai putu îndura însă tensiunea aceasta bruscă, inexplicabilă, şi se ridică de pe pat, destrămând vraja.

– Haide! O să-ţi arăt ce-i pe-aici prin jur.

– Aici locuiesc. De ce-aş vrea ca tu să-mi arăţi ce-i prin jur?

– Ca să poţi învăţa mai multe despre istoria casei.

Şi astfel ea putea să arunce o privire la celelalte camere în speranţa că o să găsească cufăraşul.

– Aici nu-i Mount Vernon[1].

– Haide, Bonner! Mor să văd casa, iar tu n-ai nimic altceva de făcut.

Așteptă ca el să îi spună că ar putea să se ducă înapoi să se culce, însă nu o făcu, iar ea își aminti remarca pe care el o făcuse mai devreme când se uitase la ceas.

– Să faci turul casei în miez de noapte e un tratament bun pentru insomnie.

– Cum de știi că sufăr de insomnie?

Așadar, bănuise bine.

– Sunt mediu.

Ea se duse spre încăperea în care își ținea hainele Dwayne și prin care puteai merge ca prin orice cameră de locuit, și înainte ca Bonner să poată protesta, deschise brusc ușa. Privirea îi alunecă peste rafturile aranjate cu grijă și barele pentru umerașe pe jumătate goale. Atârnau totuși câteva costume bărbătești. Oare erau ale lui Gabe sau ale fratelui său? Văzu niște pantaloni închiși la culoare și cămăși de lucru de blugi care în mod clar îi aparțineau lui Gabe. Blugii erau stivuiți pe un raft, tricourile pe altul. Nici urmă de cufăraș.

Bonner veni și el în urma ei și înainte să poată protesta că ea dăduse năvală în spațiul lui de depozitare a hainelor, ea spuse:

– Dwayne umpluse locul ăsta cu costume de designer, cravate de mătase de sute de dolari și mai multe perechi de pantofi făcute la comandă decât ar putea oricine purta într-o viață de om. Se îmbrăca întotdeauna la patru ace, chiar și când lenevea pe-aici, pe-acasă. Nu c-ar fi lenevit prea mult. Era dependent de muncă.

– Nu vreau să-ți rănesc sentimentele, Rachel, însă nu-mi pasă câtuși de puțin de Dwayne.

Nici ei nu-i păsa.

---

[1] Fosta reședință a lui George Washington, actualmente casă memorială și complex muzeal, dispusă în nord-estul statului Virginia, pe malul râului Potomac, loc în care este și înmormântat primul președinte american (n.tr.)

– Turul devine din ce în ce mai interesant.

Ea o porni spre holul dormitoarelor, după care îl conduse prin camerele de oaspeți, menționând numele politicienilor faimoși care stătuseră în fiecare din ele. O parte din ceea ce îi spunea era foarte adevărat. El o urmă, fără să spună ceva, pur și simplu uitându-se la ea cu o privire calculată. În mod evident, își dădea seama că ea punea ceva la cale, însă nu știa ce anume.

Mai rămăseseră doar două camere – dormitorul ei și camera copilului – iar ea încă nu văzuse cufărașul. Se apropie de ușa camerei copilului, însă el își puse mâna de-a curmezișul și îi acoperi mâinile înainte ca ea să poată acționa mânerul sferic.

– Turul s-a terminat.

– Dar asta a fost camera de bebeluș a lui Edward. Vreau s-o văd.

Voia să își vadă și vechiul ei dormitor.

– O să te duc acasă cu mașina.

– Mai târziu.

– Acum.

– Bine.

El păru surprins că ea cedează atât de ușor. Ezită, după care dădu din cap.

– Stai să mă îmbrac cu ceva.

– Nu te grăbi.

Bonner se întoarse și dispăru în dormitor. Ea se învârti în loc și încercă să deschidă ușa camerei copilului.

– Ți-am spus că turul s-a terminat, spuse el din spatele ei.

– Ești idiot! Am o grămadă de amintiri plăcute legate de camera asta și vreau s-o văd din nou.

– Sunt atât de mișcat, încât mi-au dat lacrimile, spuse el cu o voce afectată. Haide încoace! Poți să m-ajuți să mă îmbrac.

Bonner închise ușa camerei copilului înainte ca ea să poată vedea ceva înăuntru și începu să o tragă spre dormitorul lui.

– Nu te mai deranja. O să mă duc pe jos acasă.

– Acum cine-i ăla cretin?

O durea să recunoască că el avea dreptate, însă era frustrant să ajungă atât de aproape și să nu poată vedea și restul casei. El închise ușa dormitorului după ce amândoi intrară și se îndreptă spre dressing.

Ea văzu cheia pe noptieră, acolo unde o lăsase el, și o băgă rapid în buzunar, după care se sprijini de măciulia de la capătul patului.

– Pot cel puțin să arunc o privire rapidă în fosta mea cameră?

Bonner reapăru încheind nasturii unei cămăși de blugi.

– Nu. Cumnata mea o folosește pe post de birou când stă aici și nu cred c-ar aprecia ca tu să-ți bagi nasul pe-acolo.

– Cine-a spus ceva de băgat nasul în lucrurile cuiva? Vreau doar s-arunc o privire rapidă.

– Nu poți face asta.

El luă o pereche de ciorapi de pe podea și se încălță. În timp ce își punea și pantofii, ea își aruncă privirea spre partea îndepărtată a încăperii unde era dispusă baia ce făcea legătura dintre această cameră și fosta ei cameră.

– Cât de des vin fratele și cumnata ta pe-aici?

El se ridică în picioare.

– Nu prea des. Nici unuia dintre ei nu-i place casa foarte mult.

– De ce-au cumpărat-o atunci?

– Pentru că e mai izolată. Au locuit trei luni aici chiar după ce s-au căsătorit, însă de-atunci n-au petrecut prea mult timp aici. Cal își termina contractul cu Chicago Stars.

– Și-acum ce fac?

– El a început facultatea de medicină la UNC, iar ea predă acolo. Curând o să se apuce să renoveze.

Bonner făcu o pauză.

– Deci de ce tu și G. Dwayne nu dormeați în aceeași cameră?

– Pentru că sforăia.

– Mai lasă vrăjeala, Rachel. Crezi că poți să faci asta? Crezi că poți să lași vrăjeala suficient de mult ca s-avem o conversație plină de onestitate, sau tu chiar minți de-atâta timp încât nu mai știi cum să spui adevărul?

– Din întâmplare sunt o persoană foarte onestă!

– Vrăjeală.

– N-am dormit în aceeași încăpere din cauză că el nu voia să fie tentat.

– Tentat să facă ce anume?

– Tu ce crezi?

– Erai soția lui.

– Mireasa lui virgină.

– Ai făcut un copil, Rachel.

– Ceea ce a fost un miracol, dat fiind faptul că...

– Eu auzisem că G. Dwayne avea faimă de mare crai. Vrei să-mi spui că nu-i plăcea să facă sex?

– Adora să facă sex. Cu prostituate. Soția lui trebuia să rămână pură.

– Asta-i nebunie curată.

– Mda, ei bine, așa era Dwayne.

El chicoti exact când ei i-ar fi prins bine o vorbă de alinare.

– Haide, Bonner! Nu pot să cred că ești atât de ticălos și n-o să mă lași să-i văd camera lui Edward.

– Ghinion! Îi făcu semn cu capul spre ușă. Hai să mergem!

Era inutil să se mai contreze cu el, îndeosebi acum că își recuperase cheia și putea să se întoarcă când era sigură că nu este nimeni acasă. Îl urmă în garaj, unde era un Mercedes lung, albastru-închis, și camioneta veche și prăfuită a lui Gabe.

Ea dădu din cap spre Mercedes.

– E al fratelui tău?

– Al meu.

– Mamă, tu chiar ești bogat, nu-i așa?

Bonner scoase un zgomot înfundat din gât și se sui în camionetă. Peste câteva momente se îndreptau deja spre drumul principal, trecând prin porțile cu mâinile împreunate pe post de rugăciune.

Era aproape două dimineața, drumul era pustiu, iar ea era extenuată. Își sprijini capul de tetiera scaunului și își îngădui câteva momente prețioase în care să-și plângă de milă. Nu făcuse nici un fel de progres acum comparativ cu momentul în care văzuse pentru prima dată fotografia din revistă. Încă nu avea nici cea mai vagă idee dacă cufărașul mai era în casă, dar cel puțin își luase cheia înapoi. Cât de mult avea să treacă până când Gabe să își dea seama că o luase din nou?

– La naiba!

Ea se duse brusc în față în timp ce el acționa frânele.

Blocând drumul îngust ce urca șerpuind pe Heartache Mountain spre cabana lui Annie, se contura o formă geometrică strălucitoare de aproape un metru și optzeci de centimetri înălțime. Imaginea era atât de neașteptată și de respingătoare, încât mintea ei nu reuși pe dată să înregistreze ce era. Însă această amorțeală a simțurilor nu dură la infinit, și în cele din urmă și creierul ei fu obligat să identifice ce se afla în fața ochilor ei.

Rămășițele incandescente, ce ardeau mocnit, ale unei cruci de lemn.

capitolul 9

Un junghi rece îi coborî lui Rachel pe șira spinării. Spuse în șoaptă:

– Au ars o cruce ca să mă sperie să plec.

Gabe deschise cu forță portiera camionetei și coborî în grabă. În lumina farurilor mașinii, Rachel se uită la el trăgându-i un șut crucii și dărâmând-o într-o ploaie de scântei. Fără prea mult curaj, ea coborî din mașină. Își simți mâinile umede și reci în timp ce se uita la el cum

lua o lopată din spatele camionetei şi făcea bucăţi rămăşiţele incandescente.

– Îmi place mai mult când te întâmpină de bun venit în cartier cu un tort de ciocolată, spuse ea cu vocea slabă.

– Nu-i nimic de glumit în chestia asta.

El începu să ia cu lopata bucăţile carbonizate şi să le mute pe marginea drumului.

Rachel îşi muşcă buza de sus.

– Trebuia să glumesc, Bonner. Nici nu suport să mă gândesc la alternativă.

Mâinile lui erau încă încleştate pe lopată, iar expresia feţei lui era profund îngrijorată. Când vorbi, vocea îi sună lină şi sumbră ca şi noaptea aşternută afară, dincolo de lumina farurilor.

– Cum de faci faţă, Rachel? Cum de poţi rezista în felul acesta?

Ea îşi încrucişă braţele deasupra pieptului. Poate că erau de vină noaptea şi şocul crucii arzând, însă întrebarea nu i se păru ciudată.

– Nu mă gândesc la asta. Şi nu mă bazez pe nimeni în afară de mine însămi.

– Dumnezeule...

El clătină din cap şi oftă.

– Dumnezeu e mort, Bonner. Râse amar. Încă nu ţi-ai dat seama de acest lucru?

– Tu chiar crezi asta?

Ceva se rupse în interiorul ei.

– Am făcut totul aşa cum se cuvine! Am trăit după cuvântul Domnului! Am mers la biserică de două ori pe săptămână, m-am pus în genunchi şi m-am rugat în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară. Am avut grijă de cei bolnavi, le-am dat pomană săracilor! Nu mi-am deranjat vecinii şi tot ce-am primit pentru eforturile mele a fost nimic.

– Poate că l-ai confundat pe Dumnezeu cu Moş Crăciun.

– Să nu-mi ții predici! Să nu cumva să *îndrăznești* să-mi ții predici!

Stătea înaintea lui în lumina bleu-albă a farurilor cu pumnii strânși pe lângă corp, iar el se gândi că nu văzuse niciodată pe cineva să arate atât de înverșunat și de neîmblânzit. Pentru o femeie înaltă, ea era aproape delicată, cu oasele fragile și ochii verzi ce păreau să îi devoreze fața. Gura ei era mică și buzele la fel de pârguite precum fructele coapte excesiv. Părul ciufulit și încâlcit, luminat din spate, îi forma o aură de foc păgână în jurul feței.

Ar fi trebuit să îi pară ridicolă. Rochia veche, pătată cu stropi de vopsea, atârnând pe corpul ei subțire și pantofii ei mari și grosolani arătau grotești în raport cu niște glezne atât de fine și de subțiri. Însă ea se ținea tare cu o demnitate feroce, iar el se simți atras de ea, de ceva ce se găsea la ea și se găsea și în el – poate că era durerea ce sălășluia înlăuntrul lui – atât de tare încât nu i se mai putea opune. O dorea așa cum nu-și dorise nimic, cu excepția morții de când își pierduse familia.

Nu își aminti să se fi mișcat, însă următorul lucru pe care îl știu era că ea era la el în brațe, iar el îi simțea corpul sub palmele lui. Ea era subțire și fragilă, însă nu distrusă, așa cum era el. Voia așa, dintr-odată, să o protejeze, să i-o tragă, să o aline și să o distrugă. Haosul emoțiilor lui se încolăcea în jurul durerii, adâncindu-i și mai mult agonia.

Ea își băgă unghiile în mușchii din partea superioară a brațului lui, înfigându-le adânc, rănindu-l. El o apucă de fund și o trase lipind-o de el. Își trecu buzele peste ale ei. Erau moi și dulci. El își trase capul brusc în spate.

– Te doresc, spuse el.

Capul ei se mișcă, iar el își dădu seama că ea o făcuse în semn de aprobare. Consimțământul ei spontan îl înfurie. O apucă de bărbie și o ridică, astfel încât să se uite în jos, direct în ochii aceia verzi ai ei, atât de chinuiți.

– Încă o dată nobila văduvă Snopes se sacrifică pentru copilul ei, spuse el răstit. Ei bine, uită de asta!

Îl privi împietrită, în timp ce el îi dădea drumul din brațe. În schimb, el apucă lopata și se apucă să curețe drumul. Își spusese deja în sinea lui că nu îi va mai face așa ceva. După acea noapte înnegurată a sufletului lui, când încercase să o distrugă, își jurase că nu o va mai atinge din nou.

– Poate că n-ar fi un sacrificiu.

El se opri.

– Despre ce vorbești?

Ea ridică din umeri.

– De corpul ăla nemaipomenit al tău. Nu m-am putu abține să nu observ.

– Nu face asta, Rachel! Nu mai continua să te protejezi făcând-o pe deșteapta. Spune ce vrei să spui și gata!

Buza de jos a acelei guri mici ca o căpșună coaptă tremură, însă ea era prea dură ca să se lasă convinsă. Sânii ei mici se ridicară pe sub corsajul acelei rochii îngrozitoare în timp ce trase aer în piept.

– Poate că am nevoie să știu cum este să fii cu un bărbat care nu este interesat să aibă o sfântă în pat.

Așadar despre asta era vorba.

– Am douăzeci și șapte de ani și n-am fost decât cu un singur bărbat. Și nu m-a adus niciodată la orgasm. Foarte amuzant, ha-ha!

El nu simțea că l-ar pufni râsul. În schimb, se simți cuprins de o furie nejustificată.

– Acum vrei să te pui pe explorat, așa-i? Iar eu se presupune că sunt cobaiul în procesul tău de dezvoltare sexuală?

Temperamentul ei de roșcată izbucni pe loc:

– Tu ești ăla care s-a dat la mine, deșteptule!

– Nebunie de moment și-atâta tot.

El o privi cum își adună forțele ca să atace și nu fu surprins când ea îi răspunse cu cel mai rânjit și respingător zâmbet posibil.

– Ooo, sper că nu. Atât timp cât în cameră-i întuneric, și tu nu vorbești, aș putea pretinde că ești altcineva. Ar putea fi distractiv să am propria mea păpușă masculină.

Toată furia lui dispăru la fel cum apăruse. Bravo ei! Chiar era o mare figură, hotărâtă să nu cedeze nici un centimetru și, fără nici un motiv, lui îi trecu prin cap că tot ce făcuse nu o rănise deloc, și starea lui de spirit se îmbunătăți.

Aruncă lopata în spatele camionetei. Mai târziu, avea să se întoarcă și să mute de-acolo lemnul ars.

– Hai să mergem!

Russ Scudder urmări cu privirea cum luminile farurilor se îndepărtează în timp ce camioneta lui Gabe Bonner se îndrepta spre cabana Glide.

– El o săruta, spuse Donny Bragelman, foindu-se lângă el.

– Îhî, am văzut.

Ambii bărbați stăteau într-o dumbravă cu copaci, la aproape treizeci de metri distanță de drum, mult prea departe să audă ce discutaseră Gabe și văduva Snopes, însă suficient de aproape să fi surprins câteva imagini rapide din ceea ce făceau ei când pășiseră în fața farurilor.

După ce Russ îi dăduse foc crucii, el și Donny se ascunseseră ca să se uite cum arde în timp ce beau al doilea bax de șase sticle de bere din acea seară. Aproape că fuseseră gata să plece, când camioneta lui Gabe se oprise și avuseseră satisfacția să vadă cât de cătrănită fusese Rachel Snopes.

– E-o curvă, spuse Russ. Mi-am dat seama că-i o curvă de prima oară când am cunoscut-o.

Nu-și dăduse deloc seama de așa ceva. Pe vremea când lucrase ca agent de pază la Templu, o văzuse în majoritatea cazurilor cu copilul ei. Fusese întotdeauna

drăguță cu el, iar lui chiar îi plăcuse de ea. Însă asta fusese înainte ca totul să se ducă de râpă.

La început, totul fusese minunat pentru Russ. Tipul care era șeful securității de la Templu îl angajase pe Russ pe post de adjunct al lui. În timp ce Russ îl însoțea pe G. Dwayne și superviza securitatea clădirii, simțise că în sfârșit făcea și el ceva important, iar oamenii din Salvation încetaseră să se mai uite la el ca și cum ar fi fost un ratat.

Însă când G. Dwayne se prăbușise, îl trăsese și pe Russ în jos cu el. Nimeni nu avea să îl mai angajeze din cauză că fusese asociat cu Templul, însă Russ avea familie aici și nu se putea muta în altă parte, așa că era blocat. În cele din urmă, soția lui îl dăduse afară din casă - zilele astea abia dacă îl mai lăsa să își vadă copilul -, și viața lui luase o turnură de tot rahatul.

– Băiete, cred că i-am arătat noi ei, spuse Donny.

Donny Bragelman era singurul prieten care îi mai rămăsese lui Russ și era un ratat mai mare decât el. Donny avea obiceiul de a râde în cele mai nepotrivite momente și să se apuce de vintre în public, însă avea o slujbă la Amoco, iar Russ putea să împrumute bani de la el. De asemenea putea să îl convingă pe Donny să facă absolut orice, inclusiv să îl ajute cu crucea în noaptea asta.

Russ o voia pe Rachel Snopes dusă de-acolo și spera că imaginea acelei cruci arse o va speria și o va face să plece. Ceea ce se întâmplase la Templu fusese în bună măsură din cauza ei, iar el nu putea să suporte ca ea să se întoarcă ca și cum n-ar fi greșit cu nimic, nu după ceea ce i se întâmplase lui Russ. Faptul că Gabe Bonner îi dăduse ei fosta slujbă a lui Russ fusese ultima picătură care umpluse paharul. De o săptămână încoace, el nu fusese în stare să se mai gândească la nimic altceva.

Russ se dusese să muncească pentru Gabe chiar imediat după ce acesta își cumpărase cinematograful în aer liber. Fusese o slujbă de tot rahatul, iar Gabe fusese un patron imposibil. Îl concediase după primele două

săptămâni doar pentru că întârziase de câteva ori. Nenorocitul dracului!

– În mod sigur i-am arătat noi ei, repetă Donny, scărpinându-se în zona inghinală. Crezi că curva aia o să plece acum că știe că nimeni n-o vrea aici?

– Dacă n-o s-o facă, spuse Russ, atunci o să-i pară rău.

Peste trei zile, în timp ce Rachel aplica un strat de vopsea rezistentă la rugină, albastru-regal, pe aparatele de joacă de afară, nu se putea abține să nu-și tot îndrepte ochii spre acoperișul magazinului de snackuri unde Gabe punea carton bituminos. Își scosese cămașa și își înfășurase o bandană roșie în jurul frunții. Pieptul îi lucea de la sudoare și soare. Ea simțea cum i se usucă gura în timp ce îi observa mușchii puternici ai spatelui și ai brațelor: bine definiți, grupați laolaltă. Ar fi vrut să își plimbe mâinile peste ei, peste sudoare și toate cele.

Poate că totul se datora mâncării. De când începuse să mănânce ca lumea, corpul ei revenise la viață. Probabil că acesta era motivul pentru care avea senzația că nu se mai sătura să se uite la el. Sigur mâncarea era de vină.

Înmuie pensula în cutia de vopsea și se hotărî să nu se mai mintă de una singură. Acea îmbrățișare în miez de noapte pe care o împărtășiseră pe drum schimbase ceva între ei. Acum aerul era încărcat de tensiune sexuală ori de câte ori erau împreună. Făcuseră tot ce le stătuse în putință să se evite unul pe celălalt, însă tensiunea era în continuare acolo.

Îi era extrem de cald și își mai desfăcu alt nasture de la gât al rochiei ei de modă veche, cu nasturi în față, verde-închis. Kristy găsise mai multe cutii de astfel de rochii îngrămădite în șifonierul din camera de cusut și i le dăduse lui Rachel, care le acceptase cu recunoștință. În combinație cu pantofii ei greoi de culoare neagră, acestea păreau aproape la modă, iar ea era încântată să își reaprovizioneze garderoba ei săracă fără să cheltuiască

un ban. Cu toate acestea, nu se putu abţine să nu se întrebe ce-ar spune Annie Glide despre faptul că infama văduvă Snopes îi purta rochiile vechi.

Cu toate acestea, în momentul de faţă avea senzaţia că rochia o sufoca. Sau poate că era vederea muşchilor lui Gabe ce se încordau în timp ce muta o rolă grea de carton bituminos. El se întrerupse puţin, iar mâinile ei înţepeniră pe pensulă. Se uită cum el îşi freacă dosul palmei de piept şi se uită înspre ea. Era prea departe de ea ca să îi vadă propriu-zis ochii, însă se simţi ca şi cum privirea lui se plimba peste corpul ei precum o ceaţă argintie.

Simţi o senzaţie de usturime pe piele. Amândoi se uitară într-o parte.

Cu o hotărâre aprigă, îşi concentră din nou atenţia la munca ei. Tot restul după-amiezii se forţă să se gândească mai puţin la pofte trupeşti şi mai mult la cum avea să intre din nou în fosta ei casă şi să găsească cufăraşul.

Mâna lui Rachel înţepeni pe lingura de lemn pe care o folosea ca să amestece în oala cu sos marinara, făcut în casă pentru cina din acea seară. Ştiuse că avea să fie ceva rău, dar nu chiar atât de rău.

– Au fost omorâţi pe loc.

Kristy îşi ridică privirea de la salata pe care o tăia într-un bol de plastic roz pal.

– A fost îngrozitor.

Vederea lui Rachel se estompă pe măsură ce lacrimile îi umpleau ochii. Nu era de mirare că Gabe era atât de cinic.

– Jamie avea doar cinci ani, spuse Kristy cu vocea tremurândă. Era Gabe curat în miniatură; ei doi erau inseparabili. Iar Cherry era minunată. Gabe n-a mai fost acelaşi de-atunci încoace.

Pentru moment lui Rachel îi fu greu să respire. Nu îşi putea imagina ce fel de durere îndura Gabe şi îl compătimea din suflet. În acelaşi timp, un instinct profund

o avertiză că mila și compătimirea deveniseră dușmanii lui.

– E cineva acasă?

La auzul vocii lui Ethan Bonner, Kristy scăpă cuțitul de descojit. Încercă să-și recapete suflul, căută pe bâjbâite cuțitul și îl scăpă din nou.

Rachel era atât de șocată de ceea ce tocmai auzise, încât îi trebui un moment să observe cât de ciudat se comporta Kristy. Ethan era șeful ei, iar ea îl vedea aproape în fiecare zi. De ce era atât de agitată și de nesigură pe ea?

Colocatara ei rămânea o enigmă. Edward o adora, iar sentimentul era reciproc, însă Kristy era atât de rezervată în alte privințe, încât Rachel nu avea o imagine clară asupra persoanei de sub acea fațadă exterioară modestă și eficientă.

Ea încă nu răspunsese la ciocănitul la ușă al lui Ethan, așa că Rachel strigă la el să intre. Cu coada ochiului văzu că Kristy inspiră adânc și se transformă la loc în femeia calmă și rezervată care făcea totul atât de bine. Era ca și cum momentul-surpriză nu avusese loc niciodată.

– Tocmai ne pregăteam să mâncăm, Ethan, spuse Kristy în momentul în care el apăru în pragul ușii de la bucătărie. Vrei să stai și tu cu noi?

– Hm. N-ar trebui.

Dădu rece din cap spre Rachel.

Ea se uită la cămașa lui bleu-deschis, băgată cu grijă într-o pereche de pantaloni kaki călcați la dungă, dungă la fel de ascuțită ca o lamă de cuțit, așa cum cobora de-a lungul piciorului. Tunsoarea părului lui blond era desăvârșită, nici prea lungă și nici prea scurtă, iar cu înălțimea lui, ochii aceia albaștri și trăsăturile lui atât de bine echilibrate ar fi putut trece cu ușurință drept un model de revistă în loc de membru al clerului.

– Am trecut doar ca să las materialul pentru buletinul informativ, îi spuse el lui Kristy. Ai spus că o să-i dai

forma finală mâine-dimineață, dar eu n-o să fiu prezent până la două.

Kristy luă dosarul cu hârtii pe care i-l întinse el și îl puse bine.

– Spală-te cât noi o să punem mâncarea pe masă. Rachel a făcut niște paste nemaipomenite cu sos marinara de casă.

Ethan scoase doar un protest simbolic și în curând erau așezați la masă. În timp ce mâncă, el se limită la remarci adresate exclusiv lui Edward și lui Kristy. Edward îi făcu o relatare detaliată a experienței lui din acea zi în care îl hrănise pe Snuggles, porcușorul de Guineea al clasei, iar Rachel își dădu seama că el avea o relație cu Ethan despre care ea, una, nu știa absolut nimic. Era bucuroasă că Ethan nu își proiectase ostilitatea față de ea și asupra fiului ei.

Kristy, observă ea, îl trata pe Ethan ca și cum ar fi fost mama lui, iar el, un puști de zece ani ușor înapoiat. Îi alese sosul de salată, îi puse parmezan pe spaghete și, în general, se ocupă cam de tot, în afară de tăiatul mâncării.

El, în schimb, abia dacă părea să observe atenția pe care i-o acorda ea, și în mod sigur nu observă privirea languroasă din ochii ei în momentul în care îl privea.

Deci așa, se gândi Rachel. Așa stăteau lucrurile.

Kristy refuzase să îl lase să o ajute să strângă masa, fapt asupra căruia Rachel nu ar fi avut nici un fel de remușcări, iar Ethan plecă la scurt timp după aceea. Rachel îl trimise pe Edward afară să prindă licurici, în timp ce ea și cu Kristy se ocupau de vase.

În timp ce Rachel ștergea farfuria pe care i-o dăduse Kristy, se hotărî să intervină.

– Îl cunoști de mult pe Ethan?

– Aproape de când mă știu.

– Hm... Și fac pariu c-ai fost îndrăgostită de el cam tot timpul acesta.

Bolul pe care Kristy îl ținea îi alunecă din strânsoarea degetelor și căzu pe podeaua acoperită cu linoleum, unde se crăpă și apoi se separă în două bucăți întregi.

Rachel se uită în jos.

– Tare. Tu până și când scapi lucruri o faci atât de ordonat...

– De ce-ai spus asta? Despre Ethan? Cum adică?

Rachel se apleacă să ia bolul crăpat în două.

– Nu contează. Sunt prea băgăcioasă, iar viața ta amoroasă nu-i treaba mea.

– Viața mea amoroasă!

Kristy scoase un pufnet complet neelegant și trânti prosopul de șters vase în chiuvetă.

– Ca și cum aș avea una.

– Și atunci de ce nu faci nimic în privința asta?

– Să fac ceva?

Kristy luă bucățile sparte de la Rachel și le aruncă în găleata de gunoi de sub chiuvetă.

– Este evident faptul că-ți pasă de el.

Kristy era o persoană atât de rezervată, încât Rachel se așteptă ca ea să nege, însă nu o făcu.

– Nu-i atât de simplu. Ethan Bonner este cel mai arătos bărbat din Salvation, poate din întreaga Carolina de Nord, și are o slăbiciune pentru femeile frumoase în fuste mulate de spandex și cu strasuri.

– Atunci pune-ți pe tine niște strasuri și spandex. Cel puțin, ar băga de seamă.

Sprâncenele ușor arcuite ale lui Kristy se ridicară brusc.

– Eu?

– De ce nu?

Ea aproape că se bâlbâi când răspunse în grabă:

– Eu? Eu! Te aștepți ca o femeie ca mine, o... o femeie ca mine... O... o secretară la biroul parohial... la biserică... Eu sunt... eu sunt o femeie cuviincioasă.

– Cine spune asta?

– N-aș face niciodată așa ceva. Niciodată.

– Foarte bine.

Clătină din cap cu hotărâre.

– Sunt urâtă.

Rachel își propti un șold de masa de bucătărie.

– Ba nu ești chiar de lepădat, Kristy, în ciuda garderobei tale plictisitoare.

Rachel zâmbi și își aruncă privirea în jos la rochia de pe ea, marca Sears and Roebuck din anii '50.

– Nu c-aș fi eu în postura de-a arunca cu pietre.

– Nu crezi că sunt de lepădat?

Kristy făcu o față atât de însuflețită, încât lui Rachel îi crescu inima. Poate că în cele din urmă exista o modalitate de a o răsplăti pe această femeie inteligentă și nesigură pentru bunătatea ei.

– Fii serioasă!

O conduse în sufragerie, unde se așezară amândouă pe canapea.

– În mod categoric nu cred că ești de lepădat. Ai trăsături frumoase. Ești minionă, ceea ce se pare că le place bărbaților, nu c-aș ști eu ceva despre asta. Și pari să ai niște sâni destul de reușiți ascunși sub bluza aia, și iarăși nu c-aș ști eu ceva despre asta!

– Tu chiar crezi că am sâni?

Rachel nu își putu reține un zâmbet.

– Bănuiesc că tu îți poți da seama mult mai bine decât mine de asta. Ceea ce cred, Kristy, este că ți-ai băgat în cap cu mult timp în urmă că nu ești atrăgătoare, și nu ți-ai mai bătut vreodată capul să te mai gândești la asta.

Kristy se afundă în canapea. Neîncredere, speranță, confuzie se perindară pe fața ei. Rachel nu o grăbi în nici un fel și, în timp ce aștepta, se uită în jur la sufrageria simplă, rustică și se gândi cât de mult îi plăcea. Adierea ușoară a vântului ce venea prin ușa din plasă mirosea a pin, ușor acoperit de aroma dulceagă a caprifoiului. Afară îl văzu pe Edward alergând după licurici și se întrebă dacă Gabe stătuse vreodată acolo și-și privise fiul făcând același lucru. Imaginea era prea dureroasă și încercă să și-o alunge din minte.

– Așadar ce-ar trebui să fac în privința asta? spuse Kristy într-un final.

– Nu știu. Poate o transformare radicală?

– O transformare radicală?

– Du-te la un salon de înfrumusețare ca lumea și pune-i să te coafeze și să te machieze. Fă o vizită la un boutique la modă pentru o actualizare a garderobei.

Pentru o clipă ea păru plină de speranță, dar după aceea expresia ei se înnegură.

– Ce rost ar avea? Aș putea să intru în biroul lui Ethan goală pușcă, iar el n-ar observa.

– Putem să încercăm și asta, spuse Rachel zâmbind. Dar hai să facem mai întâi partea cu transformarea radicală.

Kristy făcu o față șocată, după care izbucni în râs. Rachel decise că și ea putea la urma urmei să meargă până la capăt cu asta.

– Și încă un lucru. Trebuie să încetezi să-i mai acorzi atâta atenție.

– Ce vrei să spui?

– Cum se poate uita la tine ca la o iubită când tu îl tratezi ca și cum ai fi mama lui?

– Ba nu fac asta!

– I-ai pus sosul în salată!

– Câteodată mai uită.

– Atunci lasă-l să uite. Îl dădăcești, Kristy. N-o să moară dacă o să-și mănânce salata neasezonată.

– Dar nu e corect! Lucrez pentru el. E treaba mea să am grijă de el.

– De câți ani faci treaba asta?

– De opt. Chiar de când a preluat parohia ca pastor.

– Și ai făcut-o foarte bine, nu? Căci dacă nu mă înșel – și nu cred că mă înșel – ești și ai fost mereu cea mai bună secretară pe care și-ar putea-o dori cineva. Poți să-i citești gândurile și să-i anticipezi dorințele chiar înainte să-i treacă prin minte să le formuleze.

Ea dădu aprobator din cap.

– Și cu ce te-ai ales după asta în afară de cecul cu care-ți plătește salariul?

Gura ei se încleștă, plină de ciudă.

– Cu nimic. Nu m-am ales cu nimic. Nici măcar nu-mi place slujba asta. În ultima vreme m-am tot gândit c-ar trebui să plec în Florida așa cum vor părinții mei. Au plecat acolo după ce s-au pensionat, dar s-au plictisit, așa că au deschis un mic magazin de cadouri în Clearwater. M-au tot bătut la cap să mă duc și eu să-i ajut cu magazinul.

– Dar tu, personal, ce vrei să faci de fapt?

– Vreau să lucrez cu copiii.

– Atunci fă-o!

Ciuda pe care o simțise se transformă în frustrare.

– Nu-i atât de ușor. Cel puțin în felul ăsta pot să fiu în preajma lui.

– Asta-i tot ce vrei să faci cu viața ta? Să stai în preajma lui Ethan Bonner?

– Tu nu înțelegi!

– Pot să înțeleg mai mult decât crezi tu. Trase o gură zdravănă de aer. Dwayne mă îmbrăca exact ca pe-o curvă și se aștepta să mă comport ca o sfântă. Eu încercam din răsputeri să fiu tot ce voia el, dar se părea că asta nu îi era niciodată de-ajuns.

Kristy își puse o mână pe genunchiul ei în semn de compătimire. Rachel coborî vocea:

– În loc sa te gândești să trăiești pentru Ethan Bonner, poate că-i timpul să începi să te gândești să trăiești pentru tine.

Expresia lui Kristy era o combinație duioasă de jind și dezamăgire.

– Fără transformare radicală?

– Cu transformare radicală numai dacă *ție nu îți place* cum arăți acum.

– Păi chiar nu-mi place.

Ea oftă.

– Atunci, cu transformare radicală. Însă fă-o pentru tine, Kristy. Nu pentru Ethan.

Kristy își roase buza de jos.

– Bănuiesc că asta înseamnă un nu hotărât hainelor mulate de spandex.

– Vrei să porți spandex?

– Aș arăta prostește.

– Ba eu cred că *vrei*!

– O să mă gândesc la asta. Nu doar la asta, ci la tot.

Își zâmbiră una alteia, iar Rachel își dădu seama că ceva se schimbase între ele. Până astă-seară, fuseseră niște cunoștințe politicoase. Acum erau prietene.

De-a lungul următoarelor zile, corpul lui Rachel reveni la viață parcă în ciuda tuturor privațiunilor de care avusese parte. Se simțea tânără și plină de erotism. Vremea din ultima parte a lunii iunie era minunată, cu umiditate scăzută și temperaturi care numai ocazional ajungeau la treizeci de grade Celsius, însă ea se simțea aproape tot timpul încinsă.

În timp ce muncea, își ținea nasturii rochiilor ei vechi din bumbac deschiși la gât și lăsa corsajul să îi atârne deschis, astfel încât briza să îi poată atinge pielea. Bumbacul uzat și umed se mula pe sânii ei, definindu-le contururile fine și ascuțite într-un mod care o făcea să se simtă voluptuoasă și sexy. Își strângea părul în vârful capului și își făcea vânt cu poalele ridicate ale rochiei, încercând să se răcorească. Și, indiferent ce făcea, simțea cum privirea lui îi mângâia pielea.

El își ridica ochii, indiferent de unde anume lucra, își ștergea mâinile de blugi și se uita la ea. Iar pielea ei părea să sfârâie. Era nebunie curată. Se simțea în același timp moale și tensionată ca un arc.

Câteodată el se mai răstea, dându-i câte un ordin sau certând-o pentru cine știe ce, însă atunci aproape că nu-l auzea, căci simțurile ei transformau orice dojeni în vorbele pe care cu siguranță voia el să le spună de fapt.

Te vreau.

Și ea îl voia la rândul ei. Pentru sex, își spunea în sinea ei. Numai pentru sex. Nimic mai mult. Fără vreo relație de apropiere, fără intimitate, fără sentimente. Pur și simplu numai pentru sex.

Când trupul i se încingea atât de tare încât îi era teamă să nu izbucnească în flăcări, se forța să se gândească la alte lucruri: la prietenia ei din ce în ce mai mare cu Kristy, la entuziasmul lui Edward din momentul în care îi spunea ce anume făcuse în ziua respectivă și la cufărașul lui Kennedy.

În fiecare noapte se ducea până la creasta din vârful Heartache Mountain și se uita lung în jos la casa în care locuise cândva. Trebuia să intre din nou ca să își poată continua căutarea cufărului, însă nu putea să riște să dea iar de el acolo. El nu spusese nici o vorbă despre cheia lipsă, iar cum deschiderea cinematografului în aer liber avea să fie în numai două săptămâni, nu putea decât să spere că uitase despre asta. În mod sigur i-ar fi spus ceva dacă n-ar fi uitat. Îi venea să țipe de enervare. Ce bine ar fi fost dacă el ar fi fost vreodată plecat, ca ea să poată intra în casă!

La nouă zile după noaptea în care intrase pentru prima oară într-un mod nu prea ortodox în casa fratelui lui, se ivi în cele din urmă ocazia pe care o tot așteptase.

El se apropie de ea în timp ce ea fixa niște mânere noi, cromate, la dulapurile din magazinul de snackuri. Chiar înainte să îi audă pașii, îi simți mirosul de pin și detergent de spălat rufe și se întrebă cum de cineva care făcea atâta muncă fizică reușea întotdeauna să miroasă atât de bine a curat.

– Eu și Ethan avem niște afaceri de care trebuie să ne ocupăm. O să fiu plecat pentru restul după-amiezii, așa că încuie tu când termini.

Ea încuviință din cap, și inima începu să îi bată nebunește. În timp ce el era ocupat cu fratele lui, putea în cele din urmă să intre în casă.

Își termină treaba într-un timp-record, după care se duse cu mașina la cabana lui Annie de unde luă cheia din ascunzătoarea sa din spatele sertarului de la dulap și o porni la drum coborând de pe munte. Până în momentul în care ajunse la bază, începuse să cadă o burniță ușoară.

Poalele rochiei de casă pe care o purta în ziua aceea, din bumbac roz cu imprimeuri în formă de linii curbe turcoaz, se udă din ce în ce mai mult, la fel ca pantofii ei greoi și vârfurile ciorapilor din picioare. Se descălță în camera de serviciu, astfel încât să nu lase nici un fel de urme și o porni desculță în sus, pe scările casei învăluite în liniște. Mai întâi căută în camera copilului, reprimându-și cu fermitate orice urmă de nostalgie ce o făcea să-și dorească să se ghemuiască în vechiul balansoar ce încă era lângă geam și să retrăiască senzația de a-i avea căpșorul mic și pufos al lui Edward la sân. Când nu găsi cufărul acolo, se îndreptă spre fostul ei dormitor.

Camera aceasta se schimbase mai mult decât oricare alta, iar ea se uită la echipamentele electronice de ultimă generație așezate pe o stație de lucru modernă, în forma literei L, dispusă lângă geam, întrebându-se cu privire la dr. Jane Darlington Bonner, cumnata lui Gabe. Oare chiar era fericită în căsnicie, așa cum părea în fotografia din revistă?

Căută iute în șifonier și în zona biroului, însă nu găsi nimic. Sertarul mare de jos al dulapului de la unul din capetele stației de lucru era singurul loc în care mai avea să se uite, însă ideea de a căuta prin sertarul unei persoane străine părea și mai mult o invadare a intimității cuiva față de orice făcuse până atunci. Cu toate acestea, trebuia să știe, așa că trase și deschise sertarul. I se tăie respirația când dădu cu ochii de cufărul dinăuntru.

Simți cum conținutul acestuia se mișcă în timp ce îl scotea afară din sertar. Respirația i se acceleră în momentul în care îi ridică mica balama de siguranță și văzu înăuntru o grămadă de dischete multicolore

de calculator. Le scoase și le puse în sertarul de jos, după care băgă cufărul la subsuoară și o porni în grabă spre scări. Se simțea amețită de la senzația de ușurare. De îndată ce avea să ducă cufărul la cabană, putea să îl cerceteze în amănunțime, chiar să îl desfacă în bucăți dacă era nevoie.

Exact când ajunse la prima treaptă de sus, Ethan Bonner deschise ușa de la intrare. Ea rămase nemișcată, însă era prea târziu. El o observă imediat și se făcu negru la față.

– Acum mai adaugi și furtul la toate celelalte păcate ale tale?

– Bună, Ethan. Gabe m-a trimis să iau ăsta.

– Chiar?

Rachel se forță să zâmbească în timp ce cobora pe scări, cu picioarele goale și cu rochia udă lipită de picioare. Nimic nu avea să o facă să renunțe la cufăr.

– Nu mă întreba de ce-l vrea. Eu nu sunt decât angajata care îl ajută la treabă, iar el nu-mi spune nimic.

– Poate că mi-ar explica el dacă l-aș întreba.

– Oh, asta nu-i neces...

– Gabe!

Ethan dădu din cap spre ușa de la intrare, pe care o lăsase deschisă.

– Vrei să vii încoace?

O cuprinse panica.

– Dar totul este în regulă. Pot să vorbesc cu el când mă întorc la muncă.

Cu un fluturat rapid și sigur al mâinii, ea își afundă și mai tare cufărașul sub braț și o porni în goană de-a lungul podelei reci de marmură spre partea din spate a casei.

Ethan o ajunse înainte ca ea să traverseze holul masiv și o apucă de braț cu o forță mult mai mare decât îi era necesară unui om al Domnului.

– Nu atât de repede!

Gabe apăru în pragul ușii.

– Eth? Ce se întâmplă... Rachel?

Pentru o clipă, rămase complet nemișcat. Apoi intră și închise ușa în urma lui.

– Mă întrebam când ai de gând să folosești cheia aia.

– I-ai dat o cheie? întrebă Ethan.

– Nu chiar. Hai să spunem că știam că are una!

O trăsese pe sfoară, iar asta o făcea să fie furioasă.

– Dacă tot știai c-o am, de ce n-ai spus nimic? Și oricum, ce faceți voi aici?

Faptul că trecuse la atac când era clar că ea era cea care greșise părea să îl lase pe Ethan fără cuvinte, însă Gabe pur și simplu dădu din umeri.

– Cal a spus că Ethan poate să ia masa din sufragerie pentru camera de întrunire a comunității de la biserică. O încărcam în camionetă.

Privirea lui se plimbă în jos peste rochia ei roz udă, gambele stropite de noroi și picioarele goale. Ea își spuse în sinea ei că frigul era de vină pentru că i se făcuse pielea ca de găină. Se uită la el acuzator.

– Ai spus că ai *afaceri*. Astea nu-s *afaceri*. Ăsta-i mutat de mobilă!

Gabe nu spuse nimic, însă Ethan își reveni în cele din urmă.

– Nu-mi vine să cred. Chiar ai de gând să stai acolo și să o lași să te atace? *Ea* e cea care a intrat hoțește în casă!

– Câteodată este mai ușor să-i dai lui Rachel o șansă să se relaxeze înainte să încerci să vorbești cu ea, spuse el cu vocea lui joasă, lipsită de orice fel de tonalitate.

– Ce se întâmplă între voi doi?

Ethan se făcu și mai roșu la față.

– De ce o asculți, în primul rând? E o mincinoasă și o escroacă.

– Iar astea-s părțile ei bune.

Gabe făcu un gest sugestiv spre picioarele ei.

– Ți-ai pierdut pantofii ăia sexy ai tăi?

– N-am vrut să las dâre de noroi.

– Ce grijuliu din partea ta!

Ethan se mişcă din loc şi se îndreptă spre telefon.

– Asta-i cutia pe care Jane o foloseşte ca să-şi păstreze dischetele pentru computer. Sun la poliţie. A fost ceva ciudat încă de la început cu privire la faptul că Rachel şi-a făcut apariţia aici.

– Nu te deranja. O să mă ocup eu. Dă-mi cufărul, Rachel!

– Bagă-ţi-l undeva!

El îşi arcui una din sprâncenele lui închise la culoare.

– Ia camioneta, Eth! Am pus prelata peste masă, aşa că n-o să se ude.

– Nu plec. După toate cele prin care ai trecut n-ar trebui să-ţi mai baţi capul şi cu chestiunea asta. O să mă ocup eu de ea.

Încă o dată fråţiorul mai mic sărea să-l protejeze pe fratele mai mare. Rachel pufni în semn de dezgust. Ethan o auzi şi se răsuci să o înfrunte, cu o expresie plină de indignare.

– Ce-i?

– Tragedia nu îi face pe oameni neajutoraţi, spuse ea cu tărie. Încetează să-l mai cocoloşeşti.

Replica păru să îl şocheze până şi pe Gabe. El nu vorbise niciodată cu ea despre pierderile suferite, deşi probabil ar fi trebuit să ştie că Kristy n-avea cum să nu-i fi spus deja ceva până acum.

Ostilitatea lui Ethan ajunse la cote înalte.

– Ce drept ai tu ca să comentezi cu privire la orice ne priveşte pe mine şi fratele meu? Gabe, eu nu înţeleg cum vine asta. Am crezut că ea doar lucrează pentru tine, însă...

– Haide, du-te, Eth!

– Nu pot face asta.

– Trebuie s-o faci. Adu-ţi aminte că faci parte din consiliul local şi, dacă ai fi *martor* la uciderea cuiva, ai fi nevoit să anunţi poliţia.

– Nu cred c-ar trebui să rămâi singur cu ea, spuse el hotărât.

– N-o să fiu singur. Gabe zâmbi uşor spre ea. Ţipetele lui Rachel o să-mi ţină companie.

capitolul 10

Ethan plecă, deşi fără tragere de inimă. Rachel îşi dădea seama că nu avea nevoie decât de câteva minute singură cu cufărul, doar de câteva minute în care să caute sub căptuşeală sau să găsească vreun compartiment secret, după care putea s-o şteargă de acolo.

Strânse degetele mai ferm pe colţuri şi încercă să mai câştige timp.

– Fratele tău e tot timpul morocănos. Bănuiesc că este o trăsătură de familie.

El îşi încrucişă braţele şi se sprijini de una dintre coloanele frumos decorate care dădeau înspre sufragerie.

– Mă mir că nu ţi-ai descheiat rochia să i te oferi ca să îl faci să nu spună nimic.

– Totul s-a întâmplat prea repede. Nu am avut timp să mă gândesc la asta.

El ridică dintr-o sprânceană şi făcu un pas în faţă, agale.

– Dă-mi-l!

Ea simţi că inima i se opreşte în loc.

– În nici un caz, deşteptule. E al meu. L-am primit cadou de la bunica mea când am împlinit şase ani.

– Dă-mi-l!

– A vândut dovlecei sub soarele arzător o vară întreagă ca să poată să mi-l ia şi m-a pus să jur că o să-l păstrez toată viaţa.

– Putem face chestia asta de bunăvoie sau cu forţa, depinde numai de tine.

Rachel înghiţi în sec.

– Bine, ai câştigat. Ţi-l dau. Dar mai întâi trebuie să mă usuc. Îngheţ aici.

Se trase pe lângă el încercând să se ducă spre sufragerie. Bonner păşi în faţa ei, blocându-i calea.

– Bună încercare.

Cu o mişcare rapidă, îi smulse cufărul din braţe. Nebăgând în seamă icnetul ei de spaimă, o luă spre sări.

– Du-te şi usucă-te cât timp pun eu ăsta la loc sigur. Şi o să iau cheia aia după ce termini.

– Nu face asta!

Nu-l putea lăsa să se comporte în felul acesta şi se repezi după el traversând holul de marmură.

– Te porţi ca un nemernic sadic! Lasă-mă măcar să-l văd.

– De ce?

– Pentru că e posibil să fi lăsat ceva înăuntru.

– Cum ar fi?

Ea ezită o clipă.

– O veche scrisoare de dragoste de la Dwayne.

Bonner o privi cu dezgust şi se întoarse spre scări.

– Opreşte-te!

El merse mai departe.

– Așteaptă!

Îl apucă de braţ, după care îşi dori să nu fi pus mâna pe el şi îi dădu imediat drumul.

– Bine, e posibil ca Dwayne să fi lăsat ceva înăuntru.

El făcu o pauză, cu piciorul pe treapta de jos.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi... Mintea îi gonea nebuneşte. O şuviţă din părul lui Edward de când era bebeluş.

– O să trebuiască să găseşti ceva mult mai plauzibil.

Începu să urce.

– Bine! Bine! Îţi spun.

Se strădui să inventeze o altă minciună, dar nu îi trecu nimic prin minte care să fie cât de cât măcar convingător. Trebuia fie să îi spună adevărul, fie să îl lase să-i ia cufărul. Nu avea de ales. Nu putea îngădui ca sipetul să dispară din nou înainte să se poată uită în el şi trebuia să-şi asume acest risc.

– Cum ar fi secretul pe care l-a lăsat în urmă şi care valorează cinci milioane de dolari.

Asta îl făcu să se oprească brusc.

– Așa mai stăm de vorbă.

Ea se uită lung la el și se strădui să înghită în sec.

– Banii ăia sunt ai mei, Bonner. Sunt moștenirea lui Edward. Mai sunt niște datorii de plătit, dar restul îi aparține lui. Am câștigat fiecare bănuț!

– Și cum ai făcut asta?

Ei îi veni să-i dea răspunsul pe care îl merita – cel mai deștept, îndrăzneț și usturător răspuns la care s-ar fi putut gândi... dar tocmai atunci își dădu seama că nu putea spune nimic. Nici un cuvânt nu-i ieșea de pe buze și exact atunci ceva se petrecu în interiorul gâtlejului ei că vocea îi ieși întretăiată.

– Pentru că mi-am vândut sufletul pentru asta, șopti ea.

O clipă el nu mai spuse nimic. Apoi făcu semn cu capul înspre partea de sus a scărilor.

– Mă duc să-ți aduc un halat. Îți clănțăne dinții.

O jumătate de oră mai târziu, era așezată în fața lui în bucătărie, îmbrăcată doar în chiloței și cu halatul lui de molton maro și se holba la cufărul lui Kennedy. Avea ochii uscați – nu avea să mai plângă vreodată în fața lui –, dar în interior se simțea dezolată.

– Eram atât de sigură.

Clătină din cap, încă nevenindu-i să creadă că în cufăr nu exista nici urmă de indiciu. Studiaseră fiecare centimetru din el și nu găsiseră nimic: nici un compartiment secret în care să fie vreo cheie de seif, nici un număr de cont din Elveția gravat în lemn sub căptușeală, nici o hartă sau microfilm, sau parolă de computer.

Îi venea să dea cu pumnii în masă, dar se forță să se gândească.

– Șeriful a fost acolo împreună cu poliția din Salvation, așa că au fost o mulțime de oameni ai legii. Unul dintre ei s-o fi uitat în cufăr când l-a confiscat și a găsit ceva. E posibil, deci, să fie la unul dintre ei.

– Dar nu are nici un sens.

Gabe îi luă cana de cafea din față și o duse la chiuvetă, unde o umplu din nou cu cafea din filtrul de pe blat.

– Mi-ai spus că ai verificat cufărul înainte să urci în mașină. Te-ai uitat și nu ai găsit nimic, deci de ce ar fi găsit ei? În plus, dacă șeriful sau alt membru ale poliției locale ar fi dat peste așa o sumă imensă, deja am fi remarcat ceva până acum, iar singura persoană din ținut care a cheltuit recent ceva mai mulți bani este Cal.

– Poate că el...

– Nici vorbă. Cal a câștigat milioane de dolari când a fost în NFL. În plus, dacă el sau Jane ar fi găsit ceva în cufărul acela, nu ar fi ținut asta secret.

Avea dreptate. Ea se lăsă pe spate resemnată pe bancheta roșie de catifea a colțarului unde se mânca în bucătărie. Pe vremea ei, colțarul avea pereții din spate cu tapet înfățișând niște trandafiri mari, în floare, gata să se scuture, dar acum dispăruseră, înlocuiți cu niște mici boboci de trandafiri galbeni. Tapetul era atât de deplasat că nu putea fi decât făcut la mișto de proprietarii actuali, din cine știe ce motiv doar de ei știut.

Gabe puse cana de cafea în fața ei și o mângâie pe umăr cu un gest surprinzător de blând. Ei îi veni să-și lipească obrazul de mâna lui, dar el luă mâna înainte ca ea să apuce să cedeze impulsului.

– Rachel, cel mai probabil este că banii aceia se află pe fundul oceanului.

Ea clătină din cap.

– Dwayne a trebuit să părăsească țara mult prea repede ca să se poată ocupa de orice fel de tranzacție complicată. E imposibil să fi luat atâta bănet cu el într-un timp atât de scurt.

Gabe se așeză în fața ei și își puse mâinile pe masă. Ochii ei rămaseră acolo. Avea brațele puternice și foarte bronzate, acoperite cu firișoare de păr negru.

– Spune-mi tot ce a zis el în ziua aceea.

Ea îi repetă povestea, fără să uite nici un amănunt. Când termină, începu să-și frângă mâinile pe masă.

– Am vrut să-l cred că vrea să-și ia rămas-bun de la Edward, dar mi-am dat seama că nu era ceva în regulă. Cred că Dwayne îl iubea pe Edward într-un fel abstract, dar nu într-atât încât să conteze. Era mult prea egoist.

– Atunci de ce nu ți-a spus pur și simplu să aduci cufărul doar? De ce s-a mai obosit să-ți ceară să-l aduci și pe Edward?

– Pentru că la momentul acela aproape că nu mai vorbeam și știa că, dacă era un lucru pe care nu i l-aș fi putut refuza, acela era să își ia rămas-bun de la fiul lui. Își cuprinse cana de cafea cu ambele mâini. Cât am fost însărcinată cu Edward, am reușit cumva să ies din starea de negare pe care o aveam față de ceea ce se petrecea la Templu, am văzut realitatea și m-am hotărât să îl părăsesc. Dar când i-am spus, pur și simplu a luat-o razna. Nu din cauza sentimentelor pentru mine, ci pentru că în vremea aceea eram foarte populară în rândul congregației lui de telespectatori.

Se strâmbă amar.

– Mi-a spus că îl va lua pe Edward de lângă mine dacă încerc să îl părăsesc vreodată. Trebuia să rămân unde eram, să mă duc cu el la televiziune la fiecare emisiune și să nu las cumva să se vadă că sunt nefericită. Altfel, mi-a spus că știa bărbați ce erau dispuși să depună mărturie că i-am sedus, că sunt o mamă rea, cu un comportament nepotrivit, ce merita să fie decăzută din drepturile părintești.

– Nemernicul!

– În opinia lui, nu era deloc nemernic. Avea pasaje din Scriptură care îi justificau comportamentul.

– Ai spus și că ți-a zis să-i aduci Biblia.

– Era a mamei lui. Era sentimental când venea vorba despre... Se îndreptă de spate și se uită fix în ochii lui. Crezi că s-ar putea ca indiciul să fie în Biblie?

– Eu nu cred că există vreun indiciu. Banii sunt în ocean.

– Te înşeli! Nu înţelegi în ce hal era în seara aia la telefon!

– Era pe cale să fie arestat şi se pregătea să fugă din ţară. Mi se pare că e suficient să te-aducă într-un hal fără hal.

– Bine! Nu trebuie să mă crezi.

Sări în picioare de nervi. Trebuia să găsească Biblia aia. Să dea de urma banilor era singura speranţă pe care o avea pentru viitor, dar nu îi păsa de asta. Începuse să-i curgă nasul de prea multe emoţii şi şi-l trase în timp ce se ducea spre camera de serviciu ca să-şi ia rochia ce se învârtea în uscător.

El vorbi din spatele ei, cu o voce la fel de gentilă şi de slabă ca şi zgomotul ploii mocăneşti de afară:

– Rachel, eu sunt de partea ta.

Ea nu era pregătită să-l audă oferindu-i sprijinul şi era atât de obosită să se tot lupte, că replica aproape o dădu peste cap. Ar fi vrut să se rezeme de el, măcar pentru o clipă şi să lase umerii aceia laţi şi puternici să poarte măcar în parte povara din spatele ei. Tentaţia era atât de mare că o îngrozi. Singura persoană pe care se putea baza de fapt era ea însăşi.

– Da, eşti tot numai inimă, spuse ea în bătaie de joc, hotărâtă să pună o barieră între ei atât de înaltă, încât el să nu o mai poată trece vreodată.

Dar el nu se înfurie.

– Vorbesc serios.

– Mulţumesc, dar nu mulţumesc. Se răsuci spre el. Pe cine vrei să păcăleşti? După ce s-a întâmplat cu familia ta, eşti atât de distrus în interior că nu te poţi ajuta nici măcar pe tine însuţi, darămite pe mine.

Cuvintele îi ieşiră de pe buze înainte să aibă timp să-şi tragă răsuflarea. Ce naiba se întâmpla cu ea? Nu intenţionase să fie atât de crudă şi se simţi copleşită

de dezgust faţă de ea însăşi, faţă de cât de rea de gură devenise.

El nu îi răspunse. În schimb, se întoarse şi plecă fără nici un cuvânt.

Nici măcar disperarea nu era o scuză pentru genul de porcărie pe care o făcuse. Îşi îndesă mâinile în buzunarele halatului lui şi îl urmă în bucătărie.

– Gabe, îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să-mi vărs nervii pe tine în felul acela.

– Las-o baltă! Smulse cheile de pe blat. Îmbracă-te, te duc acasă!

Ea veni mai aproape.

– Nu vreau să mă port ca o nenorocită. Tu erai foarte drăguţ cu mine, aşa cum nu mi s-a mai întâmplat de ceva vreme cu nimeni, iar eu nu ar fi trebuit să mă năpustesc aşa asupra ta. Îmi pare foarte rău.

Se auzi soneria uscătorului şi ea ştiu că nu mai avea ce să adauge. El fie avea să-i accepte scuzele, fie nu.

Se întoarse în camera de serviciu şi scoase rochia roz din uscător. Era îngrozitor de mototolită, mărturie a materialului prost din care era făcută, dar de vreme ce nu avea altceva, închise uşa, îşi scoase halatul lui Gabe şi dădu să o pună pe ea, aşa mototolită cum era. Tocmai îşi trăsese rochia peste braţe când se deschise uşa. Îşi trase materialul în jos, în jurul trupului, şi se întoarse spre el.

Bărbatul părea ostil şi nefericit: avea sprâncenele încruntate, buzele strânse, mâinile înfipte în buzunarele blugilor.

– Vreau doar să lămuresc un lucru. Nu am nevoie de mila nimănui, şi cu atât mai puţin a ta.

Ea se uită în jos la nasturii ei fiindcă era mai simplu decât să-i susţină privirea şi începu să-i încheie.

– Nu pot să spun că îmi este milă de tine. Eşti prea stăpân pe tine însuţi ca să stârneşti milă. Dar pur şi simplu îmi vine rău când mă gândesc cum ţi-ai pierdut soţia şi băiatul.

El nu spuse nimic pe moment, dar când ridică ochii, văzu că venele de pe gâtul lui nu mai erau umflate. Își scoase mâinile din buzunare. Ochii i se îndreptară spre sânii ei, iar ea își dădu seama că degetele îi rămăseseră pe nasturele de acolo. Îl încheie în sfârșit.

– La ce te refereai când ai spus că Ethan mă cocoloșește?

– La nimic. M-a luat gura pe dinainte din nou.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Rachel, ai putea măcar să *încerci* să fii sinceră cu mine măcar o dată!

Se întoarse să plece.

Ea se încruntă. Omul era țepos ca sârma ghimpată ruginită. Termină de încheiat nasturii în timp ce-l urma înapoi în bucătărie, unde el tocmai își îndesa pe cap o șapcă cu Chicago Stars și-și punea și ochelarii pe ochi, în mod evident uitând că afară burnița.

Ea se apropie de el. Fusta ei greoaie se lipi de blugii lui și ea se abținu cu greu, căci îi venea să-l îmbrățișeze.

– Oamenii vorbesc cu tine ca și cum se tem să nu te dezintegrezi. Să nu o iei razna. Eu nu cred că asta îți face bine; dimpotrivă, te împiedică să mergi înainte. Tu ești un bărbat puternic. Toată lumea trebuie să-și amintească asta, inclusiv tu.

– Puternic! Își scoase cu un gest nervos ochelarii de soare și-i aruncă pe blat făcându-i să se rostogolească. Habar n-ai de nimic.

Aruncă și șapca, ce ricoșă cu putere și căzu jos.

Rachel nu dădu înapoi.

– Chiar așa ești, Gabe. Ești puternic.

– Nu mă confunda cu tine!

Pașii lui bocăniră pe pardoseala de marmură când trecu pe lângă ea grăbit și o luă spre sufragerie. Ea fusese de prea multe ori singură cu propria-i suferință ca să-i treacă prin minte măcar să-l lase să scape așa.

Sufrageria era goală, dar ușile ce se deschideau spre terasă erau deschise.

Se îndreptă spre ele și dădu cu ochii de el cu mâinile încleștate pe balustradă și uitându-se spre Heartache Mountain.

Afară nu mai burniță, acum din cer cădea o ploaie ușoară, dar el nu părea să bage de seamă că se udă. Mărgele de apă îi scânteiau în păr și-i întunecaseră umerii tricoului. Nu mai văzuse în viața ei pe cineva care să pară mai singur, așa că ieși în ploaie să fie cu el.

El nu dădu nici un semn că o auzise venind în spatele lui, așa că ea nu era tocmai pregătită să răspundă când acesta spuse:

– Lângă pat am un pistol, Rachel. Și nu îl păstrez acolo ca să mă apăr.

– O, Gabe...

Ar fi vrut din toată ființa ei să-l atingă, să-l îmbrățișeze, să-i ofere cât de cât consolarea de care avea nevoie, dar bărbatul părea înconjurat de o barieră invizibilă, una de care îi era frică să treacă. În schimb, se apropie de el și-și puse și ea brațele pe balustrada udă.

– Oare povara asta ajunge vreodată să fie mai ușor de purtat?

– A fost mai ușor pentru o vreme. Pe urmă ai apărut tu.

– Eu am înrăutățit lucrurile pentru tine?

Gabe ezită.

– Nu mai știu. Dar cu siguranță ai schimbat câte ceva.

– Și nu-ți place chestia asta.

În sfârșit se întoarse spre ea.

– Cred că aceste ultime săptămâni au fost ceva mai bune. Mi-ai îndreptat gândurile în altă parte.

Rachel îi zâmbi slab.

– Mă bucur.

El se încruntă, dar se vedea că nu este cu adevărat supărat.

– Nu am spus că m-am gândit la tine. Pur și simplu că mi-ai abătut gândurile.

– Înțeleg.

Ploaia îi uda rochia, dar era mai cald aici decât în casa cu aer condiționat, așa că nu-i era rece.

– Mi-e dor de ea tot timpul. Ochii lui îi căutară fața, și glasul îi deveni mai profund, mai răgușit. Și atunci de ce te doresc atât de mult, încât am senzația că pur și simplu mă doare?

Tunete se auziră în depărtare însoțindu-i cuvintele, aproape ca și cum ar fi făcut parte dintr-un scenariu. O străbătu un fior.

– Cred... cred că disperarea ne-a adus la un loc.

– Nu pot să-ți ofer absolut nimic în afară de sex.

– Poate că este exact ceea ce am nevoie de la tine.

– Nu vorbești serios.

– Nici nu mai știu ce înseamnă serios.

Se simți brusc copleșită de faptul că erau atât de aproape unul de altul, așa că se întoarse cu spatele spre el. Își încrucișă brațele și se duse în partea cealaltă a terasei. Deasupra lor, norii erau joși, iar aburii stăteau agățați în fuioare de culmile munților ca decorațiunile pe o rochie cenușie de bal.

– Mie mi s-a furat tot ce însemna esența feminității din mine, Gabe. În noaptea nunții, mi-a ținut o predică luată de undeva din scrierile secolului al XIX-lea despre cum trupul meu era potirul Domnului și cum îl va deranja cât se poate de puțin. M-a pus să mă întind. Nu mi-a atins sânii, nici nu m-a mângâiat. Pur și simplu a intrat în mine. M-a durut ca dracu' și am început să plâng și, cu cât plângeam mai tare, cu atât îl făceam mai fericit, fiindcă asta dovedea cât de virtuoasă eram, dovedea cât de puțin interesată de dragostea carnală fusesem, spre deosebire de el. Dar nu era adevărat. Fusesem fascinată de sex dintotdeauna. Așa că nu-mi spune mie ce vreau!

– Foarte bine, nu-ți spun.

Compasiunea profundă din vocea lui era prea mult pentru ea. Se întoarse și se încruntă la el.

– Nu știu de ce îți vorbesc ție despre asta, de ce mă *gândesc* chiar să fac sex cu tine. având în vedere bafta

pe care o am la bărbați, probabil că ești la fel de nepriceput la pat cum era și el.

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet palid.

– Poate.

Ea își lipi șoldurile de balustradă.

– L-ai fost credincios soției tale?

– Da.

– Ai fost cu multe femei în viața ta?

– Nu. M-am îndrăgostit de ea când aveam paisprezece ani.

Îi întâlni privirea, iar ea încercă să înțeleagă ce îi spunea de fapt.

– Vrei să spui că...

– O singură femeie, Rachel. În viața mea n-a fost decât o singură femeie.

– Nici măcar după moartea ei?

– A fost o prostituată în Mexic, dar am dat-o afară imediat ce și-a scos hainele. Probabil că ai dreptate în legătură cu nepriceperea la pat.

Ea zâmbi, simțindu-se ciudat de ușurată.

– Și altcineva?

El se apropie de ea.

– Nimeni. Și cred că am răspuns la suficiente întrebări pentru moment.

– Eu ți-am povestit întreaga mea istorie sexuală, așa patetică cum este... Ai putea să fii și tu puțin mai deschis.

– Nici măcar nu m-am gândit prea mult la sex de... de câțiva ani încoace. Cel puțin nu înainte de a-ți face tu micul număr de striptease.

Se opri în fața ei, iar ea încercă să nu lase să i se vadă stânjeneala.

– Eram disperată. Știu că acum nu prea mai sunt mare lucru, dar pe vremuri eram frumoasă.

Gabe o atinse pentru prima oară, ridicându-i un cârlionț de păr ud și trecându-i-l pe după ureche.

– Ești frumoasă, Rachel. Mai ales de când ai început să mănânci. În sfârșit ai și tu puțină culoare în obraji.

Ea simți tachinarea din glasul lui, ceea ce o făcu să se fâstâcească.

– Ca să nu mai vorbim despre nasul meu rece. E în regulă. Nu e nevoie să minți. Nu am spus altceva decât că odinioară arătam destul de bine.

– Iar eu ți-am făcut un compliment.

– Care a fost complimentul?

– Partea cu nasul rece?

– Nu am spus nimic despre nasul rece. Tu ai spus. Eu...

Izbucni în râs.

– Ești cea mai enervantă femeie din lumea asta. Nici nu-mi dau seama de ce îmi place să fiu cu tine.

– Iată ceva la care să te gândești astăzi, Bonner. Dacă felul în care te-ai purtat tu cu mine arată bunăvoință, poate ar fi cazul să-ți examinezi cu atenție capacitatea de comunicare și de relaționare interpersonală.

El zâmbi.

– Tremuri toată.

– Mi-e frig, minți ea.

– Bănuiesc că pot face ceva să nu-ți mai fie.

Încă o dată, mâna lui se îndreptă spre părul ei. Își trecu degetele prin el într-o parte, apoi lăsă capul în jos și atinse cu buzele partea de obraz pe care o descoperise.

Trupul lui se lipi de al ei. Îi simți buzele pe obraz și brațele ei îi înconjurară mijlocul, trăgându-l mai aproape. O, da... Se umplu de senzația îmbătătoare pe care i-o dădea atingerea lui, felul în care mușchii spatelui lui se mișcau sub palmele ei, căldura pieptului lui pe sânii ei înfrigurați, erecția lui lipită de ea. Sub stratul fragil de piele, sângele îi pulsa sălbatic în vene.

Buzele lui traseră ușor de lobul urechii ei, și zgomotul respirației întretăiate îi răsună parcă în ureche. Ea închise ochii involuntar. Erau atâtea în joc în momentul acesta. Dacă lăsa lucrurile să continue, era clar

că nu va avea parte de o relaţie de iubire cu el, ci doar de sex. Era în stare să renunţe la fantezia ei de a întâlni iubirea perfectă?

Atunci îşi dădu seama brusc de faptul că abandonase acea fantezie cu mult timp în urmă. Cumva viaţa ei devenise prea dură pentru a-şi mai îngădui fantezii. Îşi golise existenţa, păstrând numai minimumul necesar supravieţuirii, fără a-şi mai permite nici cel mai mic lux. Ar fi fost oare îngrozitor să aibă parte de ceva numai al ei? Ceva care să-i ofere pur şi simplu plăcere?

El se dădu puţin înapoi, şi palmele lui îi acoperiră sânii. Iar când căldura lor trecu precum o sevă prin pielea ei, toată nesiguranţa dispăru.

Degetele lui mari îi mângâiară sfârcurile, şi vocea îi deveni o şoaptă răguşită în ureche.

– Am vrut să te ating din clipa când am intrat în casă şi te-am văzut acolo, în picioare, în rochia asta roz udă.

Dădu uşor cu unghiile pe vârfurile întărite. Ea scoase un geamăt de plăcere. Îi era atât de bine. Atât de perfect...

Unghiile lui îşi continuară mişcarea în sus şi în jos, zgâriind-o fin peste bumbacul roz şi ud. Dorinţa explodă în interiorul ei. Spirale de fierbinţeală i se scurseră prin vene şi simţi că vrea mai mult.

Îl atinse şi ea peste blugi, mai întâi timid, apoi cu mângâieri mai puternice, încercând să-şi dea seama exact de ceea ce se găsea sub materialul tare. Respiraţia lui deveni mai precipitată. Ea voia mai mult. Puse mâna pe fermoarul lui. Gabe se dădu înapoi ca şi cum l-ar fi durut. Pieptul îi tresălta şi abia reuşi să scoată nişte cuvinte întretăiate.

– Poate ar fi bine să o luăm mai încet.

Cu câteva secunde înainte ea fusese încinsă de-a dreptul, dar acum un fior rece o străbătu din cap până în picioare. Auzi reţinerea din vocea lui, atât de familiară

în timpul căsniciei ei, și o auzi în continuare și când el rosti următoarele vorbe:

– Nu vreau să te grăbesc să faci ceva pentru care nu ești gata.

Respectul acela îngrozitor. Bunăvoința aceea oribilă, sufocantă, ca și cum ea nu ar fi fost în stare să gândească cu capul ei, ca și cum ar fi fost fragilă, de neatins, de nepătat. Ca și cum nu ar fi fost o femeie adevărată.

Ar fi vrut să-și reverse toată furia pe care o simțea asupra lui, dar bărbatul nu ar fi avut cum să înțeleagă.

– Nu te descurci încă prea bine cu chestiile astea.

Puse și mai multă distanță între ei și își trecu absent palma peste piept, ca și cum ar fi vrut să-și netezească tricoul.

– Hai să mergem înăuntru!

Lui Rachel îi venea să-l pocnească și să țipe la el și să facă o criză de plâns chiar acolo, toate deodată. De ce naiba se așteptase ca el să înțeleagă? Nu-și putea stăvili durerea.

– Nu sunt virgină! Și nimic din ce mi-ai putea face nu ar fi prea dezmățat pentru mine! Nimic nu ar fi prea pervers! Ai stricat totul, Bonner, așa că să fii convins că nu o să mai pui niciodată mâna pe mine.

Furia îi crescu, apoi dădu pe dinafară.

– Și, la urma urmei, poți să te duci dracului!

Se răsuci și se repezi pe treptele alunecoase de lemn spre pajiștea din spate. Iarba crescuse înaltă, sălbatică. Buruieni atârnând peste poteca de piatră și iarba grasă ieșită printre pavele i se înfășurară în jurul gleznelor când o luă la fugă.

– Rachel!

Își lăsase pantofii în camera de serviciu, dar nu îi păsa. Era dispusă să urce pe Heartache Mountain în picioarele goale înainte de a lăsa încă un bărbat să o trateze ca și cum ar fi fost o icoană rece și asexuată.

Strânse din pumni când își dădu seama că de fapt nu voia să fugă de acolo. Voia cu adevărat să se întoarcă

și să-i arunce în față ce măgar insensibil, nepăsător și total idiot era fiindcă nu-și dădea seama de nimic!

Se răsuci în loc și se întoarse cu pași mari înspre terasă unde dădu cu ochii de el, furios și el la culme și îndreptându-se războinic către ea. Când se apropie, se stropși prin dinții încleștați:

– Nu crezi că exagerezi cu reacția asta? Așa, un pic?

Lui Rachel îi venea să-l înjure cât se poate de obscen, dar nu se pricepea încă prea bine la obscenități. Câteva săptămâni încă în compania lui, însă, și putea probabil să devină o adevărată profesionistă.

– Du-te dracului!

Din trei pași mari el o ajunse. O apucă de partea de sus a rochiei și începu să-i desfacă nasturii sălbatic. Părea enervat, iritat, dar nu furios cu adevărat.

– Vrei perversiuni? Îți povestesc eu despre perversiuni. Știi că există bărbați pe lumea asta care se excită aducând femeia exact la punctul culminant și în momentul în care are orgasm o *ucid* strangulând-o?

Îi trase de rochie în jos, lăsând-o goală în partea de sus și cu brațele prinse în mâneci. Apoi coborî capul și o mușcă de curbura unui sân.

– Au! Mă doare!

– Foarte bine. Dacă mă mai enervezi, o să te doară și mai tare.

Buzele lui îi mozoliră sfârcul gol, și furia ei se topi ca prin minune.

– Deci unde rămăsesem? întrebă el

Ea se cutremură la auzul vocii lui răgușite, la căldura răsuflării lui pe pielea ei rece.

– O, Gabe... Dacă strici totul încă o dată?

– Atunci presupun că va trebui să te ții de mine până ce reușesc să fac totul cum trebuie.

– Probabil.

Oftă și-și rezemă capul pe pieptul lui.

– Între timp, probabil că ar trebui să te gândești exact cât de tare poți desface picioarele alea, căci intenționez să-mi petrec mult timp între ele.

Ea gemu. Poate că până la urmă înțelesese și el ce trebuia să facă.

capitolul 11

Tocmai când ea începea să se relaxeze și să creadă că poate de data asta avea să funcționeze totul, el se trase din nou înapoi.

– Știu că o să mă faci bucăți pentru că spun asta, dar mi se pare absolut ciudat că cineva care se pretinde a fi o femeie ușoară nu este în stare să aibă grijă de ea.

– Cum adică?

– Mi-ai pus o mulțime de întrebări de când am început chestia asta, dar nu m-ai întrebat dacă am sau nu la mine un prezervativ.

Avea dreptate. Nici nu se gândise măcar la măsurile contraceptive, probabil pentru că nu fusese niciodată obișnuită cu ele. Îi luase atât de mult timp să rămână însărcinată cu Edward că se temea că este stearpă.

– Și ai? Ce prostie! Sigur că nu ai. De ce ai avea?

Își trase rochia la loc peste sâni, nervoasă, și îl privi mohorâtă.

– Pentru unele femei este atât de ușor să facă sex. De ce naiba este atât de greu pentru mine?

Gabe își trecu degetele peste pomeții ei și zâmbi.

– Ba chiar am.

– Ai?

El își strecură mâna pe sub gulerul ei și o prinse de ceafă.

– Toată săptămâna trecută atmosfera dintre noi a fost suficient de încinsă să fiarbă apa, așa că luni am cumpărat niște prezervative. Și nu cred că a aflat toată lumea din oraș despre asta. M-am dus până în Brevard, așa

ca să rămână totul între noi. Făcu o pauză. În ruptul capului nu ți-aș face vreun rău, iubito.

Vorbele lui blânde îi mângâiară inima ca un balsam cald. Vocea lui deveni mai dulce și mai joasă.

– Acum ești gata să te liniștești ca să ne putem bucura de chestia asta, sau trebuie să mai discutăm încă o sută de ani în contradictoriu?

Orice senzație de neliniște pierise din sufletul ei.

– Sunt gata.

Zâmbi.

– Hai să mergem înăuntru!

El o privi gânditor.

– Nu prea cred. Dacă ai fi o doamnă respectabilă ți-aș trage-o în casă. Dar o femeie ușoară ca tine nu are nevoie de pat.

Îi lăsă din nou rochia să-i cadă de pe umeri și își puse mâinile pe sâni.

Și fără să-și dea seama ce și cum, ea se trezi că erau amândoi în genunchi în iarba udă și rochia îi coborâse pe șolduri. În ceața pe care o crease în jur dorința fantastică, își dădu seama că nu se sărutaseră. Ar fi vrut să vadă cum ar fi să se lase prinsă într-un sărut din acela obscen și sălbatic cu el. Se lăsă în spate suficient încât să se poată uita fix la gura lui încăpățânată și pe urmă își îndreptă capul spre el și închise ochii.

Buzele ei le atinseră pe ale lui, dar o șuviță de păr de-al ei le stătea în drum. Ridică mâna ca să o dea la o parte, dar se trezi că brusc cade pe spate.

Se lăsă și el lângă ea, își băgă mâna sub fusta ei lungă și își ridică palma pe partea interioară a piciorului ei. Pe frunte îi atârna o șuviță de păr negru și ud. Tricoul lui alb devenise transparent din cauza ploii și se vedea carnea de dedesubt. Degetele lui îi mângâiară chiloțeii mătăsoși.

– Ce bine e, spuse el.

Stătea aproape goală în iarba înaltă și udă și ar fi trebuit să-i fie frig, dar ardea de fierbinte ce era. Nu putu

spune nimic, în timp ce el o tortura încet, prin materialul subțire aproape atingând-o, dar fără s-o atingă totuși acolo unde își dorea cel mai mult să fie atinsă. Își puse un picior peste genunchiul ei, ca să-l țină desfăcut, ca și cum ar fi fost nevoie.

– Prea multe haine, reuși ea să spună în sfârșit, strângând în pumni o bucată din tricoul alb.

– Exact asta-mi spuneam și eu.

Chiar dacă se ridicară în genunchi, el continuă să țină mâna pe ea, s-o atingă, așa că picioarele ei rămaseră desfăcute și respirația îi deveni din ce în ce mai întretăiată și mai iute. Îi smulse tricoul din blugi și i-l ridică deasupra pieptului.

El împinse degetul mijlociu pe sub marginea chiloțeilor ei și îl strecură în ea. Rachel icni și se înfipse mai tare în el.

– Nu te mișca, șopti el.

Se retrase, făcu un cerc, intră din nou. Se retrase din nou. Cercurile acelea chinuitoare. Intră din nou.

– O, nu..., gemu ea.

Gabe îi prinse lobul urechii între buze și o ținu în loc la fel ca un mascul feroce care își țintuia femela în timp ce-și făcea plăcerea. Ea pipăi să-i găsească capsa blugilor, îi desfăcu fermoarul cu mișcări precipitate, își strecură mâna înăuntru și-l cuprinse în pumn.

Acum el fu cel care icni.

– Nu..., gemu el.

Își scoase degetul și-l mișcă înainte. Frecă.

– Nu..., gemu ea, mângâindu-l.

Se cutremurară amândoi, aflați parcă pe marginea unui abis în care nici unul dintre ei nu era dispus să se lase să cadă.

El își retrase mâna.

Ea își retrase mâna.

Se ridicară în același timp, și el o lăsă să-i scoată și hainele ce îi mai rămăseseră pe el. Făcură un culcuș din rochia ei, blugii și tricoul lui. El aruncă bikinii ei galbeni

deasupra și se dădu înapoi să o privească cum stătea în fața lui, cu ploaia curgându-i în pârâiașe peste umeri și pe lângă pistruii de pe pieptul ei. Cum îi aluneca peste sâni și în jos pe abdomen.

Iar în timp ce el o privea, îl privea și ea la rândul ei, umplându-se de frumusețea lui. Avea pieptul musculos de la antrenamentele intense pe care le făcea, abdomenul plat acolo unde nu avea pătrățele. Ploaia întuneca și mai tare părul negru din zona pubiană, scoțându-i și mai tare în evidență membrul erect. Nu mai putea rezista nevoii de a-l atinge.

– Nu te grăbi!

Își ținu respirația, iar vocea îi sună mai ascuțit.

– Îți dau toate cele cinci secunde.

El îi dădu ei mai mult, deși nu chiar atât de mult pe cât ar fi voit, și pe urmă ea se trezi încă o dată căzând pe spate cu el deasupra ei pe patul de cârpe pe care el îl făcuse în iarba udă de Carolina.

Îi depărtă picioarele, iar ea știu că el avea să-i facă ceva delicios de obscen. Strânse din ochi când el îi ridică genunchii.

– Oh, Bonner... Te rog, nu mă dezamăgi!

– Ce bine, șopti el cu gura lipită de coapsa ei pe interior, că sunt genul de bărbat care muncește cel mai bine în condiții de stres.

– Ooooooh...

Nu se așteptase că el va rămâne acolo atâta, fără să se grăbească, să o desfacă complet, să o studieze, să o atingă ici, colo cu vârful degetului lui aspru, cu buzele, cu limba... Când simți prima oară cum sugea ușor, începu să suspine.

El înțelese, așa că nu se opri. În câteva secunde ea se cutremură din toate fibrele ființei ei.

Își reveni și își simți ochii umplându-i-se de lacrimi.

– Mulțumesc, Bonner, șopti ea.

– A fost plăcerea mea.

Se întinse după portofelul care îi căzuse din blugi, dar ea îi prinse brațul.

– Nu încă, bine?

Gabe gemu, dar se lăsă pe spate. Îi plăcu faptul că era dispus să o lase pe ea să conducă, iar acum fu rândul ei să zăbovească, să atingă, să studieze și să exploreze, satisfăcându-și anii întregi de curiozitate.

Fără veste se trezi dintr-odată pe spate în timp ce el își apucă portofelul și șuieră spre ea o șoaptă strangulată.

– Îmi pare rău, iubito. Știu că e important pentru tine, dar, crede-mă, o să-ți placă și mai tare dacă mă lași pe mine să preiau comanda acum.

– Bine, zâmbi ea în sus spre el.

Îi zâmbi și el, dar doar scurt. Rachel văzu exact momentul în care umbra amintirii îi apăru în ochi, la fel cum văzu și cum se chinui să i se opună.

El închise ochii, și ea știu că încerca să uite de faptul că femeia care era acum sub el nu era soția lui. Nu putea suporta să-l lase să se prefacă că ea era altcineva, așa că își trecu degetele peste buzele lui și-i spuse încet:

– Nu te las s-o ștergi de lângă mine acum, prietene, altfel va trebui să te arunc ca să te înlocuiesc cu un model mai tânăr.

Gabe deschise ochii brusc. Ea îi zâmbi și luă prezervativul din mână.

– Lasă-mă pe mine!

El i-l smulse înapoi.

– Ba nu, nu tu.

– Urâciosule!

– Panaramă!

Îi ștersese umbrele din ochi și în câteva secunde i se băgă între coapse.

Se simțea atât de bine acolo. Era tare, era puternic. Umezeala le penetrase patul ud și iarba leoarcă fâșâi sub spatele ei. Ar fi trebuit să se simtă inconfortabil, dar de fapt avea senzația că ar fi fost în stare să rămână acolo pentru o mie de ani, protejată și în siguranță sub

silueta lui puternică, cu ploaia caldă de vară căzându-le pe trupuri.

Nu-și imaginase niciodată că se putea simți atât de excitată și de plângăcioasă în același timp. Se împinse în el, dorindu-și mai mult. Împinse și el la rândul lui, dar trupul ei nu părea atât de dornic să-l primească așa cum îi era mintea.

– Iartă-mă, reuși să spună ea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– A trecut mult timp pentru tine, răspunse el, fără să pară prea supărat.

Încă o dată, el începu să împingă ușor. Chiar dacă respirația lui era inegală, și ea putea simți cât de tensionat era el, Gabe nu se grăbi.

Dar ea nu era nici pe departe atât de răbdătoare. Era vina lui. Era prea mare; era prea... Se arcui împotrivindu-se și se crispă, se crispă rău de durere, căci nu se putu abține, dar trebuia să... pur și simplu trebuia să...

– Ușor... Ușor...

– Nu!

Rachel se împinse în el, încercând din răsputeri să se înfigă. Dorindu-l... Având nevoie de el...

El puse mâna între ei. Ce naiba făcea acum? Idiot ce era! Prostănac! Nu putea să ia lucrurile mai încet? Nu putea să...

Rachel explodă într-un milion de bucățele la atingerea lui, și atunci el o penetră.

Deasupra lor se rupseră zăgazurile cerului, potopindu-le trupurile goale. Ea își înfășură picioarele în jurul șalelor lui și-și înfipse mâinile în umerii lui dorindu-l tot mai aproape, și mai aproape.

Ploaia îi biciuia spatele în timp ce el intra și ieșea din ea mai tare și mai tare. Rachel își îngropase capul în gâtul lui, căci se îneca pur și simplu din cauza apei și se îneca și din cauza amalgamului de senzații care o copleșiseră, atât de puternice că nu ar fi vrut ca furtuna să se termine nicicând.

Şi asta continuă parcă pentru totdeauna şi totuşi se termină prea devreme. Ea îşi mai pierdu cumpătul încă o dată chiar când termină şi el.

Îl susţinu şi se desfătă cu tremurul lui necontrolat şi dur. Era prea mare pentru ea, prea greu şi cu toate astea se simţi goală, se simţi ca şi cum i s-ar fi luat o parte din ea când în sfârşit el se mişcă.

Ploua atât de tare că aproape nu se mai vedea casa, şi amândoi părură să îşi dea seama simultan cât de jenantă fusese partida asta de sex pătimaş în ploaie pentru doi oameni care trebuiau să păstreze distanţa unul faţă de celălalt. Dacă ar fi intrat şi ar fi găsit un pat, măcar totul ar mai fi avut cât de cât un grăunte de demnitate, dar tăvăleala asta în curtea din spate, în ploaie, mărturisea o dorinţă atât de covârşitoare, că nici unul dintre ei nu era dispus să o recunoască, şi în nici un caz ca pe ceva pozitiv.

El se trase în sus, se ridică sprijinindu-se pe un genunchi şi se uită în jos la ea.

– Destul de bine pentru o începătoare.

Ea se rostogoli pe o parte lăsându-şi buclele să-i atârne în iarba călcată în picioare.

– Nu a fost atât de sălbatic pe cât mi-ar fi plăcut, dar cu siguranţă a fost bine.

El îşi arcui o sprânceană. Ea îi zâmbi cu toţi dinţii.

Îi zâmbi şi el, îşi scoase prezervativul şi apoi se aplecă să o ajute să se ridice. După aceea, îşi strânseră lucrurile şi se înapoiară în casă. Ea începu să tremure când simţi aerul condiţionat.

– Dacă mai funcţionează duşul acela mare de la dormitorul principal, aş vrea să fiu prima.

– Te rog.

Cumva, nu se miră când i se alătură şi-i arătă variaţiuni cu totul şi cu totul inedite pe tema cum poate face dragoste o femeie cu adevărat uşoară.

*

Gabe stătea tolănit pe o parte a patului, îmbrăcat numai cu o pereche de blugi. Se auzea bâzâitul uscătorului lui Jane cu care Rachel încerca să se ocupe de cârlionții aceia arămii și încâlciți ai ei.

Își îngropă capul în mâini. Tocmai pierduse încă o bucată din Cherry. Acum nu mai putea spune că făcuse dragoste doar cu o singură femeie. Legătura aceea fusese ruptă.

Și poate cel mai rău era că îi plăcuse atât de mult să fie cu Rachel. Era zgomotoasă și solicitantă, era amuzantă și pasională. Și îl făcuse să uite de soția sufletului lui.

– Gabe?

Rachel stătea în ușa care dădea din baie în dormitorul principal. Vechiul lui tricou îi flutura pe umerii ei înguști și blugii cumnatei lui erau prea mari pentru șoldurile ei. Folosise elasticul pe care îl găsise el ca să-și prindă părul în coadă, dar cârlionți umezi îi conturau fața micuță. Nu avea nici un fel de machiaj, nimic care să ascundă pistruii numeroși de pe nas, nimic care să abată atenția de la impactul ochilor acelora verzi care văzuseră prea mult.

– Gabe?

El nu voia să vorbească cu ea chiar acum. Era prea proaspăt totul ca să se implice într-o obișnuită discuție contradictorie dintre ei, iar lui nici nu-i trecea prin cap că faptul că făcuseră dragoste ar fi îndulcit cumva tonul sau limba ascuțită a lui Rachel. De ce nu putea să plece oare și să îi dea pace?

Dar ea nu plecă. În schimb, îi atinse umărul și îl privi cu atâta înțelegere că îl făcu să simtă un nod în gât.

– E în regulă, Gabe. Știu că îți este dor de ea, dar nu ai făcut nimic greșit.

Își simțea pieptul arzând. Compasiunea ei îl lăsa complet neajutorat. Cu doar câteva secunde în urmă el se temuse de moarte de limba ei otrăvitoare, dar acum ar fi dat orice să fie lovit de o remarcă usturătoare de-a ei.

– Cherry şi-a ieşit vreodată din fire cu tine?

Numele ei. Altcineva în afară de el îi rostise numele. Ceea ce nu mai făcea nimeni. Ştia că familia şi prietenii lui încercau să îl cruţe, dar începuse să aibă senzaţia că femeia dispăruse din amintirea tuturor în afară de a lui. Acum nevoia de a vorbi despre ea devenise aproape irezistibilă.

– Ea... Cherry nu prea se certa. Ea doar devenea excesiv de tăcută. Numai aşa îmi dădeam seama că se supărase pe mine.

Rachel încuviinţă din cap.

Se uită la ea lung şi simţi că vedea în ea ceva foarte rar, o anumită generozitate a spiritului care făcea parte din ea la fel de mult ca şi limba ei ascuţită şi, pentru un scurt moment, avu sentimentul că ea îl înţelegea aşa cum nu îl mai înţelegea nimeni pe lumea asta. Ceea ce era imposibil. Rachel nu îl cunoştea deloc, nici pe departe aşa cum îl cunoşteau părinţii lui sau fraţii, sau băieţii ce-i erau prieteni din copilărie.

Ea îi strânse uşor umărul, apoi se aplecă şi îl sărută pe obraz. Gura ei mică şi amuzantă ca un boboc de trandafir era roz aprins, ca şi când ar fi mâncat o căpşună.

– Acum aş vrea să plec.

El dădu din cap încet, se ridică şi îşi puse tricoul. Făcu toate gesturile necesare pentru a se îmbrăca fără să-i îngăduie măcar o clipă să vadă că o dorea din nou.

În seara aceea, după ce Rachel termină de spălat vasele, îl luă pe Edward să-l ducă în oraş ca să-i ia o îngheţată. Trecuseră luni întregi de când avusese posibilitatea să-i ofere ceva în oraş. Cât fusese căsătorită cu Dwayne nu prea fusese atentă la bani, dar acum avea grijă de fiecare penny şi cei pe care îi pusese deoparte pentru seara asta erau preţioşi.

Edward ţopăia în sus şi-n jos, atât cât îi îngăduia centura de siguranţă a Escortului în timp ce ţinea un fel de monolog despre meritele relative ale ciocolatei

în comparație cu vanilia când venea vorba de înghețată. Rachel o invitase și pe Kristy, dar ea refuzase. Poate că simțise că Rachel avea nevoie să petreacă timp singură cu fiul ei. Și singură cu gândurile ei, de asemenea.

În timp ce Edward sporovăia mai departe de unul singur, în mintea ei se derulau frânturi de imagini fierbinți din după-amiaza aceea: ploaia, corpul lui Gabe, propriul ei abandon. Își închipuise pe vremuri că asta însemna cu adevărat a face dragoste, dar renunțase de mult să spere că i se va întâmpla și ei vreodată. Era suficient să se gândească la asta și simțea o fierbințeală și un neastâmpăr de nedescris. Îl dorea fizic cu o intensitate care o speria, dar era atrasă și de alte lucruri în ceea ce-l privea. Era atrasă de aerul lui sumbru, de sinceritatea lui brutală și de bunătatea pe care o emana parcă în ciuda voinței sale. Nu părea să își dădea seama că era singura persoană din oraș care nu o judeca după trecutul ei.

Mintea începu să-i lucreze, să-și închipuie cum ar fi fost dacă Gabe nu ar fi fost un bărbat atât de complicat, dar ea alungă aceste gânduri. Era prea înțeleaptă să se îndrăgostească de el, fie și numai în imaginația ei. Avea prea multe umbre. Și dacă umbrele acelea aveau să se ridice suficient la un moment dat încât să-i permită să se îndrăgostească la rândul lui, urma să fie de o femeie mai blândă decât Rachel, una care să nu aibă o faimă atât de rea, cineva de familie bună, cu educație și cultivată și care nu sărea să se certe cu el ori de câte ori avea ocazia.

Pe vremuri nici nu i-ar fi trecut prin cap să se culce cu un bărbat cu care nu intenționa să se mărite, dar fata aceea cu ochii visători pierise. Avea nevoie de dezmățul acela asumat. Și câtă vreme ținea minte că Gabe era doar pentru sex și nimic altceva, ce era rău în asta? Avea să fie plăcerea ei vinovată, o mică concesie pe care

și-o făcea sie înseși ca să poată avea o existență cât de cât suportabilă.

Vitrina cu înghețată era într-un capăt al cafenelei în formă de cambuză, Petticoat Junction Cafe, și din câte se părea, afacerea mergea excelent, iar ea îl luă de mână pe Edward, și traversară strada. O femeie în jur de treizeci de ani cu un bebeluș în brațe încremeni pur și simplu când îi văzu apropiindu-se și apoi îi șopti ceva femeii uscățive cu parul negru de lângă ea. Femeia se întoarse, iar Rachel văzu că era Carol Dennis.

Buzele acesteia se mișcară, dar Rachel era încă prea departe ca să audă ce spunea. Cei din jurul ei auziră, însă. Așa că se mai întoarse un cap și apoi un altul. Rachel auzi un zumzet pe tonalitate joasă, ca un roi de albine înfuriate în interiorul unui zid. Dură poate în jur de cinci secunde, apoi se opri.

Ea încetini pașii, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Pentru o clipă nu se întâmplă nimic, apoi Carol Dennis se întoarse cu spatele. Fără nici un cuvânt, tânăra de lângă ea făcu același lucru. Urmă o pereche de vârstă mijlocie, apoi una de oameni în vârstă. Unul câte unul, oamenii din Salvation o tratau în mod evident cu spatele. Era o modalitate străveche de a pedepsi pe cineva indezirabil. Îi veni să o ia la goană, dar nu putea face asta. Vântul puternic îi lipi fusta bleumarin de bumbac de picioare, și mâna i se strânse în jurul mâinii lui Edward, trăgându-l pe acesta mai aproape de vitrină.

– Ce vrei până la urmă? reuși în sfârșit să întrebe. Ciocolată sau vanilie?

El nu spuse nimic. Îl simți c-ar fi vrut să dea înapoi, dar ea îl împinse înainte spre fereastră, refuzând să arate vreun fel de slăbiciune în fața acestor oameni.

– Pun pariu că preferi ciocolata.

Tânărul care se afla la tejghea avea părul vâlvoi și un ten plin de coșuri. Se holba la ea confuz.

– Două cornete mici, spuse ea. Unul cu vanilie, unul cu ciocolată.

În spatele lui apăru un bărbat mai în vârstă. Şi-l aminteа drept Don Brady, proprietarul cafenelei şi un adept al Templului. Îl împinse pe tânărul vânzător din drum şi se uită la ea dezgustat.

– Chioşcul s-a închis.

– Nu puteți face asta, domnule Brady.

– Pentru cei ca tine, pot.

Oblonul de lemn se trânti.

Ea simți că-i vine rău, nu atât pentru ea însăşi, cât pentru Edward. Cum puteau face aşa ceva în fața unui copil?

– Toată lumea ne urăşte, şopti el lângă ea.

– Cui îi pasă de ei? răspunse ea tare. Locul acesta oricum are o îngheţată foarte proastă. Ştiu de unde putem lua ceva cu adevărat de calitate.

Îl trase pe Edward departe de ei toți şi se înapoie la Escort, forțându-se să se mişte încet, ca să nu pară că o lua la fugă. Îi deschise portiera lui Edward, apoi se aplecă să-l ajute să-şi pună centura de siguranță, dar tremura atât de tare, încât abia dacă nimeri locaşul potrivit.

Ceva îi mângâie umărul. Se ridică şi dădu cu ochii de o femeie solidă, de vârstă mijlocie, într-o salopetă verde intens şi o jachetă subțire albă care stătea în spatele ei. Avea un fel de broşă de lemn înfățişând un papagal verde la guler şi nişte cercei asortați i se legănau sub părul coafat creț foarte strâns şi înspicat. Avea fața rotundă, trăsăturile drepte şi purta ochelari mari cu rame viu colorate care se alungeau în părți.

– Te rog, doamnă Snopes. Trebuie să vorbesc cu dumneata.

Rachel se aşteptă să citească ostilitate pe fața femeii, dar nu văzu nimic altceva decât îngrijorare.

– Nu mai sunt doamna Snopes.

Femeia aproape că nu păru s-o audă.

– Am nevoie de dumneata ca să o vindeci pe nepoata mea.

Rachel fu atât de uimită încât nu putu reacţiona în nici un fel.

– Te rog, doamnă Snopes. Numele ei este Emily. Are doar patru ani şi suferă de leucemie. Timp de şase luni boala a fost în remisie, dar acum...

În spatele ochelarilor, ochii femeii se umplură cu lacrimi.

– Nu ştiu ce-o să facem dacă o pierdem.

Asta era de o sută de ori mai rău decât coşmarul de la vitrina cu îngheţată.

– Îmi... îmi pare rău de nepoata dumitale, dar nu pot face nimic.

– Pur şi simplu pune-ţi mâinile pe ea.

– Nu sunt vraci.

– Poţi s-o faci. Ştiu că poţi. Te-am văzut pe vremuri la televizor şi nu îmi pasă de ce se spune, eu ştiu că eşti o femeie aleasă de Dumnezeu. Eşti ultima noastră speranţă, doamnă Snopes. Emily are nevoie de un miracol.

Rachel transpira. Rochia bleumarin i se lipise de piept şi avea senzaţia că gulerul o sufocă.

– Eu... nu sunt eu persoana care să îţi poată aduce un miracol.

Dacă femeia ar fi fost ostilă, ar fi fost mult mai simplu să-i îndure expresia faţă de suferinţa profundă care îi schimonosi faţa de fapt.

– Ba eşti! Ştiu că eşti!

– Te rog... Îmi pare rău.

Se trase la o parte şi se repezi să ocolească maşina.

– Măcar roagă-te pentru ea, spuse femeia cu o privire pierdută şi deznădăjduită. Roagă-te pentru fetiţa noastră!

Rachel încuviinţă smucind din cap. Cum i-ar fi putut spune femeii că acum nu se mai ruga deloc, că nu mai avea pic de credinţă în ea?

Conduse în viteză înapoi spre Heartache Mountain, cu un nod mare în stomac. Amintiri vechi îi reveniră în minte cu situaţiile în care Dwayne efectua vindecări prin puterea credinţei. Îşi aminti o femeie care avea

un picior mai lung decât celălalt și-l văzu pe Dwayne în fața ochilor, îngenunchind înaintea ei, apucându-i piciorul mai lung de pantof.

În numele lui Iisus Hristos, vindecă-te! Ți-am spus să te vindeci!

Și toată lumea care se uita la televizor văzuse cum piciorul se scurtase.

Ceea ce nu văzuseră fusese micul gest al lui Dwayne când se așezase în fața ei. Când îi ridicase piciorul mai lung, îi trăsese pe furiș partea din spate a pantofului în jos pe călcâi și când strigase spre ceruri, pur și simplu îl împinsese la loc. Dinspre public se vedea ca și cum piciorul se scurtase.

Rachel își amintea exact momentul în care iubirea față de soțul ei se transformase în dispreț. Fusese în noaptea când descoperise că el avea un mic emițător radio în ureche în timpul slujbelor de vindecare. Unul dintre asistenții lui stătea în culise și îi șoptea amănuntele diferitelor boli pe care cei din public le notaseră pe formularele pe care le completaseră înainte de începerea emisiunii. Când Dwayne striga numele oamenilor pe care nu îi văzuse în viața lui și apoi dădea date concrete și exacte ale bolilor de care sufereau aceștia, normal că faima lui de vindecător creștea de la o emisiune la alta, răspândindu-se ca vântul și ca gândul.

Se răspândise până la o femeie cu cercei de lemn în formă de papagal care cumva ajunsese să creadă că văduva lui Dwayne Snopes o putea vindeca pe nepoata ei care era pe moarte.

Degetele îi strângeau nebunește volanul. Puțin mai devreme visase cu ochii deschiși la cum va face iarăși dragoste cu Gabe, dar realitatea o izbise drept în față. Trebuia să plece din oraș sau avea să o ia razna. Cufărul se dovedise o fundătură. Trebuia să găsească Biblia lui Dwayne și se ruga ca aceasta să îi spună ce voia să știe.

Doar că ea nu se mai ruga.

Oftatul ușor al lui Edward se auzi în spatele ei aducând-o înapoi în prezent. Trăsese deja mașina în fața cabanei când își dădu seama că uitase complet de înghețată. Îl privi dezolată.

– O, iubitule, am uitat. Îmi pare rău.

El se uita drept în față, fără să protesteze, fără să spună nimic, doar resemnându-se cu faptul că viața îl pusese din nou în postura de necâștigător.

– Ne întoarcem.

– Nu e nevoie. E în regulă.

Dar nu era în regulă. Întoarse mașina și o apucă spre băcănia Ingles, unde îi cumpără o înghețată Dove Bar. El aruncă învelitoarea într-un coș de gunoi aflat lângă ușa de la intrare, linse ciocolata, apoi amândoi porniră să traverseze parcarea spre Escort.

Atunci văzu că toate cauciucurile îi fuseseră tăiate.

capitolul 12

Rachel se trezi înainte de ora șase a doua zi, chiar dacă nu dormise bine. Desculță și îmbrăcată în hainele ei obișnuite de dormit, o pereche de chiloți și o cămașă bărbătească pe care o găsise în dulap, intră în bucătărie.

Puse pe foc un ibric de cafea și urmări cum lumina gălbuie a primelor raze din zori de zi se revărsă prin ferestrele din spate formând o cruce pe vechea masă țărănească de lemn. Afară, roua sclipea în iarbă și crinii își întorseseră în sus potirele ca niște trompete portocalii. Liliacul sălbatic roz de la marginea pădurii părea greu de văzut în lumina dimineții, ca și cum ar fi fost o femeie ușor trecută învăluită într-un șal de pene.

După urâțenia nopții trecute, ochii i se încețoșară la vederea frumuseții simple ce o înconjura. „Îți mulțumesc, Annie Glide, pentru cabana ta magică."

Ce bine ar fi fost dacă locul acesta minunat ar fi putut să-i rezolve problemele. Nu avea bani să înlocuiască cauciucurile Fordului Escort și nu știa cum se va descurca.

Să ajungă la muncă avea să fie dificil. Era mult de mers pe jos, dar putea să o facă. Însă Edward? Seara trecută venise Kristy după ei și avea să îl ducă și să îl aducă de la grădiniță în fiecare zi, dar ea urma să se mute curând și atunci oare ce se va întâmpla?

Rachel trebuia să găsească Biblia.

Dimineața era prea frumoasă ca să o strice cu alte griji, mai ales când știa că va avea suficient timp să o facă mai târziu, în timp ce lucra. Se făcuse cafeaua, așa că o turnă într-o cană mare, verde, pe care se mai vedeau încă niște urme din imaginea Iepurașului Peter și ieși cu ea în fața casei.

Era momentul ei preferat al fiecărei zile, înainte să se trezească Edward, câtă vreme totul era nou și proaspăt. Să-și bea cafeaua în balansoarul de lemn care scârțâia pe veranda din față în timp ce tot restul lumii dormea era mai important pentru ea decât orice lux de care ar fi avut parte în viața ei anterioară alături de Dwayne. Atunci își putea făuri în tihnă noile visuri, chiar așa, de mică anvergură precum erau. O curte mică în care se puteau juca Edward și prietenii lui, poate o grădiniță și un câine. Voia să-i ofere fiului ei un animăluț de care să aibă grijă.

Trase zăvorul ușii de la intrare cu mâna liberă, întoarse clanța și împinse ușa de plasă să se deschidă. Ieși pe verandă și trase în piept aerul curat de munte, simțindu-se cuprinsă de un sentiment de beatitudine aproape imposibil de descris. Indiferent ce avea să se întâmple, măcar avusese parte de acest moment.

Se întoarse spre balansoar, și euforia i se evaporă. Cana îi căzu din mână pe podeaua de lemn împrăștiind în jur și pe picioarele ei goale cafeaua fierbinte, dar aproape ca nici nu observă. Nu văzu în fața ochilor decât cuvântul pe care îl scrisese cineva cu vopsea, cu litere de-o șchioapă, chiar între ferestre.

Păcătoasă.

Kristy apăru în fugă pe veranda din față, cu cămașa ei lungă de noapte vălătucindu-se în jurul picioarelor.

– Ce s-a întâmplat? Am auzit... O, nu...

– Nemernicii, șuieră Rachel printre dinți.

Kristy duse involuntar mâna la gât.

– Ce urât! Cum poate cineva din orașul acesta să facă ceva atât de oribil?

– Pentru că mă urăsc și nu mă vor aici.

– Îl sun pe Gabe.

– Nu!

Dar Kristy fugise deja înăuntru.

Dimineața cea frumoasă se transformase în ceva complet derizoriu. Rachel curăță cu îndârjire cafeaua vărsată cu o cârpă veche de bucătărie, ca și cum lichidul vărsat ar fi fost cel mai rău lucru care se petrecuse pe veranda din față. Tocmai intra în casă ca să se îmbrace când apăru camioneta lui Gabe frânând brusc și împrăștiind pietricele în jur pe alee. Parcă aiurea și sări din cabină exact când apăru și Kristy pe ușa din față într-un halat în picățele.

Gabe arăta de parcă și el își aruncase în grabă pe el ce-i picase în mână. Era ciufulit și-și băgase picioarele goale într-o pereche de adidași albi vechi. Nu mai departe decât ieri făcuseră dragoste, dar acum le măsura pe amândouă cu privirea lui ucigătoare.

– Gabe, ce mă bucur că ai venit! strigă Kristy. Uită-te la asta!

Dar el văzuse deja literele oribile scrise cu graffiti și rămăsese uitându-se crunt la ele ca și când puterea viziunii sale ar fi putut anihila imaginea.

– Noi doi o să-i facem o vizită lui Odell Hatcher, Rachel.

Privirea îi zăbovi o clipă la picioarele ei lungi și goale ce-i ieșeau de sub cămașă și-i luă o clipă să-și revină.

– Vreau să patruleze poliția pe aici.

– Orașul acesta a înnebunit, spuse Kristy încet.

Rachel rămase acolo, tăcută, în timp ce Kristy îi povesti despre tăiatul cauciucurilor și ce se întâmplase la Petticoat Junction Cafe.

– E ca și cum Dwayne Snopes i-a dezamăgit îngrozitor pe oamenii ăștia, și singura cale de a se răzbuna pe el este să-i facă rău lui Rachel.

– Poliția nu va avea nimic de spus, interveni Rachel. Și ei mă vor plecată de aici, la fel ca tot restul lumii.

– Mai vedem în privința asta, răspunse el sumbru.

– Eu nu te vreau plecată de aici, spuse Kristy.

– Ba ar trebui. Am fost atât de egoistă. Nu înțelesesem că... Treaba asta se va răsfrânge și asupra voastră și vă va afecta.

Ochii lui Kristy scânteiară.

– Ca și cum mi-ar păsa mie!

– Tu preocupă-te doar de tine, spuse Gabe.

Înainte să îi poată contrazice, ușa de plasă scârțâi și se deschise lăsându-l să iasă pe Edward. Băiatul avea Calul lângă el, îl târa de o ureche, și se freca la ochi cu celălalt pumnișor. Avea niște pijamale albastru pal, prea scurte pentru el și imaginea cauciucată a dalmațienilor tipărită pe piept era atât de crăpată și ponosită, că Rachel se simți rușinată că nu era în stare să-i cumpere lucruri mai ca lumea.

– Am auzit o voce rea.

Ea se grăbi să se apropie de el.

– Nu s-a întâmplat nimic, iubitule. Era doar domnul Bonner. Vorbeam.

Edward dădu cu ochii de Gabe. Gura i se strânse îndărătnică.

– Vorbește prea tare.

Rachel îl întoarse repede cu fața spre ușă ca să o ia înapoi.

– Hai să ne îmbrăcăm!

El o lăsă să îl ia de mână fără să protesteze, dar când deschise ușa, copilul murmură un cuvânt pe care Rachel speră din tot sufletul ca Gabe să nu-l fi auzit.

– Nătărăule!

Până se îmbrăcară ea și cu Edward, Gabe dispăruse, dar când intră în bucătărie ca să-l ajute pe Edward cu micul dejun, dădu cu ochii de el pe veranda din față și observă că avea o cutie de vopsea și o pensulă în mâini. Turnă lapte peste cerealele lui Edward, apoi ieși afară la el.

– Nu e nevoie să faci asta.

– Ba da, este.

Acoperise graffitiul, dar literele tot se vedeau.

– Va fi nevoie de încă un strat. Vin să termin după serviciu.

– Mă ocup eu.

– Ba nu, nu te ocupi.

Ea știa că trebuia să insiste, dar nu avea suficient tupeu și avea senzația că și Gabe știa asta.

– Mulțumesc.

Nu mult după aceea, Gabe băgă capul pe ușă și îi spuse să se urce în camionetă.

– Ne ducem la Odell Hatcher.

Douăzeci de minute mai târziu, se aflau în fața șefului poliției din Salvation. Slab mort, cu părul ca niște țepi cărunți și nasul coroiat, Hatcher o privea pe Rachel pe deasupra perechii de ochelari negri de plastic în timp ce nota informațiile pe care i le dădea Gabe.

– O să cercetăm, spuse el când termină.

Dar ea nu avu cum să nu-i observe o scânteie de satisfacție în ochi și își închipui că nu avea să se dea prea tare peste cap să descopere vinovații. Soția lui Hatcher făcuse parte din Templu, ceea ce fără îndoială îl făcuse să se jeneze teribil după ce înșelătoria fusese expusă.

Hotărî că era timpul să treacă la atac.

– Domnule agent Hatcher, departamentul dumneavoastră mi-a confiscat mașina în ziua în care a fugit Dwayne. Înăuntru era o Biblie, și aș vrea să știu ce s-a ales de ea. E moștenire de familie, fără nici un fel de valoare pentru cineva din exterior și aș dori s-o recuperez.

– Mașina și tot ce se afla înăuntru a fost vândut ca să acopere datoriile lui Dwayne.

– Îmi dau seama de asta, dar totuși trebuie să știu unde este Biblia acum.

Se vedea cu ochiul liber că Hatcher nu era dispus să se implice câtuși de puțin în problemele ei; cu toate astea era una să ignore văduva evanghelistului de la televizor și cu totul altceva să faci asta de față cu un membru al celei mai de vază familii din Salvation.

– O să verific, spuse el dând din cap în silă.

– Mulțumesc.

Odell se făcu nevăzut. Gabe se ridică și se apropie de unica fereastră a camerei care dădea pe o stradă laterală cu o curățătorie și un magazin de piese auto.

Vorbi de lângă fereastră, cu un glas scăzut și îngrijorat.

– Mă îngrijorezi, Rachel.

– De ce?

– Ești nesăbuită. Te bagi în tot felul de lucruri fără să te gândești la consecințe.

Ea se întrebă dacă se referea la ziua de ieri. Până acum, nici unul dintre ei nu făcuse aluzie la ce se petrecuse.

– Ești prea impetuoasă, și asta e periculos. Până acum nu a încercat nimeni să-ți facă rău cu adevărat, dar cine știe cât o să mai țină asta?

– Oricum nu mai rămân aici prea multă vreme. Imediat ce fac rost de bani o să plec din Salvation unde văd cu ochii...

– *Dacă* faci rost de bani.

– Voi face. Și pe urmă o să plec cât pot de departe de locul acesta. Poate la Seattle. O să cumpăr o mașină care să meargă cât de cât și o grămadă de cărți și jucării pentru Edward și o casă micuță pe care s-o transform în căminul meu. Pe urmă o să...

Se opri brusc fiindcă șeful poliției se întoarse și îi puse dinainte un document ce părea oficial.

– Poftim o listă cu tot ce am găsit în mașină.

Ea se uită la coloana îngrijit scrisă cu lucrurile găsite: racletă de parbriz, certificat de înmatriculare, un cufăr mic, un ruj. Și așa mai departe, cu tot ce se aflase în mașină. Ajunse la sfârșit.

– Cineva a făcut o greșeală. Nu apare nimic despre Biblie.

– Atunci nu era în mașină, spuse Hatcher.

– Ba era. Eu însămi am pus-o acolo.

– S-a întâmplat acum trei ani. E posibil ca după atâta timp memoria să-ți joace feste.

– Memoria mea nu are nimic. Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu Biblia aceea!

– Habar n-am. Nu era în mașină, altfel ar fi fost menționată printre celelalte lucruri din raportul acesta.

Hatcher o privi cu ochii lui mici și reci.

– Nu uita că în ziua aceea ai fost supusă la mult stres!

– Asta nu are nimic de-a face cu stresul! Îi venea să țipe la el. Trase adânc aer în piept însă, ca să se calmeze. Cufărul care era în mașină... Arătă spre raport. A ajuns până la urmă înapoi în casă. Cum de s-a întâmplat asta?

– Probabil că s-a considerat că făcea parte dintre obiectele de mobilier și decorațiuni ale casei. Mașina a fost vândută separat la licitație.

– Eu am pus cufărul și Biblia în mașină în același timp. Cineva din departamentul dumneavoastră a încurcat grav borcanele.

Lui nu îi plăcu remarca.

– Vom mări numărul patrulelor din jurul cabanei Glide, doamnă Snopes, dar asta nu va schimba în nici un fel simțămintele oamenilor față de întoarcerea dumneavoastră. Dacă vreți un sfat, părerea mea ar fi să vă găsiți un alt loc în care să vă duceți să locuiți.

– Are dreptul să rămână să locuiască aici la fel ca oricine altcineva, spuse Gabe încet.

Hatcher își scoase ochelarii și îi trânti pe masă.

– Eu vorbesc numai despre situația concretă. Tu nu erai în zonă când doamna Snopes și soțul ei aproape că au făcut bucăți orașul acesta. Nu le păsa de la cine luau bani, atâta vreme cât își puteau face propriul cuib și mai confortabil, și mai luxos. Știu că ai trecut prin multe în ultima vreme, Gabe, și nu pot decât să-mi imaginez că nu gândești prea limpede în momentul acesta. Altfel ai fi mai atent când îți alegi prietenii.

Felul lipsit de orice respect în care o privea pe Rachel îi spuse că omul credea că Gabe îi oferea sprijinul lui în schimbul sexului. De vreme ce era exact ceea ce propusese și ea la un moment dat, se gândi că nu era cazul să se simtă ofensată.

– Poate că ar trebui să te gândești la familia ta, Gabe, continuă agentul de poliție. Mă îndoiesc că părinții tăi o să fie fericiți să afle că te-ai înhăitat cu văduva Snopes.

Buzele lui Gabe aproape că nu se mișcară când spuse:

– Numele ei este Stone, și dacă spune ea că Biblia era în mașină, atunci exact acolo era.

Dar Odell Hatcher nu era dispus să dea înapoi nici măcar un pas. Era genul de om care credea în birocrație și proceduri, iar dacă hârtiile lui spuneau că ceva nu există, atunci chiar nu exista. Mai târziu în aceeași zi, în timp ce Rachel termina de vopsit ce mai rămăsese din echipamentul de la locul de joacă se gândi cu plăcere la sprijinul pe care i-l oferise Gabe, chiar dacă el considera că alerga după cai verzi pe pereți. Se uită mai încolo unde el și un electrician montau reflectoarele. Bărbatul păru că-i sesizează ochii fixați asupra lui, căci privi în sus.

Trupul ei se încordă când își dădu seama. În același timp se întrebă care aveau să fie regulile acum că relația dintre ei luase o cu totul altă turnură. Pentru prima dată își puse întrebarea cât de greu va fi să facă până și cel mai mic aranjament ca să fie împreună.

Când se înseră, el spuse tare că o va conduce acasă. Ea nu avea mașină și nici nu fusese prea încântată la gândul că o aștepta un drum lung de urcuș pe Heartache Mountain, așa că acceptă recunoscătoare. Lucrase din greu toată ziua. Nu că ar fi deranjat-o. Începea să creadă că ei îi păsa mai mult de drive-in decât lui Gabe însuși. Cu siguranță era mai entuziasmată de deschidere.

Când el porni camioneta, tensiunea care se simțise parcă toată ziua mocnind între ei se intensifică. Ea coborî geamul și apoi își dădu seama că aerul condiționat mergea deja.

– Te-a cuprins fierbințeala?

Îi aruncă o privire vag incitantă, dar ea era destul de agitată așa că se prefăcu că nu vede.

– A fost cald azi.

– Chiar foarte cald.

Apăsarea lui ușoară pe coapsa ei o încuraja să se apropie mai tare de el, dar ea se trase la o parte și ridică geamul. El își luă mâna.

Ea n-ar fi vrut ca bărbatul să rămână cu impresia că făcea pe nebuna, mai ales când îl dorea de fapt cu atâta ardoare, așa că știu că trebuie să îi spună:

– Gabe, în dimineața asta mi-a venit ciclul.

El întoarse capul spre ea și o privi fără nici o expresie pe chip.

– Ciclul, repetă ea.

Când el nu păru nici de data asta mai edificat, ea își aminti de profesia lui.

– Sunt în călduri.

El izbucni într-un hohot de râs zgomotos.

– Știu ce înseamnă asta, Rachel. Pur și simplu nu înțelegeam de unde ți-a trecut prin minte că m-ar interesa în vreun fel.

În pofida voinței ei, Rachel se făcu roșie ca racul.

– Nu cred că m-aș simți în largul meu să...

– Iubito, dacă te-ai hotărât cu adevărat să devii o dezmățată, atunci trebuie să te dezbari de toate inhibițiile.

– Nu am nici o inhibiție. E pur și simplu o chestie de igienă.

– Ei pe dracu'! E vorba de o inhibiție majoră.

Chicoti răutăcios la adresa ei și pe urmă își îndreptă atenția spre drum.

– Poți să râzi de mine cât vrei, spuse ea morocănoasă. Cel puțin problema asta o să dispară curând. Cealaltă nu este însă la fel de ușor de rezolvat.

– Care altă problemă?

Ea urmări cu degetul o dungă albastră pe poalele rochiei în carouri portocalii și albe pe care o folosea la vopsit.

– Pur și simplu nu-mi dau seama cum o să ne descurcăm cu... știi tu. Legătura noastră?

– Legătură? Părea ofensat. Asta este între noi?

Întoarseră la un viraj, și ea trebui să-și ferească ochii din cauza soarelui care apunea.

– Relație nu e. Făcu o pauză. *Relație* e o chestie prea serioasă. E o legătură, și chestia este că eu nu văd cum putem să ne descurcăm cu ea.

– Nu o să ne fie deloc greu.

– Dacă tu crezi asta, înseamnă că nu te-ai gândit prea bine la tot. Adică nu putem pur și simplu să plecăm în miezul zilei și... și...

– Legătură?

Ea dădu din cap.

– Nu văd de ce nu.

El își luă ochelarii de soare din torpedo și și-i puse la ochi. Ea se întrebă dacă erau pentru a se feri de soarele strălucitor aflat la apus sau de privirea ei.

– În mod intenționat te prefaci că nu înțelegi.

– Ba nu. Pur și simplu nu văd care e problema. Sau te referi în continuare la chestia cu ciclul?

– Nu!

Lăsă în jos apărătoarea de parbriz.

– Vorbesc în general. Tu crezi că pur și simplu o s-o *facem* așa, ziua-n amiaza mare?

– Dacă o s-avem chef.

– Și unde o să mergem?

– Oriunde avem chef. După ce s-a întâmplat ieri, nu cred că vreunul dintre noi este prea pretențios.

El se uită spre ea, și ea își văzu reflexia miniaturală în lentilele ochelarilor de soare. Părea mică, neînsemnată, ca și cum ar fi putut fi suflată de următoarea pală de vânt mai ca lumea. Se uită în altă parte.

– Dacă nu te atrage prea tare tejgheaua din magazinul cu snackuri, atunci putem merge acasă.

– Nu înțelegi nimic.

– Atunci poate ai face bine să-mi explici.

Vorbea ca un bărbat care încerca cu greu să nu-și piardă bruma de răbdare pe care o mai avea, așa că abia avu curajul să scoată vorbele următoare:

– Pe mine mă plătești la oră.

– Ce legătură are asta cu orice?

– Ce se întâmplă în timpul orei – orelor – în care ne... „consumăm legătura"?

El o privi încurcat.

– Asta e o întrebare-capcană, nu?

– Nu.

– Nu știu. Nu se întâmplă nimic.

– Ceva se întâmplă cu salariul meu.

– Asta nu are nimic de-a face cu salariul tău.

Era gata să îi spună pe șleau.

– Ai de gând să mă plătești cu ora indiferent dacă ne consumăm legătura sau nu?

El era clar încurcat, așa că răspunse nesigur:

– Da?

Ea simți un gol în stomac. Se întoarse să se uite pe geamul din dreapta și șopti:

– Ticălosule!

– Nu! Adică, nu! Sigur că nu te plătesc.

– Abia îmi ajung banii atâția câți sunt. Și am nevoie de fiecare bănuț pe care îl pot obține! Ieri după-masă m-a costat cât alimentele pe jumătate de săptămână.

Urmă o lungă tăcere.

– Nu am sorți de izbândă, așa e? Nu vezi? Nu se poate întâmpla nimic în timp ce muncim, chiar dacă am vrea, pentru că tu ești cel care-mi dă salariul. Și după muncă am un copil de cinci ani de care trebuie să am grijă. Relația sexuală dintre noi este condamnată înainte chiar de a începe.

– Dar asta e ridicol, Rachel. Și să știi că nu-ți opresc bani pentru ieri.

– Ba da, îmi oprești!

– Uite ce este. Faci din țânțar armăsar. Dacă vrem să facem dragoste și e momentul potrivit, atunci o să facem pur și simplu dragoste. Nu are nimic de-a face cu salariul sau chestii de genul acesta.

El se putea preface că nu pricepe, dar știa exact despre ce vorbea ea. Măcar avea bunul-simț să nu sublinieze faptul că odinioară ea se oferise să facă sex cu el chiar în schimbul salariului în legătură cu care se certau acum.

Își îndreptă din nou atenția spre drum și merseră mai bine de un kilometru până ce el vorbi din nou.

– Tu chiar vorbești serios, nu-i așa? Pentru tine asta este o problemă.

– Da.

– Bine. Atunci o să ne gândim amândoi la asta și o să găsim o soluție în timp ce ție îți trece ciclul.

– Te simți bine? După ziua de ieri?

Părea atât de îngrijorat, că ea zâmbi.

– Mă simt excelent, Bonner. Chiar excelent.

– Bun.

O strânse ușor de genunchi.

– Și tu?

El scoase un fel de râs sec care sună aparte, neobișnuit pentru el.

– Nici c-aș putea fi mai bine.

– Mă bucur.

Ea aruncă un ochi pe fereastră.

– Tocmai ai trecut de Heartache Mountain.

– Știu.

– Credeam că mă duci acasă.

– O să ajungem și acolo.

Își scoase ochelarii de soare.

Merseră până în Salvation, și, chiar la intrare în zona de centru, el intră în curtea atelierului auto Dealy's Garage. Parcă în fața camioneta Și atunci ea dădu cu ochii de Escortul ei într-o parte.

– O, Gabe...

Deschise portiera vijelios, se repezi la mașină și izbucni imediat în lacrimi.

– Nimic nu se compară cu un set de cauciucuri noi când e să înmoi inima unei doamne, spuse el sec când apăru în spatele ei.

Își trecu mâna în jurul taliei ei și o mângâie.

– E mi... minunat. Dar eu nu am... nu am destui bani ca să-ți plă... plătesc.

– Ți-am cerut eu să mi le plătești? Părea vag indignat. O să acopere asigurarea lui Cal.

– Nu în totalitate. Chiar și oamenii bogați au franșize. Dwayne avea franșiză la toate cele patru mașini ale noastre.

Gabe nu o băgă în seamă, o luă doar de antebraț și o împinse spre camionetă.

– O să ne întoarcem după ea. Avem altceva de făcut mai înainte.

În timp ce el ieșea din curtea atelierului, ea simți cum în sufletul ei se dezlănțuise o avalanșă de emoții. Bărbatul era și bădăran, și foarte cumsecade în același timp, habar nu avea despre niște lucruri și era extrem de înțelept în legătură cu altele, și pur și simplu îl dorea atât de tare încât simțea că o dor dinții.

El conduse până în centrul oraşului şi trase într-o parcare aflată exact în faţa cafenelei Petticoat Junction Cafe.

– Vino! Mergem să ne luăm îngheţată.

Rachel îl prinse de braţ înainte să apuce să deschidă portiera. În faţa vitrinei cu îngheţată erau o mulţime de oameni, dată fiind ora de dinaintea cinei, iar ea înţelese exact ce avea el de gând. Mai întâi cauciucurile, apoi asta. Era prea mult. Simţi un nod în gât.

– Mulţumesc, Gabe, dar trebuie să îmi duc singură propriile bătălii.

El nu se arătă deloc impresionat de demonstraţia ei de independenţă. Îşi încleştă maxilarul şi se uită urât la ea.

– Mişcă-ţi fundul şi ieşi din maşina asta acum. Mergem să ne luăm îngheţată să ştiu că va trebui să ţi-o îndes eu însumi pe gât.

Că tot venise vorba de cât de sensibil era. Ea nu avea de ales însă, aşa că deschise portiera.

– Este problema mea şi pot să mă ocup singură de ea.

Uşa se trânti în urma lui.

– Ca şi cum te şi descurci de minune la asta.

– Vreau o mărire de salariu. Porni cu paşi apăsaţi spre trotuar. Dacă poţi să-ţi permiţi să arunci cu banii pe cauciucuri şi pe îngheţată, poţi să mă plăteşti şi pe mine cu un salariu mai mare decât acesta de mizerie pe care mi-l oferi.

– Zâmbeşte-le acestor oameni cumsecade.

Rachel simţi privirile adulţilor din jurul lor: mame cu copii mici, vreo doi muncitori de la drumuri în tricouri murdare, o femeie de afaceri cu telefonul la ureche. Doar un grup de puşti pe skateboarduri păreau neinteresaţi de faptul că văduva Snopes călca pe pământul sacru al oraşului Salvation.

Gabe se apropie de adolescenta care se afla la tejghea în spatele vitrinei.

– Şeful e prin preajmă?

Ea mestecă guma pe care o avea în gură, dând din cap.

– Du-te şi cheamă-l!

În timp ce aşteptau, Rachel observă un recipient de plastic transparent aflat lângă vitrină pe care stătea scris *Fondul lui Emily* şi avea o poză cu o fetiţă de câţiva ani bucălată, zâmbitoare şi cu părul creţ. Dedesubt era trecută şi explicaţia: era nevoie de bani pentru plata cheltuielilor medicale ale copilului care se lupta cu leucemia. Se gândi la femeia cu cerceii în formă de papagali.

„Eşti ultima noastră speranţă, doamnă Snopes. Emily are nevoie de un miracol."

Pentru o clipă, i se păru greu să mai respire, pur şi simplu nu mai avu aer. Îşi deschise poşeta concentrându-se asupra acestui gest, scoase o preţioasă bancnotă de cinci dolari şi o strecură în spaţiul deschis din faţă.

În spatele vitrinei apăru faţa lui Don Brady.

– Salut, Gabe, ce mai...

Se opri brusc când dădu cu ochii de Rachel. Gabe se prefăcu a nu observa că s-a întâmplat ceva.

– Îi spuneam ei, lui Rachel, că tu faci cea mai bună îngheţată cu caramel din oraş. Ce zici să ne dai şi nouă două? Mari.

Don ezită, şi Rachel îşi dădu seama că omul încerca să găsească o cale de ieşire din situaţia asta. Nu voia să o servească pe ea, dar nici nu era pregătit să-l înfrunte pe unul dintre fiii cei mai iubiţi ai oraşului.

– Aaaa... Desigur, Gabe.

Câteva minute mai târziu, plecau de lângă vitrină cu două îngheţate mari cu caramel fierbinte de care nici unul dintre ei nu avea chef. Se întoarseră spre camioneta lui Gabe, fără să se gândească să se uite peste stradă. Dacă s-ar fi uitat, poate că ar fi văzut un om scund, dar bine făcut care stătea la umbră şi fuma cu ochii pe ei.

Russ Scudder îşi strivi ţigara cu călcâiul. Cu siguranţă Bonner i-o trăgea, decise el. Altfel nu i-ar fi înlocuit

cauciucurile alea atât de repede. Asta explica și de ce Bonner o angajase. Ca să i-o poată trage.

Russ își îndesă mâinile în buzunare și se gândi la nevastă-sa. Se dusese ieri să o vadă, dar ea refuzase să stea de vorbă cu el. Doamne, cât de tare îi lipsea! Dacă ar fi avut o slujbă măcar, poate ar fi fost în stare să o recucerească, dar Rachel Snopes îi luase singura slujbă pe care i-o oferise cineva din orașul acesta.

Se bucura că apucase să îi taie cauciucurile seara trecută. Nu plănuise să o facă, dar dăduse cu ochii de mașina ei și nici nu era nimeni prin preajmă, așa că se simțise foarte bine. Se simțise atât de bine, încât urcase până la cabana Glide câteva ore mai târziu cu o cutie cu vopsea și pictase cuvântul *Păcătoasă* pe perete ca și cum ar fi fost un avertisment venit din Biblie. Poate acum avea să-i intre în sfârșit în cap că nu era dorită aici.

Se gândi că bătrânului G. Dwayne i-ar fi plăcut, poate, ce făcuse el noaptea trecută. În ciuda ceasurilor lui Rolex și a costumelor la modă, Dwayne fusese doar un tip de treabă. Nu voia răul nimănui, și Russ știa sigur că se ruga mult și că îl iubea pe Domnul și așa mai departe. Rachel fusese cea care îl înrăise și-l făcuse să o ia razna. Dwayne voise să o facă fericită, așa că băgase mâna tot mai adânc în banii templului ca să îi cumpere lucrurile pentru care îl tot bătea la cap.

Lăcomia și nesăbuința lui Rachel fuseseră ceea ce distrusese Templul și pe Dwayne Snopes. Lăcomia ei îl distrusese și pe Russ, căci, dacă nu ar fi fost ea, el ar fi fost în continuare paznic, deci ar fi avut în continuare slujba aceea care îl făcea să se simtă bărbat.

Iar acum voia să se stabilească din nou în Salvation, ca și când nu făcuse nimic greșit. Acum îl folosea pe Gabe în același mod în care îl folosise și pe G. Dwayne, numai că bietul nebun era prea idiot ca să-și dea seama de manevrele ei.

Russ încercase să vorbească cu fosta lui nevastă despre Rachel și despre cum era ea vinovată pentru tot ceea

ce i se întâmplase rău lui, dar ea nu înțelesese. Nu înțelesese cum de nimic din toate astea nu era de fapt vina lui Russ.

Avea nevoie să bea ceva și se întoarse spre cârciuma lui Donny. Câteva pahare și avea să se simtă mai bine. Aveau să-l facă să uite că nu avea slujbă și că nevastă-sa îl dăduse afară din casă și că nu putea să aibă grijă ca lumea de copilul lui.

– O să fie și *el* acolo? întrebă Edward sâmbătă dimineață când Rachel își parca prețiosul ei Ford Escort în spatele magazinului de snackuri.

Nu era nevoie să întrebe cine era *el*.

– Domnul Bonner nu e chiar atât de rău pe cât am crezut noi. Mi-a oferit o slujbă și ne-a lăsat să stăm în cabană. Și a avut grijă și să am o mașină cu care să ne descurcăm.

– Pastorul Ethan ne-a dat cabana și mașina.

– Numai pentru că l-a rugat domnul Bonner.

Dar Gabe rămăsese dușmanul în ochii lui Edward, iar acesta refuza să-și schimbe părerea. Pe de altă parte, dezvoltase un fel de loialitate de nezdruncinat față de Ethan, care din câte se părea îl căuta constant când se ducea la grădiniță. Rachel își spuse că va trebui să-i mulțumească pentru asta, chiar dacă vorbele aveau să-i rămână în gât.

Grădinița fusese o idee bună pentru fiul ei. Tot nu-și făcuse încă prieteni apropiați, dar măcar era puțin mai vorbăreț acum, puțin mai sigur pe el – chiar dacă în ceea ce-l privea pe Edward, asta era o chestie relativă. De două ori, de-acum, când îi spusese că e vremea de culcare, el o întrebase: „Chiar trebuie să mă duc?" Pentru el, acesta echivala cu un mare act de rebeliune.

– Stai să vezi locul de joacă.

Îi întinse o sacoșă plină cu jucării care să îl țină ocupat întreaga zi, pe urmă luă un rucsac în care se aflau pachețelele cu prânzul lor și câteva gustări. În timp

ce se îndreptau spre locul de joacă, el cu Calul bălăngănindu-i-se în mână, se gândi la cât de mult se întremase copilul. Avea picioarele și brațele bronzate și avea și o vioiciune în mișcări pe care nu o mai văzuse la el de când fusese bolnav.

– Am aranjat locul de joacă, e gata, spuse ea. Și, uite! Am mai pus și niște mese de picnic ca să ai tu loc unde să stai și să desenezi.

Îi cumpărase un set nou de colorat care conținea șaizeci și patru de creioane în loc de amărâtul acela de douăzeci și patru, pe urmă îi cumpărase adidași noi și o pijama cu mașini de curse. Când îl lăsase să-și aleagă un tricou ieftin, el dăduse deoparte tricourile cu personaje din desene animate și-l alesese pe unul pe care scria *Macho Man*.

Se uită în jos la propriile ei haine. Își curăța murdăria și vopseaua de pe pantofii negri, bărbătești, pe care îi purta și aceștia arătau destul de bine. Mulțumită garderobei plină de vechi rochii și capoate de casă ale lui Annie Glide, nu avusese nevoie să prăpădească nici măcar un bănuț pentru ea însăși.

În momentul acela apăru camioneta lui Gabe care trase în parcare într-un nor de praf. Edward se strecură în spatele țestoasei unde, bănui ea, voia să se facă cât se putea de greu de observat. Ea se apropie de camionetă și-l urmări pe Gabe coborând, plin de clasă și rafinament nestudiat.

Ieri îi dăduse cheia de la casa lui Cal pentru ca ea să poată să caute Biblia în timp ce el se ducea la cină cu Ethan. Nu fusese acolo, dar Rachel aprecia faptul că avea suficientă încredere în ea încât să o lase să caute.

Ochii lui o mângâiară în timp ce se apropia, și ea ameți pur și simplu când își aminti cum se simțise cu el înăuntrul ei cu două zile în urmă.

– Bună dimineața.

Glasul îi sună uşor răguşit şi cumva complice, ca şi cum ar fi mustit de promisiuni sexuale. Vântul îi ridică tivul fustei care se lipi de blugii lui.

– Bună dimineaţa şi ţie.

Vorbea aiurea, stângace. El îşi băgă mâna pe sub părul ei şi îi cuprinse ceafa.

– Azi nu e nici un electrician aici.

Dar nu erau singuri, ea era la ciclu, el nu ştia despre Edward, şi în continuare era cel care se ocupa de salariul ei. Oftând în pofida voinţei ei, ea se trase într-o parte.

– Nu pot să-mi permit să fiu cu tine.

– Iar o luăm de la început cu chestia asta?

– Mi-e teamă că da.

Gabe nu spuse nimic. Pur şi simplu se încruntă la rochia ei portocalie cu stropi de vopsea şi la pantofii bărbăteşti care păreau să-l enerveze tot mai tare în fiecare zi.

– Ai lăsat blugii ăia ai lui Jane pe pat când te-ai dus să cauţi Biblia. De ce nu i-ai păstrat?

– Fiindcă nu erau ai mei.

– Îţi jur că o să-ţi cumpăr şi ţie unii.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Nu vreau blugi. Dă-mi o mărire de salariu.

– În nici un caz.

O ceartă bună era exact ce îi trebuia ca să-şi ia mintea de la alte treburi, aşa că îşi puse o mână în şold.

– Muncesc până nu mai pot pentru tine, Bonner. Nu e bărbat pe lumea asta care să fi făcut atâtea pentru cât mă plăteşti tu, ceea ce, în caz că ai uitat, nu e mai mult decât salariul minim pe economie.

– E adevărat, răspunse el vesel. Eşti cel mai tare chilipir din oraş din punctul acesta de vedere.

– Dar primesc o simbrie de sclav!

– De asta eşti cel mai mare chilipir. Şi nu uita că primeşti exact suma la care ne-am înţeles.

Ba mult mai mult, dacă se gândea la ce însemnau casa şi maşina. Cu toate astea, însă, în ritmul acesta,

nu avea cum să pună bani deoparte și dacă nu găsea Biblia aia, ea și cu Edward aveau să fie blocați în Salvation pentru totdeauna.

Trebuia să-i spună deja că Edward era cu ea, dar chiar dacă el nu mai mârâia atât la adresa băiatului de-un timp, tot nu îi venea să-i dea vestea asta. Trase de timp puțin ca să-și împartă coada de cal în care-și strânsese părul în două și să o fixeze mai strâns cu elasticul.

– Sper că nu te deranjează, dar a trebuit să-l aduc pe Edward cu mine astăzi.

Pe fața lui se zugrăvi o expresie încurcată.

– Nu-l văd.

Rachel făcu un gest din cap înspre locul de joacă.

– S-a ascuns. Îi este frică de tine.

– Dar nu i-am făcut nimic.

Asta era evident atât de departe de adevăr, încât ea nici nu se obosi să-l contrazică. Se uită urât la ea.

– Ți-am spus să nu-l aduci aici.

– E sâmbătă și nu am unde să-l duc în altă parte.

– Credeam că sâmbăta stă la Kristy.

– Da, a fost atât de bună încât să o facă până acum, dar nu mai am de gând să profit așa de ea. În plus, o să se mute curând în apartamentul ei și are treabă.

El se uită înspre locul de joacă, dar Edward rămase ascuns. O durea atitudinea negativă a lui Gabe față de fiul ei. Oare nu-și dădea seama cât de deosebit era Edward? Cum ar fi putut o persoană inteligentă să-l cunoască pe Edward și să nu se îndrăgostească pur și simplu de el?

– Bine, se răsti el. Doar să stai cu ochii pe el ca să nu strice ceva.

– Aici e un drive-in, Gabe, nu e magazin de porțelanuri. Nu prea are ce să spargă sau să strice.

În loc să răspundă, el se întoarse la camionetă și luă din spate un colac de cablu cu care plecă.

Simțămintele lui față de Edward erau ca o trădare în ceea ce o privea. Dacă bărbatul acesta ținea la ea, ar fi trebuit să țină și la fiul ei. Dacă...

Își impuse să se controleze și reuși. Se gândea la Gabe ca și cum ar fi avut un viitor împreună în loc să-și amintească faptul că relația cu el avea doar două fațete: el era șeful ei, iar ea era jucăria lui sexuală. Asta era tot.

capitolul 13

Sunt o vulpiță.
Sunt o vulpiță.
Sunt o vulpiță.

Kristy își apăsă palma pe pieptul abia acoperit de un maiou albastru metalic mulat, băgat în perechea de blugi albi atât de strâmți încât i s-ar fi văzut linia chiloților dacă nu ar fi purtat ceva pe nume bikini care nu ieșeau în relief prin pantalon, dar îi intrau în fund.

Se așeză în spatele biroului frumos ordonat din biroul ei, cu inima bătându-i atât de tare încât o simțea parcă în gât, dar nu o simți sub palmă, căci sânii îi căpătaseră proporții monumentale și stăteau ridicați și strânși în centru de sutienul minune despre care vânzătoarea de la buticul din Asheville îi spusese că era absolut imperativ să îl cumpere împreună cu mai multe alte chestii esențiale ce-i mâncaseră o parte importantă din economiile pe care le pusese deoparte de fapt ca să-și mobileze dormitorul din noul ei apartament.

Își tot făcuse curaj de două săptămâni încoace, chiar din noaptea în care îi vorbise lui Rachel despre sentimentele pe care le avea pentru Ethan. În patru zile avea să se mute în apartamentul ei. Era timpul pentru noi începuturi.

Briza dinspre fereastra deschisă îi suflă o buclă din părul ei brunet, fin ca de copil. Acum era tuns scurt și filat. Asta spusese coafeza: „Îl filăm – îl filăm într-un fel aparte, simplu, dar care va face diferența".

Acum părul ei coafat simplu, dar semnificativ îi gâdila obrajii și-i mângâia ceafa. Cârlionți filați îi zburau peste sprâncene și-i intrau în ochi. Cârlionți filați

ascundeau vederii când și când cerceii strălucitori cu piatră de zirconiu care imita diamantul pe care îi avea la urechi. Cârlionți, cârlionți, cârlionți peste tot, de avea senzația că e ca un canar cu penele zburlite. Era atât de *dezordonat*.

Când intrase în cabană, după transformarea completă de care avusese parte ieri și văzuse cum lui Rachel îi cade literalmente fața de uimire, îi dăduseră lacrimile.

Rachel, pe de altă parte, izbucnise în hohote de râs.

– Kristy, arăți ca o pițipoancă foarte stilată! Și vreau să spun că acesta e un *compliment* în toată puterea cuvântului.

Rachel o îmbrățișase și se învârtise în jurul ei și îi poruncise să-și scoată tot ce cumpărase: hainele și lenjeria intimă, fardurile noi și scumpe și parfumul intens care costase un miliard de dolari în ciuda sticluței foarte mici în care se găsea și care îl făcuse pe Edward să-și încrețească nasul și să-i spună lui Kristy că miroase ca o revistă.

După ce admirase cumpărăturile lui Kristy, Rachel îi spusese că e frumoasă, apoi îi aruncase privirea aceea cruntă a ei.

– Asta o faci doar pentru tine, nu-i așa, Kristy? O faci pentru că vrei tu, nu doar pentru că încerci să-i atragi atenția nemernicului ăluia de Ethan Bonner.

– Asta o fac pentru mine, repetase Kristy, chiar dacă știau amândouă că era o minciună.

Dacă ar fi fost după ea, ar fi avut tot părul ei lung și drept, hainele ei vechi și simple, fața ei normală și spălată, fără nici un fel de alt machiaj în afară de puțin ruj. Dacă ar fi făcut-o pentru ea însăși, ar fi fost din nou invizibilă, căci îi plăcea să fie invizibilă. Tânjea să fie invizibilă. Era *născută* ca să fie invizibilă.

Dar invizibilă nu ar fi avut cum să-i atragă atenția preotului aceluia fantastic.

Îi îngheță sângele în vene când îi auzi pașii hotărâți pe hol. Biroul parohial era închis lunea pentru public, așa că astăzi aveau multe alte chestii restante de care trebuiau să se ocupe.

„Doamne Sfinte, te rog, fă-l să-l apuce poftele cât mai repede și să mă vrea că nu știu dacă sunt în stare s-o țin așa prea mult."

– 'Neața.

Bărbatul intră ca o vijelie în birou.

– Adu-mi raportul primit de la comitetul misiunii, te rog, ca să mă uit puțin la el. Și hai să vedem dacă putem finaliza calendarul pe iulie.

Buna și invizibila Kristy Brown dintotdeauna.

Ea smulse poșeta de unde se afla, scoase recipientul minuscul dinăuntru și-și pufăi în decolteu parfum cam în valoare de zece dolari. Verifică rapid cum arăta, în oglinda noii ei pudriere: fond de ten deschis, sprâncene delicat arcuite, gene dese și lungi maro-închis, un blush ușor și un ruj roșu-aprins de femeie de stradă. O, Doamne! Gura aia. Dar vânzătoarea de la standul cu machiaj insistase, și Kristy își amintise ce-i spusese Rachel în dimineața aceea. „O singură privire la gura ta, Kristy, și Pastorul Armăsar va avea niște gânduri foarte necuviincioase. Nu că ți-ar păsa, însă, dat fiind că ți-ai cumpărat rujul acela doar pentru tine."

Kristy strânse hârtiile frumos ordonate de care avea nevoie, apoi le și scăpă pe jos. Se apleacă să le ridice și-și văzu unghiile de la picioare vopsite cu ojă magenta strălucitoare ieșind la iveală printre baretele subțiri ale sandalei aurii și avu senzația că se uita la piciorul altcuiva.

„Sunt o vulpiță. Sunt o vulpiță. Sunt o vulpiță prostuță și cârlionțată."

Ethan era aplecat asupra unui catalog cu discipline de învățământ. Astăzi era îmbrăcat într-o cămașă albă cu o dunguliță îngustă maro la nasturi și pantaloni de vară bleumarin. Degetele lui lungi și îndemânatice se jucau cu marginile catalogului, iar ea se gândi cum ar fi fost ca aceleași degete să se joace cu încheietoarea sutienului ei minune.

Cu inima bătându-i să-i iasă din piept, ea puse raportul comitetului misiunii pe birou, îndreptă cu un gest

reflex un teanc de plicuri și se așeză în locul ei obișnuit vizavi de el. Își încrucișă picioarele și simți că blugii foarte strâmți aproape îi împiedică circulația sângelui, dar ignoră senzația neplăcută.

Ethan studie raportul.

– Mi-ar plăcea să știu cum să-i pun puțin pe foc. Vreau ca anul acesta Campania Compasiunii să fie cea mai bună de până acum, dar cea mai tare idee de până acum a comitetului misiunii noastre a fost să pună un afiș cu un grafic financiar în nartex.

– Ce-ar fi să implicăm grupa de adulți în planificare? Doar ei sunt atât de plini de entuziasm în legătură cu misiunea...

„Uită-te în sus la mine! Lasă-mă să te dau pe spate!"

– Hm. Bună idee. Sun-o pe Mary Lou și pune-o la curent, bine?

„Pune-mă tu pe mine la curent, bine?" Gândul acesta o făcu să se înroșească. Se mișcă puțin pe scaun trimițând un nou val de parfum în jur.

Ethan trase pe nas și pufni ușurel, dar nu privi în sus.

Ea îi împinse calendarul lunii iulie peste birou. Cu siguranță omul nu avea cum să nu observe că avea șase inele pe mâna aia și niște mici brățări de aur și argint care stăteau la un loc ca niște mâini de iubiți.

El nu observă.

– Avem o suprapunere pe zece. Am o ședință de sinod. Fie replanificăm picnicul Școlii Catehetice de Vară, fie pot să îl țină fără mine.

Ei îi venea s-o ia la fugă din biroul lui, dar dacă ar fi fugit acum, cu siguranță nu ar mai fi avut nicicând curajul să o ia de la început. Se forță să se ridice în picioare, apoi îi ocoli biroul până ajunse chiar lângă el.

– Copiii vor fi dezamăgiți dacă nu te duci. Ce-ar fi să-i rog să mute picnicul joi?

Ethan strănută. Ea îi întinse un șervețel dintr-o cutie de pe dulapul jos de alături și el își șterse nasul perfect.

– Nu este chiar ziua în care îi invităm pe părinți la masă?

– Nu e problemă.

Înaintă cu șoldul și mai aproape de el.

– Lasă că mutăm activitatea aceea în aceeași săptămână, dar mai devreme.

– Bine.

Își aruncă șervețelul în coș.

– Să te asiguri că pot fi acolo.

Ea nu mai rezistă. Arătând înspre calendar, se aplecă și-și băgă un sân ridicat exact sub ochii lui.

– Douăzeci și trei va fi data perfectă pentru procesiunea Prietenii lui Iisus.

Tăcere. O tăcere lungă și tensionată.

Văzu cum mușchii de la baza gâtului lui elegant arcuit se întăresc. Degetele lui subțiri se strânseră pe birou, iar ei i se păru că își vede întreaga viață trecându-i prin fața ochilor, toți cei treizeci de ani plictisitori, așteptându-l să-și ridice ochii de la sânul ei.

Ethan își ridică într-un târziu capul încet, centimetru cu centimetru, dar păru că își pierduse capacitatea de a vorbi până privirea îi ajunse la fața ei. În sfârșit, mușchii gâtului începură din nou să-i funcționeze și reuși să înghită în sec.

– Kristy?

Ea își spuse că trebuia să gândească la fel ca Rachel. Oare ce-ar fi făcut Rachel în situația asta? Își înălță bărbia și își puse o mână tremurândă pe șold.

– Mdaaaa?

Cuvântul îi ieși de pe buze lăsând-o și pe ea însăși interzisă. În viața ei nu-i răspunsese cuiva cu *mdaaaa* rostit așa insinuant.

El se holba la ea.

– Ai o bluză... ăăă... un maiou nou?

Kristy dădu din cap încercând să pară plictisită, fiindu-i foarte greu însă, căci aceasta era prima oară de când își aducea aminte când se bucura de întreaga atenție

a lui Ethan Bonner. Începu să transpire şi speră că nu se vedea.

El nu se holba la ea intenţionat, de asta îşi putea da seama. Mai degrabă i se părea că îşi pierduse direcţia privirii. Asimilă tot: părul, machiajul, gura stacojie, sânii şi hainele şi din nou sânii.

Încet, începu să-şi revină. Se încruntă uşor şi în voce îi răsună o asprime care nu semăna deloc cu ceva la care se aştepta ea, în cazul în care ar fi fost înnebunit de dorinţă.

– Ce ţi-ai făcut?

Ei îi veni să izbucnească în plâns, dar Rachel ar fi omorât-o dacă s-ar fi prăbuşit acum.

– Eu... eram plictisită. Era ti... timpul pentru o schimbare.

– Schimbare! Arăţi ca o... ca o...

Încă o dată ochii îi zăboviră asupra pieptului ei, apoi trase adânc aer în plămâni.

– Poţi să te îmbraci cu orice vrei tu când nu eşti la serviciu, dar îmbrăcămintea asta nu este adecvată pentru birou.

– Ce nu e adecvat?

– Păi, de exemplu, blugii aceia...

– Dar tu porţi tot timpul blugi la birou. Billie Lake poartă blugi când vine să lucreze în locul meu.

– Da, dar... Bine fie, blugii sunt OK. Sigur că sunt OK, dar...

Privirea îi reveni la sâni.

– Ai..., ăăă rujul puţin... Mă rog, e puţin cam prea strălucitor.

Pe ea o apucară nervii. Bărbatul saliva la vederea Laurei Delapino cu rujul ei stacojiu, dar fiindcă ea era buna şi vechea lui angajată de nădejde, Kristy Brown, faţă de ea nu avea decât critici. Nu-şi putea imagina cum Rachel ar fi rămas tăcută şi ar fi lăsat un bărbat să îi facă aşa ceva.

– Nu-ţi place rujul meu, spuse ea direct.

– Nu am zis asta. Nu e cazul să-mi placă mie sau nu. Eu vorbesc numai pentru biroul parohiei...

Rachel nu ar fi tolerat nicicând așa ceva. Nici într-un milion de ani. Și nici ea nu avea s-o facă.

– Dacă nu îți place, poți să mă concediezi.

Ethan păru cu adevărat șocat.

– Kristy!

Ea trebuia să iasă de aici înainte să înceapă să plângă.

– Stai puțin, nu trebuie să te superi!

Își drese glasul.

– Sunt sigur că odată ce ai șansa să te gândești mai bine...

– M-am gândit și *plec!*

Se năpusti afară din birou, cu cârlionții în toate părțile, smulse poșeta de unde era și fugi afară unde se prăbuși practic în mașină și, în spatele volanului, izbucni în lacrimi. Chiar se așteptase să-l facă să se îndrăgostească de ea numai pentru că își ridicase sânii și-i expusese ca la tarabă? Era aceeași femeie ternă, patetică, ce își dusese cea mai mare parte a vieții tânjind după un bărbat căruia nici într-un milion de ani nu i-ar fi trecut prin cap să se uite la ea. Doar că acum nici slujbă nu mai avea.

Printre lacrimi văzu cum se deschide ușa din spate, și Ethan ieși în goană afară. Nu-l putea lăsa să o vadă așa, ca o ratată patetică plângând din cauza existenței mizerabile pe care o ducea. Smulse cheia din poșetă și o băgă în contact.

– Kristy!

Motorul porni vuind. Ethan alergă spre ea. Kristy ieși ca din pușcă din locul de parcare.

El se repezi la mașină în dreptul portierei.

– Oprește-te, Kristy! Exagerezi! Hai să discutăm despre asta!

Și atunci se petrecu ceea ce era de neconceput. Lăsă geamul din partea ei în jos, scoase mâna și îi arătă pastorului Ethan Bonner degetul mijlociu.

*

Trecuseră două zile de când Kristy se dusese la biserică îmbrăcată ca o damă de consumaţie, şi Ethan tot nu-şi revenise din şoc.

– Uită-te cum se poartă!

Se uită urât înspre ringul de dans minuscul din localul Mountaineer, unde Kristy Brown dansa cu Andy Miels, care avea aproape zece ani mai puţin ca ea.

Mişcările îi erau uşor stângace, dar nici unul dintre cei aşezaţi la mesele rustice din lemn de pin ale barului nu păreau să observe asta.

Kristy îşi făcuse apariţia la Mountaineer într-o fustă neagră şi strâmtă care se termina la jumătatea coapsei şi o bluză mulată de culoarea pepenelui roşu care lăsa să se vadă o pereche de sâni plini şi rotunzi pe care nu ştia nimeni că-i posedă. Îşi accesorizase ţinuta cu un colier strălucitor negru cu auriu, al cărui capăt intra uşor în vârful decolteului. Cerceii cu diamante false îi sclipeau printre cârlionţii şateni închis ce-i fluturau în jurul feţei în timp ce se mişca.

Până ce intrase Kristy, Ethan mâncase un hamburger şi încercase să obţină de la Gabe informaţii despre relaţia pe care o avea acesta cu văduva neagră. Săptămâna trecută, când Ethan o prinsese pe Rachel încercând să fure cufărul în care se aflau dischetele de la computerul lui Jane, se întrebase dacă între fratele lui şi Rachel era posibil să fie altceva în afară de o relaţie de muncă. Posibilitatea asta îl speria de moarte. Până acum cu siguranţă Rachel aflase că Gabe era bogat. Mereu fusese cam neglijent în legătură cu finanţele, iar ea era cea mai mare profitoare de pe pământul acesta. De fiecare dată când se uita la el, nu avea cum să nu-şi imagineze că se uita exact la un bancomat vorbitor.

Dar întrebările lui insistente legate de viaţa personală a lui Gabe se încheiaseră brusc în momentul în care sosise Kristy.

– A venit aici *singură!* exclamă Ethan. Nici măcar nu a avut decenţa să aducă o prietenă.

Măsură cu o privire cruntă partenerul de dans al lui Kristy.

– Şi, îţi jur, Gabe, pe vremuri stătea cu Andy Miels, ca bonă!

– Din câte se vede nici unul dintre ei nu se gândeşte la asta acum, spuse Gabe.

Kristy nu era o prezenţă nouă la Mountaineer. Cum în ţinut nu se beau în mod obişnuit băuturi alcoolice, locuitorii din zonă plăteau o mică taxă prin care deveneau membrii unor cluburi private „de pahar". Mountaineer avea şi un mic restaurant în partea din faţă care oferea cea mai bună mâncare din oraş şi un bar viu populat în spate care servea deseori ca loc de întâlnire pentru cei din oraş.

Mountaineer era un local absolut respectabil şi, de-a lungul anilor, Kristy luase de o mulţime de ori prânzul aici şi ieşise adesea cu familia sau prietenele la cină în salonul pitoresc, dar nimeni nu o văzuse în felul acesta. Singură. În bar. Noaptea. Şi îmbrăcată aşa.

Ethan abia se putea abţine.

– Ştii ce a făcut marţi în parcare după ce a fugit din biroul meu? Mi-a arătat degetul. Kristy Brown!

– Cred că mi-ai mai spus chestia asta, zise Gabe. De trei ori.

– Se mută în apartamentul ei în weekendul acesta. Nu crezi că cineva care probabil şi-a petrecut toată ziua făcând bagaje şi împachetând cutii ar trebui să fie prea obosită să petreacă?

– Nu pare chiar obosită.

Kristy râse de ceva ce îi spusese Andy şi îl lăsă să o conducă înapoi la masa pe care o împărţea cu nişte colegi de la facultate aflaţi în vizită. Lui Ethan i se păreau nişte vagabonzi. Cu şepcile puse invers, cu cercei în urechi, cu nişte bărbuţe gen cioc ziceai că sunt nişte terchea-berchea.

Nişte terchea-berchea bine făcuţi, însă. Andy juca fotbal american pentru Universitatea North Carolina şi,

judecând după cum arătau ceilalți, Ethan ar fi zis că sunt colegi de echipă.

– Aici este numai mâna lui Rachel Snopes.

Degetele lui Gabe se încleștară pe paharul de whisky cu sifon.

– Numele ei este Stone. Rachel Stone.

– A transformat-o pe Kristy într-o... într-o târfă.

– Ai grijă ce spui, Eth!

– Hainele de pe ea sunt atât de strâmte că mă și mir cum de poate să se miște. Dar de mișcat se mișcă după cum se vede. Ia, uită-te!

Kristy tocmai se proptise cu coatele pe masă și se aplecase înainte ca să audă ce spunea unul dintre fotbaliști.

– Uite... uite cum se bagă exact sub ochii lor!

– E greu de crezut că nu ai observat până acum ce piept are.

– Nici tu nu ai observat.

– Eu n-am lucrat cu ea aproape în fiecare zi de opt ani încoace.

Enervarea lui Ethan dădu pe dinafară.

– Bine că a plecat, altfel să fi trebuit să o concediez. Cum să îngădui ca secretara mea de la biroul parohial să se comporte în felul acesta?

Gabe vorbi cu blândețe:

– Nu se îmbracă mult diferit de Laura Delapino ori de Amy Majors, iar pe ele se pare că le admiri.

– Ele nu sunt Kristy, și nu știu de ce faci pe prostul în privința asta. Era absolut normală până când s-a mutat cu ea văduva Snopes. E limpede că și asta, coruperea lui Kristy, face parte din planul lui Rachel de a șicana locuitorii acestui oraș.

– Crezi că are un *plan?*

Ethan ridică din umeri. Gabe vorbi pe o tonalitate mai joasă:

– Ascultă-mă, Eth! Rachel se chinuie din toate puterile să supraviețuiască. Oamenii nu îi vorbesc și nu o primesc nicăieri, i-au tăiat cauciucurile de la mașină,

cabana lui Annie a fost vandalizată. Nu-mi vorbi mie despre *planul* ei de a șicana locuitorii acestui oraș.

Avea dreptate, dar senzația de vinovăție ce-l cuprinse brusc pe Ethan dispăru în momentul în care îl văzu pe Andy ducându-și halba de bere la buzele lui Kristy. Sări în picioare.

– Asta este! O iau de aici.

Din partea opusă a barului, Kristy îl urmări cu privirea pe Ethan care se năpusti spre ea. Își călcase din nou tricoul, observă ea. Era foarte vechi, un tricou vintage de firmă, dar era unul dintre preferatele lui și avea multă grijă de el.

Hainele lui Ethan erau întotdeauna îngrijite. Își călca până și blugii prespălați, nuanța cea mai potrivită. Părul lui blond era tuns frumos și pieptănat la locul lui, ochii albaștri și limpezi. Odată mama lui îi spusese lui Kristy că familia Bonner avea un mare secret despre care nu pomenise nimănui. Deși nimeni nu spunea asta cu voce tare, cu toții îl iubeau pe Ethan cel mai mult.

Ei bine, nu și Kristy. Ea nu îl iubea cel mai mult. O trădase și acum era imună în fața acestui șobolan care predica din Evanghelie și pretindea că vorbește în numele Domnului.

– Kristy, aș vrea să vorbesc cu tine.

– Spune, reuși ea să rostească, exact pe același ton obraznic pe care l-ar fi folosit și Rachel în locul ei.

Și ca să-și întărească atitudinea, mai adăugă și o mișcare îndrăzneață din cap care îi făcu cârlionții să tremure. Nu avea de gând să îl lase să vadă cât de distrusă fusese de atitudinea lui de marți dimineață. După ce se întâmplase, alergase într-un suflet înapoi la cabană și-și adunase toate hainele noi ca să le arunce. Apoi, însă, se văzuse în vechea oglindă de cireș de deasupra toaletei și se oprise.

Se uitase lung la ea însăși și-și dăduse seama în sfârșit ce încercase să-i spună Rachel de la bun început. Dacă voia să facă asta, trebuia să o facă pentru ea însăși,

nu ca să poată să pună mână pe un preoțel chipeș cu maturitatea emoțională a unui puști de șaisprezece ani. Acesta fusese momentul în care se hotărâse că e de datoria ei să dea o șansă noului ei look și să vadă dacă îi place.

– Vreau să vorbesc cu tine între patru ochi.

Voia să-i facă morală. Fără să se gândească, ea luă un șervețel și începu să șteargă urmele de umezeală lăsate de apă pe masă. Îi trebuise tot curajul de care era capabilă să vină aici singură în seara aceasta și nu se simțea încă în stare să suporte să se țipe la ea. Clătină din cap.

Tonul lui deveni mai insistent.

– *Acum*, Kristy!

– Nu.

– Marș de-aici, boule!

Vorbise colegul de cameră al lui Andy, iar Kristy se holbă la el, șocată. Nimeni nu vorbea așa cu Ethan. Și pe urmă își aminti că Jason era din Charlotte și nu știa cine e Ethan.

Andy îi trase una în braț prietenului lui.

– Ăăă... îmi pare rău, pastore Ethan. Jason nu este de pe aici.

Ethan îi țintui cu o privire ce le spunea clar că aveau să ardă în iad și apoi își întoarse ochii albaștri și reci din nou asupra ei.

– Kristina, vino imediat cu mine.

La tonomat puse cineva melodia *You Don't Own Me*[1].

Lui Kristy i se strânse stomacul de tensiune. Adună de pe masă un șervețel mototolit, celofanul de la un pachet de țigări și mută carafa de bere mai aproape de centrul mesei pentru ca toată lumea să poată ajunge la ea mai ușor.

Ethan se aplecă în față și vorbi atât de încet, încât numai ea putea să-l audă.

---

[1] *Nu îți aparțin* (în limba engleză, în original). Melodie foarte cunoscută din anii '60, cu numeroase remixuri. (n.tr.)

– Dacă nu faci cum zic eu, te iau pe sus și te scot eu afară.

Nu mai semăna deloc cu pastorul Ethan, prietenul tuturor, și Kristy își aminti într-un târziu că bărbatul era de fapt foarte temperamental. Nu se vedea asta prea des și mereu îl cuprindeau remușcările când se întâmpla să izbucnească, dar acum nu era *mereu*, ci era *acum*, așa că hotărî să nu riște.

Se ridică cât putu de demn și dădu din cap.

– Foarte bine. Bănuiesc că îți pot acorda câteva minute.

Ethan nu se arătă impresionat de izbândă.

– Al naibii să fie, sigur că poți!

O apucă strâns de braț, dar ea păși în față și-și dădu seama că starea de emoție de mai devreme începuse să i se estompeze. Un fel de ceață roz îi apăruse parcă brusc în jur, aducând cu ea o senzație de bine. Nu era obișnuită să bea și, deși abia terminase două beri mici, își dădu seama că fuseseră suficiente încât să o facă să se simtă amețită. De fapt, se simțea minunat și hotărî că Ethan putea să-i predice cât îl ținea gura, nu avea s-o deranjeze câtuși de puțin.

Ethan o conduse spre mașina lui. Când se apropiară, își folosi mâna liberă – cea care nu era încleștată pe brațul ei – ca să-și pipăie buzunarul stâng al blugilor. Negăsind ce căuta, încercă și în celălalt, apoi în cele din spate.

Își uitase iarăși cheile. Fără îndoială rămăseseră pe masă, înăuntru, ceea ce era exact motivul pentru care ea avea întotdeauna în poșetă un set de rezervă.

Făcu un gest din automatism să le caute, dar își dădu seama că de data asta nu avea la ea vechea ei poșetă cu multe buzunărașe, ci una foarte la modă, mică, de material satinat, prinsă pe un lanț auriu. Își mai aminti și că Rachel îi spusese să nu îl mai cocoloșească.

– Mi-am uitat cheile înăuntru.

El îi întinse mâna.

– Am nevoie de setul de rezervă.

Buna și devotata Kristy Brown, cea pe care te puteai baza mereu. Certitudinea lui absolută că femeia avea la ea cheile lui de rezervă – chiar în condițiile în care nu mai lucra pentru el – făcu o gaură mare în norul rozaliu ce o învăluia și își dădu seama că nu era nici pe departe atât de beată pe cât și-ar fi dorit.

– Ce păcat!

Ethan îi dădu drumul la braț. Se uită iritat la ea, îi agăță cu un deget poșeta de lanț și i-o trase de pe umăr. Ea îl urmări tăcută în timp ce umbla prin lucrurile dinăuntru.

– Nu sunt aici.

– Păi nu mai lucrez pentru tine, nu mai știi? Nu trebuie să-ți țin cheile la mine.

– Ba sigur că mai lucrezi pentru...

Încremeni. Încet, mâna îi ieși din poșetă ținând un mic pachețel pătrat învelit în folie lucioasă.

– Ce e *ăsta?*

Kristy era îngrozită. Se făcu roșie ca racul la față și asta o rușină și mai tare până ce își dădu seama că în parcare era prea întuneric ca el să vadă schimbarea. Trase aer în piept și se chinui să vorbească calm.

– E un prezervativ, Ethan. Mă mir că nu ai mai văzut unul până acum.

– Ba, sigur c-am mai văzut!

– Atunci de ce întrebi?

– Pentru că vreau să știu ce caută în poșeta ta.

Rușinea ei se estompă, dar îi luă locul furia.

– Asta nu este treaba ta.

I-l smulse din mână și îl băgă înapoi în poșeta pe care și-o puse înapoi pe umăr.

Două perechi, dintre care una făcea parte din parohia lui, ieșiră din Mountaineer. Ethan o apucă din nou de braț și o împinse înspre mașină, doar ca să se oprească brusc când își aminti că nu putea intra. Aruncă o privire înspre cele două cupluri ce tocmai începuseră

să coboare de pe verandă, și ea-și dădu seama că ar fi vrut să o șteargă de acolo înainte să fie văzut.

Mountaineer era situat pe o stradă liniștită, înfundată, între un magazin pentru copii și un magazin de cadouri, ambele închise. Peste stradă era un mic părculeț cu mese și bănci de lemn pentru picnic și echipamente de joacă. Ethan hotărî probabil că parcul era cea mai apropiată cale de scăpare, căci o întoarse către stradă și, fără să-și slăbească strânsoarea de pe brațul ei, o conduse într-acolo.

În zilele frumoase, oamenii de afaceri din împrejurimi își luau prânzul la mesele acestea de lemn care erau împrăștiate pe sub copaci. Ghidându-se după lumina unui stâlp de pe stradă ca să nu se împiedice de ceva, Ethan o conduse spre masa cea mai izolată.

– Stai jos!

Nu-i plăcu deloc comportamentul lui arogant, așa că în loc să se așeze pe bancă acolo unde îi arătase el, ea se sui pe ea și se așeză pe masă. El nu avea nici un interes să se așeze mai jos decât ea și să-și știrbească astfel autoritatea, așa că luă loc lângă ea.

Avea picioarele mai lungi și acum formau un unghi și mai ascuțit, așa cum se sprijinea pe ele. Când ea aruncă o privire spre el, i se păru că ochii lui i se lipiseră ei de maiou, dar când auzi tonul înțepat pe care îl folosi bărbatul, decise că se înșelase.

– Eu sunt pastorul tău și faptul că o femeie necăsătorită din parohia mea are la ea un prezervativ este exact treaba mea.

De ce se purta în felul acesta? Ethan mereu respectase alegerile pe care le făceau oamenii în ceea ce-i privea, chiar dacă nu era de acord cu ele și îi ascultase prelegerile despre sexualitate și responsabilitatea pe care o implica aceasta la orele pe care le ținea cu tinerii. Predica abstinența cu vehemență, dar vorbea pe șleau și despre măsurile contraceptive și de măsurile de prevenție față de SIDA.

– Ar fi bine ca fiecare femeie necăsătorită din parohia ta care este activă sexual să aibă la ea dintr-astea, sublinie ea.

– Cum adică, active sexual? Despre cine... adică... Dar... Cum...

Ethan Bonner, cel care nu se sfia niciodată să spună lucrurilor pe nume când era vorba despre sex, se bâlbâia îngrozitor. În sfârșit, reuși să se adune.

– Nu știam că există un bărbat în viața ta.

Cu asta se evaporă și ultima urmă de nor rozaliu și un fel de curaj disperat îi luă locul. Ce avea de pierdut, la urma urmei?

– De unde să știi? Habar nu ai de nimic despre viața mea.

El păru cu adevărat șocat.

– Dar ne cunoaștem din școala generală. Ești cea mai veche prietenă a mea.

– Asta sunt eu pentru tine?

– Bineînțeles.

– Ai dreptate, sunt prietena ta. Înghiți în sec adunându-și tot curajul. Dar tu nu ești prietenul meu, Ethan. Prietenii știu lucruri unul despre altul, iar tu nu știi absolut nimic despre mine.

– Cum adică? Știu o mulțime de chestii despre tine.

– Cum ar fi?

– Îi știu pe părinții tăi, știu casa în care ai crescut. Știu că ți-ai rupt mâna acum doi ani. Știu o mulțime de chestii.

– Sunt foarte mulți oameni care știu *chestii*. Dar nu mă știu pe *mine*. Nu mă cunosc.

– Ești o femeie decentă, muncitoare, cu credință în Dumnezeu, asta ești.

Nu avea nici un rost. Ea încercase să fie cinstită cu el, dar se părea că nu e dispus să asculte. Așa că dădu să se ridice.

– Trebuie să plec.

– Nu!

O trase înapoi. Şi în mişcarea asta, pieptul ei îi atinse braţul. Ethan se trase înapoi ca şi cum ar fi atins materiale radioactive.

– Uite ce este – eu nu încerc să te jignesc în nici un fel. Viaţa ta sexuală te priveşte, nu e treaba mea. Dar, în calitate de pastor al tău, nu am cum să nu-ţi dau nişte sfaturi.

Ea nu se enerva aproape niciodată, dar acum i se urcă sângele la cap.

– Ei bine, eu nu-ţi cer nici un sfat. Prezervativul acela este în poşeta mea fiindcă m-am hotărât să fac anumite schimbări în ceea ce mă priveşte şi vreau să fiu pregătită pentru ele.

– E un păcat să faci sex înaintea căsătoriei.

Nu vorbea deloc în felul care îi era caracteristic. Se foi uitându-se la ea încurcat, ca şi cum îşi dădea şi el seama că era insuportabil de formal. Încă o dată, avu senzaţia că privirea îi zăbovi pe sânii ei. Apoi el privi în altă direcţie.

– Şi eu consider că este un păcat, spuse ea hotărâtă. Dar mai cred şi că există o ierarhie a păcatelor. Nu-mi spune că omorul sau violul nu sunt mult mai sus pe listă decât o femeie de treizeci de ani nemăritată care a decis în sfârşit că nu mai vrea să fie virgină.

Se aşteptă ca el să-şi exprime uimirea faţă de faptul că nu se atinsese nimeni de ea până atunci, dar el nu o făcu şi atunci se mâhni şi mai tare când îşi dădu seama că bărbatul plecase de la bun început de la premisa că era virgină.

– Cu cine intenţionezi să o faci?

– Nu ştiu, dar caut. Evident, trebuie să fie necăsătorit şi inteligent. Şi *sensibil*.

Accentuă ultimul cuvânt ca să înţeleagă că asta era o calitate pe care el, unul, nu avea cum s-o aibă într-o mie de ani. El se zbârli ca un arici.

– Nu pot să cred că ești dispusă să arunci la gunoi o viață de bună-cuviință și cinste pentru niște plăceri efemere ale cărnii.

Părea din ce în ce mai afectat și mai vehement.

– Cu ce m-am ales de pe urma cinstei și bunei-cuviințe? Nu am nimic care să conteze pentru mine. Nu tu soț, nu tu copii. Nici măcar nu am o slujbă care să-mi placă.

– Nu-ți place slujba pe care o ai?

Părea șocat și rănit în același timp.

– Nu, Ethan. Nu-mi place.

– Atunci de ce n-ai spus niciodată nimic?

– Pentru că am fost prea lașă. Îmi era mai comod să fiu deprimată în legătură cu viața mea decât să fac schimbări.

– Atunci de ce ai rămas acolo atâția ani?

Era singura întrebare la care nu putea răspunde onest. Oricum, el știa probabil că motivul pentru care rămăsese alături de el era că îl iubea.

– Teama de schimbare. Dar acum nu mă mai tem.

– Rachel e responsabilă pentru toate astea, nu-i așa?

– Oare de ce îți displace atât de tare femeia asta?

– Pentru că profită de Gabe.

Kristy nu credea deloc asta, dar Ethan nu avea chiar starea de spirit necesară să asculte de vocea rațiunii.

– Ai dreptate, Rachel *este* într-adevăr responsabilă fiindcă mi-a dat curaj. În viața mea nu am întâlnit o femeie pe care să o admir atât de tare. Trăiește pe marginea catastrofei, dar nu se plânge niciodată și muncește mai mult decât oricine altcineva pe care să îl cunosc.

– Gabe a contribuit în bună măsură la situația ei. I-a dat o slujbă și o casă. A lăsat-o să stea în cabana lui Annie și este și cel care plătește grădinița lui Edward.

– Asta nu știe toată lumea. Iar Rachel s-a achitat de o sută de ori de ce i-a dat Gabe. De când a apăru ea, este ca și cum omul a revenit la viață. Ba chiar, l-am văzut și râzând uneori.

– Ba nu. Pur şi simplu s-a încheiat perioada de doliu, asta e tot. În mod firesc. Fără să aibă nimic de-a face cu ea. Nimic!

Nu avea nici un rost să-i aducă argumente. Dintr-un motiv sau altul, părea hotărât să fie orb şi absolut încăpăţânat cu privire la Rachel. Acum strângea din buze încăpăţânat.

– Aş aprecia dacă ai avea măcar curtoazia de a-mi acorda preavizul de două săptămâni în loc să mă laşi baltă.

Cam avea dreptate. Nu fusese în regulă să plece aşa, pur şi simplu, indiferent ce făcuse el. Se gândi cât de greu avea să-i fie să îl vadă zi de zi în următoarele două săptămâni. Pe de altă parte, o făcea de opt ani încoace. Ce mai contau încă două săptămâni? Şi i-ar fi prins bine salariul în timp ce căuta o slujbă nouă.

– Bine. Dar numai dacă nu-ţi bagi nasul în viaţa mea particulară. Şi în garderobă.

– N-am vrut să te jignesc în nici un fel, Kristy. A fost doar şocul atunci când te-am văzut că arăţi atât de diferit.

Ea se ridică de pe masă.

– Mi-e frig. O să mă întorc înăuntru.

– Mi-ar plăcea să nu te duci înapoi.

– Atunci poţi să uiţi de cele două săptămâni de preaviz.

– Foarte bine. Scuze! Intră atunci. Poţi să stai la masă cu mine şi cu Gabe.

– Nu. Vreau să dansez.

– O să dansez eu cu tine.

– Da, mare favoare o să-mi faci.

În mod evident, bărbatul se gândea că singura cale de a o feri de păcat era să se forţeze să danseze cu ea.

– De ce trebuie să fii atât de dificilă?

– Fiindcă aşa îmi place!

Îi bătea inima să-i spargă pieptul. Nu fusese niciodată nepoliticoasă, dar acum se părea că nu mai este

în stare să se abțină și vorbele îi ieșeau pe gură fără să le controleze.

– Fiindcă m-am săturat să-mi tot ghidez viața încolo și încoace, aiurea, doar ca să fac existența altora mai ușoară.

– Vrei să spui, existența mea.

– Nu mai vreau să vorbesc.

Trecu pe lângă el și o luă spre Mountaineer, chiar dacă acum nu ar fi vrut să facă altceva decât să meargă acasă și să fie singură.

Ethan o urmări plecând și un sentiment profund de vinovăție îl copleși, chiar dacă își spuse că nu avea nici un motiv pentru care să se simtă vinovat.

– Îți urez o viață minunată! strigă el după ea. Toată comunitatea te respectă!

– Da, și adevărul este că îmi va și ține de cald chestia asta în nopțile reci de iarnă.

Îi aruncă vorbele peste umăr și chiar atunci păși în zona scăldată în lumina felinarului de pe un stâlp. Ceea ce îi făcu silueta vizibilă într-un fel care îi dădu lui transpirații reci; palmele cel puțin îi erau ude deja.

Era clar, toată lumea o luase razna, decise el. Chiar sub ochii lui, Kristy Brown se transformase într-o puicuță. Așa, scăldată în lumină, părea că are licurici în păru-i întunecat. Nu era frumoasă; avea trăsături prea comune pentru asta. Deși era drăguță, nu era nici pe departe ieșită din comun. În schimb, era... sexy.

Îl deranja să se gândească la Kristy ca fiind sexy. Simpla idee avea ceva nenatural, anormal, ca și cum ar fi aruncat priviri lascive spre o călugăriță, de exemplu. Dar de marți dimineață nu se gândise la nimic altceva decât la sânii aceia.

Porcule, spuse Oprah. Kristy Brown înseamnă mult mai mult decât niște sâni mari.

„Știu și eu asta!“ o repezi el. Era vorba de întregul ansamblu: talia îngustă și șoldurile rotunde, picioarele

suple, părul acela zburlit și o vulnerabilitate pe care nu o remarcase înainte la ea – poate că exact ăsta era amănuntul cel mai sexy. Kristy nu mai părea competența întruchipată, ci o persoană obișnuită care avea aceleași probleme și lipsă de încredere în ea ca oricine altcineva. Își îndesă mâinile în buzunarele blugilor și încercă să-și dea seama de ce era atât de supărat de schimbările pe care le făcuse ea. Fiindcă pierdea o secretară teribil de bună, acesta era motivul.

Te înșeli, spuse Oprah. Te înșeli atât de tare!

„Foarte bine!“ Ceea ce îi spusese Kristy în seara asta era într-adevăr în mult prea mare măsură adevărat. Da, o vedea ca pe unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui, dar până acum nu pricepuse cât de egoistă fusese prietenia aceea.

Ea avea dreptate. Totul fusese doar de-o singură parte. El îi cunoștea biografia, dar nimic altceva. Nu știa cum își petrecea timpul liber, ce o făcea fericită sau ce o întrista. Încercă să-și amintească ce îi plăcea să mănânce, dar nu-i trecu prin cap decât că ea avea grijă să fie mereu o rezervă de muștar maroniu picant în frigider pentru sendvișurile lui.

Când se gândea la Kristy, se gândea de fapt la...

Tresări.

Se gândea la un fel de preș eficient de pus în fața ușii. Mereu acolo, mereu dornică să se dea peste cap, să facă orice ca să-i fie de folos. Fără să ceară nimic pentru ea însăși, doar pentru ceilalți.

Se uită în gol în întunericul din jur. Ce parodie era el, el care-și spunea preot. Era încă un exemplu al caracterului lui prost și încă un argument pentru care trebuia să-și găsească o altă meserie.

Kristy era un om bun, o prietenă *bună*, iar el o rănise. Ceea ce însemna că trebuia să facă ceva ca să remedieze situația asta. Și nu avea decât două săptămâni să o facă înainte ca ea să dispară din viața lui.

capitolul 14

A doua zi după-amiază, Gabe deschise lacom capacul cutiei de la KFC şi o întinse spre Rachel. Stăteau unde le plăcea cel mai mult să ia masa, lângă ţestoasa de ciment de la locul de joacă, cu ecranul mare şi alb suspendat deasupra lor, ferindu-i cu umbra lui de soarele de la amiază.

Trecuseră nouă zile de la după-amiaza aceea ploioasă când făcuseră dragoste. Cinematograful în aer liber mai avea doar o săptămână până la inaugurare, dar în loc să se concentreze asupra acestui lucru, el nu reuşea să se gândească decât la cum să facă să aibă din nou în braţele lui, sub el, trupul acela minunat. Doar că ea nu părea să vrea acelaşi lucru. Mai întâi fusese chestia aia în legătură cu ciclul ei, ceva ce el era convins că ar fi putut fi depăşit foarte uşor. Dar nu o presase fiindcă ştia că o frământa îngrozitor problema banilor şi voia să-şi dea seama şi singură cât era de ridicolă chestia asta.

Pe de altă parte, însă, cam ajunsese la capătul răbdărilor. Suportase destul zile întregi în care privise cum capoatele ei vechi de bumbac i se lipeau de trup de fiecare dată când bătea uşor vreo briză, aşa că intenţiona să acţioneze chiar acum.

– Cred că te vei bucura să afli că am găsit răspuns la mica noastră dilemă.

– Ce dilemă?

Scoase un copănel de pui din cutie. El observase că prefera copanele. Lui, pe de altă parte, îi plăcea mai mult pieptul şi, în timp ce lua unul din cutie, se bucură de priveliştea pe care i-o ofereau cei câţiva nasturi de la gât ai rochiei de casă ponosite pe care o purta atunci, din bumbac roşu despre care ar fi putut să jure că şi-o amintea pe Annie purtând-o pe vremea când fusese destul de mic să stea pe genunchii ei.

Rachel îşi trăsese uşor în sus poalele rochiei şi îşi întinsese picioarele goale în faţă. Erau bronzate şi aveau

ceva pistrui. Pe un genunchi se vedea o cicatrice veche, pe celălalt își pusese de dimineață un pansament după ce își dăduse seama că ignorase o zgaibă care acum arăta cam urât. Iar pulpele erau cele mai afectate. O vânătaie aici, o zgârietură dincolo... Muncea al naibii de mult și în condiții foarte proaste, dar se încăpățâna să nu accepte nici un fel de altă treabă mai ușoară pe care încerca să i-o dea, indiferent cât bombănea el.

Pulpele îi arătau zvelte și feminine, contrastând puternic cu șosetele groase de bumbac strânse în jurul gleznelor și cu pantofii negri și butucănoși pe care îi purta. Îi avea lustruiți, observase el, și își închipuia cât trebuia să se străduiască să curețe vopseaua și murdăria care inevitabil se punea pe ei în fiecare zi. La început nu înțelesese de ce își bătea capul să facă asta, iar apoi își dăduse seama că era normal să aibă grijă de pantofi dacă era singura pereche.

Nu îi plăcea să se gândească la cum se chinuia Rachel cu pantofii aceia urâți să-i curețe în fiecare seară. I-ar fi cumpărat zece perechi dacă ar fi putut, dar știa că ea i-ar fi dat cu ei în cap. Își drese vocea.

– Dilema în legătură cu salariul pe care îl primești pe ora de muncă și ce poți sau nu poți face în acest timp.

– Îmi oferi o mărire de salariu!

– Aiurea, nu-ți ofer nici o mărire.

Se strădui din răsputeri să nu zâmbească la vederea dezamăgirii de pe fața ei. Deși nu era ușor, încerca tot timpul să nu-i lase prea mulți bani lichizi la îndemână, asigurându-se în același timp că avea absolut tot ce-i trebuia. Având în vedere cum trăgea de fiecare bănuț, el știa că, dacă îi dădea prea mulți, avea să reușească să economisească. Și odată ce făcea o sumă suficientă, pleca din oraș.

Mai devreme sau mai târziu, Rachel trebuia să se împace cu ideea că G. Dwayne nu-și lăsase cele cinci milioane de dolari ascunse undeva în Salvation și pe urmă nu ar mai fi avut nici un motiv să rămână. Gabe

trebuia să se asigure că nu își permitea să plece. Sau cel puțin, nu încă. Deși știa că orașul acesta nu era un loc bun pentru ea, nici nu voia să o lase să plece până ce era sigur că va găsi o modalitate prin care ea să nu mai aibă grija zilei de mâine. Nu avea prea multe șanse de supraviețuire altfel și într-un fel sau altul trebuia să se asigure că nu va mai rămâne niciodată fără absolut nimic.

– Merit o mărire și știi foarte bine asta.

Fără să o bage în seamă, el continuă:

– Nu știu de ce nu m-am gândit din prima la asta. Se întinse pe o parte în iarbă, proptindu-se într-un cot și mușcă puțin dintr-o bucată de pui pe care oricum nu o voia. M-am hotărât să îți dau un salariu fix. Asta înseamnă că, indiferent dacă ne consumăm sau nu legătura amoroasă, salariul tău nu va fi afectat.

Ochii ei scânteiară ca și cum ar fi văzut aievea grămezi de bani în fața ei.

– Cât salariu fix, adică?

Gabe îi spuse și așteptă ca gura aceea frumoasă și roșie ca o căpșună să i se înfigă în beregată. Ceea ce se și întâmplă.

– Ești cel mai zgârcit, mai avar și mai scârțar dintre toți oamenii de pe pământul acesta...

– Ia te uită cine vorbește...

– Eu nu sunt bogată ca tine. Eu trebuie să am grijă de fiecare bănuț.

– Cu un salariu fix, o să-ți fie mai bine. O să te plătesc în plus când stai peste program, dar nu o să fii penalizată dacă va trebui din când în când să lipsești câte-o oră ca să rezolvi vreo chestie. Sau cine știe ce altceva.

Făcu o mică pauză și mai luă încă o bucată de pui.

– Ar trebui să-mi cazi în genunchi și să-mi mulțumești pentru generozitate.

– Ba ar trebui să-ți rup picioarele.

– Poftim? Nu am înțeles ce ai spus.

– Nu contează.

Ar fi vrut să o ia în brațe chiar atunci, chiar acolo. Dar nu putea, nu după ce se întâmplase prima oară între ei. După ce îi vorbise atâta despre cât era de ușuratică, merita un pat de data asta, și unul care să nu fi fost al lui G. Dwayne.

Merita și să aibă parte de o întâlnire adevărată, deși se părea că asta nu-i trecuse prin minte. Voia să o scoată în oraș să ia masa la un restaurant de patru stele, doar ca să poată să o privească mâncând.

Îi plăcea mult să facă asta. În fiecare zi inventa câte ceva să îi dea de mâncare. Îi aducea brioșe Egg McMuffins când sosea dimineața și îi spunea că ura să mănânce singur. În jurul prânzului striga cât îl ținea gura că îi este foame și că nu se putea concentra fără o găletușă cu pui prăjit de la KFC în față. După-amiaza la un moment dat scotea niște fructe și brânză din frigiderul cu gustări și o forța să își mai ia o pauză. Și dacă o ținea tot așa, în curând avea să nu se mai poată încheia la blugi, dar măcar părea mai întremată cu fiecare zi care trecea.

Obrajii nu îi mai erau atât de supți de parcă ochii verzi i-ar fi fost înfundați complet în orbite, iar cercurile vinete de sub genele de jos îi dispăruseră. Pielea nu mai avea acea culoare bolnăvicioasă și îi mai apăruseră niște pistrui pe pomeții ușor îmbujorați. Și trupul i se mai împlinise. Nu avea cum să se rotunjească, dar măcar nu mai părea atât de firavă.

Se înnegură la față când își aminti cât de obsedată era Cherry de silueta ei. El îi spusese că avea să o iubească și dacă ajungea să cântărească o sută cincizeci de kilograme, dar ea tot nu renunțase vreodată să-și numere caloriile. Ar fi iubit-o indiferent dacă era grasă sau slabă. Ar fi iubit-o și dacă ar fi fost infirmă sau bătrână, sau zbârcită. Nu exista nimic pe lumea asta care să-i afecteze trupul și să îl facă pe el să nu o mai iubească. Nici măcar moartea.

Aruncă bucata de pui pe jumătate mâncată în sac, se lăsă pe spate pe iarbă și își acoperi ochii cu brațul ca și cum ar fi vrut să tragă un pui de somn.

Îi simți mâna pe pieptul lui și îi auzi glasul care nu mai părea afectat de supărare.

– Povestește-mi despre ei, Gabe. Cherry și Jamie.

Lui i se făcu pielea de găină. Se întâmpla din nou. Ea le rostise numele. Nici măcar Ethan nu mai făcea asta. Fratele lui voia să-l protejeze, dar Gabe începea să aibă senzația că nimeni în afară de el nu își mai aducea aminte de ei.

Se simți pentru o clipă copleșit de nevoia teribilă de a vorbi, dar se agăță de ultimele fărâme de luciditate care îi mai rămăseseră. O fi fost el nebun, dar nu într-atât de nebun încât să stea la taclale despre calitățile extraordinare ale soției lui care murise cu o femeie cu care voia să facă dragoste cât de curând posibil. În plus, își închipuia ce subiect nemaipomenit de despicat firul în patru ar fi găsit Rachel cu limba ei cea ascuțită în amintirile lui.

Și apoi mușchii spatelui i se detensionară. Se mințea singur. Rachel avea să-l sfâșie pentru orice pe lumea asta, dar nu pentru amintirile lui. În ruptul capului. Cu toate acestea, se abținu.

Mâna ei nu se mișcă de pe pieptul lui, iar răsuflarea ei ușoară îi mângâie obrazul când îi vorbi cu o blândețe în glas pe care nu i-o mai auzise niciodată.

– Toți ceilalți sunt prea drăguți ca să-ți spună asta, Bonner, dar să știi că te afli în marele pericol de a deveni exclusiv preocupat să-ți plângă de milă, adică genul de om pe care nu-l poate suferi nimeni de fapt. Îl mângâie ușor. Nu că nu ai avea suficiente motive să-ți plângi de milă, ceea ce ar fi de înțeles dacă nu ai avea în continuare atâtea motive să trăiești.

Brusc, el simți cum începe să-i clocotească sângele în vene și cum o furie teribilă puse stăpânire pe el. Probabil că ea îi simți mușchii încordați, căci își lipi capul

de pieptul lui ca să îl liniştească. O şuviţă din părul ei îi mătură buzele. Aroma şamponului ei îi aminti ciudat de soare şi în acelaşi timp de o ploaie răcoroasă de vară.

– Povesteşte-mi cum ai cunoscut-o pe Cherry.

Numele ei, din nou. Furia lui se evaporă şi simţi o nevoie îngrozitoare să vorbească despre ea, să o readucă astfel la viaţă. Cu toate astea, îi luă un timp să-şi găsească vorbele.

– La un picnic de duminică la şcoală.

Mârâi când cotul ascuţit al lui Rachel i se înfipse în stomac. Ridică automat un braţ şi deschise ochii.

Ea se proptise confortabil de pieptul lui ca şi cum ar fi fost aşezată pe un şezlong şi, în loc să se uite la el cu una dintre privirile acelea pline de milă cu care se obişnuise, îi zâmbi.

– Eraţi puşti! Adolescenţi?

– Nici măcar. Aveam unsprezece ani, şi ea abia se mutase în Salvation.

Îşi schimbă uşor poziţia în care era aşezat, modificând în acelaşi timp şi punctul pe care îl atingea cotul ei, să nu mai fie chiar în dreptul diafragmei.

– Alergam pe acolo, aiurea, fără să mă uit şi din greşeală am vărsat un pahar de suc roşu pe ea.

– Îmi închipui că nu prea i-a plăcut asta.

– A făcut cel mai al naibii de neaşteptat lucru. S-a uitat în sus spre mine, a zâmbit şi mi-a spus: „Ştiu că îţi pare rău". Pur şi simplu. „Ştiu că îţi pare rău."

Rachel izbucni în râs.

– Era foarte bună şi docilă, din câte se pare.

Se trezi râzând şi el.

– Chiar era. Mereu avea cea mai bună părere despre cei din jur şi nici nu-ţi pot povesti de câte ori asta i-a adus necazuri mari.

Se lăsă pe spate pe iarba umbrită de ecranul imens, dar de data asta se lăsă în voia celor mai frumoase amintiri. Una după alta, toate îi reveniră în minte.

În apropiere se auzea slab un bâzâit de albină. Mai încolo era zgomotul de fundal al greierilor. Părul cu parfum de vară al lui Rachel îi mângâia buzele la fiecare adiere.

Își simți pleoapele grele. Adormi.

În seara următoare, Rachel și Edward o ajutară pe Kristy să despacheteze. Noul apartament cu două camere al lui Kristy era mic și fermecător, cu o verandă micuță și o bucătărie compactă completată de un luminator. Pereții luceau de la varul alb proaspăt dat și totul mirosea a nou.

Mobila îi sosise de la depozit chiar în ziua aceea. Cele mai multe erau piese de mobilier moștenire de familie pe care părinții lui Kristy nu voiseră să le ia cu ei când se mutaseră în Florida, iar acum Kristy le măsura cu o privire dezamăgită.

Cu o voce joasă, ca să nu o poată auzi nimeni în afară de Rachel, spuse:

– Știu că nu am bani să înlocuiesc astea acum, dar nu... nu știu ce să zic. Am impresia că nu mi se mai potrivesc. Râse amar. Ia auzi la mine. Acum cinci zile m-am tuns și mi-am cumpărat niște haine noi. Acum am senzația că sunt o altă persoană. Probabil că pur și simplu mă simt vinovată că nu mă mut în Florida cum vor ei.

– Ai avut o săptămână grea.

Rachel așeză ultimul pahar pe un raft de dulap pe care deja îl învelise cu o hârtie specială pentru rafturi, bleu cu mov.

– Și nu-ți bate capul cu mobila. Sunt doar niște piese de bază. Poți însufleți atmosfera cu niște perne, poți pune niște postere de la muzeu. Așa că până la urmă o să-ți iasă ceva excelent.

– Presupun că da.

Edward se năpusti afară din dormitor.

– Avem nevoie de o șurubelniță Phillips să montăm patul. Ai?

Kristy se apropie de lădița cu scule în care totul era în perfectă ordine și care se afla deschisă pe blatul alb care separa bucătăria de sufrageria propriu-zisă.

– Încearc-o pe asta!

Cu un aer pătruns de importanță care o făcu să zâmbească pe Rachel, Edward luă șurubelnița și se înapoie mândru la Ethan în dormitor. Și o fi fost Ethan Bonner în capul listei lui Kristy cu persoane pe care nu le putea suferi, dar generozitatea lui față de Edward o făcea pe Rachel să-i vină foarte greu să-și mențină antipatia. Era prima oară când fiului ei i se dăduse șansa să lucreze de-adevăratelea cu un bărbat adult și era nemaipomenit de fericit pentru asta. Kristy se uită urât înspre dormitor și șopti iute printre dinți:

– Ethan s-a purtat oribil joi seară la Mountaineer, dar acum zici că nu s-a întâmplat nimic.

– Bănuiesc că și lui îi vine la fel de greu să treacă peste asta ca și ție.

– Ha!

Rachel zâmbi și o îmbrățișă pe prietena ei îmbufnată. În seara aceasta Kristy era îmbrăcată cu un tricou roșu aprins pe care și-l băgase în blugii nou-nouți. Machiajul i se cam dusese și își schimbase sandalele aurii cu niște tenişi uzați, așa că nimic din ce avea pe ea nu părea prea sexy, dar Rachel observase cum privirea lui Ethan zăbovise totuși asupra ei.

– Am irosit atâția ani din viață tânjind din cauza unui bărbat imatur și ipocrit, dar nu am de gând s-o mai fac!

Dacă Kristy vorbea puțin mai tare, Ethan avea s-o audă, însă Rachel se amestecase destul în toată povestea, așa că nu mai spuse nimic.

– Mi-am pus deoparte cea mai mare parte din bani cât am stat acasă, așa că am destul ca să mă întorc la școală. Mai am nevoie să fac doar câteva cursuri ca să-mi iau diploma de educatoare și ar trebui să nu-mi fie

deloc greu să fac rost de o slujbă ca suplinitoare ca să-mi plătesc ratele până ce termin.

– Asta e minunat.

– Îmi pare rău că nu am făcut asta cu ani în urmă.

– Poate că abia acum te simți pregătită.

– Da, cred că așa e.

Kristy îi zâmbi visătoare.

– Știi, e drăguț. E prima oară în viața mea când nu mă simt invizibilă.

Rachel bănuia că asta se datora mai degrabă stării de spirit pe care și-o impusese Kristy decât modificărilor estetice pe care și le făcuse, dar își păstră părerea pentru sine.

Ethan își făcu apariția din dormitorul din spate, cu Edward lângă el.

– Am terminat. Ce ziceți dacă eu și Edward ne-am apuca de bibliotecă?

– Mulțumesc, dar nu sunt pregătită încă să o montez.

Kristy vorbi pe un ton atât de răstit că sună aproape nepoliticos.

– Foarte bine. Putem atunci monta televizorul pe perete.

– Ai făcut destule, Ethan. Îți mulțumesc, oricum.

Nici că ar fi putut să-l dea afară mai clar de-atât, dar Ethan se făcu a nu înțelege.

– Hai, Edward! Vino să vedem care-i problema cu ușa aia de la baie care se blochează.

– Constructorul a zis că trimite mâine pe cineva să se ocupe de ea. Chiar nu mai am nimic altceva de făcut, Ethan. Ne vedem mâine la serviciu.

Ceea ce sună prea direct ca să fie ignorat, așa că el puse sculele la loc în trusă și o luă înspre ușă, făcându-o pe Rachel să înceapă să-i pară rău pentru minunatul pastor Bonner.

Ferestrele erau întunecate. De la incidentul cu crucea arzândă, Gabe știuse că Rachel nu mai putea rămâne

singură pe Heartache Mountain. Cu Kristy plecată, se temea pentru ea.

Plănuise să ajungă acasă la ea mai devreme, dar apoi Ethan trecuse pe la el, iar Gabe fusese silit să asculte un lung monolog despre cât de nepoliticoasă fusese Kristy cu el, apoi să ignore nişte aluzii nu prea subtile cum că pe Rachel nu o interesa nimic altceva în afară de banii lui. Ceea ce era cu siguranţă adevărat, dar nu în sensul spuselor lui Ethan. Se luaseră cu vorba şi dintr-una într-alta acum era aproape miezul nopţii.

Parcă camioneta lângă garaj şi rămase acolo, în întuneric, pentru o clipă, cu un vârtej de gânduri în minte. Faptul că vorbise despre Cherry în după-amiaza aceasta cu Rachel, chiar şi aşa, pe scurt, începuse să-i dea un anumit sentiment de uşurare. Dacă Rachel ar fi locuit în cabană de una singură ar fi fost atât de bine, căci nu ar fi fost atât de complicat să se mute. Însă aşa trebuia să aibă de-a face şi cu fiul ei şi gândul de a fi în preajma băieţelului aceluia palid şi tăcut îl făcea să se simtă din nou cuprins de înnegurare.

Copilul era absolut inocent şi încercase de zeci de ori să-şi scoată din minte ideile astea, dar nu putuse. De fiecare dată când se uita la Edward, se gândea la Jamie, şi la felul acela în care băieţelul lui mult mai înzestrat trebuise să moară.

Trase adânc aer în piept. Era un gând urât. De neiertat.

Se scutură încercând să scape de el în timp ce-şi scotea valiza din portbagaj şi o luă spre casă. Chiar dacă noaptea era înnorată şi nici una dintre luminile de afară nu erau aprinse, nu i se păru deloc greu să-şi găsească drumul. Petrecuse sute de nopţi în căsuţa aceasta pe când era copil.

De câte ori el şi Cal se strecuraseră afară pe vreo fereastră din spate după ce Annie se ducea la culcare, ca să poată explora împrejurimile? Ethan era prea mic să meargă cu ei şi se plângea chiar şi acum că ratase

unele dintre cele mai interesante aventuri ale lui Gabe și Cal.

O bufniță se auzi undeva la distanță în timp ce Gabe se apropie de casă dintr-o parte. Pantofii îi scoteau un ușor pleoscăit pe iarbă, iar cheile îi zăngăneau în mână.

– Stai pe loc!

Umbra lui Rachel îi apăru amenințătoare pe veranda din față, înaltă și dreaptă. Îi veniră pe buze niște vorbe glumețe, dar când dădu cu ochii de lucirea amenințătoare a vechii carabine a bunicii lui îndreptându-i-se direct înspre piept, își spuse că nu era o idee prea bună să facă pe nebunul.

– Am o armă și nu mă tem s-o folosesc!

– Eu sunt. La dracu', Rachel. Zici că ești dintr-un film polițist prost.

Rachel lăsă în jos țeava carabinei.

– Gabe? Ce faci acolo? M-ai speriat de moarte!

– Am venit până aici ca să te apăr, spuse el sec.

– Dar e miezul nopții.

– Voiam să ajung mai devreme, dar am avut o mică problemă cu Ethan.

– Frate-tău e un tăntălău.

– Da, și el are o părere foarte bună despre tine.

Urcă treptele și îi luă carabina cu mâna pe care o avea liberă.

Ea se întinse pe după ușa de plasă ca să aprindă lumina galbenă de pe verandă. Lui i se uscă gura când o văzu acolo cu picioarele goale și aceeași cămașă albastră uzată pe care o purta în dimineața în care casa îi fusese vandalizată.

Buclele rebele din jurul capului semănau cu aurul vechi în lumina de pe verandă.

– Ce e aia? întrebă ea.

– După cum se vede, este o valiză. Mă mut la tine un timp.

– Te-a pus Kristy să faci asta?

– Nu. Kristy este îngrijorată, într-adevăr, dar asta a fost ideea mea. Câtă vreme a stat ea aici, nu m-am gândit că pericolul în care te afli ar putea depăși nivelul de amenințare, dar de când a plecat, ești și mai vulnerabilă.

Păși în sufragerie, puse jos valiza și verifică carabina. Nu era încărcată, așa că i-o dădu înapoi. În același timp se gândi și la pistolul de calibrul 38 pe care îl încuiase înainte de a pleca de acasă. Brusc i se păruse o idee complet aiurea să țină o armă încărcată lângă pat.

– Pune-o undeva bine!

– Nu crezi că sunt în stare să am grijă de mine, nu-i așa? Ba să știi că pot, așa că urcă-te la loc în camioneta aia roșie de neam prost a ta și pleacă.

Gabe se abținu cu greu să nu zâmbească. Mereu avea efectul acesta asupra lui.

– Las-o baltă, Rach! În viața ta nu te-ai bucurat așa să vezi pe cineva și știi foarte bine asta.

Ea făcu o față lungă.

– Chiar te muți aici?

– Și așa am insomnii, chiar fără să-mi fac griji despre ce se petrece aici.

– Nu am nevoie de bonă, dacă vrei să știi, dar adevărul este că mi-ar prinde bine puțină companie.

El știa că ea nu avea să admită mai mult de atât că era într-adevăr îngrijorată. Rachel dispăru ca să bage carabina undeva, iar el își cără valiza de-a lungul holului până în vechiul dormitor al bunicii lui, în care nu se mai aflau acum lucrurile lui Kristy. Aruncă o privire în jur la vechiul pat din lemn cioplit și la balansoarul din colț și-și aminti cât de speriat era noaptea când era mic. Se strecura aici pe furiș și se ghemuia în pat alături de Annie. Ar fi putut să doarmă sus cu Cal, dar nu voia ca fratele lui mai mare să știe că se temea. Odată însă, venise pe furiș aici la bunică-sa, numai ca să descopere că frate-său mai mare era deja lângă ea.

O auzi pe Rachel în spatele lui și se întoarse. Era răvășită de somn și frumoasă. Urma în formă de V de pe obrazul ei îi spunea că ea dormea dusă când apăruse el. Studie cămașa pe care acum și-o strânsese mai pe lângă corp și se simți vag iritat.

– Nu mai ai altceva în care să dormi?

– Dar ce-are asta?

– E a lui Cal. Dacă ai nevoie de o cămașă poți purta una de-a mea.

Aruncă valiza pe pat, o deschise și smulse o cămașă dinăuntru care era curată, dar avea ici, colo câte-o pată care nu ieșise la spălat.

Rachel i-o luă din mână și o studie cu ochi critic.

– A lui e mult mai ca lumea.

El îi aruncă o privire crâncenă. Ea îi zâmbi inocent.

– Dar a ta pare mai confortabilă.

– A dracului să fie dacă nu e.

Rachel zâmbi din nou, iar el simți cum bucuria îi picura într-un colțișor de suflet până atunci pustiu din interiorul lui. Se gândi cum de reușea ea să se bucure de cele mai neînsemnate lucruri, chiar dacă viața i se făcuse bucățele și atârna în fâșii în jurul ei.

Ochii ei verzi se întunecară ușor vicleni, iar el se pregăti pentru ce avea să urmeze. Își puse o mână într-un șold, gest care îi ridică automat cămașa cu încă câțiva centimetri. Îl ucidea pur și simplu și nici măcar nu-și dădea seama de asta.

– Dacă te aștepți să-ți gătesc, va trebui să cumperi tu toate cele necesare.

Rachel știa mai bine ca oricine să aibă grijă de bani, iar el nu se putu abține să nu râdă ușor de ea.

– De ce oare m-aș aștepta să-mi gătești? E cât se poate de posibil să mă pricep mai bine la asta decât tine.

Ea se gândi puțin.

– În plus, tu și mănânci mult mai mult, deci nu ar fi corect pentru mine să-mi cheltuiesc banii pe mâncarea

ta. Pe bune, Gabe, ai cea mai mare poftă de mâncare pe care am pomenit-o în viaţa mea. Tot timpul mănânci.

Înainte să-şi dea seama ce putea răspunde la asta, o voce subţire îi întrerupse.

– Mami?

El făcu stânga împrejur şi văzu băiatul stând în uşă. Era îmbrăcat cu o pijama nouă, atât de mare că trebuise să-şi suflece mânecile şi pantalonii. Fără îndoială, Rachel ştia cât se poate de bine cum să aibă grijă de bănuţii ei, gândindu-se în permanenţă la viitor.

Rachel se apropie de el ca şi cum copilul ar fi avut un acces de febră şi, când se aplecă asupra lui, îi văzu marginea chiloţilor. Băiatul îi aruncă o privire scurtă şi imposibil de desluşit, după care îşi ţintui ochii în podea. Gabe se întoarse cu spatele la ei şi începu să despacheteze.

– Hai, iubitule, spuse Rachel. Hai să te bag în pat, să te învelesc.

– Ce caută *el* aici?

Ea dădu să-l împingă încetişor să iasă din cameră în hol.

– Asta e cabana lui Gabe. Poate veni aici oricând vrea.

– Este cabana pastorului Ethan.

– El şi Gabe sunt fraţi.

– Ba nu sunt.

Gabe îi auzi intrând în vechiul salonaş al lui Annie. Băiatul spuse ceva ce nu mai reuşi să desluşească, dar i se păru că aude cuvântul a *decapita* – un cuvânt destul de bizar în vocabularul unui băieţel de cinci ani. Puştiul era ciudat, iar Gabe ştia că ar fi fost normal să îi pară rău de el, dar simţea amintirile copleşindu-l.

Jamie în pijama, după ce făcuse baie. Vârtejul acela ud de păr întunecat în vârful capului. Felul acela cum se ghemuia pe genunchii lui Gabe cu cartea lui preferată în mâini, uneori adormind înainte să ajungă la final. Cum stătea apoi acolo, cu copilaşul adormit în braţe şi un picioruş gol în căuşul unei palme...

– Ai tot ce îți trebuie?

Nu o auzise pe Rachel revenind. Clipi din ochi și clătină din cap.

– Nu.

Respirația îi ieși întretăiată pe gură.

– Am nevoie de tine.

Ea se apropie îndată de el, își lipi trupul de trupul lui, iar el știu că așteptarea asta fusese la fel de grea pentru ea cum fusese și pentru el. Își băgă mâinile pe sub cămașa cu care era îmbrăcată, cămașa fratelui lui, și atinse pielea moale de dedesubt. Dar în momentul acela ea se trase. Simți un ghimpe în inimă din cauza gestului ei, dar numai pentru o clipă, căci apoi înțelese că Rachel se dusese să încuie ușa. De câte ori făcuse asta, oare, el sau Cherry? Să încuie ușa de la dormitor în bătrânul conac de țară din Georgia, ca să nu intre Jamie peste ei? Simți durerea învăluindu-l iar.

Rachel îi cuprinse obrazul în palma ei, și șoapta ei ușoară îi mângâie pielea ca o rugăciune.

– Rămâi cu mine, prietene! Și eu am nevoie de tine.

Cumva părea să știe întotdeauna ce gândea el. Încă o dată mâinile lui dădură de carnea ei caldă. I se zvârcoli în brațe și începu să-i tragă de haine. Era nerăbdătoare și iute, iar graba ei neîndemânatică îl excită până la punctul în care aproape că nu mai știu ce face. Într-o clipă fu gol; doar o șosetă îi rămase într-un picior.

Cunoștea trupul lui Cherry la fel de bine ca pe-al lui însuși. Unde îi plăcea să fie atinsă și cum îi plăcea să fie mângâiată. Dar Rachel era încă un mister.

Smulse cămașa fratelui lui de pe ea, cu gesturi deliberat sălbatice ca să rupă câțiva nasturi și s-o împiedice astfel să o mai poarte. Apoi o împinse pe spate în pat.

Ea se rostogoli imediat deasupra lui.

– Cine a zis că tu ești șeful?

El izbucni în râs și își îngropă gura în sânii ei. Ea își trecu picioarele de-o parte și de alta a lui, călare. Nu își scosese chiloții, iar acum îl tortura cu ei, frecându-se

de el uşor, în sus şi în jos, lăsând o urmă mătăsoasă şi umedă de-a lungul lui.

Când nu mai putu să îndure, el îşi înfipse mâinile în şoldurile ei şi o trase în jos cu putere în el.

– Gata cu joaca, iubito!

Rachel se lăsă în faţă, lipindu-şi sfârcurile de pieptul lui. Părul i se răspândise în valuri în jurul umerilor pistruiaţi, iar când o şuviţă îi mătură lui buzele, văduva predicatorului îl privi cu nişte ochi păgâni.

– Cine zice?

El gemu, îşi vârî degetele în chiloţii ei şi o făcu şi pe ea să simtă ce simţea el.

Atunci amândoi o luară razna şi, fiindcă nu puteau face nici un zgomot, pasiunea îi înnebuni cu totul. Ea îl muşcă de piept, apoi îi supse limba. El îşi încleştă degetele pe fundul ei şi o sărută până ce ea rămase fără răsuflare. Când unul, când celălalt se rostogoliră ca să fie deasupra. Ea îl făcu să stea în capul oaselor, apoi se înfipse în el fără să-şi scoată chiloţii, doar trăgând de partea din faţă. Patima îi mistuia ca un foc arzând vâlvătaie. Iar senzaţiile ce puseseră stăpânire pe ei treceau dincolo de orice închipuire. Li se părea că înşişi pereţii camerei musteau de sex.

Se trezi la un moment dat în miez de noapte şi nu-i plăcu deloc să descopere că Rachel se înapoiase în patul ei.

Atunci îi încolţi o idee undeva într-un cotlon al minţii. Poate că trebuia să se însoare cu ea. Asta avea să o pună la adăpost de orice necazuri. Şi voia să fie cu ea.

Pe de altă parte, nu o iubea, nu aşa cum o iubise pe Cherry. Şi nici nu putea să-l crească pe fiul ei. Nu acum. De fapt, niciodată.

Somnul nu se mai lipi de el tot restul nopţii, aşa că în zori renunţă în cele din urmă şi se duse să facă un duş. Ştia că ea se scula devreme, dar de data asta nu se trezi până când se îmbrăcă el. Zâmbi în sinea lui. O epuizase cu totul.

În bucătărie era liniște. Descuie ușa din spate și ieși afară. Un val de nostalgie îl cuprinse și-l învălui. Avu senzația că pășise din nou undeva în urmă, în copilăria lui. Și el, și Cal se născuseră când părinții lor erau încă foarte tineri. Tatăl lui se dusese la colegiu și apoi la facultatea de medicină, înainte să-și deschidă cabinetul din Salvation. Bunicii lui din familia Bonner erau înstăriți și se jenaseră teribil când unicul lor fiu se căsătorise cu cineva din amărâta familie Glide, dar Gabe și frații lui o iubiseră pe bunica lor din partea mamei și stătuseră ori de câte ori îi lăsaseră părinții lor, și oricât de mult pe Heartache Mountain.

Își aminti cum alerga afară imediat cum se trezea dimineața, atât de nerăbdător să înceapă o nouă zi că Annie era nevoită să-l amenințe cu lingura de lemn ca să-l facă să mănânce micul dejun. După ce înfuleca grăbit ce era pe masă, alerga înapoi să găsească viețățile ce-l așteptau în pădure: veverițe și ratoni, sconcși, viezuri și din când în când și ursul negru. Acum nu prea se mai întâlneau urși în zonă. Mana ce afectase castanii le îndepărtase hrana preferată, iar ghindele disponibile nu erau nici pe departe o sursă de hrană la fel de serioasă.

Îi lipseau. Îi lipsea teribil lucrul cu animalele. Dar nu se putea gândi la asta acum. Avea de condus un drive-in.

Gândul acesta îl întristă. Coborî treapta de la intrare și se uită spre vechea grădină. Vara trecută, mama lui și soția lui Cal, Jane, se ocupaseră de ea în timpul când stătuseră aici după ce-și părăsiseră soții. Acum era din nou plină de buruieni, deși se vedea un colț unde cineva – Rachel, probabil, de vreme ce nu părea să știe ce este aceea odihna – începuse să o curețe.

Un țipăt ascuțit făcu cioburi liniștea dimineții. Venea din față, iar el o zbughi într-acolo, temându-se că de data asta avea să se confrunte cu ceva și mai rău decât niște graffiti pe pereți.

Se opri brusc când văzu băiatul singur pe veranda din față, aproape de capătul îndepărtat. Era încă îmbrăcat în pijama și țintuit locului de frică cu ochii la ceva ce Gabe nu putea să vadă.

Gabe o luă din nou la fugă și imediat privirea îi căzu pe ceea ce îl făcuse să țipe pe Edward. Un șarpe mic se încolăcea lângă peretele casei.

Din trei pași uriași ajunse la el. Își băgă mână printre zăbrele și-l smulse de unde era înainte să apuce să se facă nevăzut.

Rachel ieși în goană pe ușa din față.

– Edward! Ce e? Ce s-a...

Văzu șarpele atârnând în mâna lui Gabe. Gabe privi sâcâit copilul chircit.

– E doar un șarpe de grădină. Întinse șarpele spre băiat. Vezi culoarea aceea galbenă de pe spatele lui? Asta îți spune că nu îți va face nici un rău. Haide! Poți să pui mâna pe el.

Edward clătină din cap și făcu un pas în spate.

– Haide, haide, insistă atunci Gabe. Ți-am zis că nu îți face nimic.

Edward se trase și mai în spate.

Rachel ajunse într-o clipă lângă Edward și începu să-l mângâie și să-l ia în brațe la fel ca întotdeauna.

– Stai liniștit, scumpule! Șerpii de grădină sunt prietenoși. Erau o mulțime la ferma unde a crescut mami.

Își îndreptă spatele și îl măsură pe Gabe cu o privire nimicitoare. Se aplecă spre el, îi smulse șarpele din mână și îl aruncă peste grilaj.

– Vezi... o să-l lăsăm să plece ca să-și găsească familia.

Gabe o privi cu reproș. Nu avea cum să facă vreodată bărbat din puștiul acela dacă îl tot proteja așa. Gabe îi arătase șerpi lui Jamie încă de când începuse să stea în picioare și îl învățase să îi deosebească pe cei inofensivi de cei veninoși, iar copilului îi plăcea la culme să pună mâna pe ei. Vocea rațiunii îi șopti de undeva că era o mare diferență între un copil care crescuse cu șerpi

și unul care habar nu avea de ei, dar fiul lui era mort și el, unul, nu putea asculta de nici o rațiune.

Edward se lipi de ea. Ea îl mângâie pe cap.

– Ce zici să luăm micul dejun, dacă tot te-ai sculat cu noaptea în cap?

El dădu din capul lipit de abdomenul ei, iar Gabe cu greu reuși să înțeleagă ce spunea.

– Pastorul Ethan a zis că azi trebuie să mă duc la școala de duminică.

Rachel păru deranjată.

– Poate altă dată.

Îl înjură pe frate-său în gând pentru că sădise ideea aceea în mintea băiatului. Lui Ethan nici nu-i trecuse prin cap prin ce avea să treacă Rachel dacă se ducea la o slujbă.

– Așa ai zis și duminica trecută, spuse Edward cu reproș.

– Hai să deschidem o cutie nouă de cereale Cheerios.

– Vreau să merg azi.

Gabe nu mai suportă să-l audă pe băiat contrazicând-o.

– Fă ce spune mama ta!

Rachel se răsuci ca o furie spre el. Dădu să deschidă gura, dar o închise brusc și își mână copilul din spate să intre în casă.

Gabe evită să dea ochii cu vreunul din ei ducându-se să hoinărească aiurea prin pădure până ce dădu de locul unde își ridicase odinioară adăpostul pentru animale. Când avea în jur de unsprezece sau doisprezece ani, construise niște cuști unde ținea animalele rănite pe care le găseau el sau prietenii lui și pe care încerca să le vindece. Acum, privind retrospectiv, se mira cât de multe reușise să salveze.

Amintirea aceasta, însă, nu făcu altceva decât să-l întristeze. Acum nu voia nici măcar să fie în preajma animalelor. Fusese în stare să vindece atâtea creaturi vii, dar pe sine însuși nu se putea vindeca deloc.

Nu se simțea pregătit să dea ochii cu Rachel sau cu băiatul, așa că o luă spre oraș, unde bău o cafea

la McDonald's. După aceea se îndreptă spre biserica lui Ethan și parcă în locul lui obișnuit, la un cvartal distanță. De câteva duminici încoace mergea la slujbă, dar ajungea întotdeauna târziu, după ce începuse, și pleca devreme, înainte să se termine, ca să nu fie nevoit să vorbească cu cineva.

Rachel îi întorsese spatele lui Dumnezeu, dar el nu fusese niciodată capabil să o facă.

Credința lui nu era atât de puternică ca a fratelui lui și nu îl ajutase cu nimic. Ceva, ceva era însă acolo, și nu putea renunța la asta.

În ciuda nervilor pe care îi avea în ultimul timp pe Ethan, îi plăcea să îl asculte predicând. Ethan nu era genul acela de om al Domnului rigid și atotștiutor care emitea judecăți și dădea sentințe absolute sau se comporta ca și cum ar fi fost singurul prin intermediul căruia se putea ajunge la Dumnezeu. Ethan predica toleranța și iertarea, dreptatea și compasiunea față de semeni – adică toate sentimentele, își dădu seama Gabe, pe care Ethan nu le arăta defel față de Rachel. Pe de altă parte, fratele lui nu fusese niciodată un ipocrit, așa că Gabe nu putea înțelege de ce.

Aruncă o privire peste congregația de enoriași și văzu că nu era singurul întârziat. Kristy Brown se strecură într-o strană din spate după Rugăciunea Mărturisirii. Purta o rochie galbenă foarte scurtă, iar expresia de pe fața ei practic îi sfida pe cei din jur să se ia de ea pe tema asta. Zâmbi în sinea lui. La fel ca tot restul lumii din Salvation, nici el nu o băgase prea tare în seamă pe Kristy până ce nu avusese nevoie de ceva de la ea. Acum însă femeia devenise o veritabilă forță.

După slujbă se duse acasă la Cal și își sună fratele ca să-i spună că se mută pentru o vreme. Când Cal află de ce, luă foc.

– Te muți cu văduva Snopes? Mi-a zis Ethan că te-ai încurcat cu ea, dar nu l-am crezut. Acum trăiești cu ea?

– Lucrurile nu stau chiar așa, răspunse Gabe, deși nu era chiar adevărul adevărat. A ajuns să fie privită ca o țintă pe-aici și cred că este în pericol.

– Atunci lasă-l pe Odell să se ocupe de asta.

Gabe auzi un ușor scâncet ca de șoricel undeva în fundal și înțelese că venea de la nepoata lui. Rosie era un bebeluș frumos și năzdrăvan, care deja ardea să-și ia zborul. Simți un mic junghi în inimă.

– Uite ce e, Gabe, am vorbit cu Ethan. Știu că întotdeauna ai avut o slăbiciune pentru animalele rănite, dar animalul acesta rănit este un șarpe cu clopoței. Oricine a stat în preajma ta măcar cinci minute știe că ești țintă sigură când vine vorba de bani și... Salut!

– Gabe?

Vocea cumnatei lui se auzi dintr-odată. Deși Gabe o văzuse doar de câteva ori pe Jane Darlington Bonner, o plăcuse încă de la început. Era o femeie isteață, hotărâtă și cu bun-simț, exact ceea ce îi trebuia lui Cal după armata de tinerele care îl consacrase.

– Gabe, nu-l asculta, spuse Jane. Nu-l asculta nici pe Ethan. Mie îmi place văduva Snopes.

Gabe se simți obligat să sublinieze ceva ce era evident.

– Mă bucur să aud asta, dar nu cred că v-ați cunoscut, nu-i așa?

– Nu, răspunse cumnata lui, cu vocea aceea sigură pe ea. Dar am stat în casa ei îngrozitoare. Când eu și Cal am avut probleme – știu că sună aiurea, dar de fiecare dată când eram în dormitorul ei sau în camera copilului, aveam senzația ciudată că suntem un fel de rude. Toată casa emana un fel de răutate, dar cele două camere erau ca o oază. Întotdeauna mi s-a părut că bunătatea venea de la ea.

Auzi pe fundal râsul zgomotos și sceptic al fratelui său. Gabe zâmbi.

– Știi, nici c-ai putea fi mai departe de adevăr dacă te gândești la Rachel ca la o sfântă, Jane. Dar ai dreptate.

Este o femeie cumsecade și toată lumea se poartă urât cu ea. Tu încearcă, însă, să-l ții pe frate-meu în frâu o perioadă, să nu se mai ia de mine. Crezi că poți?

– Fac tot posibilul. Mult noroc, Gabe!

Mai dădu câteva telefoane, printre care și unul lui Odell Hatcher, apoi împachetă tot ce era perisabil în frigider și o luă înapoi spre Heartache Mountain. Era jumătatea după-amiezii când parcă lângă garaj. Ferestrele casei erau deschise și ușa de la intrare descuiată, dar Rachel și copilul nu erau înăuntru.

Cără alimentele în bucătărie și le băgă în frigider. Când se întoarse, dădu cu ochii de băiatul care stătea în ușa din spate, puțin după prag. Intrase atât de încet că Gabe nici măcar nu-l auzise.

Gabe își amintea felul în care cutreiera Jamie prin vechea lor fermă dărăpănată din North Georgia, trântind ușile, tropăind cu pantofii lui sport peste tot, de obicei țipând cât îl ținea gura că a găsit o râmă mai deosebită sau că voia să i se repare o jucărie stricată.

– Maică-ta e afară?

Băiatul se uită în podea.

– Te rog, Edward, răspunde-mi, spuse Gabe încetișor.

– Da, murmură băiatul.

– Da, și mai ce?

Umerii băiatului înțepeniră. Nu își ridică privirea.

Era cât se poate de limpede că băiatul avea nevoie să se întărească cumva, spre binele lui. Gabe se sili să vorbească pe un ton scăzut și cu răbdare.

– Uită-te la mine!

Încet, Edward ridică în cele din urmă capul.

– Când mi te adresezi, Edward, vreau să îmi spui „Da, domnule“ sau „Nu, domnule“, iar când vorbești cu mama ta sau cu Kristy sau cu oricare altă doamnă, să răspunzi „Da, doamnă“ sau „Nu, doamnă“. Acum trăiești în North Carolina și așa vorbește un copil bine-crescut pe aici. Ai înțeles?

– Îhî.

– Edward...

În tonul lui Gabe se ghicea o vagă urmă de amenințare.

– Numele meu nu este Edward.

– Așa îți spune mama ta.

– Ea are voie, spuse el morocănos. Tu, nu.

– Dar eu cum ar trebui să îți spun?

Copilul ezită și apoi murmură:

– Chip.

– Chip?

– Nu-mi place Edward. Vreau ca toată lumea să îmi spună Chip.

Gabe se gândi dacă să încerce să îi explice că Chip Stone nu părea neapărat cea mai fericită combinație de nume, dar renunță la ideea asta. Întotdeauna se pricepuse la copii, dar nu și la acesta. Acesta era prea ciudat.

– Edward, ai găsit ghemul de sfoară?

Ușa din spate se deschise, iar înăuntru intră Rachel. Mâinile ei murdare și nasul ce părea șters în grabă cu încheietura arătau că muncise în grădină. Imediat privirea îi zbură la fiul ei, ca și cum s-ar fi temut că Gabe îl supunea la cine știe ce tortură când ea nu era de față. Atitudinea ei îl făcea să se simtă vinovat și nu îi plăcea asta câtuși de puțin.

– Edward?

Băiatul se duse la vechiul dulap de bucătărie, trase de sertarul din stânga cu ambele mâini să-l deschidă și scoase ghemul de sfoară groasă ce se găsea acolo, mai mic sau mai mare, același sau altul, dintotdeauna, din câte își amintea Gabe.

– Du-te și pune-l lângă găleata pe care am folosit-o mai devreme, te rog!

Copilul dădu scurt din cap și aruncă o privire precaută spre Gabe.

– Da, doamnă.

Rachel se uită la el întrebătoare. Edward ieși pe ușa din spate.

– De ce i-ai pus numele Edward? întrebă Gabe înainte ca ea să apuce să se ia de el în legătură cu ce se întâmplase în dimineața aceea cu șarpele de grădină.

– Așa îl chema pe bunicul meu. Bunică-mea m-a pus să-i făgăduiesc că-l voi numi pe primul meu născut după el.

– Dar nu puteai să îi spui Ed sau ceva de genul ăsta? Eddie? N-am mai auzit să-și boteze cineva copilul Edward în zilele noastre.

– Scuză-mă! Mi se pare că am uitat esențialul... Ca să ne înțelegem, ce treabă ai tu cu toate astea?

– De fapt, ceea ce voiam să îți spun e că nu-i place numele lui. Mi-a zis că trebuie să îi spun Chip.

Ochii ei verzi se întunecară cu niște nori parcă prevestitori de furtună.

– Ești sigur că nu tu i-ai spus că e ceva în neregulă cu numele lui? Poate că *tu* ai fost de fapt acela care i-a zis că ar trebui să i se spună Chip.

– Ba nu.

Se apropie de el, cu degetul arătător îndreptat înspre pieptul lui ca un pistol.

– Lasă-l pe fiu-meu în pace! *Bang!* Și nu cumva să îndrăznești să te bagi între noi așa cum ai făcut de dimineață. *Bang! Bang!*

Rachel nu se temuse niciodată să spună lucrurilor pe nume, așa că nici de data asta nu ezită.

– Ce ai făcut de dimineață cu șarpele acela a fost o cruzime față de copil și nu voi tolera așa ceva. Dacă mai încerci vreodată să te porți în felul acesta, să fii sigur că te dau pe ușă afară.

Faptul că dreptatea era de partea ei îl făcu pe Gabe să se simtă strâns cu ușa.

– În caz că ai uitat, asta este casa mea.

A mamei lui, de fapt. Ceea ce era, însă, cam același lucru.

– Nu am uitat nimic.

Gabe sesiză cu coada ochiului o mișcare vagă undeva în lateral. Își mută privirea pe lângă umărul lui Rachel

spre ușa cu plasă și îl văzu pe Edward stând acolo și urmărind cearta.

Chiar și prin plasă, Gabe îi sesiză preocuparea și grija chiar cu care se uita la ei, ca și cum ar fi păzit-o pe maică-sa.

– Vorbesc serios, Gabe. Lasă-l în pace pe Edward!

El nu spuse nimic, se uită doar în continuare pe lângă ea, spre ușă. Edward înțelese că fusese descoperit și se făcu nevăzut.

Ridurile de expresie ce se vedeau la colțurile gurii lui Rachel arătau hotărâre și îl făcură pe Gabe să-i piară cheful să o contrazică. În schimb, îi veni să o ia în brațe să o ducă în dormitor și să o ia de la început. Nu se putea sătura de ea. Dar nu erau singuri...

Scoase bucățica de hârtie pe care o băgase în buzunarul de la spate și o despături. Era un fel de compensație pentru neghiobia pe care o făcuse de dimineață și felul lui de a-și cere scuze, dar nu era nevoie să știe și ea asta.

– Odell mi-a dat numele tuturor celor care erau la aerodrom în noaptea când a evadat G. Dwayne.

Proasta ei dispoziție se evaporă ca prin farmec.

– O, Gabe, îți mulțumesc! Îi smulse lista din mână și se așeză la masa de bucătărie. Crezi că e corectă? Sunt numai zece nume pe listă. Mie mi s-a părut că erau o sută de oameni acolo în noaptea aia.

– Patru de la biroul șerifului și toți polițiștii din Salvation. Asta e tot.

Chiar când ea se apucă să studieze lista mai atent, auziră o mașină apropiindu-se. El ajunse primul în sufragerie, apoi se relaxă când o văzu pe Kristy care cobora din Honda ei. Era o apariție trăsnet în pantalonii ei scurți kaki și cu maioul verde.

Rachel se grăbi să-i iasă în întâmpinare. Edward veni și el în fugă dintr-o parte și i se aruncă în brațe.

– Te-ai întors!

– Doar ți-am zis că mă întorc. Se aplecă și îl sărută pe creștet. Am obosit de atâta muncă, așa că am trecut

pe aici să văd dacă vrei să mergi cu mine în după-amiaza asta să vezi porcul la proţap.

– Super! Pot, mami? Pot?

– Sigur. Dar du-te mai întâi să te speli!

Gabe se înapoie la bucătărie şi începu să-şi toarne o ceaşcă din cafeaua nu prea tare a lui Rachel când intrară cele două femei.

– Dar de ce ai nevoie de Biblia lui Dwayne? Ce să...

Kristy se întrerupse brusc când dădu cu ochii de el. Ştia că ea îşi făcuse griji pentru faptul că Rachel rămăsese singură aici, şi detectă uşurare în expresia de pe faţa ei.

– Salut, Gabe.

– Kristy.

– Vreau Biblia pentru Edward, spuse Rachel, fără să se uite la el. E moştenire de familie şi i se cuvine.

Aşa deci, se gândi Gabe. Nici măcar lui Kristy nu era dispusă să-i zică adevărul. El era singurul care ştia.

Kristy se aşeză la masă şi studie lista.

– Sigur unul dintre oamenii ăştia mi-a furat-o în noaptea când mi-au confiscat maşina.

Rachel luă ceaşca de cafea pe care Gabe tocmai şi-o turnase şi luă o înghiţitură. Fără să-şi dea seama exact de ce, el se simţi plăcut impresionat de gestul care denota încredere. Se părea că Rachel era singura persoană care aştepta ceva de la el zilele astea.

Kristy privi lista gânditoare.

– Nu Pete Moore. De ani buni nu a mai fost într-o biserică.

Rachel se lăsă pe spate sprijinindu-se de chiuvetă, ţinându-şi ceaşca cu ambele mâini.

– Persoana care a luat-o e posibil să nu o fi făcut-o din motive religioase. Este foarte posibil să o fi dorit-o doar aşa, ca un fel de curiozitate.

Până la sfârşit, Kristy elimină pe de-a-ntregul şase nume şi spuse că celelalte patru erau destul de puţin probabile, dar Rachel refuză să se lase descurajată.

– Voi începe cu ăștia, dar dacă nu descopăr nimic, vorbesc și cu restul.

Băiatul veni în goană în bucătărie.

– Sunt curat! Putem să mergem, Kristy? Chiar o să fie un porc adevărat acolo?

Rachel se apropie de Edward să-i verifice mâinile, iar Gabe luă ceașca pe care o abandonase ea și ieși pe veranda din spate. Câteva minute mai târziu, auzi mașina lui Kristy îndepărtându-se.

Peste Heartache Mountain se așternu din nou liniștea. El și Rachel aveau casa la dispoziția lor pentru tot restul zilei. El simți cum prin vene începe să-i curgă foc. Dumnezeu să o binecuvânteze pe Kristy Brown.

Închise ochii o clipă, rușinat de cât de tare o dorea pe Rachel, având în vedere că nu o iubea. Nu avea cum. Partea aceea din el nu mai funcționa. Dar iubea să fie cu ea. Ceva dinlăuntrul lui se calma când era cu ea.

Ușa de plasă se trânti în spatele lui. El se întoarse cu fața spre ea, doar că să-și dea seama pe dată că nimic nu avea să fie cum își închipuise, judecând după expresia hotărâtă din ochii ei.

– Las-o baltă, Gabe! Mergem chiar acum să găsim Biblia aia.

Deschise gura să o contrazică, dar o închise imediat la loc. Ce rost ar fi avut? Rachel se hotărâse deja.

capitolul 15

– Altă pierdere de vreme, spuse Gabe închizând portiera camionetei.

Înăuntru era foarte cald, și centura aproape că-i arse degetele lui Rachel când o trase peste rochia pe care o păstra pentru ocazii deosebite, o rochie galbenă de bumbac cu fluturi monarh, negru cu portocaliu.

– Mai avem numai un nume pe listă.

– Hai mai bine să mâncăm! Mi-ar prinde bine un hamburger.

– Jur că ai o tenie sau ceva. Tocmai am mâncat acum o oră.

– Dar mi-e foame iar. În plus, să mergem la Rick Nagel se va dovedi a fi o pierdere de vreme și mai mare decât ce-am făcut până acum. Faptul că a copiat de la Kristy la testul la geografie când erau în clasa a cincea nu înseamnă deloc că are de ce să fie inclus pe lista suspecților.

– Eu am încredere în intuiția lui Kristy.

Pietrișul scrâșni sub roțile camionetei când Gabe dădu înapoi să iasă de pe aleea scurtă din fața casei lui Warren Roy. Rachel îl privi în timp ce el pornea aerul condiționat. În același timp îi aruncă și el o privire în care se citeau și îngăduința, și iritarea. Credea că umbla după potcoave de cai morți și cu siguranță avea dreptate. Expresiile neclintite de pe figurile primilor doi bărbați pe care îi vizitaseră o convinseseră că nici unul dintre ei nu avea habar despre ce vorbea ea. Și cu toate astea, Biblia trebuia să fie undeva.

Ceva nedefinit o tot sâcâia din primul moment în care văzuse lista și, încă o dată, scoase hârtia să studieze numele. Bill Keck... Frank Keegan... Phil Dennis... Kirk DeMerchant... Nu îi cunoscuse pe nici unul dintre ei.

Dennis. Ochii ei reveniră brusc în susul listei.

– Phil Dennis? E rudă cu Carol?

– E cumnatul ei. De ce?

Ea bătu cu degetul în hârtie.

– A fost acolo în noaptea aceea.

– Atunci ai ghinion. Am auzit că s-ar fi mutat de aici undeva în vest acum câțiva ani, așa că dacă el a luat Biblia, cu siguranță e de mult dusă.

– Nu și dacă i-a dat-o lui Carol.

– De ce să fi făcut așa ceva?

– Îi era loială lui Dwayne. Ea crede încă în el, așa că Biblia aceea ar fi însemnat mult pentru ea. Poate că cumnatul ei știa asta și de-aia a luat-o.

– Sau poate că nu.

– Ai putea avea o atitudine ceva mai constructivă, nu crezi?

– Mai constructiv de-atât nu aș putea fi nici dacă mă forțez.

Atitudinea lui era enervantă, dar măcar stătea alături de ea. Îi studie profilul, cu unghiurile și liniile acelea bruște, ascuțite, și se gândi să îi spună un banc prost ca să vadă cum trăsăturile i se îndulcesc când zâmbește. O cuprinse o senzație de dorință, o nevoie de el de care nu se putu scutura. I-ar fi venit să îi spună să întoarcă și să o ia înapoi, direct spre Heartache Mountain, dar nu putu, așa că se concentră din nou asupra hârtiei.

– Vreau să mergem la Carol acum.

Se așteptă ca el să protesteze. În schimb, el nu scoase decât un oftat.

– Ești sigură că nu vrei să luăm un hamburger?

– Dacă mai mănânc un hamburger, o să încep să mugesc ca o vacă. Te rog, Gabe! Du-mă acasă la Carol!

– Pun pariu că și ea este un membru de frunte al clubului simpatizanților tăi, mormăi el.

– Hm.

Nu era nevoie să îi spună ce părere proastă avea despre ea Carol Dennis.

Carol locuia într-o casă colonială tip vagon așezată pe o bucată de pământ dreptunghiular, străjuit în față de doi arțari tineri plantați simetric. Răsadnițe uriașe de lemn roșiatic, asortate, pline cu petunii mov și roz erau de-o parte și de alta a ușii de la intrare, care era vopsită în albastru Williamsburg și avea o decorațiune ca vița-de-vie ornată cu flori galbene satinate. Rachel păși în fața lui Gabe și se pregăti sufletește pentru ceea ce avea fără îndoială să fie doar o discuție neplăcută, dar înainte să poată apăsa soneria, ușa se deschise și doi puști ieșiră, urmați de Bobby Dennis.

Trecuse aproape o lună de când îl văzuse cu mama lui la băcănie, dar când dădu cu ochii de ea, se înnegri la față cu aceeași ostilitate în priviri.

– Ce vrei?

Gabe veni mai aproape de ea, țeapăn.

– Aș vrea să vorbesc cu mama ta, răspunse ea iute.

Băiatul înșfăcă țigara pe care puștiul roșcat din dreapta lui tocmai o aprinsese, trase un fum și i-o dădu înapoi.

– Nu e aici.

Rachel se cutremură la gândul că Edward ar fi putut ajunge un adolescent ca acesta.

– Ai idee când se întoarce?

El ridică din umeri, parcă deja plictisit de moarte de o viață ce abia îi începuse.

– Maică-mea nu-mi spune niciodată nici un rahat.

– Ai grijă cum vorbești, spuse Gabe pe un ton scăzut, aproape neauzit, care lui Rachel îi trimise un fior de gheață pe șira spinării.

Deși nu făcu nici un gest evident amenințător, păru că se apropie sumbru de adolescenții morocănoși, iar puștiul Dennis începu să studieze unul dintre ghivecele cu petunii.

Prietenul lui roșcat, cel de la care luase țigara, începu să se fâțâie agitat de pe un picior pe altul.

– Mama și cu ea lucrează azi acolo unde se face porcul la proțap.

Buzele lui Gabe aproape că nu se mișcară.

– Nu mai spune.

Roșcatului începu să îi tremure vizibil mărul lui Adam.

– Ne ducem și noi acolo mai târziu. Vreți să îi transmitem un mesaj sau ceva?

Rachel decise să intervină înainte ca bietul băiat să-și înghită țigara de stres.

– O găsim noi. Mulțumesc.

– Derbedei! exclamă Gabe în timp ce se înapoiau la camionetă. Cum urcară, se întoarse spre ea vehement. Să nu crezi că *tu* te duci la sărbătoarea câmpenească.

– Știi, Bonner, îmi e destul de greu să găsesc Biblia asta și fără să trebuiască să trag de tine la fiecare pas pe care îl fac.

– În momentul când oamenii vor da cu ochii de tine, o să te lege fedeleș și o să te atârne la proțap alături de porc.

– Dacă ai de gând să te smiorcăi în legătură cu posibilitatea asta, poți foarte bine să mă lași aici. O să mă ducă Kristy acasă.

El băgă în marșarier cu o mișcare rapidă și nervoasă și scoase camioneta cu spatele în stradă.

– Am fost singuri acasă toată după-amiaza. Doar noi doi. Dar am profitat în vreun fel de asta? Am profitat pe dracu'.

– Nu te mai purta ca un adolescent excitat.

– Chiar mă simt ca un adolescent excitat.

– Da? zâmbi ea. Și eu.

El opri mașina în mijlocul străzii, se aplecă peste scaunul din dreapta și o sărută scurt, dulce și trecător ca o adiere de vară. Ea simți senzații fierbinți curgându-i prin vene.

– Sigur nu vrei să te răzgândești în legătură cu serbarea câmpenească?

Se propti cu cotul de spătarul scaunului și o privi cu o expresie atât de elocventă pentru ce avea în cap, că ea izbucni în râs.

– Ba să știi că mi-ar plăcea mult să mă răzgândesc, dar nu o s-o fac. Mai mergem într-un singur loc, doar, Gabe. Vorbesc cu Carol Dennis și pe urmă ne întoarcem acasă.

– De ce nu-mi vine mie să cred că va fi atât de ușor?

Cu o expresie de resemnare pe față, o luă spre oraș.

Serbarea câmpenească cu porc la proțap se ținea pe terenul de atletism de lângă Memorial Park, cel mai întins spațiu public al orașului. Parcul în sine avea și el bănci verzi de metal și ronduri de flori frumos îngrijite pline de zorele și gălbenele. Dincolo de el, terenul

de atletism se cocea în soarele fierbinte al amiezii, singurele petice de umbră venind de la corturile și adăposturile ridicate de organizațiile civice ale ținutului, care se foloseau de serbarea câmpenească din fiecare an ca să strângă fonduri. Miros de fum și carne la grătar plutea dens în aer până departe.

Aproape imediat, Rachel dădu cu ochii de Ethan și Edward care stăteau în picioare lângă un mic pavilion unde cânta o formație de muzică country. Edward lua câte o îmbucătură din niște vată de zahăr roz, fără a-și lua ochii de la muzicieni, dar Ethan se uita din când în când spre un cort cu mâncare aflat vreo șapte metri mai încolo. Rachel îi urmări privirea și dădu de Kristy care asculta un bărbat cu părul nisipiu ce, din câte se părea, făcea tot ce-i stătea în puteri să o impresioneze.

Ethan se bosumflase. Cu părul lui blond sclipind în soare, lui Rachel i se părea că seamănă cu un tânăr zeu morocănos. Așa îi trebuia, se gândi ea, fiindcă era atât de superficial.

Când ea și Gabe se apropiară, simți privirile lungi ale oamenilor din jur. Numai pensionarii mutați în Florida păreau să fie singurii care ignorau faptul că faimoasa văduvă Snopes li se alăturase.

Edward se întoarse brusc spre ea ca și cum femeia ar fi purtat un material matern ușor de detectat.

– Mami!

O luă la fugă cât îl țineau picioarele spre ea cu vata de zahăr bălăngănindu-i-se într-o mână și cu Calul în cealaltă. Gura lipicioasă de la zahăr se deschise într-un zâmbet larg. Părea atât de fericit, atât de sănătos! Începură s-o înțepe ochii.

„Mulțumescu-ți ție, Doamne!"

Vorbele rugăciunii îi veniră automat în minte, dar le alungă pe dată când Edward se izbi de picioarele ei. Nu exista nici un Dumnezeu.

– Pastorul Ethan mi-a cumpărat vată de zahăr! exclamă Edward, atât de concentrat asupra ei că nici nu îl văzu

pe Gabe aflat la câțiva metri mai în spate. Iar Kristy mi-a luat un hotdog că aproape am izbucnit în plâns când am văzut porcul. Se întristă brusc. N-am putut să mă abțin, mami. E mort și avea găuri în loc de ochi și... Știi, l-au omorât și l-au agățat la gătit deasupra focului.

Era o nouă situație în care copilul își mai pierduse încă ceva din inocența specifică vârstei, în drumul lui spre maturizare. Îi șterse o urmă de ketchup de pe obraz cu degetul mare.

– De asta i se spune serbare câmpenească cu porc la proțap, partenere.

El clătină din cap.

– Eu nici nu o să mai mănânc vreodată porc.

Rachel decise să nu vorbească despre carnea din care fusese cel mai probabil făcut crenvurstul lui.

– Kristy mi-a cumpărat un balon și era roșu, dar s-a spart, iar...

Edward dădu cu ochii de Gabe și tăcu brusc. Ea văzu cum instinctiv își trage Calul mai aproape de piept cu picioarele din spate îndesate sub bărbia lui. Copilul se închise în sine într-un mod atât de evident, că i se păru aproape palpabil, și Rachel își aminti scena de mai devreme cu șarpele. Uneori i se părea că îl înțelege pe Gabe, dar comportarea lui atât de nesăbuită și dură din dimineața aceea dovedise cât de puțin îl cunoștea.

Atunci se apropie Ethan care o salută scurt din cap, apoi începu să vorbească cu fratele lui, ignorând-o în mod evident. Aparent nu era singura care se simțea nebăgată în seamă. Simți o mișcare ușoară într-o parte și se uită în jos exact în momentul când Edward scăpă vata de zahăr pe pantoful lui Gabe.

Gabe își trase iute piciorul înapoi, dar prea târziu. Scoase o exclamație de dezgust din cauza mizeriei roz ce acoperise pielea maro a pantofului.

– N-a vrut, spuse ea imediat. A fost un accident.

– Nu cred.

Se uită lung în jos la Edward care îl privi și el lung la rândul lui.

Ochii căprui ai fiului ei erau acum înnegurați de resentimente și de toată șiretenia pe care o putuse găsi în sinea lui la cei cinci ani pe care îi avea și care îi spuneau că nu fusese defel un accident. Îl voia pe Ethan numai pentru el și îi purta pică lui Gabe pentru că-i acaparase atenția.

Scotoci în poșeta ei veche după un șervețel și găsi hârtia igienică pe care o folosea ca să economisească bani. Rupse o bucățică frumos împăturită și i-o întinse ca să-și curețe pantoful.

Ethan îi atinse ușor fiul pe păr.

– Trebuie să fii atent cu chestia aia, Edward.

Edward își mută ochii de la Gabe la Ethan.

– Numele meu este Chip.

Ethan zâmbi.

– Chip?

Edward dădu din cap cu ochii în pământ.

Rachel aruncă o privire furioasă spre Gabe. Nu știa cum se făcea, dar într-un fel sau altul asta era vina lui.

– Nu te prosti! Numele tău este Edward și ar trebui să fii mândru de el. Mai ții minte ce ți-am povestit despre bunicul meu? Acesta era numele lui.

– Edward e un nume aiurea. Nimeni nu se mai numește așa.

Ethan îl strânse ușor și liniștitor pe Edward de umăr, apoi îl privi pe fratele lui.

– Meciul de volei o să înceapă curând. Hai să jucăm!

– Duceți-vă, spuse Gabe. Eu și cu Rachel trebuie să vorbim cu cineva.

Ethan nu se arătă prea încântat.

– Nu prea cred că e o idee bună.

– Nu-ți face griji, OK?

Lui Ethan îi zvâcnea un mușchi în maxilarul încleștat. Ea știa că îi venea probabil să se năpustească asupra ei, dar temperamentul nu-i dădea voie să aibă

manifestări ostile pe față. Îl frecă cu încheieturile degetelor pe Edward pe creștet.

– Ne vedem mai încolo, prietene.

Edward păru nefericit la culme când Ethan o luă din loc. Fusese despărțit de bărbatul pe care îl idolatriza, și toată ziua i se stricase din cauza asta.

Rachel îl apucă de mână.

– Mi-e teamă că nu te-ai ales cu nimic din vata aia de zahăr. Vrei să-ți iau alta?

Gabe își băgă înciudat ambele mâini în buzunare și din botul pe care îl pusese era ușor să-ți dai seama de ceea ce gândea. Probabil îi trecea prin minte că Edward trebuia pedepsit și în nici un caz răsplătit de ea pentru că scăpase intenționat vata de zahăr, dar Gabe nu înțelegea prin ce trecuse fiul ei.

– Nu, șopti el.

Chiar atunci li se alătură Kristy. Avea obrajii roșii, și ochii îi străluceau de entuziasm.

– Nu o să vă vină să credeți, dar în seara asta am întâlnire. Mike Reedy m-a invitat să ies cu el la cină. Îl cunosc de ani buni, dar... nu îmi vine să cred că am spus da.

Kristy abia le spuse veștile, că începu să se încrunte ușor din cauza umbrei de nesiguranță ce i se strecură cumva prin toată bucuria.

– Probabil că nu ar fi trebuit să o fac. O să fiu atât de agitată, că nici nu o să-mi dau seama ce trebuie să spun.

Înainte ca Rachel să apuce să o liniștească, Gabe își trecu brațul peste umerii ei și o îmbrățișă scurt.

– Tocmai asta este una dintre principalele tale calități, Kristy. Bărbaților le place să vorbească, iar tu ești o foarte bună ascultătoare.

– Chiar?

– Mike e un tip super. Așa că mergeți și petrecere frumoasă. Doar să nu-l lași să ajungă prea departe de la prima întâlnire.

Kristy se uită fix la el și apoi se înroși.

– Ca și cum ar fi posibil să vrea cineva să ajungă prea departe cu mine.

– Este exact genul de atitudine care face o femeie să ajungă gravidă și pe drumuri, cât ai zice pește.

Kristy izbucni în râs, și cei trei mai vorbiră câteva minute înainte ca ea să se scuze și să plece să vadă dacă totul era în regulă în chioșcul alb uriaș al parohiei.

Rachel observă că așteptase până ce plecase Ethan ca să meargă acolo.

– Acum vreau să mergem acasă.

Edward era bosumflat și părea foarte nefericit.

– Încă nu, dragul meu. Mai trebuie să văd pe cineva.

Intră la mijloc între Gabe și Edward și începură să se îndrepte spre standuri.

Trecură pe lângă grătarele uriașe pe care le montase Rotary ca să facă porumb, apoi pe lângă standul cu pop-corn al Art Guild.

– Gabe!

Un bărbat subțire, cu o claie de păr în cap, care strângea fonduri pentru Humane Society, se ridică de la masa unde era așezat.

– Salut, Carl.

Gabe o luă înspre el, dar Rachel sesiză că o făcu fără prea mare tragere de inimă. Ea și Edward îl urmară.

Carl o privi cu curiozitate, dar nu cu ostilitate, așa că își dădu seama că omul nu avusese de-a face cu Templul. Cei doi bărbați schimbară niște replici de conveniență, după care Carl trecu la chestiune.

– Să știi că am avea nevoie de un veterinar la adăpost, Gabe. Săptămâna trecută ne-a murit un doberman de doi ani din cauza balonării, fiindcă Ted Hartley nu a putut ajunge aici la timp din Brevard.

– Îmi pare rău să aud asta, Carl, dar nu am licență de practică în North Carolina.

– Bănuiesc că dobermanului nu i-ar fi păsat prea mult de niște hârțoage.

Gabe ridică din umeri.

- Poate că nu aș fi fost în stare să îl salvez nici eu.

- Știu, dar măcar ai fi încercat. Avem nevoie de un veterinar local. Mereu m-am gândit că e mare păcat că nu te-ai întors tu în Salvation ca medic.

Gabe schimbă în mod intenționat subiectul.

- Cinematograful meu în aer liber se deschide vineri seară. Avem programate artificii, iar intrarea e liberă. Sper să vii împreună cu familia ta.

- Sigur că da.

Trecură mai departe, pe lângă o masă pe care erau expuse la vânzare tricouri pentru distrofie musculară. Îi era greu să treacă prin mulțimea de oameni ce se foiau în toate părțile, așa că îl apucă de mână pe Edward.

Cineva se izbi de spatele ei și o lipi de Gabe. El o apucă de braț în timp ce ea își îndrepta poziția. Se uită în jur, dar nu văzu nimic suspect.

Edward stătea lângă ea, dar nu o mai apucă de mână. Era ca și cum ar fi vrut să pună cât putea de multă distanță între Gabe și el însuși. În față, ea văzu o masă plină de bunătăți proaspăt scoase din cuptor și, în spatele ei, pe Carol Dennis despachetând o tavă cu negrese glazurate.

- Uite-o!

- Mi-o amintesc pe Carol de când era mai tânără, spuse Gabe. Era o fată foarte drăguță înainte să devină atât de habotnică.

- Nu ți se pare ironic ce efect are religia asupra oamenilor?

- Mie mi se pare și mai ironic ce efect au oamenii asupra religiei.

Carol se uită în sus. Mâinile îi înțepeniră pe cutia cu sulul de țiplă pe care îl ridicase, iar Rachel îi citi toate acuzele ce îi țâșniră pe dată din ochi. Rachel știa cât de nesuferită putea fi Carol și își dori ca Edward să nu se afle alături de ea. Măcar rămăsese puțin în urmă.

Când ea și Gabe ajunseră mai aproape, lui Rachel îi trecu prin minte că totul la Carol era un contrast prea

izbitor, prea flagrant. Contrastul dintre pielea ei albă și părul negru vopsit îi dădea un aer aspru. Pomeții ascuțiți și ieșiți în afară, bărbia lunguiață ce-i alungea și mai tare figura ovală, părul scurt, tuns băiețește, erau toate prea drepte și rigide ca să-i dea o înfățișare agreabilă. Era slabă și tensionată, ca și cum orice urmă de moliciune feminină se scursese din ea. Rachel și-l aminti pe fiul ei, adolescentul morocănos, și simți milă pentru amândoi.

– Bună, Carol.

– Ce cauți tu aici?

– Trebuia să vin să vorbesc cu tine.

Carol aruncă o privire spre Gabe, iar Rachel îi sesiză ezitarea. Probabil că simțea compasiune pentru el, dar nu era capabilă să îi ierte felul în care fraternizase cumva cu dușmanul.

– Nu-mi pot imagina ce-am avea noi de vorbit.

Expresia i se făcu mai puțin dură în momentul în care Edward ieși din spatele lui Rachel ca să stea lângă ea.

– Bună, Edward. Vrei o prăjiturică? Cred că mai am una în plus pe aici, pe undeva.

Luă o farfurie de plastic și așteptă. Edward studie ce era pe masă și alese un fursec mare ornat cu picături roșii.

– Mulțumesc.

Rachel trase adânc aer în piept și începu.

– Eu caut ceva ce s-ar putea să se afle la tine.

– A, da?

– Biblia lui Dwayne.

O expresie de uimire licări involuntar pe trăsăturile de vulpe ale lui Carol, urmată imediat de una încurcată. Rachel simți un imbold de elan.

– De unde ți-ar trece prin cap că e la mine?

– Pentru că știu că tu țineai la Dwayne. Cred că cumnatul tău a luat Biblia în noaptea în care a fost arestat Dwayne și ți-a dat-o ție.

– Mă acuzi că aș fi vreo hoață?

Rachel știa că trebuia să aibă grijă ce vorbește.

- Nu. Sunt sigură că ai luat Biblia ca să nu se piardă și îți mulțumesc pentru asta. Dar acum aș vrea-o înapoi.

- Ești ultima persoană din lumea asta care ar trebui să aibă Biblia lui Dwayne.

Ea ezită.

- Nu e pentru mine. E pentru Edward. Nu mai are nimic care să îi fi aparținut tatălui lui și Biblia asta ar trebui să fie a lui.

Cel puțin partea asta era adevărată.

Rachel își ținu respirația. Carol se uită în jos la Edward care avea firimituri roșii în jurul gurii. Se părea că îi plăcea mult fursecul, căci îi zâmbi.

Carol își mușcă buzele. Nu se uită la Rachel, ci doar la Edward.

- Da. Bine. Biblia este într-adevăr la mine. Poliția nu ar fi făcut altceva decât să o depoziteze cine știe unde și nu aveam cum să permit așa ceva. Nu sunt întotdeauna foarte atenți cu lucrurile astea.

De bucurie, lui Rachel îi veni să-l apuce pe Gabe și să se învârtă cu el până amețea. În loc de asta însă, se forță să vorbească calm.

- Îți sunt foarte recunoscătoare că ai avut grijă de ea.

Carol o repezi.

- Nu dau doi bani pe recunoștința ta. Am făcut-o pentru Dwayne, nu pentru tine.

- Înțeleg.

Rachel se forță să vorbească mai departe:

- Știu că lui Dwayne i-ar fi plăcut asta.

Carol se întoarse cu spatele, ca și cum nu mai suporta să se mai afle în prezența lui Rachel.

- Poate am putea să trecem pe la tine pe-acasă ceva mai târziu.

Rachel nu voia să insiste prea tare, dar era hotărâtă să pună mâna pe Biblia aceea cât putea de curând.

- Nu, o să i-o dau lui Ethan.

- Când anume?

Nu ar fi trebuit să se arate atât de nerăbdătoare, căci asta îi dădea lui Carol un anumit ascendent asupra ei, ceea ce în mod evident îi convenea acesteia de minune.

– Cred că luni Ethan are o zi liberă. O să o aduc la biroul parohial la un moment dat, marți.

Marți era mult prea departe în opinia ei și dădu să protesteze, când Gabe îi tăie brusc vorba.

– Foarte bine, Carol. Nu e nici o grabă. O să-i spun lui Ethan că treci pe la el.

O prinse pe Rachel de braț într-o strânsoare de fier și o trase în mulțime.

– Dacă nu te potolești, nu mai vezi Biblia aia.

Ea se uită înapoi ca să se asigure că Edward venea după ei.

– Nu pot s-o sufăr pe femeia aia. Parcă vrea intenționat să mă chinuie.

– Nu mai contează câteva zile în plus. Hai să luăm ceva de mâncare!

– Tu nu te gândești niciodată la altceva decât la stomacul tău?

Gabe își băgă degetul mare pe sub mâneca scurtă a rochiei ei cu fluturi și o mângâie pe braț.

– Din când în când există și alte părți ale corpului meu care îmi atrag atenția.

Lui Rachel i se făcu pielea de găină. Și în același timp simți pe neașteptate c-ar fi vrut să stârnească în el ceva mai mult și mai trainic decât atracție sexuală.

– Faci tu cinste?

El zâmbi amuzat.

– Fac eu cinste.

Ea întoarse capul și se uită peste umăr.

– Haide, Edward! Mergem să mâncăm ceva.

– Nu mi-e foame.

– Îți place pepenele. O să-ți iau o felie.

În timp ce se îndreptau spre corturile cu mâncare, Gabe îl auzi pe băiat târșâindu-și adidașii prin praf. Când se gândi cât de mult din salariul amărât al lui

Rachel se dusese pe adidașii aceia îi veni să-i spună copilului să meargă ca lumea, dar își dădu seama că ar fi sunat prost, așa că nu spuse nimic.

Înaintară spre centrul terenului unde erau puși la proțap mai mulți porci deasupra unei gropi late pline cu cărbuni aprinși. Rachel strâmbă din nas.

– Eu cred că vreau mai bine porumb la grătar.

– Păi aveam impresia că voi, fetele de la țară, sunteți imune la sentimentalisme de-asta legate de animale.

– Eu nu sunt. În plus, noi cultivam soia.

Nici el nu fusese vreodată prea pasionat de friptura de porc, așa că nu o bătu la cap cu asta. Nu trecu mult și găsiră o masă lungă de picnic la care se așezară în fața unei farfurii pline cu porumb uns cu unt. El mai luă și un hotdog cu salată de varză din proprie inițiativă ca să o facă să mănânce mai mult, dar ea refuză, așa că acum trebuia să se îndoape cu niște mâncare pe care nu o voia de fapt.

– Ești sigur că nu mai vrei încă un hotdog, Edward? Nu m-am atins de acesta.

Băiatul clătină din cap și apucă bucata de pepene pe care o avea pe farfurie.

De când se așezaseră, Gabe îl observase cum se uita pe furiș la masa de alături unde mâncau un bărbat cu fiul lui care părea să fie de vârsta lui Edward.

Edward aruncă din nou o privire spre ei și observă și Rachel.

– Băiețelul acela e cu tine la grădiniță, Edward? Mi se pare că îl cunoști.

– Mda. Se numește Kyle. Edward se uită în jos la pepenele din fața lui. Iar eu mă numesc Chip.

Pe deasupra capului lui Edward, Rachel se uită exasperată la Gabe. La masa de alături, băiatul pe nume Kyle și tatăl acestuia își luară farfuriile goale de carton și le aruncară într-un coș de gunoi. Edward îi urmări cu atenție. După ce dispăru și ultimul pahar de plastic, băiatul se întoarse spre taică-său și ridică brațele. Tatăl

zâmbi, îl ridică și îl puse pe umeri. Peste fața lui Edward trecu o expresie atât de nostalgică că Gabe simți un ghimpe în inimă. Era un lucru foarte obișnuit... Un tată care-și ducea fiul pe umeri. Dar Edward era prea greu ca Rachel să-l poată duce în felul acela. Prea greu pentru o mamă ca să-l ducă așa pe umeri, dar nu și pentru un tată.

Ridică-mă, tati! Ridică-mă și pe mine să văd!

Gabe se uită în altă parte.

Rachel urmărise și ea întregul episod, și el îi văzu privirea îndurerată că și acesta era încă un aspect al vieții ei pe care nu îl putea controla. Femeia își deschise poșeta ca să-și abată gândul de la asta.

– Edward, cred că ai pus mai multă mâncare pe tine decât ai în burtică. Stai să te șterg...

Mâinile îi înțepeniră, apoi și le băgă mai adânc în poșetă și începu să răvășească tot ce avea înăuntru.

– Gabe, mi-a dispărut portofelul!

– Stai să văd!

Îi luă poșeta și, privind în interior, dădu cu ochii doar de un pix, un bon de la băcănie, niște hârtie igienică împăturită, o jucărie mică de plastic și un tampon care ieșea din învelișul lui de plastic. Își închipuia cât de tare o enerva că trebuia să-și cheltuiască banii prețioși pe tampoane.

– Poate l-ai lăsat acasă.

– Nu! Era în geantă când ți-am dat ție hârtia aia să te cureți pe pantof.

– Ești sigură?

– Absolut!

Era încremenită din cauza șocului.

– Știi când aproape am căzut peste tine? Cineva m-a împins foarte tare. Probabil că atunci s-a întâmplat.

– Câți bani aveai în el?

– Patruzeci și trei de dolari. Toți banii mei.

Arăta atât de buimacă și de dezolată, că el simți că i se rupe inima din piept. Știa cât era de puternică și își

spuse că își revenise după ce pățise ultima oară, dar în același timp își puse întrebarea de câte ori era posibil ca o ființă umană să se ridice după ce viața o dobora la pământ iar și iar.

– Stai să mă duc să mă uit pe-acolo pe unde s-a întâmplat. Poate că ți-a căzut din poșetă când a intrat persoana respectivă în tine și pe urmă l-a dus cineva la vreo masă.

Își dădea seama după fața ei că nu credea în posibilitatea aceasta. Nu credea nici el măcar, de fapt. Nu avea cum să fie atât de norocoasă.

În timp ce strângeau farfuriile și paharele ca să le arunce, Rachel încercă să ascundă de Gabe cât era de supărată. Avea nevoie ca de aer de acei patruzeci și trei de dolari ca să supraviețuiască în săptămâna următoare.

Edward rămase în urmă când plecară de la mesele de picnic. Trebuiră să treacă de taraba cu prăjituri în drum, unde Carol își făcea de lucru în continuare alături de o femeie mai în vârstă îmbrăcată vesel cu o salopetă roșie și o bluză cu mâneci scurte cu flori mari roșii și galbene. Rachel o recunoscu ca fiind bunica lui Emily, fetița cu leucemie. Simți un mare gol în stomac când își dădu seama că femeia o văzuse.

– Doamnă Snopes?

– Ce faci, Fran?

Carol se încruntă când femeia mai în vârstă țâșni din spatele mesei și se repezi spre Rachel. Cerceii de lemn în formă de papagal ai femeii se mișcară încoace și încolo când ajunse lângă Rachel zâmbind și apoi se întoarse spre Carol.

– Am rugat-o pe doamna Snopes să meargă acasă la fiică-mea să se roage pentru Emily.

– Cum ai putut face așa ceva? țipă Carol. Este o impostoare.

– Nu e adevărat, o contrazise Fran cu blândețe. Știi ce nevoie disperată avem de rugăciuni. Doar o minune o poate salva pe Emily.

– Nu o să ai parte de nici o minune datorită ei!

Ochii întunecați ai lui Carol se înfipseră în ochii lui Rachel, și trăsăturile ei ascuțite se schimonosiră de consternare.

– Ai habar cât de mult suferă familia asta? Cum poți să le dai speranțe false în halul ăsta?

Rachel dădu să spună că ea nu făcuse absolut nimic, dar Carol nu terminase.

– Cât le iei? Bănuiesc că sunt foarte scumpe rugăciunile tale.

– Nu am nici o rugăciune, răspunse Rachel onest.

Trase adânc aer în piept și se uită drept la bunica lui Emily.

– Îmi pare rău că nu pot să vă ajut, dar mi-am pierdut credința.

– Ca și cum ai avut-o vreodată, ripostă Carol.

Dar Fran zâmbi doar și o privi pe Rachel cu multă compasiune.

– Dacă vei căuta cu adevărat în adâncul inimii dumitale, doamnă Snopes, o să-ți dai seama că nu e adevărat. Nu ne întoarce spatele. Propriile mele rugăciuni m-au făcut să cred că o poți ajuta pe Emily.

– Dar nu am cum!

– Nu ai de unde să știi asta până nu încerci. Vrei măcar să te duci să o vezi? Așa, pur și simplu?

– Nu. Nu vreau să vă dau speranțe false.

– Scoate-ți carnetul de cecuri, Fran, spuse Carol. O să se răzgândească.

Pentru o femeie ce se presupunea că e plină de pioșenie, părea că în inima lui Carol nu se găsește nimic, doar amărăciune. În anii pe care îi petrecuse Rachel la Templu, văzuse mulți asemenea lui Carol, bărbați și femei foarte religioși care erau atât de intoleranți față de ceilalți, atât de nemiloși, c-ai fi zis că toată lumina din suflet le fusese furată.

Rachel studiase cu atenție Biblia și știa ce se petrecuse cu oamenii de felul lui Carol. În sistemul lor

de valori dat de modul în care înțelegeau teologia, toată lumea era păcătoasă din născare și singurul mod în care puteau să spere la viață veșnică era să fie tot timpul în gardă, să se păzească de forțele răului. Pentru cei precum Carol, credința se transforma într-o sursă de nesfârșită de anxietate.

Îi văzuse la Templu și pe cei ca Fran – oamenii care străluceau datorită unei lumini dinlăuntrul lor. Celor asemenea lui Fran din lumea asta nici nu le-ar fi trecut prin cap că exista răutate în semenii lor. Erau prea preocupați să împrăștie în jur dragoste, compasiune și iertare.

În mod ironic, pe Dwayne îl enervau credincioșii ca Fran. El credea că le lipsește vigilența în lupta cu diavolul și se temea pentru sufletele lor.

– Îmi pare rău, spuse ea cu vocea răgușită din cauza emoției. Îmi pare atât de rău.

Gabe făcu un pas în față.

– Doamnelor, vă rog să ne scuzați, dar trebuie să mergem să căutăm portofelul lui Rachel. L-a pierdut puțin mai devreme.

Dădu din cap înspre ele și o trase după el.

Rachel se simți recunoscătoare pentru asta. Știa că el nu înțelegea ce se petrecuse, dar, încă o dată, îi simțise amărăciunea și intervenise.

– Nu știam că o cunoști pe Fran Thayer, spuse el când trecură de groapa cu cărbuni.

– Acesta este numele ei complet? Nu mi-l spusese.

– Despre ce e vorba?

Ea îi explică.

– Nu ar strica să te duci să o vezi pe nepoată-sa, spuse el după ce ea termină.

– Ar fi complet lipsit de conștiință din partea mea. Nu sunt o fățarnică.

O clipă avu senzația că el o va contrazice, dar nu se întâmplă asta. În schimb, îi făcu semn înspre unul dintre corturi.

– Mi se pare că acolo erai când te-au împins. Stai să mă interesez în jur.

Se întoarse după câteva minute și, chiar înainte să spună ceva, ea își dădu seama că nu avea vești bune.

– Poate o să-l predea cineva la poliție mai târziu, îi spuse el ca să o consoleze.

Rachel se forță să zâmbească, dar amândoi își dădeau seama că se prefăcea doar.

– Poate.

Gabe o mângâie ușor pe obraz.

– Hai să ne întoarcem acasă! Cred că a fost o zi lungă pentru noi toți.

Ea dădu din cap și o luară din loc.

În timp ce se îndepărtau, Russ Scudder ieși de după standul cu limonadă. Așteptă până ce dispărură și pe urmă scoase portofelul lui Rachel din cutia goală de pop-corn pe care o avea la el și toți banii din el.

Patruzeci și trei de dolari. Păcat că nu erau mai mulți. Se uită lung la bancnotele mototolite, aruncă portofelul în cel mai apropiat coș de gunoi și pe urmă o apucă spre standul pe care îl ridicase Humane Society.

Mai devreme, Carl Painter le ceruse oamenilor donații, dar Russ ignoră cutia pe care era lipită poza unui câine cu ochii triști. În schimb, strecură cei patruzeci și trei de dolari în cilindrul de plastic de alături, cel pe care scria *Fondul lui Emily*.

capitolul 16

În seara aceea, Rachel îi citi lui Edward *Stellaluna* pentru a suta oară. Povestea frumos ilustrată vorbea despre un pui de liliac ce fusese despărțit de mama lui și crescut de niște păsări care aveau cu totul și cu totul alte obiceiuri de hrană și de somn față de el. Când termină cartea, Edward își scoase urechea Calului din gură

și se uită în sus spre ea cu ochii aceia prea bătrâni pentru vârsta lui.

- Mămica Stellalunei a avut un accident și nu s-au mai văzut foarte mult timp.

- Dar până la urmă s-au găsit totuși.

- Da.

Știa că răspunsul ei nu îl mulțumise. Băiatul nu avea tată, nu avea casă, nu avea rude. Abia acum începea să înțeleagă că, de fapt, ea era singurul lui element de stabilitate.

După ce îl înveli bine, se duse în bucătărie și îl văzu pe Gabe stând lângă ușa din spate. Se întoarse când o auzi intrând, și ea îl urmări în timp ce el își strecură mâna în buzunar. Scoase de acolo mai multe bancnote și i le dădu.

Ea numără cincizeci de dolari.

- Ce-i cu ăștia?

- Sunt o primă pentru tine. Ai făcut o mulțime de lucruri care nu îți intră în fișa postului. Așa că mi se pare corect.

Compensa cumva banii care îi fuseseră furați din poșetă și încerca în același timp să îi menajeze orgoliul. Ea privi în jos la bancnotele foșnitoare și clipi des de câteva ori.

- Mulțumesc, reuși să spună în final.

- O să ies puțin. Mă întorc repede.

Nu o pofti să meargă cu el, și nici ea nu îi spuse că ar fi vrut. Momentele de genul acesta îi aminteau cât de mare era de fapt distanța dintre ei.

Mai târziu, chiar când începuse să se pregătească de culcare, îl auzi întorcându-se. Termină să-și scoată hainele și se strecură în vechea lui cămașă. După ce se spălă pe față și pe dinți, se duse în bucătărie, unde îl găsi ghemuit deasupra unei cutii de carton așezată lângă aragaz.

Se duse să vadă ce era și descoperi că în cutie se găsea o cârpă groasă și o cutiuța verde de plastic cu găuri

învelită în șervețele. Înăuntru era așezat un pui de rândunică ud.

Marți, la doar trei zile până la inaugurarea cinematografului în aer liber, Rachel începu să se gândească că este imposibil să fie gata la timp. Abia aștepta să se laude cu Pride of Carolina în fața comunității. Fusese ideea ei să aibă artificii în seara deschiderii și îl puse pe Gabe să pună un șir de steaguri colorate de plastic aproape de intrare.

Din nefericire, Gabe nu îi împărtășea entuziasmul, iar lipsa lui de interes devenea din ce în ce mai evidentă cu fiecare zi ce trecea. În același timp, afecțiunea ei față de vechiul stabiliment crescuse. Se simțea bine, avea o senzație de împlinire când se uita la zugrăveala proaspătă, la lustrele noi și strălucitoare și la terenul din față fără buruieni.

La ora trei în după-amiaza aceea sună telefonul de la magazinul de snackuri. Ea lăsă din mână cârpa cu care ștergea noua mașină de floricele și se grăbi să răspundă.

– Am pus mâna pe Biblie, spuse Kristy. Tocmai mi-a adus-o fiul lui Carol.

Rachel scoase un oftat de ușurare.

– Nu pot să cred că în sfârșit o s-o am. Vin să o iau în seara asta.

Mai vorbiră câteva minute și chiar în clipa când punea jos receptorul, intră Gabe.

Ea se repezi la el din spatele tejghelei.

– Kristy are Biblia!

– Nu-ți face prea mari speranțe în legătură cu asta.

Ea privi în ochii lui fără umbră de zâmbet și nu se putu abține să nu îl atingă pe obraz.

– Îți faci prea multe griji, prietene.

Atunci el zâmbi, dar numai pentru o clipă. Ea își dădu seama că era pe punctul de a se lansa într-una din numeroasele lui predici, așa că schimbă subiectul.

– Cum merge cu Tom?

– Pare că se pricepe la ceea ce face.

Tom Bennet era operatorul angajat de Gabe ce avea să efectueze proiecțiile. După inaugurare, Gabe plănuia să țină hanul deschis patru nopți pe săptămână. Tom locuia în Brevard și urma să facă naveta. Gabe trebuia să se ocupe de chioșcul unde se vindeau tichete și să lucreze alături de Rachel în magazinul de snackuri în pauze, alături de tânăra pe nume Kayla pe care o angajase ca ajutor. Îi luase lui Rachel ceva timp să se gândească la ce va face cu Edward când începea să lucreze serile, dar în cele din urmă decizia lui fusese una simplă. Nu își permitea o bonă care să stea cu el atât de des, așa că majoritatea timpului avea să trebuiască să-l ia cu ea. Avea să-i facă un pat în biroul lui Gabe lângă camera de proiecție și să spere că-l va lua somnul.

Gabe o privi cu fermitate.

– Ai mâncat ceva azi la prânz?

– Am mâncat tot.

Văzându-i fața îmbufnată și expresia morocănoasă, ea zâmbi ușor, inocent. Trecuse foarte mult timp de când cineva, oricine, avusese grijă de ea. Cu siguranță Dwayne nu o făcuse, și până ce Rachel ajunsese la vreo șaisprezece ani, sănătatea bunicii ei devenise atât de precară, încât Rachel trebuise să aibă grijă de ea. Dar bărbatul acesta rănit și aparent înrăit, care nu voia altceva decât să fie lăsat în pace de toată lumea, își făcuse un scop în viață din a fi îngerul ei păzitor.

Ea simți cum o copleșesc sentimentele, așa că se înapoie la tejghea.

– Ce face Tweety?

– Trăiește încă.

– Bine.

El adusese puiul de rândunică cu el la drive-in ca să poată să țină pasul cu intervalele dese la care trebuia să-l hrănească. Mai devreme, ea urcase în biroul lui să-i pună o întrebare și îi văzuse silueta masivă aplecată

peste cutie în timp ce hrănea creatura minusculă cu vârful unui pai înclinat.

– Unde spuneai că l-ai găsit?

– Lângă veranda din spate. De obicei poţi localiza cuibul din care a căzut şi-l poţi pune înapoi – nu e adevărat ce se spune că păsările sunt respinse de mamele lor dacă miros a oameni. Dar, deşi am căutat, nu am fost în stare să-i găsesc cuibul.

Expresia de pe faţa lui deveni şi mai iritată, ca şi cum îl supărau la maximum eforturile pe care le făcea pentru a ţine puiul în viaţă, dar ea ştia că nu era deloc aşa şi zâmbi şi mai larg.

– Pentru ce eşti aşa de bucuroasă? mârâi el.

– Sunt bucuroasă datorită ţie, Bonner.

Ea nu se putu abţine să nu-l atingă din nou, aşa că abandonă cârpa pe care tocmai o luase în mână ca să se apropie de el. El o trase mai aproape. Ea îşi puse capul pe pieptul lui şi îi ascultă bătăile puternice ale inimii. Degetele lui îi mângâiară spatele prin rochia moale de bumbac, iar ea îi simţi erecţia puternică lipită de ea.

– Hai să plecăm de-aici, iubito, să ne întoarcem acasă!

– Avem prea multă treabă. În plus, abia am făcut dragoste azi-noapte, sau ai uitat?

– Mda. Mi-a ieşit complet din minte. Va trebui să îmi reaminteşti tu.

– O să-ţi reamintesc în seara asta.

Gabe zâmbi, dar doar pentru o clipă înainte să-şi aplece capul şi să o săru te.

Nu fu deloc o sărutare pasageră, o simplă alăturare a buzelor lor, ci o îngemănare pasională a gurilor lor care deveni din ce în ce mai aprinsă, mai neostoită. Buzele lui se desfăcură şi apoi şi ale ei. Ea îi simţi degetele trecându-i prin păr. Limba lui pătrunse în gura ei, şi Rachel se desfătă cu senzaţia extraordinară pe care o stârnea lipsa completă de orice control. La fel şi el.

Sărutul deveni şi mai intens. El îşi strecură mâna sub rochia ei şi îi trase chiloţii. Ea pipăi nebuneşte şliţul blugilor lui în încercarea de a-i desface.

Deasupra lor, în tavan, se auzi un zgomot puternic. Săriră ca arşi înapoi, ca nişte copii prinşi când făceau ceva ce nu se cuvenea, şi abia apoi înţeleseră că nu era altceva decât că Tom pur si simplu scăpase ceva pe jos în camera de proiecţie.

Ea se apucă cu mâinile de marginea tejghelei. El respiră adânc, precipitat.

– Am uitat că nu suntem singuri.

Încântarea ei deveni evidentă şi zgomotoasă.

– Chiar că da. Tu ai uitat complet de tot şi de toate, te-ai lăsat dus de dorinţa asta, Bonner. *Complet*.

– Ei bine, nu am fost singurul. Şi nu e deloc amuzant. Să dea cineva peste noi în felul acesta ar fi exact ce ţi-ar lipsi ţie şi reputaţiei tale acum. Şi aşa e destul de prost că locuiesc cu tine în casa aceea, dat fiind că a plecat Kristy.

– Da, da, da. Îl privi cu subînţeles. Chestia aia cu limba... Ai făcut-o şi sâmbătă noaptea. Îmi place.

El îşi dădu ochii peste cap, exasperat, dar şi amuzat.

– Ştii care a fost ultima persoană cu care am făcut ceva de genul acela?

– Pun pariu că nu a fost G. Dwayne.

El se apropie de filtrul de cafea ca şi cum nu ar fi avut încredere în sine însuşi să rămână atât de aproape de ea. Rachel îi văzu umflătura în partea din faţă a blugilor şi simţi un val de satisfacţie feminină.

– Glumeşti? Nu ştia să sărute de nici o culoare.

– De nici o ce?

– Nu făcea altceva decât să mă pupe aşa, rapid, uşor şi uscat. Aproape că nu îi simţeam gustul. Nu, ultima oară când m-am sărutat în felul acela a fost în clasa a noua, cu Jeffrey Dillard, în dulapul din sala de clasă la şcoala de duminică. Amândoi mâncarăsem bomboane

Jolly Ranchers, aşa că sărutările au fost cât se poate de dulci şi în toate felurile.

– Nu te-ai mai sărutat cu limba din primul an de liceu?

– Patetic, nu-i aşa? Mă temeam că, dacă voi face asta, mă voi duce în iad, ceea ce este unul dintre puţinele lucruri bune de care am avut parte în ultimii ani.

– Cum aşa?

– Nu îmi mai fac griji să n-ajung în iad. Mi-am construit un fel de atitudine de genul „am fost acolo, nu mai am de ce să mă tem".

– Rach...

El părea atât de trist, că ei îi veni să-şi muşte limba. Lipsa de cuviinţă era poate bună pentru ca ea să-şi stăvilească temerile, dar în mod clar pe el îl supăra.

– Hai, Bonner, a fost doar o glumă proastă. Ştii ce, mai bine te-ai înapoia la treabă înainte ca şeful să te prindă că tragi chiulul. E un tip foarte încuiat şi, dacă nu eşti atent, o să-ţi oprească din salariu. Mie, personal, îmi este absolut groază de el.

– Chiar aşa?

– Tipul nu are milă, ca să nu mai pomenesc şi de cât este de zgârcit. Din fericire, eu sunt mai deşteaptă decât el, aşa că m-am gândit la o modalitate să fac rost de o promovare.

– Care anume?

Luă o înghiţitură de cafea.

– O să-l dezbrac în pielea goală şi pe urmă o să-l ling de sus până jos peste tot.

Gabe se înecă izbucnind într-o tuse puternică, şi asta îi dădu ei un sentiment de mulţumire ce o ţinu tot restul după-amiezii.

Edward se aşeză pe jos, ghemuit, strângându-şi genunchii cu mâinile şi uitându-se preocupat în cutia de carton.

– Nu a murit încă.

Atitudinea pesimistă a puştiului îl enervă pe Gabe, dar încercă să nu o arate. Duse înapoi la frigider amestecul de carne tocată de viţel, gălbenuş de ou şi cereale de bebeluş pe care îl făcuse ca să hrănească rândunica. Edward se învârtise toată seara în preajma cutiei ca să se uite, dar în cele din urmă se ridică, îşi băgă iepurele cu capul în jos în betelia elastică a pantalonilor scurţi şi se duse agale în sufragerie.

Gabe băgă capul pe uşă.

- Mai las-o pe mama ta în pace puţin, bine?

- Vreau să o văd.

- Mai încolo.

Băiatul scoase iepurele de pluş din pantalonii scurţi, îl strânse la piept şi se uită urât la Gabe.

Rachel se închisese în dormitor cu Biblia lui G. Dwayne încă de când o adusese Kristy. Dacă ar fi găsit ceva, uşa s-ar fi izbit de perete, dar cum nu se întâmplase asta, el ştia că femeia se confrunta fără îndoială cu o nouă dezamăgire. Măcar atât putea face şi el, să aibă grijă cumva de băiat în timp ce ea era ocupată cu asta. Acum, de exemplu, se uită cum puştiul de cinci ani îi ignoră rugămintea şi încercă să se prelingă nevăzut pe lângă pereţi spre holul din spate.

- Te-am rugat să o laşi în pace pe mama ta.

- Dar mi-a spus că o să-mi citească *Stellaluna*.

Gabe ştia ce avea de făcut. Trebuia să ia cartea şi să-i citească el povestea copilului, doar că nu putea face asta. Pur şi simplu nu putea suferi prezenţa băiatului alături de el când îi citea exact acea carte.

Încă o dată, tati! Citeşte-mi Stellaluna *încă o dată! Te rog!*

- E cartea despre un liliac, nu-i aşa?

Edward dădu din cap.

- Un liliac bun. Nu un liliac înspăimântător.

- Hai să mergem afară să vedem dacă dăm peste vreunul!

- Un liliac adevărat?

- Desigur.

Gabe o luă înainte spre ușa din spate și ținu deschisă ușa de plasă.

– Ar trebui să fi ieșit deja, de-acum. Știi, ei se hrănesc noaptea.

– Nu-i nevoie. Am niște chestii de făcut aici.

– Hai afară, Edward! Acum.

Puștiul se lăsă în jos sub brațul lui.

– Pe mine mă cheamă Chip. Iar tu nu ar trebui să ieși. Ar trebui să stai cu Tweety ca să nu moară.

Gabe își înăbuși exasperarea și îl urmă pe băiat afară.

– Știi că eu am grijă de păsări de când eram doar puțin mai mare decât tine, deci cred că mă pricep.

Se miră și el de asprimea cu care rostise cuvintele acelea și trase adânc aer în piept, încercând să repare lucrurile.

– Când eu și frații mei eram mici, găseam foarte des pui de păsări căzuți din cuiburi. Pe vremea aceea nu știam că trebuia să îi punem la loc, așa că îi duceam acasă. Uneori mureau, dar uneori îi puteam salva.

De fapt, din câte își amintea, el era cel care se ocupa în general cu salvarea. Cal avea intenții bune, dar se lua cu treaba să arunce la coș sau să joace softball și uita să hrănească pasărea. Iar Ethan era prea mic pentru o asemenea responsabilitate.

– I-ai spus lui mami că pastorul Ethan este fratele tău.

Gabe nu avu cum să nu sesizeze nota acuzatoare din vocea lui Edward, dar nu își îngădui să reacționeze la ea.

– Exact.

– Dar nu semănați.

– El seamănă cu mama. Eu și fratele meu Cal semănăm cu tata.

– Dar nici nu vă purtați la fel.

– Oamenii sunt diferiți, chiar și frații.

Ridică unul dintre scaunele pliante de exterior sprijinite de peretele din spate al casei și îl desfăcu.

Edward îşi îndesă călcâiul adidasului în pământul moale, lăsându-şi iepurele să-i atârne în gol într-o parte.

– Fratele meu seamănă cu mine.

Gabe se uită fix la el.

– Fratele tău?

Edward se concentră încruntându-se asupra adidasului.

– Este foarte puternic şi poate să bată cam un milion de oameni. Numele lui este... Strongman. Nu se îmbolnăveşte niciodată şi nici nu îmi spune pe celălalt nume, doar Chip.

– Eu cred că o faci să sufere pe mama ta când le spui oamenilor să nu îţi zică Edward, spuse el încet.

Băiatului nu îi plăcu asta, iar Gabe urmări gama de emoţii ce i se zugrăviră pe faţă unele după altele: nefericire, îndoială, încăpăţânare.

– Ea are voie să-mi spună aşa. Tu, nu.

Gabe ridică şi celălalt scaun pliant şi îl desfăcu.

– Uită-te în sus, dincolo de movila aceea, pe deal. Acolo se află o peşteră unde trăiesc o mulţime de lilieci. Poate că reuşeşti să vezi câţiva.

Edward îşi aşeză iepurele lângă el după ce se puse pe celălalt scaun. Picioarele nu îi atingeau pământul şi atârnau ţepene în faţa lui. Gabe simţi tensiunea băiatului şi se simţi aiurea că este privit ca un fel de monstru.

Trecură câteva minute. Jamie, cu lipsa de răbdare a unui băieţel de cinci ani, ar fi sărit de pe scaun după treizeci de secunde, dar fiul lui Rachel rămase pe loc, nemişcat, temându-se prea tare de Gabe ca să se revolte. Gabe ura acea teamă evidentă, chiar dacă nu părea capabil să facă ceva în sensul acesta.

Apărură licuricii şi, în cele din urmă, briza serii se potoli. Băiatul nu se clinti. Gabe încercă să găsească ceva de spus, dar tot băiatul vorbi în cele din urmă.

– Cred că acela e un liliac.

– Nu. E un uliu.

Băiatul trase iepurele în poală şi se jucă încercând să-şi vâre degetul arătător într-o găurică din cusătură.

– Mami a mea o să se supere pe mine dacă stau prea mult afară.

– Uită-te la copaci!

El își băgă iepurele sub tricou și se lăsă pe spate pe scaun. Acesta scârțâi. Se aplecă în față și pe urmă înapoi, făcându-l să scârțâie din nou. Și din nou.

– Nu face zgomot, Edward.

– Eu nu sunt Ed...

– Chip, la dracu'!

Băiatul își petrecu brațele peste pieptul cu denivelări de la animăluțul de pluș. Gabe oftă.

– Îmi pare rău.

– Trebuie să fac pipi. Nu mai pot să mă țin.

Gabe renunță.

– Bine.

Scaunul pliant sări când băiatul zvâcni din el.

Chiar atunci se auzi vocea lui Rachel de undeva dinspre ușa din spate.

– E ora de culcare, Edward.

Gabe se întoarse și-i văzu silueta subțire conturându-se în lumina din bucătărie. Era frumoasă și extraordinară, în întregime ea însăși, diferită de oricine altcineva și, în același timp, asemenea oricărei alte mame din lumea asta care își cheamă copilul în casă într-o noapte caldă de iulie. Gândurile îi zburară la Cherry și se pregăti să fie copleșit de durere, dar ceea ce simți nu fu decât melancolie. Poate că, dacă nu își îngăduia să se gândească la Jamie, era posibil până la urmă să trăiască și el cât de cât.

Edward alergă spre veranda din spate și, când ajunse lângă maică-sa, o apucă de fustă.

– Mie mi-ai spus să nu zic vorbe urâte sau înjurături, nu-i așa, mami?

– Sigur că da. Nu e deloc cuviincios să înjuri.

El îl măsură crunt pe Gabe.

– *El* a spus una. A înjurat.

Gabe îl privi iritat. „Ce gură spartă are puștiul!"

Rachel îl îndemnă pe copil să intre fără să comenteze nimic.

Gabe își hrăni din nou puiul de rândunică, străduindu-se să nu îl atingă prea tare în timp ce îi dădea minuscule biluțe de mâncare. Dacă îl hrănea prea mult din mână obișnuia pasărea cu atingerea umană și o transforma în animal de casă, făcând și mai dificilă întoarcerea ulterioară a creaturii înapoi în sălbăticie.

Voi să se asigure că ea avea suficient timp să culce băiețelul, așa că rămase acolo și curăță cuibul păsării și așternu șervețele curate în interior, înainte de a se duce în sufragerie. Prin ușa de plasă, o văzu așezată pe treapta verandei cu brațele sprijinite de genunchii îndoiți. Veranda vibră sub șoldurile ei când el se apropie de ea. Se lăsă și el pe treaptă.

– Nu ai găsit nimic în Biblie, nu?

Ea tot nu reușise să-și înghită dezamăgirea.

– Nu. Dar o bună parte din text este subliniat și sunt note scrise pe margine peste tot. O să trec prin tot, pagină cu pagină. Sunt sigură că o să găsesc undeva un indiciu.

– Nu e nimic ușor în ceea ce te privește, nu-i așa, Rach?

Ea era obosită și abătută și toată energia care o susținuse în după-amiaza aceea se evaporase. I se păruse foarte greu să citească din nou acele vechi versete familiare. Le simțea parcă trăgând de ea, încercând să o aducă înapoi spre ceva ce nu mai putea accepta. Începură să o înțepe ochii, dar se luptă să reziste.

– Nu începe cu chestii sentimentale cu mine, Bonner. Pot suporta aproape orice, dar nu asta.

El își petrecu brațul pe după ea și îi strânse umărul în căușul palmei.

– Foarte bine, iubito. Atunci o să dau cu tine de pereți.

Iubito. Îi spusese de două ori așa astăzi. Chiar era ea iubita lui?

Se lipi de umărul lui și recunoscu adevărul. Se îndrăgostise de el. Ar fi vrut să nege asta, dar nu avea rost. Ceea ce simțea era atât de diferit de dragostea ei pentru Dwayne... Aceea fusese o combinație nesănătoasă de admirație față de un erou și iubirea unei fetițe pentru o figură paternă. Aceasta era o iubire matură, una acceptată conștient. Îi vedea și defectele lui Gabe, așa cum și le vedea și pe ale ei. Și mai vedea și cât de distructiv ar fi fost să-și îngăduie să aibă fantezii de viitor în legătură cu un bărbat care era în continuare îndrăgostit de soția lui moartă. Și, ceea ce era și mai dureros, un bărbat care nu-l plăcea deloc pe fiul ei.

Animozitatea dintre Gabe și Edward părea să crească, iar ei nu îi trecea nimic prin minte ca să îmbunătățească situația. Nu îi putea porunci lui Gabe să-și schimbe atitudinea și nici nu îl putea face să țină la Edward.

Se simțea obosită și înfrântă. El avea dreptate. Nimic niciodată nu se dovedise a fi ușor pentru ea.

– Încearcă să nu înjuri în fața lui Edward. Bine?

– Mi-a scăpat. Se uită spre linia întunecată a copacilor care marcau marginea curții din față. Știi, Rachel, e un copil bun și așa mai departe, dar poate că ar trebui să fii puțin mai strictă cu el, ca să fie mai puternic.

– Bine, o să-l dau chiar mâine la un curs unde să învețe să fie al naibii.

– Nu vreau decât să spun că... Uite, de exemplu, iepurele acela pe care îl cară cu el peste tot. Are cinci ani deja. Probabil ceilalți copii fac deja mișto de el.

– Mi-a spus că îl ține în dulăpior când e la grădiniță.

– Chiar și așa. E prea mare pentru asta.

– Jamie nu avea nimic de felul acesta?

El înțepeni, iar ea își dădu seama că pusese piciorul pe teren interzis. Putea vorbi despre soția lui, dar nu și despre fiu.

– Nu, la vârsta de cinci ani.

– Atunci îmi pare rău că Edward nu e suficient de macho pentru tine, dar ultimii ani și-au pus amprenta

asupra lui. Și nu a fost deloc bine că a mai și petrecut o lună în spital în primăvara asta.

– Dar ce a avut?

– Pneumonie.

Își trecu absentă degetul peste panglica în zigzag care îi mărginea buzunarul rochiei. Depresia care o cuprinsese chiar din momentul în care pricepuse că Biblia nu era pe cale să-și dezvăluie secretele deveni și mai accentuată.

– I-a luat enorm de mult să-și revină. A existat un moment când nici nu am fost sigură dacă o să reziste. A fost oribil.

– Îmi pare rău.

Discuția despre Edward deschisese o prăpastie între ei. Își dădu seama că și Gabe voia la fel de mult ca și ea să o astupe atunci când spuse:

– Hai să mergem la culcare, Rachel!

Ea se uită în ochii lui și nu îi trecu prin minte că putea spune și nu. El îi întinse mâna și o conduse înăuntru.

Lumina lunii strălucea peste patul vechi poleind cu argint cearșafurile moi și uzate și punând străluciri de aur în părul lui Rachel când Gabe se întinse peste trupul ei gol. Nevoia pe care o simțea, setea pentru ea îl înspăimânta. Era un bărbat tăcut și singuratic. Acești ani din urmă îl învățaseră că era mai bine să fie singur, dar ea schimbase asta. Îl împingea către ceva ce el, unul, nu era dispus să cerceteze. Ea se răsuci sub el, cu picioarele desfăcute, împingându-se înspre el. Făcea dragoste atât de liber și de lipsit de inhibiții, că el nu reușea întotdeauna să se controleze. Uneori îi era teamă să nu-i facă rău.

Acum îi ridică brațele deasupra capului și îi cuprinse strâns încheieturile. Știa că senzația aceea de neajutorare o va scoate din minți și, aproape instantaneu, Rachel începu să geamă. Îi ținu mâinile sus cu o singură mână,

folosind-o pe cealaltă ca să îi mângâie sânii, să o treacă peste sfârcurile umflate. Apoi puse gura acolo și își duse mâna între picioarele ei. Ea se udase, era evident plină de dorință pentru el. O mângâie, bucurându-se nespus de senzația pe care i-o dădea atingerea ei. Cum era posibil să fi uitat așa ceva? Cum era posibil să-și lase durerea să distrugă în așa măsură ce era bun?

Gemetele ei scurte, întretăiate, îi slăbeau și mai tare capacitatea de a se controla. Rachel încercă să se lupte, să iasă din strânsoarea lui, dar nu cu suficientă convingere ca să-l determine să-i dea drumul. În schimb, își strecură degetul în ea.

Ea aproape că țipă înăbușit.

El nu mai putu suporta chinul acela dulce. Se așeză cum trebuia și o pătrunse iute, cu putere, până la capăt.

– Da, icni ea.

Îi acoperi gura deschisă cu gura lui. Dinții le scrâșniră, limbile li se încolăciră. El îi apucă încheieturile cu ambele mâini, se trase și apoi se împinse în ea iar și iar, cu brațele întinse. Ea își săltă șoldurile, apoi își petrecu picioarele în jurul lui. Secunde mai târziu se lăsă moale, cutremurându-se. Nu mai exista nimic, doar femeia aceea tremurândă, lumina lunii și aerul dulce parfumat, de vară, ce le adia peste trupuri dinspre fereastra deschisă. Găsi aici uitarea de care avea nevoie.

După aceea nu îi veni să se dea de pe ea. Cearșaful li se încurcase în jurul șoldurilor. Își apăsă gura pe gâtul ei, închise ochii...

Un ghem de furie se abătu asupra spatelui lui.

– Dă-te de pe mami! Dă-te de pe ea!

Ceva tare îl lovi în cap. Pumni mici îl loveau, și unghii îi zgâriau gâtul. Camera răsuna de strigăte înnebunite.

– *Termină! Termină!*

Rachel înțepenise sub el.

– Edward!

Ceva mai solid decât pumnii unui copil de cinci ani începuse să îl lovească în ceafă ritmic și puternic. Lacrimile și panica aproape că-l făceau să se înăbușe pe puști.

– O doare! Nu-i mai face rău!

Gabe încercă să se ferească de lovituri, dar mișcările îi erau limitate.

Băiatul era călare pe el și, dacă se răsturna cu tot cu el, ar fi dezvăluit goliciunea lui Rachel. Cum naiba intrase în cameră? Era sigur că Rachel încuiase ușa.

– Edward, nu!

Rachel întinse mâinile apucând cearșaful. Gabe prinse un mic cot zbătându-se.

– Dar nu îi fac rău, Edward!

O lovitură foarte tare, mult mai puternică decât restul, îi ateriză într-o parte a capului.

– Nu mă cheamă...

– Chip! icni Gabe.

– Te omor! suspină băiatul, pe urmă tăbărî din nou cu loviturile pe el.

– Încetează chiar în momentul acesta, Edward Stone! Mă auzi?!

Glasul lui Rachel răsună tăios ca o lamă de oțel. Încet, băiatul se liniști. Ea își îndulci tonul.

– Gabe nu îmi face nici un rău, Edward.

– Dar atunci ce face?

Pentru prima oară de când o știa, Rachel păru incapabilă să spună ceva. El întoarse capul și văzu părul zburlit și obrajii pătați de lacrimile prelinse.

– O sărutam doar, Ed... Chip.

Fața copilului arătă cât de oripilat se simțea.

– Să nu mai faci *niciodată* așa ceva.

Gabe știa că din cauza greutății lui îi era greu să respire lui Rachel, dar aceasta vorbi cât de frumos și de blând putu.

– Stai liniștit, Edward. Îmi place să mă sărute Gabe.

– Ba nu, *nu îți place!*

În mod evident nu reuşeau să ajungă nicăieri, aşa că Gabe vorbi cu fermitate.

– Chip, vreau să te duci la bucătărie să îi aduci mamei tale un pahar mare cu apă. Îi este foarte sete.

Copilul îi aruncă o privire îndărătnică.

– Te rog să faci ce spune el, Edward. Chiar am nevoie să beau nişte apă.

Copilul se dădu jos din pat înciudat, strâmbându-se elocvent cu gura strânsă către Gabe ca un avertisment că-l va nimici dacă o ameninţă în vreun fel pe maică-sa.

În momentul în care dispăru dincolo de uşă, Gabe şi Rachel săriră din pat şi începură să-şi caute disperaţi hainele. Gabe îşi trase dintr-o mişcare blugii pe el. Rachel îi smulse tricoul şi şi-l băgă pe cap, pe urmă căută pe podea să vadă unde-şi aruncase chiloţii. Cum nu îi găsi îşi trase pe ea boxerii lui. Ar fi trebuit să fie amuzat, dar lui nu-i păsa decât să fie îmbrăcat înainte de întoarcerea puştiului. Îşi trase fermoarul.

– Am crezut că ai încuiat uşa.

– Nu. Eu am crezut că ai încuiat-o tu.

Băiatul apăru într-un timp-record, mişcându-se atât de repede că apa se revărsa în toate părţile peste marginile paharului de plastic în formă de Bugs Bunny.

Rachel dădu să-i iasă în întâmpinare să i-l ia din mână, dar se împiedică de ceva.

Gabe privi în jos şi recunoscu un exemplar din *Stellaluna* care zăcea pe podea. Îi trebui un moment să-şi dea seama de ce era acolo şi apoi înţelese că exact acesta fusese obiectul pe care îl folosise Edward ca să-l lovească în cap.

Fusese atacat cu o carte mortală.

capitolul 17

Rachel bău cu mare artă paharul cu apă. Când termină, îl mângâie pe creştet pe Edward.

– Hai să te bag la loc în pat!

Gabe făcu un pas în față. Știa că ceea ce se petrecuse trebuia rezolvat înainte să apuce ea să-i dea papucii. Îl măsură cu privirea pe băiețel, rememorând furia cu care îl izbiseră pumnișorii aceia și, pentru un moment, văzu copilul așa cum era în realitate, și nu o umbră a altcuiva.

– Chip, mie îmi place foarte mult de mama ta și nu i-aș face niciodată vreun rău. Vreau să ții minte asta. Dacă ne vei mai vedea că punem mâna unul pe altul, să știi că o facem pentru că vrem și nu pentru că e ceva în neregulă.

Edward îi aruncă mamei lui o privire neîncrezătoare.

– Cum ai putea să vrei să-l atingi *pe el?*

– Știu că îți vine greu să înțelegi, mai ales că tu și Gabe nu v-ați înțeles prea bine până acum, dar mie îmi place să fiu cu el.

Băiatul o privi revoltat.

– Dacă trebuie să pui mâna pe cineva, atunci să pui mâna *pe mine!*

Ea zâmbi.

– Îmi place să pun mâna pe tine. Dar eu sunt om mare, Edward, sunt femeie în toată firea și uneori simt nevoia să pun mâna pe un bărbat în toată firea.

– Atunci poți să pui mâna pe pastorul Ethan.

Rachel avu suficientă stăpânire de sine să nu izbucnească în râs.

– Nu prea cred, cățelușule. Pastorul Ethan este prietenul tău, iar Gabe este prietenul meu.

– Ei doi *nu* sunt frați, indiferent ce spune el.

– Mâine, când te întâlnești cu pastorul Ethan la școală, ce-ar fi să-l întrebi despre asta?

Gabe observă că boxerii lui erau gata-gata să alunece de pe șoldurile lui Rachel.

– Haide, Chip! Vino să-l mai hrănim o dată pe Tweety înainte să te întorci în pat.

Dar Edward era prea deștept ca să fie momit așa de ușor.

– De unde știu eu că nu o să începi să o pupi din nou?

– Ba o s-o pup, spuse el ferm, dar numai când mama ta îmi va spune că o pot face.

– Dar *nu o poți face!*

Edward porni cu pași apăsați spre ușă.

– Și să știi că o să te spun pastorului Ethan!

– Minunat, murmură Gabe. E exact ce-mi lipsea.

Pastorul Ethan, însă, avea și el problemele lui. Era ora unsprezece dimineața și nici măcar o jumătate de ceașcă de cafea nu mai rămăsese în filtrul pe care îl împărțea cu Kristy. Și nu era ca și cum nu ar fi știut să-și facă cafea. Doar își făcea în fiecare dimineață acasă. Dar aici nu era acasă. Aici era la birou și, în ultimii opt ani, Kristy avusese tot timpul filtrul plin.

Luă de pe masă vasul de sticlă, trecu în grabă pe lângă biroul ei și o luă spre micuța bucătărie care nu era prea departe, chiar lângă nartex unde își vărsă apă pe tricoul lui Gap nou-nouț. Se întoarse cu pași mari înapoi în birou, aruncă cafeaua veche din filtrul propriu-zis, puse cafea proaspătă înăuntru fără să numere lingurițele, turnă apă și apăsă pe buton. Gata! Asta trebuia să-i fie învățătură de minte femeii!

Din păcate, ea era prea ocupată să îngâne o veche melodie a lui Whitney Houston și să clămpăne la computer ca să observe. El nu se putu decide ce era mai rău: cafeaua, acea melodie veselă sau faptul că era îmbrăcată la serviciu cu vechile ei haine. Rochia aceea kaki fără formă îl înnebunea și mai tare decât filtrul de cafea gol. O mai văzuse de o mulțime de ori înainte. Era largă, confortabilă și complet lipsită de gust. Unde erau hainele la care avea el de obiectat? Blugii aceia albi și strâmți, maiourile mulate, sandalele aurii? Și dacă se hotărâse să redevină la loc vechea Kristy, măcar de ce nu o făcuse până la capăt? De ce nu își îmblânzise ciuful acela adorabil și nu-și lăsase rujul roșu în sertar acasă, alături

de parfumul ucigător care îl făcea să se gândească numai la dantelă neagră și la trupuri încinse.

În timp ce mâinile îi zburau pe tastatură, inelușele de aur și argint de pe degetele ei străluceau în lumina soarelui ce izvora din fereastra din spatele ei, în timp ce cercelușii cu diamante false din urechile ei scânteiau. Privirea lui căzu pe rochia ei kaki urâtă ca un sac. Ce bine ar fi fost dacă nu ar fi știut ce se ascundea sub ea.

„Gândește-te la altceva, dragă“, îl sfătui Marion Cunningham cu vocea aceea a ei dulce și înțelegătoare. „Concentrează-te asupra slujbei. Sunt sigură că, dacă faci un mic efort, e posibil să iasă una dintre cele mai bune slujbe ale tale.“

Tresări. De ce Dumnezeul-Mamă trebuia să-și facă apariția tocmai când el se gândea la sâni?

Zgomotul tastaturii se opri. Kristy se ridică de la birou, se uită la el scurt și ieși din birou luând-o spre baia din capătul holului.

Cum ajungea acasă, el știa că femeia avea să-și scoată urâțenia aceea de rochie și să-și pună perechea aceea nouă de pantaloni scurți și un tricou care dezvăluia mai mult decât ascundea. Iar el nu avea să fie acolo ca să o vadă de vreme ce ea îi spusese cât se poate de clar că nu era bine-venit în apartamentul ei. Nici pomeneală de mâncăruri gătite în casă, nici pomeneală să treacă pe-acolo să-și verse nervii în legătură cu vreun enoriaș care îl supărase. Dumnezeule, cât îi lipsea! Îi lipsea ea ca prieten.

Se holba la biroul gol și se gândi la cum ieșise la cină cu Mike Reedy din nou seara trecută. Asta însemna deja de două ori. Sâmbătă, Mike o dusese la un restaurant în Cashiers, iar ieri-seară mâncaseră în salonul principal de la Mountaineer. Trei inși din parohie avuseseră grijă deja să se afle despre asta.

Ea nu se întoarse, și el se simți parcă cuprins de mâncărici. Știa unde își ținea poșeta. În sertarul de jos, în stânga, lângă o cutie mică de șervețele și o mică trusă

de prin ajutor. Toată viaţa lui, chiar şi în vremurile în care era tânăr şi rebel, încercase să se poarte decent şi onorabil, iar ceea ce voia să facă acum nu era nici decent, nici onorabil, dar nu părea capabil să se abţină.

Se repezi ca o zvârlugă prin birou, smuci sertarul şi scoase geanta, acelaşi plic negru pe care îl avusese la Mountaineer săptămâna trecută când avuseseră conversaţia aceea dezastruoasă şi ea îi spusese că nu credea în prietenia lui.

Un preot adevărat, cineva care nu era atins de păcat, cineva cu o chemare reală pentru profesia asta, cu har, nu ar fi avut cum să facă aşa ceva. Deschise închizătoarea şi se uită înăuntru. Portofel, pieptene, bombonele Tic Tac, nişte farduri, o cărticică de rugăciuni. Nici urmă de vreun prezervativ. Îi auzi paşii, aşa că îndesă poşeta la loc în sertar şi scoase trusa de prim ajutor.

– S-a întâmplat ceva?

Câteva minute mai devreme, expresia de îngrijorare de pe faţa ei l-ar fi făcut mai binedispus, dar acum, nu.

– Ei, doar mă doare capul.

– Du-te să stai jos! Îţi aduc eu o aspirină.

El îi dădu trusa de prim ajutor şi, pentru prima oară în săptămâna aceea, Kristy începu să se agite în jurul lui să-i aducă un pahar cu apă, să-i dea aspirina, să-l întrebe dacă dormise suficient noaptea trecută. Din păcate, agitaţia ei nu îl făcu să se simtă nici pe jumătate atât de bine cum ar fi trebuit, căci nu-şi amintea nici măcar o dată când ea spusese că o doare capul, iar el să-i fi adus aspirină.

„Oare ce s-a întâmplat cu prezervativul acela?" I se făcea rău chiar şi când îşi închipuia doar cum i-l dăduse lui Mike Reedy. Parte din el era conştient că trebuia să se bucure că poate îşi găsise în cele din urmă pe cineva, dar nu pe Mike Reedy, chiar dacă întotdeauna Mike Reedy i se păruse simpatic şi nu îi trecea prin cap nici măcar un motiv pentru care să spună că era ceva în neregulă cu el, în afară de faptul că în nici un caz nu se cuvenea să se culce cu Kristy Brown.

După ce înghiți aspirina de care nu avea nevoie, se uită lung la ea și se întrebă de ce îi luase atâta vreme să observe cât era de frumoasă. Nu în felul acela evident, care să sară în ochi, nici măcar atunci când se punea la patru ace, ci într-un fel aparte, ca o frumusețe liniștită și dulce.

– Știi că vineri seară este inaugurarea la drive-in, se trezi spunând fără veste.

– Sper că va veni cineva. O mulțime de oameni sunt supărați pe Gabe pentru că o sprijină pe Rachel și am auzit vorbindu-se despre un boicot.

Kristy părea îngrijorată.

– Oamenii pot fi foarte răi.

Vorbea neutru și egal.

– Trebuie să fim amândoi vineri seară la drive-in când se deschide. Ce zici să vin să te iau de acasă la ora opt?

Kristy se holbă la el neîncrezătoare.

– Adică vrei să mergem la drive-in împreună?

– Sigur. Cum altfel i-am putea arăta lui Gabe sprijinul nostru?

Telefonul îi sună pe birou. Kristy îl studie un moment înainte să ridice receptorul. Imediat, el își dădu seama că vorbea cu Patty Wells, coordonatoarea grădiniței.

– Da, Ethan e aici. Sigur. Trimite-l pe Edward aici, Patty. Puse receptorul jos și se încruntă. Cică toată dimineața a cerut să vină să vorbească cu tine. Patty a încercat să-i abată atenția, să-i găsească ceva de făcut, dar din câte se pare nu e dispus să renunțe. Sper că nu s-a întâmplat nimic.

Amândoi fuseseră suficient de mult în preajma lui Edward ca să știe că el nu cerea niciodată nimic și rămaseră o clipă îngrijorați, cugetând la același lucru.

Kristy se întoarse în biroul de afară și câteva minute mai încolo intră înapoi împreună cu Edward. Se uită îngrijorată spre Ethan, așa cum se mai uitase de sute de ori înainte când îi poftea vreun enoriaș amărât în birou. Pe urmă se retrase.

– Poţi să închizi uşa dacă vrei să nu ne audă nimeni, spuse Ethan.

Edward ezită şi se uită după Kristy, afară. Ethan ştia că ţinea la ea, aşa că rămase foarte surprins când Edward închise uşa apăsând-o cu ambele mâini. Indiferent ce-l preocupa, era cu siguranţă grav.

Lui Ethan nu-i plăcuseră niciodată discuţiile oficiale, impersonale, purtate peste birou, aşa că se apropie de un colţ lângă fereastră, unde se găseau o canapea mică şi două fotolii confortabile.

Edward se căţără pe perna din mijlocul canapelei şi se lăsă pe spate, ceea ce îi lăsă picioarele drepte, întinse în faţă. Avea o dungă de vopsea roşie pe vârful unui adidas. Ethan observase cât de mult îi spăla şi îi îngrijea hainele ponosite Rachel, ceea ce îl făcu să-şi închipuie că vopseaua era de la ora de pictură de dimineaţă.

Edward dădu automat din mână ca şi cum căuta ceva pe lângă el, iar când nu găsi decât aer, îşi scărpină cotul celălalt. Iepurele de pluş, se gândi Ethan.

– Ce s-a întâmplat, Edward?

– Gabe e un mare mincinos. Spune că este fratele tău.

Ethan dădu să îl corecteze, dar expresia de nefericire profundă din ochii băiatului îl făcu să ezite.

– De ce crezi că minte?

– Pentru că e un nemernic, şi îl urăsc.

Ethan consilia oameni cu probleme de ani buni şi se forţă să se detaşeze cumva ca să poată parafraza cuvintele băiatului.

– Din câte se vede, nu îţi place prea tare de Gabe.

Edward scutură puternic din cap.

– Nici lui mami nu ar trebui să îi placă de el.

„Exact asta cred şi eu, prietene."

– Să înţeleg că te supără faptul că mamei tale îi place de el.

– I-am spus că poate să pună mâna pe mine în schimb, dar mi-a zis că vrea să pună mâna şi pe un bărbat în toată firea.

„Pun pariu că asta vrea. Mai ales pe un bărbat în toată firea cu un cont sănătos în bancă și o atitudine relaxată față de banii lui."

– I-am spus că și *dumneata* ai lăsa-o să pună mâna pe tine, pastore Ethan, dar mi-a răspuns că tu ești prietenul meu, și Gabe e al ei, și mi-a zis că vrea să îl sărute și că nu trebuie să-l mai lovesc.

„Să îl sărute? Să îl lovesc?" Lui Ethan îi trebui un moment să-și dea seama ce întrebare trebuia să pună.

– Tu l-ai lovit pe Gabe, Edward?

– Am sărit în spinarea lui când o săruta și l-am lovit cu *Stellaluna* până i-a dat drumul.

Dacă ar fi auzit povestea asta despre oricine altcineva, ar fi fost amuzat, dar nu și despre fratele lui. Știa că nu trebuie să pună întrebarea asta, dar nu se putu abține.

– Unde era Gabe când i-ai sărit în spate?

– O strivea pe mami.

– O strivea?

– Cum să zic... Era deasupra ei. O strivea.

„La dracu'!"

Ochii căprui ai lui Edward se umplură de lacrimi.

– E un om rău și vreau să vii să îi spui să plece și vreau să o lași pe mami să pună mâna pe dumneata în loc de el.

Ethan își goni din minte propriile griji și se apropie de canapea, unde îl îmbrățișă ușor pe băiețel.

– Lucrurile nu funcționează așa cu adulții, spuse el cu blândețe. Mama ta și Gabe sunt prieteni.

– Dar o strivea!

Ethan se forță să vorbească la fel de egal.

– Sunt adulți și asta înseamnă că se pot strivi unul pe celălalt dacă vor. Și, Edward, asta nu înseamnă că mama ta nu te iubește la fel de mult cum a făcut-o întotdeauna. Știi asta, nu-i așa?

Copilul reflectă puțin.

– Ba da, cred că da.

– Poate că în momentul acesta nu te înțelegi cu Gabe, dar să știi că e un tip de treabă.

– E un căcănar.

– I s-au întâmplat multe lucruri rele și asta l-a făcut așa cum e, morocănos și nesuferit, dar să știi că nu e om rău.

– Ce lucruri rele?

Ethan ezită, apoi hotărî că era normal ca băiatul să știe adevărul.

– A avut o soție și un băiețel pe care îi iubea foarte mult. Au murit acum o vreme într-un accident. Încă nu și-a revenit din durerea aceea foarte mare.

Edward nu spuse nimic mult timp. În cele din urmă se trase mai aproape de el și își sprijini capul de pieptul lui Ethan.

Ethan îl mângâie pe braț și se gândi la cât de necunoscute erau cu adevărat căile Domnului. Iată-l pe el aici, liniștind fiul unui bărbat pe care îl disprețuia și al unei femei pe care nu o suporta, deci cum oare se făcea că el însuși se simțea mai liniștit datorită acestui gest?

– Gabe chiar este fratele meu, spuse el încet. Și îl iubesc foarte mult.

Copilul înțepeni, dar nu se trase.

– E un om rău.

Lui Ethan îi veni greu să se gândească la felul în care fratele lui cel amabil se putea purta urât cu băiețelul acesta drăguț.

– Vreau să te gândești foarte serios la asta. Gabe chiar nu a făcut nimic frumos pentru tine?

Edward dădu să clatine din cap, apoi se opri.

– Ba da, ar fi ceva.

– Ce?

– Acum îmi spune Chip.

Cincisprezece minute mai târziu, Ethan vorbea la telefon cu Cal. Fără a încălca deloc confidențialitatea discuției lui cu Edward, își anunță fratele mai mare că îi așteptau probleme mari.

*

– Dați și mostre gratuite, frățioare?

Rachel ridică capul când o voce bărbătească gravă se auzi din ușa magazinului de snackuri.

– Cal!

Gabe lăsă jos cutia de chifle pe care o avea în mâini și țâșni din spatele tejghelei să-i iasă în întâmpinare bărbatului care semăna atât de tare cu el însuși. Cei doi se bătură pe spate, îmbrățișându-se, în timp ce Rachel îl studia pe Cal Bonner întrebându-se ce combinație de gene făcuse să apară în aceeași familie trei bărbați atât de arătoși.

Spre deosebire de Ethan, tenul mai închis al lui Cal și Gabe și trăsăturile aspre, dar atât de atrăgătoare dezvăluiau în mod clar că sunt frați. Gabe avea părul mai lung și ochii de un gri mai deschis decât ai lui Cal, dar amândoi bărbații erau înalți, zvelți și musculoși. Și deși știa că fostul fundaș de fotbal american era mai mare cu aproape doi ani, părea mai tânăr. Poate că era aerul de mulțumire și de împlinire pe care îl purta cu el ca pe o minge de fotbal invizibilă.

– Ar fi trebuit să mă anunți că vii, spuse Gabe.

– Doar nu credeai că o să ratez marea inaugurare din seara asta, nu?

– E doar un drive-in, Cal.

Simți vorbele lui ca pe niște împunsături în inimă. Pentru ea nu era doar un drive-in. Voia ca locul să strălucească în seara aceasta. Toată ziua fusese ocupată să o instruiască pe Kayla, tânăra pe care Gabe o angajase să-l ajute în magazinul de snackuri. Îl învățase și pe Gabe chestiunile de bază ca să poată să ajute și el în timpul pauzei. Bărbatul prindea repede, dar ea știa că pur și simplu urma o procedură. Locul lui era într-un cabinet veterinar, să aibă grijă de animale, nu să servească nachos la fast-food.

– Vrei o cafea? îl întrebă Gabe pe fratele lui. Sau îngheţată? Curând o să fiu capabil să pun îngheţată în cornete ca un adevărat profesionist.

– Nu, mulţumesc. Rosie a început să se agite imediat după ce am plecat din Asheville – urăşte mai mult decât orice pe lume să stea în scaunul acela de maşină – şi trebuie să mă întorc la mausoleu să îi dau o mână de ajutor lui Jane.

Rachel nu trebui să se gândească prea mult ca să-şi dea seama ce era mausoleul.

Cal continuă în maniera lui un pic cam prea directă şi vehementă.

– Am trecut pe aici doar ca să-ţi spun că Jane a hotărât să facă o masă de familie pentru tine şi Ethan mâine în jur de unsprezece – un fel de mic dejun întârziat – ca să sărbătorim noua ta afacere. Crezi că poţi veni?

– Desigur.

– Şi, Gabe, nu îi spune lui Jane că am spus asta, dar dacă aş fi în locul tău, aş mânca înainte. Cunoscând-o pe nevastă-mea, probabil că o să avem la masă brioşe cu germeni de grâu şi tocăniţă cu tofu. Ar trebui să vezi gunoaiele pe care i le dă lui Rosie – fără zahăr, fără conservanţi, nimic care să merite mâncat. Săptămâna trecută Jane m-a prins tocmai când îi puneam nişte bombonele preferate de-ale mele pe tăviţa scaunului şi aproape că mi-a luat gâtul.

Gabe zâmbi.

– Bine, consideră că m-ai avertizat.

– Dar locul acesta arată minunat.

Cal măsură magazinul de snackuri ca şi când ar fi fost un restaurant de patru stele.

– Chiar că ai schimbat multe pe aici.

Rachel abia putea să-şi ascundă dezgustul. Omul acesta era la fel de rău ca şi Ethan. Poate că ea iubea acest drive-in, dar în mod evident nu i se potrivea deloc lui Gabe. De ce nu putea nici unul dintre fraţii lui să-l

privească în ochi și să-l întrebe ce mama naibii credea că face cu viața lui.

Apoi, pentru întâia dată, Cal o observă. Zâmbetul îi dispăru înainte să se fi format complet și, chiar dacă nu se cunoscuseră niciodată, ea știu că nu avea cum să nu-și dea seama cine era.

– Rachel, acesta este fratele meu, Cal. Cal, ea este Rachel Stone.

Cal dădu din cap automat.

– Doamnă Snopes.

Ea zâmbi plăcut.

– Mă bucur să te cunosc, Hal.

– E Cal.

– A, exclamă ea continuând să zâmbească.

Cal strânse din fălci inconștient, iar ea își regretă impertinența. Acesta era în mod evident un bărbat care trăia din conflicte, se hrănea din bătălii, iar ea tocmai îi aruncase mănușa.

După incidentul cu Cal, tot ce urmă în după-amiaza aceea merse din rău în mai rău. Kayla scăpă un borcan uriaș de sos, împrăștiindu-l peste tot, unul dintre bărbații care se ocupau de artificii se tăie la mână suficient de rău încât să aibă nevoie de copci, iar Gabe deveni tăcut și retras. Mai târziu, când Rachel dădu o fugă în oraș ca să îl ia pe Edward, o veche mașină Chevy Lumina apăru brusc de pe o stradă laterală și aproape că o lovi. Apăsă la maximum claxonul și atunci văzu cu coada ochiului că la volan se afla Bobby Dennis. Încă o dată se minună de câtă dușmănie reușise să stârnească în cineva atât de tânăr.

În seara aceea, Edward se tot preumbla de colo-colo, înăuntru și afară din magazinul de snackuri chiar când mașinile începură să-și facă apariția, una câte una, în locul de parcare.

– Pot să stau până târziu, cât vreau, da? Bine, mami?

– Cât vrei tu de târziu.

Zâmbi în timp ce turna boabe de porumb în mașina de popcorn. Spectacolul de artificii nu avea să înceapă înainte să se întunece, și ea se îndoia că băiatul avea să rămână treaz chiar și numai la primul film, prostioara aceea de comedie cu Jim Carrey ce avea să le placă tuturor.

O pereche cu mai mulți copii intrară pe ușă, primii lor clienți, iar ea se concentră să o ajute pe Kayla să onoreze comanda. Nu mult după aceea, intrară trei adolescenți gălăgioși. Unul dintre ei era Bobby Dennis. Rachel tocmai îi servea pe doi soți mai în vârstă, așa că de ei se ocupă Kayla, însă înainte de a ieși, Rachel ținu să strige după ei:

– Vizionare plăcută în seara asta.

El îi aruncă o privire cruntă, de parcă l-ar fi înjurat.

Ea ridică din umeri. Oricare ar fi fost problema băiatului ăstuia cu ea, era clar că nu avea să se stingă atât de ușor.

Avură destui clienți, căci lumea continuă să intre în magazin, deși nu în număr atât de mare pe cât se așteptase, iar când începură artificiile, ea aruncă o privire afară și văzu că locul se umpluse numai pe jumătate. Nu erau prea multe de făcut în Salvation vinerea seara, așa că își dădu seama că o mulțime de oameni din oraș voiau să îi transmită lui Gabe cât puteau de clar că trebuia să suporte consecințele faptului că o angajase pe ea.

Edward adormi aproape imediat după ce începu filmul cu Carrey. Protestă slab când îl trezi ea. Se lăsă pe ea și în timp ce încerca să îl ducă în sus pe scara de metal, se simți cuprinsă de un sentiment de neliniște și vinovăție pentru efectul pe care îl avea asupra lui Gabe prezența ei și, la urma urmei, chiar asupra propriului ei viitor. Biblia lui Dwayne nu îi dezvăluise nici măcar un singur indiciu și începea să-și piardă speranța că o va face. Poate că Gabe avea dreptate, și banii se făcuseră una cu pământul odată cu Dwayne și avionul prăbușit.

Își privi fiul somnoros. Gabe făcea eforturi să se înțeleagă mai bine cu el. Îl învățase pe Edward cum să-l hrănească pe Tweety fără să-i rănească păsării ciocul încă moale și îl dusese la o plimbare în pădurile din apropierea peșterii unde locuiau liliecii, dar adevărul era că o făcuse fără prea mare tragere de inimă și atmosfera din casă devenea din ce în ce mai încordată cu fiecare zi ce trecea. Știa că nu peste multă vreme trebuia să facă ceva în sensul acesta.

Tom, cel din camera de proiecție, zâmbi când ea intră și îl băgă pe Edward în sacul de dormit pe care îl pusese pe podeaua din biroul lui Gabe. Ca un om plin de solicitudine cum era, cu un cârd de nepoți, îi promisese lui Rachel că o va anunța dacă se trezea Edward.

Coborând scările, îl văzu pe Gabe ieșind din magazinul cu snackuri. În același timp, zări un bărbat care i se păru vag cunoscut, chiar dacă nu putu imediat să-i recunoască identitatea, ieșind din penumbră.

– Nu prea mi se pare că ai spart casa în seara asta, Bonner.

Gabe ridică din umeri.

– E imposibil să spargi casa în fiecare seară.

– Mai ales având în vedere că văduva Snopes lucrează pentru tine.

Gabe păru că înțepenește.

– Ce-ar fi să-ți vezi de treburile tale, Scudder?

– Cum zici tu.

Rânjind, se îndepărtă fără vreun alt cuvânt.

Russ Scudder. Pierduse mult păr de când îl văzuse Rachel ultima oară și mai și slăbise. Și-l amintea mai bine făcut.

Gabe ridică ochii la auzul pașilor ei pe trepte.

– Russ lucra la pază la Templu, spuse ea. Știu. Eu l-am angajat aici ca ajutor, dar a trebuit să îl concediez după câteva săptămâni. Nu te puteai baza pe el.

– Are dreptate în legătură cu ce s-a întâmplat. Ar fi trebuit să fie mai multă lume aici. E clar că te boicotează din cauza mea.

– Nu contează.

Ea știa că nu conta, nu pentru el în orice caz, iar asta o deranja la fel de mult ca și locurile goale. Ar fi trebuit să conteze.

– Mă întreb de ce a venit în seara asta.

– Probabil că avea nevoie de un loc în care să se îmbete.

El porni spre mașina unor adolescenți gălăgioși, iar ea se întoarse la magazinul de snackuri să se pregătească pentru pauză. El își făcu din nou apariția să dea o mână de ajutor chiar în momentul când se sfârși primul film.

Veniră mai mulți oameni să se așeze la coadă, dar nu suficienți încât să le fie greu să se descurce. Ambii frați ai lui Gabe veniră după mâncare. Cal comandă câte două porții din tot ce aveau, așa că își închipui că era și soția cu el în mașină cu bebelușul. Și Ethan comandă porții duble, dar cum Kayla era cea care îl servea, Rachel nu băgă de seamă. Poate că, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost tentată să se strecoare afară să vadă cu cine venise.

capitolul 18

Ethan îi dădu lui Kristy tava de mâncare pe fereastra mașinii, apoi deschise portiera și se strecură în spatele volanului. Imediat îi simți aroma parfumului. Seara aceasta îi amintea de dantelă neagră și de rumba, ceea ce era absolut ridicol, de vreme ce nu dansase rumba în viața lui și nici nu intenționa să o facă.

Închise portiera mașinii.

– Aveau fursecuri din-alea mari, cu bucățele de ciocolată, așa că am luat câteva.

– Foarte bine.

Îi răspunse cu vocea aceea liniștită și detașată pe care o folosise întreaga seară, ca și cum el ar fi fost șeful, nu prietenul ei.

Inelele subțiri de pe degetele ei sclipeau în luminile vii ce fuseseră aprinse pentru pauză. El privi oarecum îngrijorat cum ea puse mâncarea între ei și își despachetă hotdogul. Îi pusese muștar, fiindcă așa îi plăcea lui să mănânce crenvurștii, dar habar nu avea dacă și ei îi plăcea muștarul. Mâncaseră de câteva ori prânzul împreună în ultimii opt ani, dar părea incapabil să-și amintească ce anume mâncase ea de fiecare dată, în afară de niște salate.

– Nu aveau salată.

Ea îl privi ușor uimită.

– Normal că nu aveau.

Se simțea exact ca un idiot.

– Nu am fost sigur dacă preferi muștar obișnuit sau din cel maroniu, mai picant.

Așteptă.

– Aveau de ambele feluri.

– E foarte bine.

– Sau poate îți place ketchupul mai mult?

– Nu contează.

– Și murături. Vrei cumva murături?

Își puse crenvurstul jos.

– Pot să mă duc să iau.

– Nu e nevoie.

– Pe bune? Nu mă deranjează, să știi.

Deschise portiera și aproape că se dădu jos, când ea îl opri.

– Ethan, mie nu-mi plac deloc crenvurștii!

– Oh!

El închise portiera și se lăsă pe spate, pe scaun, simțindu-se chiar ca un prost. Pe ecranul mare al cinematografului în aer liber, se vedea un ceas înconjurat de niște sucuri săltărețe ce arătau cât mai rămăsese din pauză. Avu senzația uitându-se la ele că arătau de fapt cum i se scurgeau lui minutele din viață.

– Însă îmi plac fursecurile cu ciocolată.

El clătină din cap.

– Am dovedit că tot ce mi-ai aruncat în față în noaptea aceea la Mountaineer era adevărat, nu-i așa? Habar nu am de nimic în ceea ce te privește.

– Acum știi că nu îmi plac crenvurștii, spuse ea cu blândețe.

Ar fi putut fi rea și înțepată, dar se purta frumos. Era una din principalele ei calități. De ce naiba îi luase atât de mult timp să observe? Își trăise cea mai mare parte din viață aproape ignorând cu totul existența lui Kristy Brown, iar acum nu se putea gândi la altcineva.

Ea își împachetă la loc crenvurstul, îl băgă în pungă și luă un fursec cu ciocolată. Înainte să ia o înghițitură, desfăcu un șervețel de hârtie și îl întinse desfăcut în poală. Blugii aceia în combinație cu bluza simplă, albă, îl dezamăgiseră profund. Se gândi că probabil femeia se hotărâse să-și păstreze fustele scurte și bluzele mulate pentru Mike Reedy.

Ethan scoase paiul din învelitoarea de hârtie și îl băgă prin capacul de la paharul mare de cola cu cireșe.

– Am auzit că mai nou ieși cu Mike.

Încercă să aibă un ton cât se poate de neutru, ca și cum subiectul îl interesa cam tot atât de mult ca vremea de săptămâna trecută.

– E un tip foarte cumsecade.

– Mda, cred că da.

Șuvițe de păr brunet, cârlionțat îi mângâiau obrajii. Îi veni să îi împingă pe spate, să îi elibereze fața și pentru o clipă se imagină făcând acest lucru cu buzele.

Kristy se uită fix la el.

– Ce e?

– Nimic.

– Spune-mi!

Avea un ton precipitat.

– Știu foarte bine când te preocupă ceva. Ce e?

– Nu e decât că... Mike e un tip extraordinar, să nu mă înțelegi greșit, dar... În liceu era puțin... nu știu cum să spun. Poate puțin cam sălbatic sau ceva de genul ăsta.

Pentru un profesionist la vorbitul în public, se descurca cât se putea de prost.

– Sălbatic? Mike?

– Acum nu mai e.

Începuse să transpire.

– Nu, e exact cum am spus, e un tip ca lumea, doar că poate fi puțin cam... împrăștiat. Știi ce vreau să zic. Adică cam ușor de distras.

– Și?

– Și nimic.

I se uscase gâtul, așa că luă o gură de cola cu cireșe.

– M-am gândit că poate ar trebui să știi.

– Ar trebui să știu că e ușor de distras?

– Exact.

– În regulă. Mulțumesc că mi-ai spus.

Mușcă puțin dintr-o parte a fursecului cu ciocolată. Ușor. Fără să cadă vreo firimitură pe jos. Își dădu seama cât de mult îi plăcea spiritul ordonat al lui Kristy. Nu numai pentru că îi ușura foarte tare lui treaba, ci fiindcă propria lui lume interioară era atât de des haotică, iar ea îl calma.

Acum nu era calm însă. Parfumul acela de rumba și de dantelă neagră părea că începe să-și facă efectul asupra lui, la fel ca și bluza aceea albă încheiată până în gât.

Chiar când își spuse în cap că era cazul să schimbe vorba, se trezi zicând din nou:

– Adică, ceea ce vreau să spun este că, dacă e la volan sau așa ceva, ar putea să fie... știi tu.

– Distras?

– Da.

Ea își puse fursecul pe șervețel, făcând din nou să-i sclipească atrăgător inelușele de pe degetele mici.

– OK, Ethan. Despre ce e vorba? Toată seara asta te-ai purtat ciudat.

Avea dreptate, dar el n-ar fi știut să spună de ce, dar brusc se enervă pe ea.

– Eu? Tu ești cea care a hotărât să vină la întâlnire în blugi!

Abia după ce-i ieșiseră cuvintele pe gură își dădu seama cât de aiurea era să-i zică așa ceva.

– Păi și tu ești îmbrăcat în blugi, spuse ea frumos. Desigur, tu i-ai călcat pe ai tăi, în timp ce eu nu, dar...

– Nu despre asta e vorba, și tu știi foarte bine.

– Nu, nu știu deloc. Ce vrei să spui de fapt?

Puse și fursecul peste grămada din ce în ce mai mare de mâncare de care nu se atinseseră.

– Ultima oară când ai ieșit la o întâlnire cu Mike ai fost îmbrăcată în blugi?

– Nu.

– Atunci de ce porți blugi acum, cu mine?

– Oare pentru că aceasta nu este o întâlnire?

– E vineri seară și noi am parcat în penultimul rând al cinematografului în aer liber Pride of Carolina! Aș spune că e o întâlnire, tu nu?

Ochii ei începuseră să arunce săgeți, căci acum nu mai erau blânzi deloc.

– Poftim? Vrei să spui că acum, după atâta amar de ani, marele Ethan Bonner m-a invitat în cele din urmă să ies cu el la o întâlnire, iar eu nici măcar *nu mi-am dat seama?*

– Ei bine, nu cred că asta e vina mea, nu? Și ce vrei să spui prin *în cele din urmă?*

Se auzi un oftat îndelung și parcă din rărunchi.

– Mai exact ce vrei de la mine?

Cum ar fi putut răspunde la întrebarea asta? Să spună „aș vrea prietenia ta“, sau „aș vrea corpul pe care l-ai tot ascuns de mine atâția ani?“ Nu, clar nimic de genul acesta. Era vorba de Kristy, pentru numele lui Dumnezeu! Poate că ar fi trebuit să-i spună pur și simplu că nu avea nici un drept să se tot schimbe așa față de el și că voia ca totul să revină la ceea ce fusese la început, dar nu era adevărat. În momentul acesta știa numai un singur lucru.

– Nu vreau să te culci cu Mike Reedy.

– Cine a zis că mă culc cu el?

Pietricelele false din urechi îi sclipiră în lumină. Era absolut furioasă pe el. Foarte bine, și el era furios pe ea, așa că ce mai conta chestia asta?

– M-am uitat în geanta ta săptămâna asta. Prezervativul pe care îl aveai acolo a dispărut.

– Ai căutat în geanta mea? Tu, cel mai cinstit om din lume?

Faptul că părea derutată mai degrabă decât furioasă îi cam reteză avântul.

– Îmi cer scuze! Nu se va mai întâmpla niciodată. Doar că...

Își puse cola deoparte.

– Doar că îmi făceam griji din pricina ta. Nu cred că e o idee prea bună să te culci cu Mike Reedy.

– Atunci cu cine ar trebui să mă culc?

– Cu nimeni.

Ea își îndreptă spatele, bățoasă.

– Îmi pare rău, Ethan, dar în momentul acesta asta nu mai este o opțiune în ceea ce mă privește.

– Eu dorm singur. Nu văd de ce nu ai putea și tu face același lucru!

– Pentru că nu pot, pur și simplu, sau cel puțin nu *mai* pot. Măcar tu ai un trecut aventuros la care să te gândești din când în când. Eu nici pe acesta nu-l am.

– Dar nu a fost aventuros! Sau bine, poate că a fost, dar... Așteaptă să găsești bărbatul potrivit, Kristy! Nu te da așa, pe nimic. Când va apărea bărbatul potrivit o să-ți dai seama.

– Poate că mi-am dat seama acum.

– Nu este Mike Reedy bărbatul potrivit!

– De unde știi? Tu nici măcar nu ai ținut minte că urăsc crenvurștii. Tu habar nu ai când este ziua mea sau cine este cântărețul meu favorit. Cum naiba ai putea ști care este bărbatul potrivit pentru mine?

– Ziua ta este pe 11 aprilie.

– Pe 16.

– Vezi! Am știut că e în aprilie!

Ea își arcui o sprânceană spre el, apoi trase adânc aer în piept în timp ce, bănui el, număra în gând până la zece.

– Am scos prezervativul din geantă fiindcă mă simțeam aiurea să-l țin așa după mine tot timpul.

– Deci tu și Mike nu ați...

– Nu încă. Dar am putea. Îmi place foarte mult.

– *Îmi place* nu este suficient. Și de mine îți place, dar asta nu înseamnă că o să faci sex cu mine.

– Sigur că nu.

El simți un junghi de dezamăgire.

– Sigur că nu.

– Cum aș putea? Tu ești prelat, ai făcut jurământul de celibat.

Adică ce anume voia să spună prin asta? Că dacă el nu ar fi făcut jurământul de celibat, s-ar fi gândit la asta?

– Și, continuă ea, nici nu ești atras de mine.

– Asta nu e adevărat. Pentru mine ești...

– Să nu îndrăznești să spui ceva!

Cârlionții se mișcară rebeli, și diamantele false din urechi scânteiară.

– Să nu îndrăznești să spui că sunt cea mai bună prietenă a ta, căci nu sunt!

El se simți ca și când ar fi primit un pumn în plex. În bună măsură slujba lui implica sfătuirea altora. Înțelegea complexitatea firii omenești mult mai bine decât majoritatea oamenilor, deci de ce oare era atât de pe dinafară în ceea ce o privea pe ea?

Ceasul de pe ecran ajunse la ultimele minute. Mereu fusese un tip extrem de tenace, dar cumva ea reușise să îl dezarmeze. Știa că o rănea, că îi făcea rău, chiar dacă nu își dădea seama cum anume, și ultimul lucru pe care l-ar fi vrut pe lumea asta era să o rănească pe Kristy Brown.

– Kristy, ce se întâmplă cu tine?

- Viaţa se întâmplă, spuse ea încet. În sfârşit, viaţa.
- Ce înseamnă asta?

Tăcerea ei dură atât de mult că nici nu se mai aştepta să primească un răspuns, dar în cele din urmă ea vorbi.

- Înseamnă că în sfârşit am încetat să mai trăiesc în trecut. Sunt gata să merg mai departe cu viaţa mea.

Se uită la el într-un fel care îl făcu să se gândească că în sufletul ei se dădea o luptă teribilă.

- Înseamnă că nu mai am de gând să fiu îndrăgostită de tine, Ethan.

Simţi ca şi cum un curent electric ar fi trecut prin el, doar că nu ştia de ce naiba era aşa şocat. La un anumit nivel, în subconştient, probabil că ştia că ea era îndrăgostită de el, dar nu îşi îngăduise să se gândească la asta.

Ea râse uşor şi amar, un râs care îl făcu să-l doară sufletul.

- M-am comportat atât de patetic. Am pierdut atâta vreme. Timp de opt ani am stat la biroul meu, ca o adevărată Miss Eficienţă, făcând totul să-ţi găsesc cheile de la maşină şi să mă asigur că ai lapte în frigider, fără ca tu să observi măcar. Fără nici un pic de respect faţă de mine însămi.

Ethan habar nu avea ce-ar fi putut spune.

- Şi ştii ce e cu adevărat ironic?

În vocea ei nu era nici umbră de amărăciune. Vorbea calm, ca şi cum discuta despre altcineva.

- Aş fi putut fi femeia perfectă pentru tine, doar că tu nu ţi-ai dat seama de asta. Iar acum este prea târziu.

- Cum adică femeia perfectă? *Şi de ce era prea târziu?*

Ea îl privi cu tristeţe, ca şi cum incapacitatea lui de a înţelege o dezamăgea.

- Avem aceleaşi interese, avem aceleaşi valori. Mie îmi place să am grijă de oameni, şi tu ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine. Avem aceleaşi credinţe religioase.

Ridică uşor din umeri.

– Dar nimic din toate astea nu a contat fiindcă nu eram suficient de sexy pentru tine.

– Suficient de sexy! Cum poți să spui așa ceva? Crezi că asta e tot ce caut eu la o femeie?

– Da. Și te rog să nu-mi vorbești de sus. Ne cunoaștem de prea multă vreme.

El își ieși din minți.

– Acum am înțeles. Asta au însemnat deci toate schimbările astea. Hainele strâmte, coafura cea nouă, parfumul acela nenorocit. Te-ai aranjat așa, la patru ace, ca să te observ eu, nu? Ei bine, am observat, să știi, și sper că ești mulțumită pentru chestia asta

Zeul Înțelept al Talk-Show-urilor îi împleticea limba. *Ethan... Ethan... Ethan...*

În loc să riposteze cum ar fi trebuit, Kristy zâmbi.

– E un lucru bun că ai observat, într-adevăr, altfel nu știu cât mi-ar mai fi luat până să-mi vin în fire.

– La ce te referi?

– E atât de simplu, Ethan. Atât de firesc. De bun-simț. Dar probabil că lucrurile de bun-simț sunt întotdeauna așa, nu? Rachel m-a avertizat când a început toată povestea asta că, dacă vreau să schimb ceva, trebuie să schimb ceva la mine însămi, nu la tine, nici la altcineva. M-am prefăcut că îi dau dreptate, dar nu am înțeles cu adevărat câtă dreptate avea până în ziua aceea când am venit la serviciu îmbrăcată trăsnet, iar tu ai fost atât de oripilat de mine.

– Kristy, nu am fost...

Ea ridică mâna.

– E în ordine, Ethan. Nu mai sunt supărată pentru chestia asta. Ba chiar îți sunt recunoscătoare. Faptul că m-ai respins m-a forțat să fac alte lucruri cu viața mea, lucruri pe care voiam să le fac de fapt de când lumea.

– Ba nu te-am respins! Și nu înțeleg cum se poate să-ți piară brusc dragostea pentru cineva pe care îl iubești de ani întregi, dacă e precum spui.

Ce naiba făcea? Oare încerca să o convingă să îl iubească?

– Ai dreptate. Nu se poate.

El simți o mică umbră de speranță care se nărui în momentul în care ea continuă:

– Acum știu că nu a fost vorba despre dragoste. Pentru așa ceva e nevoie să existe ceva de ambele părți. Ceea ce am simțit pentru tine a fost o nebunie, o fixație adolescentină, un fel de obsesie. Pentru mine ai funcționat precum un fel de atracție fatală.

Iar acum ai ajuns un iepuraș fiert, sublinie Atotputernicul Amfitrion al Talk-Show-ului.

– Am impresia că renunți la noi prea ușor, se trezi spunând.

– Cum adică?

– La relația noastră.

– Ethan, noi nu *avem* o relație.

– Ba da, aveam! De câtă vreme ne știm? De cât timp... din... din clasa a 6-a sau așa ceva, nu?

– Eu eram într-a treia. Tu erai într-a patra. Clasele noastre erau vizavi una de cealaltă.

El dădu din cap ca și cum ar fi știut asta, dar adevărul era că nu-și amintea defel.

– Tu și Ricky Jenkins ați ieșit ca nebunii pe ușă într-o zi, după școală, și Ricky s-a izbit de mine.

Ea începu să împacheteze mâncarea de care nu se atinseseră cu mișcări automate.

– Aveam în brațe niște cărți și o hartă a Mexicului în relief, făcută de mine. Am căzut, iar cărțile s-au împrăștiat peste tot, Mexicul s-a crăpat. Eram atât de timidă pe vremea aceea! Nu suportam să se uite cineva la mine, așa că, normal, am fost îngrozită. Ricky a fugit mai departe, dar tu te-ai oprit și m-ai ajutat să adun totul de pe joc. Când Ricky s-a uitat înapoi și a văzut ce făceai, a țipat „Nu o atinge, Eth. O să iei purici."

Îl privi, și un zâmbet vag îi apăru pe buze.

– Mie mi-a venit să mor când a spus asta, dar tu nu l-ai băgat în seamă, chiar dacă unii dintre ceilalți băieți începuseră sa râdă. Tu m-ai luat de mână și m-ai ajutat să mă ridic, după care mi-ai întins cărțile și mi-ai spus ca probabil aș putea să repar Mexicul fără prea mari dificultăți.

Ceasul de pe ecran dispăruse, și al doilea film era gata să înceapă. Ea își încrucișă mâinile în poală ca și cum asta fusese tot, iar el avu senzația că femeia încheiase orice discuție cu el.

– Și ai făcut-o?

– Ce să fac?

– Ai reparat Mexicul?

Ea zâmbi.

– Nu-mi amintesc.

Se simți copleșit de o durere anume, de dorința de a îmbunătăți cumva lucrurile pentru fetișoara timidă pe care Ricky Jenkins o trântise la pământ. Mâna lui Ethan se mișcă parcă din proprie inițiativă când aluneca prin spatele spătarului și îi cuprinse ceafa.

Buzele ei se întredeschiseră. De mirare. Luminile reflectoarelor se stinseră, învăluind totul. El împinse la o parte punga cu mâncare, se aplecă înainte și o sărută. Un sărut din compasiune. Un sărut vindecător. Ca totul să fie bine.

Și atunci se întâmplă ceva inexplicabil. În momentul în care simți buzele acelea moi mișcându-se sub buzele lui, lumea se deschise împrejurul lui, și muzica îi explodă în cap, nu sub forma corurilor lui Händel sau ariilor de Puccini, ci, dimpotrivă, sub forma ritmului îndrăcit, minunat de rock-and-roll care îți spunea „ia-o-n brațe, arunc-o în sus, prinde-o și învârte-o". *Come On Baby!*

Mâinile lui erau pe ea, peste tot. Frământându-i sânii, trăgând de nasturi, descheindu-i sutienul, cufundându-se parcă cu totul în carnea aceea dulce și îmbietoare. Fără ca ea să i se opună. O, nu, chiar nu i se opunea

deloc. Buzele lui găsiră un sfârc micuț și umflat, oferindu-i-se obraznic.

Mâinile ei rapide, îndemânatice, i se strecurară lui pe sub cămașă, smulgându-i-o din blugii călcați frumos și lăsând urme lungi și pe spatele lui, în timp ce gemetele ei întretăiate îl înfierbântau și mai tare sporindu-i patima cu care o devora parcă.

Își înfipse mâna între picioarele ei, pe deasupra blugilor. Ea se împinse în el cu putere și cu un freamăt în ridicătura aceea mică care îl zăpăci complet. El îi desfăcu fermoarul. Ea îl desfăcu pe-al lui.

Limba ei delicioasă pulsă ritmic în gura lui, făcând ceea ce ar fi vrut el să facă. Ce avea nevoie el să facă.

Piele. Moale, ușor înfierbântată de transpirație. Și apoi senzația aceea udă. Își cufundă degetele în interior. Ea îl avea în mâinile ei și se mișca atât de repede și de susținut încât îl împinse pe culmi de plăcere, făcându-l să uite de sine aproape de tot.

„Unde ești tu acum? De ce nu îmi spui să mă opresc?" Așteptă să audă în urechi, în suflet, cuvântul lui Dumnezeu cel Drept, Dumnezeu cel Atotștiutor, Dumnezeu cel Necruțător, dar nu auzi nimic, doar tăcere.

– Oprește-te, șopti Kristy.

Degetele lui erau în ea, mâna ei era în jurul lui.

– Oprește-te, spuse ea din nou.

Dar nici unul dintre ei nu părea dispus să-i dea drumul celuilalt.

Ea se cutremură și înțelese cât de aproape era să-și dea drumul.

Vocea îi devenise ușor răgușită.

– Nu poți să faci asta, Ethan.

Blândețea și drăgălășenia ei îl străbătură ca o briză curată, răcoritoare. Își făcea griji din pricina lui, la fel ca întotdeauna. Fără să se gândească vreodată la ea însăși.

Trecuse foarte mult timp, dar el nu uitase ce avea de făcut. O trase mai aproape și își mișcă degetul cel mare... ușor, în cerc, iar și iar, încet... Ea icni, fără să mai

respire, iar el, cu toată tandrețea din inima lui, o lăsă să treacă dincolo de culme, în neant.

După aceea, nici unuia nu îi veni să spună ceva. Își aranjară hainele la loc, se îndepărtară, curățară cola vărsată de el, se prefăcură atenți la film. El o conduse acasă și nu se miră că ea nu îl pofti să intre, dar când îi deschise portiera, se trezi invitând-o a doua zi la cumnata lui să ia un fel de mic dejun întârziat.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea politicos.

– Trec să te iau puțin înainte de ora unsprezece.

– Nu voi fi aici.

– Ba da, spuse el ferm. Vei fi.

Sună telefonul exact când Rachel începuse să-și usuce părul după dușul de dimineață. Gabe era în curtea din spate meșterind ceva, iar Edward se juca pe veranda din față, așa că ea își înfășură un prosop în jurul capului și se repezi în bucătărie să răspundă.

– Aș vrea să vorbesc cu Rachel Snopes, vă rog, se auzi o voce de femeie.

– Da, la telefon Rachel *Stone*.

Se auzi un bebeluș smiorcăindu-se pe fundal, și glasul femeii se auzi mai slab.

– Stai liniștită, Rosie. Sunt aici.

Apoi vorbi din nou în receptor.

– Scuze, doamnă Stone, dar fiică-mea nu și-a revenit complet după călătoria cu mașina pe care am făcut-o ieri. Nu am avut ocazia să ne vedem aseară la cinematograful în aer liber. Sunt Jane Darlington Bonner, soția lui Cal.

Tonul femeii era ușor formal, dar nu ostil.

– Da, doamnă Bonner?

– Te rog să-mi spui Jane! Am organizat o mică întâlnire cu membrii familiei cam peste o oră. Îmi cer scuze pentru anunțul din scurt – adevărul este că am cam improvizat totul –, dar mi-ar plăcea să vii și tu împreună cu fiul tău.

Rachel își aminti de vizita lui Cal la magazinul de snackuri din după-amiaza anterioară. Ea fusese de față când el îl invitase pe Gabe și ar fi fost foarte ușor să îi adreseze aceeași invitație și ei dacă ar fi dorit.

– Mulțumesc, dar nu cred că este o idee prea bună.

– Sigur l-ai întâlnit ieri pe soțul meu.

Ușoara modificare a tonului ei răsună doar a bună dispoziție.

– Da.

– Vino chiar și așa!

Rachel zâmbi și se simți plăcut impresionată de femeia aceasta pe care o văzuse numai într-o fotografie de revistă.

– Nu e vorba numai despre soțul tău. Nici Ethan nu are tocmai o părere bună despre mine.

– Știu.

– Și mă îndoiesc profund că Gabe vrea să mă implice mai tare de-atât în cercul rudelor lui. Cred că ar fi mai bine să nu onorez invitația.

– Nu te voi forța în nici un fel, dar sper că te vei răzgândi. Cal și Ethan sunt doi dintre cei mai căpoși oameni de pe pământul acesta, dar sunt cumsecade și sunt animați de sentimente bune, iar eu de-abia aștept să o cunosc pe faimoasa văduvă Snopes.

Rachel se trezi răspunzând la replica glumeață a femeii cu un hohot de râs.

– Atunci poți trece pe la mine oricând vrei.

– Așa o să fac.

Închise telefonul și atunci apăru și Gabe din curte. Pe blugi avea urme de rumeguș și părea mai mulțumit decât fusese de zile bune încoace.

Ea îi zâmbi.

– Ce faci acolo?

– Construiesc un mic țarc de păsări. Tweety va trebui să se obișnuiască să stea în aer liber înainte să putem să-i dăm drumul.

Toate astea pentru o mică rândunică, obișnuită?

Se apropie de chiuvetă și dădu drumul la apă să-și spele mâinile.

– L-am întrebat pe Chip dacă vrea să mă ajute, dar a spus că nu.

– Vrei, te rog, să nu-i mai spui așa?

– Nu, până nu îmi zice el să n-o mai fac.

Înșfăcă o bucată de prosop de hârtie să se șteargă și se apropie de ea să o sărute de bună dimineața. Doar așa, în trecere, dar intimitatea ce se simți instantaneu între ei o făcu să-și amintească de noaptea anterioară și cum făcuseră dragoste. Acum își lipi obrazul de pieptul lui și încercă să nu se gândească la cât de curând avea să se sfârșească totul.

Degetele lui îi prinseră un cârlionț și i-l petrecură după ureche. Sărută locul în care fusese acesta și apoi se dădu înapoi.

– Trebuie să ajungem la Cal și Jane în puțină vreme și mai trebuie să și fac un duș, așa că nu-mi mai distrage atenția.

– Să ajungem?

– Știi că nu vreau să rămâi singură aici.

O cuprinse dezamăgirea când înțelese că invitația lui nu avea nimic personal. Nu voia să o introducă în familia lui, pur și simplu își făcea datoria de câine de pază. Dormitorul era singurul loc privat pe care îl ocupa în viața lui Gabe, iar el nu-i promisese niciodată mai mult decât atât.

– Nu cred că e o idee prea bună. Mi-ar fi foarte greu să mănânc în timp ce amândoi frații tăi s-ar lua la întrecere să mă sfârtece cu replici.

– Nu te-am văzut până acum dornică să fugi de o luptă.

– Gabe, mă urăsc de moarte oamenii ăștia!

– Asta e problema lor. Eu trebuie să mă duc, iar tu nu rămâi aici singură.

Ea își ascunse sub un zâmbet durerea pe care o simți în piept.

– Foarte bine. S-ar putea să fie amuzant să îi torturez pe odioșii tăi frați.

capitolul 19

O oră mai târziu, intrau pe porțile negre de fier forjat împodobite cu mâini aurii împreunate a rugăciune. Edward, care stătea între Gabe și Rachel pe scaunul din față al camionetei, se arătă fermecat când dădu cu ochii de conacul mare și alb.

– Eu chiar am locuit aici, mami?

– Da, chiar ai locuit.

– Ce mare e!

Ea dădu să adauge că era și foarte urât, dar se abținu. Încerca să nu facă remarci negative față de Edward la adresa lui Dwayne și a vieții lor comune.

Dr. Jane Darlington Bonner îi întâmpină în pragul ușii, cu bebelușul în brațe și cu o pată de făină pe obraz care o făcea să semene mai degrabă cu o concurentă la un concurs de patiserie și nu cu un medic de renume mondial, cum era de fapt. Arăta bine, așa cum arată de obicei o persoană cu bani, deși dintr-o remarcă pe care o făcuse Gabe în trecere, Rachel aflase că de fapt se trăgea dintr-o familie din clasa mijlocie. Avea părul blond împletit într-o coadă prinsă lejer în stil franțuzesc la spate și era îmbrăcată cu pantaloni scurți și tricou asortat de culoarea piersicii.

Vestimentația simplă, dar combinată cu stil o făcu pe Rachel să devină neplăcut conștientă de propria ei rochie de casă verde cu buline albe, destul de decolorată, și de pantofii negri butucănoși.

Jane, pe de altă parte, nu păru să bage de seamă asta. Îl întâmpină pe Gabe cu un sărut pe obraz și apoi îi zâmbi larg lui Rachel în semn de bun-venit.

– Mă bucur mult că ești aici. Iar tu trebuie să fii Edward.

– Chip, exclamă imediat Gabe spre enervarea lui Rachel. Chip Stone.

Jane ridică amuzată dintr-o sprânceană blondă.

– Încântată de cunoştinţă, Chip. Ea este Rosie. E cam mârâită de ieri încoace.

Dar Rosie nu părea deloc mârâită. Când fetiţa de nouă luni dădu cu ochii de Edward, scoase un strigăt ascuţit de plăcere, lăsând să se vadă patru dinţişori micuţi. Începu să dea din picioruşele grăsuţe şi pe buza de jos îi sclipi saliva de copil. Se întinse spre el.

– Îi place de mine, spuse Edward cu uimire.

– Ceea ce e foarte bine, răspunse Jane, fiindcă în momentul de faţă nu îi place de nimeni altcineva. Nici chiar tati al ei nu pare capabil să-i intre în voie. Fii atent! Toată lumea este în bucătărie. O să încerc să o las pe podea şi poate poţi tu să te joci cu ea. Ce zici, vrei?

Edward dădu din cap entuziasmat.

– Da, poate şi să se joace cu Calul.

Rachel trebui să recunoască: Jane era foarte tare. Abia dacă se schimbă uşor la faţă la vederea iepurelui cu un ochi, murdar şi plin fără îndoială de microbi, împins spre fetiţa ei blondă, cu ochi strălucitori şi miros de bebeluş curat.

– Ce idee minunată!

Îi conduse spre bucătărie unde Cal turna suc de portocale într-o carafă, în timp ce Ethan, alături de el, desfăcea o sticlă de şampanie. Amândoi bărbaţii îl salutară pe Gabe înainte să dea cu ochii de ea, moment în care expresia de pe feţe li se înăspri brusc.

Gabe întinse mâna şi o cuprinse protector de talie. Dădu din cap către fraţii săi.

– Cal. Eth.

– Mai e ceva de dus la masă, Jane?

Spre surprinderea lui Rachel, din sufragerie apăru Kristy.

– Bună, Rachel. Bună, Edward.

Arăta extraordinar în bluza aceea lejeră, de culoare mov, și blugii albi foarte strâmți. Niște săndăluțe aurii îi sclipeau în picioare. O umbră de nesiguranță se citi pe fața lui Ethan la vederea ei, dar Kristy nu păru să observe, iar Rachel avu sentimentul că femeia evita intenționat să îl privească.

În timp ce Rosie se juca pe podeaua de marmură neagră, iar Cal o săgeta cu priviri ostile pe Rachel, Jane începu să le împingă diverse boluri, carafe și tăvi spre fiecare dintre ei.

– Mâncăm afară, pe terasă. Este unul dintre puținele locuri din mausoleul acesta în care te poți simți confortabil. Își dădu seama ce spusese și se repezi către Rachel. O, Doamne! Îmi cer scuze. Sunt de atâta vreme în preajma lui Cal că am uitat că uneori trebuie să-mi țin gura.

– Nu-i nimic, spuse Rachel zâmbind. Chiar *este* un mausoleu. Toată lumea știa chestia asta în afară de Dwayne.

Se auzi soneria cuptorului, făcând-o pe Jane să-și îndrepte atenția într-acolo. Cal o ridică imediat pe Rosie de pe podeaua bucătăriei unde era ocupată și fericită să mestece o ureche amărâtă a Calului. Fetița scoase un țipăt ascuțit de protest și dădu din piciorușele ei grăsuțe încălțate în pantofiori, lovindu-și tatăl în coapsă.

Icnetul involuntar al acestuia îl amuză pe Ethan.

– Data viitoare țintește mai sus, Rosie Posie. În felul acela chiar că bătrânul va fi atent la tine.

Edward culese iepurele de pe podea și i-l dădu înapoi lui Rosie, care se liniști imediat. Cu toții traversară sufrageria ca să iasă pe terasa din spate.

Când Rachel păși afară, își aminti instantaneu de ziua aceea ploioasă, cu două săptămâni și ceva înainte, când ea și Gabe făcuseră dragoste pentru prima dată. Probabil că și Gabe se gândi exact la același lucru, căci întoarse capul să se uite la ea, și o lumină îi încălzi pentru o clipă ochii aceia cenușii, neclintiți și reci.

În ciuda avertismentului lui Cal, Jane nu servi nici brioșe cu germeni de grâu și nici tofu. În schimb, se bucurară de o tavă plină de sufleu cu ciuperci și bucățele acrișoare de măr, niște compot de fructe proaspete, prăjitură cu cafea și afine și niște cocktailuri minunate cu șampanie și suc de portocale.

Când adulții se strânseră sub masa acoperită de umbrelă, Edward se așeză lângă micul țarc de plasă unde o puseseră pe Rosie ca să nu îi intre vreo așchie în piciorușe sau în mânuțe de la dușumeaua terasei. Lui Rachel îi plăcea să-l vadă așa, legănând jucării în fața ei, gâdilându-i burtica și făcând fețișoare amuzante la ea ca să o distreze.

Lui Rachel nu îi trebui prea mult să vadă cât de mult țineau Jane și Cal unul la celălalt. Expresia de pe fața fostului fundaș de fotbal american, atât de neprietenoasă când se uita la Rachel aproape că devenea incandescentă de fiecare dată când își privea soția. Păreau că tot timpul se foloseau de orice mic pretext ca să pună mâna unul pe celălalt: când o mângâiere trecătoare, când o atingere pe braț, când un schimb de priviri, când un zâmbet complice. Și amândoi își adorau în mod evident fiica blonduță și jucăușă.

Erau perceptibile însă și niște vibrații negative și deranjante la masă. Deși era obișnuită cu părerea proastă a lui Ethan față de ea, ostilitatea lui Cal era parcă și mai tăioasă, așa că se gândi că bărbatul avea o atitudine mai protectoare față de Gabe decât față de fratele lui mai mic. Și ca să înrăutățească și mai tare lucrurile, se părea că Ethan și Kristy se străduiau din toate puterile să nu se uite unul la celălalt, iar Gabe era atât de tensionat că i se părea că aproape aude cum țiuie ca un transformator încărcat. Știa cât de greu era pentru el să ia parte la o astfel de reuniune de familie când familia lui nu mai era.

Cal deschise discuția despre cinematograful în aer liber.

– Nu mi-a venit să cred ce ai fost în stare să faci cu locul acela.

Interveni și Ethan:

– A luat cel mai prost loc din ținutul acesta și l-a transformat în ceva atât de valoros.

Amândoi continuară cu o însuflețire vădit simulată, vorbindu-i lui Gabe despre cât de tare era că acum cinematograful în aer liber era din nou deschis și despre serviciul imens pe care îl făcuse comunității. Nici unul dintre ei nu se referi la existența anterioară a lui Gabe. Era ca și cum profesia lui de veterinar, și totodată fiul și soția lui nu existaseră niciodată. Și cu cât vorbeau mai mult, cu atât mai tensionat devenea Gabe, până ce Rachel nu mai putu să suporte.

– Gabe, povestește-le despre Tweety.

– Nu sunt prea multe de povestit.

– Tweety este un pui de rândunică de care Gabe are grijă, ca să o facă bine.

Gabe ridică din umeri, și gestul acesta infim fu suficient pentru ca frații lui să intervină să-l salveze de la discuția despre un subiect pe care nu dorea să-l dezvolte.

– Spectacolul acela de artificii chiar a fost extraordinar aseară. Lui Rosie i-a plăcut foarte tare, nu-i așa, Jane?

Ethan dădu din cap.

– A fost o idee excelentă. Și știu că familiile din orașul acesta vor aprecia mult faptul că au un loc unde să-și ducă copiii fără să trebuiască să cheltuiască prea mult.

Pur și simplu din instinct, Rachel se apleca ușor în față și continuă:

– Gabe construiește un mic țarc de păsări în spatele căsuței ca să aibă loc rândunica să se obișnuiască să trăiască în aer liber.

Gabe o privi iritat.

– Nu e cine știe ce, Rachel.

Acum toți cei trei frați Bonner se uitau urât la ea. Numai Jane și Kristy păreau interesate de subiect.

– Ba eu cred că da. Îți face multă plăcere să te ocupi de pasărea aia mică și amărâtă. Așa cum nu-ți face deloc plăcere să te ocupi de cinematograful în aer liber.

– Tweety nu e deloc amărâtă! exclamă Edward.

Gabe se ridică brusc de la masă.

– Mi se pare că nu mai e cafea. Mă duc eu să mai pun în filtru.

Dispăru dincolo de ușile terasei. Cal se lăsă pe spate pe scaun și o fixă cu o privire oțelită.

– Ți-ai propus neapărat să îl faci pe fratele meu să se simtă aiurea?

– Cal...

Reacționă la intervenția timidă a soției sale cu un mic gest din mână, făcând-o să tacă. Dr. Jane Darlington Bonner nu părea deloc genul de femeie care să fie ușor redusă la tăcere, așa că Rachel sesiză că faptul că aceasta nu continuase însemna că era și ea de acord cu el. Sau poate că decisese că această confruntare era inevitabilă și că Rachel era suficient de puternică să-i facă față.

– I-am spus și lui Ethan același lucru pe care ți-l voi spune și ție, zise Rachel. Nu îl mai cocoloșiți! Acum conduce Pride of Carolina, dar nu asta este menirea lui în viață, iar voi doi ar trebui să nu vă mai comportați ca și cum ar face ceva extraordinar. Gabe este medic veterinar și are nevoie să facă exact acest lucru.

– Crezi că tu îl cunoști pe fratele meu mai bine decât propria lui familie? întrebă Cal rece.

– Da, exact asta cred.

Gabe își făcu din nou apariția.

– Ar trebui să fie imediat gata cafeaua.

Ochii lui Ethan trecură scurt de la fratele lui mai mare înapoi la Gabe.

– E o minge în garaj. Hai să ne jucăm puțin cu ea în timp ce Domnul Fundaș de Renume strânge prin bucătărie. Vrei să vii și tu cu noi, Edward?

Edward nu răspunse imediat.

– Aș vrea, dar dacă vin, Rosie o să plângă fiindcă mă place atât de tare, așa că o să stau mai bine aici ca să mă joc cu ea.

Rachel își dădu pe dată seama că decizia fiului ei le fusese pe plac părinților lui Rosie. Amândoi îi zâmbiră și îi spuseră să se ducă, dar Edward refuză politicos.

Ethan și Gabe coborâră de pe terasă. Rachel începu să strângă masa când se trezi în spatele ei cu Cal care îi șopti încet:

– Vino, te rog, puțin în birou, bine? Vreau să-ți arăt ceva.

Să plece cu el ar fi fost ultimul lucru din lume pe care ar fi vrut să-l facă, dar Jane și Kristy se făcuseră nevăzute în bucătărie, așa că nu mai era nimeni de față care s-o salveze. Ridică din umeri străduindu-se să pară nepăsătoare și îl urmă.

Ajunseră în birou, și el închise ușa în urma lor. Pe fereastra din stânga văzu zburând mingea și apoi apăru și Gabe în raza lui vizuală ca să o prindă.

Cal se duse în spatele biroului ce-i aparținuse odinioară lui Dwayne și trase să deschidă un sertar.

– Am ceva pentru tine.

Scoase o bucată de hârtie și i-o întinse. Chiar înainte ca degetele ei să se strângă în jurul hârtiei își dădu seama că era vorba despre un cec. Se uită la el și i se tăie respirația. Era pe numele ei, pentru suma de douăzeci și cinci de mii de dolari.

Vocea ei sună răgușit când vorbi:

– Ce e cu ăsta?

El se așeză pe scaun și privi în sus spre ea.

– Este exact suma care îți trebuie ca să ai viitorul asigurat.

Rachel se holbă la cec, cu un mare gol în stomac, știind răspunsul la întrebare chiar înainte de a o pune.

– Și ce vrei în schimb?

– Vreau să pleci din Salvation și să nu mai iei legătura niciodată cu fratele meu. Făcu o pauză. Ai niște

responsabilităţi. Ai un copil de întreţinut. Asta vă va uşura mult viaţa.

– Înţeleg.

Începu să i se formeze un nod în gât, care crescu. Din ce în ce mai mare. Venise în Salvation ca să găsească o comoară, dar nu îşi închipuise că va arăta aşa. Înghiţi cu greu, încercând să facă nodul mai suportabil.

– Cât timp am?

– Cred că vei avea nevoie de puţin timp ca să găseşti un loc unde să te duci, aşa că am postdatat cecul. Mă aştept ca peste zece zile să nu mai fii aici.

Se uită la el, aşa cum stătea de partea cealaltă a biroului şi remarcă surprinsă o urmă de compasiune în ochii lui pentru care îl urî şi mai tare. Clipi de câteva ori cu greu.

– Să ştii că acum Gabe râde uneori. Nu prea des, dar se întâmplă şi să râdă. Ţi-a spus asta Ethan?

– Faptul că a redeschis cinematograful în aer liber i-a făcut mult bine. În sfârşit, a început să se vindece.

Vru să îl contrazică, să îi spună că *ea* era motivul pentru care Gabe începuse să se vindece, dar nu avea nici un rost, nu avea să o creadă. În plus, nu ştia nici măcar dacă acesta era adevărul adevărat. Poate că pentru Gabe nu însemna nimic mai mult decât câteva ore de uitare, atunci când erau în pat.

– Şi eu, şi Ethan considerăm că plecarea ta va grăbi procesul de vindecare.

– Dacă află Gabe despre asta se va înfuria la culme.

– Exact din acest motiv nu îi vei spune nimic. Ai înţeles? Dacă faci fie şi cea mai mică referire la asta, toată înţelegerea pică.

– O, da. Sigur că am înţeles. Îşi trecu cecul printre degete. Spune-mi, te rog, un lucru. Ce rău aşa de mare consideraţi voi că îi fac eu fratelui vostru?

– Profiţi de pe urma lui.

– Cum?

Ochii lui se îngustară.

– Nu te juca cu mine, cucoană, că te distrug! Gabe e un bărbat bogat căruia nu-i pasă deloc de banii lui. Iar tu vrei să-l mulgi până la ultimul penny și pe urmă să te îndrepți spre meleaguri mai însorite.

– Și sunteți absolut siguri de asta?

– Ai de gând să iei cecul sau nu?

Ea se uită în jos la cec și se întrebă dacă avea să vină vreodată momentul în care să poată spune că a scăpat de trecutul care o bântuia.

– Da. Da, o să-l iau, domnule Bonner. Să fii al dracului de sigur că o să-l iau.

Își îndesă cecul în buzunarul rochiei și se întoarse către ușă, însă vocea lui ușoară o opri înainte să poată ieși.

– Doamnă Snopes, nu îți va plăcea deloc ce se va întâmpla dacă încerci să-mi tragi clapa cu chestia asta.

Degetele ei se strânseră convulsiv pe clanță.

– Crede-mă, domnule Bonner, ești ultimul om de pe pământul acesta căruia i-aș trage ceva.

Se sili să nu o rupă la fugă afară din cameră, dar tremura când ajunse pe terasă, unde Jane și Kristy lăsaseră baltă strânsul mesei, se așezaseră și stăteau de vorbă.

În momentul când o văzu pe Rachel, Jane se schimbă la față.

– Ce a făcut?

Rachel nu reuși să-și stăpânească micul tremur din glas.

– Va trebui să îl întrebi pe el.

Jane se ridică și îi luă mâna lui Rachel în mâna ei.

– Îmi pare rău. Familia Bonner este... Ei... sunt o familie în toate sensurile cuvântului. Sunt în stare să se lupte cu toată lumea pentru unul dintre ei, dar uneori loialitatea asta îi orbește.

Rachel nu reuși să reacționeze altfel decât să dea ușor din cap.

– Mai încerc o dată să vorbesc eu cu el, spuse Jane.

– Nu va folosi la nimic. Dădu cu ochii de cheile lui Gabe de pe masă și le luă iute. Nu mă simt prea bine.

Sunt sigură că Ethan nu va avea nimic împotrivă să îl conducă pe Gabe acasă. Haide, Edward, trebuie să plecăm!

Edward protestă la vorbele lui Rachel, și Rosie începu să plângă când își dădu seama că rămânea fără partenerul ei de joacă. Fața ei mică se strânse toată când Edward i-l luă pe Cal din mâini. Întinse brațele după el sau după iepure, Rachel nu era sigură după care, și începu să țipe.

Edward o bătu ușor pe creștet, stângaci.

– Stai liniștită, Rosie! Este doar o zi mai proastă, atâta tot.

Rosie se opri din plâns, dar ochii ei albaștri erau plini de lacrimi și se uită la el cu o expresie atât de rugătoare că ar fi putut înmuia și pietrele. Edward se uită în jos la Cal. Și atunci, spre uimirea nemărginită a lui Rachel, îi dădu iepurele de pluș înapoi.

Rosie îl strânse la pieptul ei mic, fremătând, și privi în sus spre Edward cu recunoștință în ochi.

Rachel își privi fiul cu îngrijorare.

– Ești sigur că vrei să faci asta, Edward?

El ezită o clipă, după care dădu din cap.

– Eu am crescut, mami. Rosie are nevoie de Cal mai mult decât mine.

Ea zâmbi, îi strânse ușor mânuța și încercă să nu plângă.

Gabe sări din mașină înainte ca aceasta să se oprească complet și alergă spre veranda din față unde Edward construia un fel de căbănuță din bețele pe care le strânsese.

– Unde e mama ta?

– Nu știu. Cred că înăuntru.

Privirea lui trecu pe lângă Gabe, spre Ethan și Kristy care tocmai coborau din mașină.

Gabe porni spre ușă, dar se opri brusc când văzu băiatul făcând un gest ușor într-o parte, un gest reflex ca să ia ceva ce nu era acolo. Apoi brațul îi căzu la loc în poală și scoase un oftat din rărunchi.

Gabe își dori să nu-i fi putut citi gestul.

– Îți este dor de iepurele acela al tău, nu-i așa?

Edward își plecă capul deasupra căbănuței din lemne și se scărpină la genunchi.

– Am auzit că i l-ai dat lui Rosie, dar toată lumea va înțelege dacă îl vrei înapoi.

Încercă să-și rețină asprimea din glas, fără prea mult succes însă.

– Rosie nu va înțelege.

– E doar un bebeluș. O să uite de el.

– Calul nu e genul de lucruri de care poate uita un copil.

Spuse asta pe un ton atât de sigur, că Gabe știu că nu avea nici un rost să se certe cu el. În privința asta era exact ca maică-sa.

– Pastore Ethan! Kristy!

Băiatul zâmbi când cei doi urcară pe verandă.

– Vreți să vedeți căbănuța mea de lemne?

Era prea mic să simtă tensiunea dintre ei, dar Gabe o simțise.

– Sigur că da, spuse Kristy.

Gabe se întoarse și intră în casă.

– Rachel?

Nici un răspuns. Se uită iute prin camere, apoi o găsi afară, aplecată peste o tulpină stufoasă de roșie în grădina plină de buruieni.

Era îmbrăcată cu rochia portocalie pe care o folosea când vopsea. Soarele îi poleia părul și dansa pe brațele acelea ale ei suple și arămii. Era desculță și degetele de la picioare i se afundaseră în pământul moale. Părea fără vârstă și senzuală, făcută din pământ și foc, iar lui îi veni să o ia în brațe chiar acolo, în grădina aceea imperfectă. Ar fi vrut să îi acopere trupul cu trupul lui, să uite cine era el, să uite cine era ea. Ar fi vrut să ajungă la ea fără să aibă nici trecut, nici viitor, fără să aibă alte gânduri în afară de ceea ce simțea chiar în acel moment.

Rachel se uită în sus. O ușoară transpirație îi sclipea pe pomeți, iar buzele i se desfăcură ușor a mirare.

– Nu te-am auzit.

Ea nu zâmbi în loc de salut, nici nu dădu un alt semn din care să reiasă că se bucură să îl vadă.

– De ce ai plecat așa de-acolo? întrebă el tăios.

– Nu mă simțeam bine.

– Dar acum pari că te simți foarte bine.

Ea nu răspunse. În schimb, își plecă privirea și începu să scoată niște buruieni din jurul unui lăstar.

– Dacă voiai să pleci, ar fi trebuit să-mi spui mie. Știi că nu îmi place să te știu aici de una singură.

– Nu poți fi cu mine în fiecare moment. Și de ce ar trebui să încerci, la urma urmei?

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că nu sunt responsabilitatea ta.

Nota tăioasă din vocea ei îl enervă. Ea era cea care greșise, nu el. El făcea tot ce îi stătea în putință ca să o știe în siguranță, dar ea pur și simplu nu coopera.

– Câtă vreme ești sub acest acoperiș, ești responsabilitatea mea, se trezi spunând.

Dar ea nu se arătă impresionată de izbucnirea lui.

– Dacă vrei să te faci util, ia-ți o lopată și apucă-te să faci un șanț în jurul acestor tufișuri în loc să mormăi la mine.

– Dar nu mormăi.

– Mie așa mi se pare.

– La dracu', Rachel, ai plecat fără să-mi spui! Nu am știut ce s-a întâmplat. Mi-am făcut griji.

– Chiar?

Rachel ridică capul într-o parte, și pe față îi apăru un zâmbet care lui parcă îi topi pur și simplu oasele. Gabe se scutură hotărât ca să scape de vraja pe care o țesea în jurul lui.

– Nu e nevoie să pari atât de mulțumită de chestia asta. Să știi că nu sunt în cele mai bune toane în ceea ce te privește și nu numai din pricina felului în care ai fugit.

El știa că ar fi trebuit să se rezume la asta, să se oprească acolo, dar nu reuși.

– De acum înainte ți-aș fi recunoscător dacă nu ai mai încerca să-mi faci analize psihologice în fața familiei mele.

– Nu cred că există un loc mai bun în care să fac asta decât față de oamenii care vor ca tu să-ți revii, să te faci bine.

– Dar *sunt* bine! Pe bune, Rachel! Nu mai vreau să mai aud remarci negative despre cinematograful în aer liber. Azi-noapte totul a mers de minune. Ar trebui să sărbătorești.

– E adevărat că a mers de minune. Eu iubesc cinematograful acela, dar tu, nu! Iar ziua în care voi sărbători eu va fi ziua în care tu te vei întoarce la cabinetul veterinar.

– De ce tot timpul mă sâcâi cu chestia asta? De ce nu poți pur și simplu să lași lucrurile așa cum sunt?

– Fiindcă așa cum sunt acum te fac să suferi.

– Poate, dar asta nu e problema ta.

– Nu, nu este, nu-i așa?

Își dădu seama că o jignise, dar un hohot de râs îi întrerupse înainte să poată spune ceva care să dreagă situația. Se întoarse automat și ce văzu îi făcu pielea de găină. De după casă veneau Ethan cu Edward în cârcă și cu Kristy în urma lor. Băiatul arăta de parcă primise în dar un curcubeu. Ochii îi străluceau, și părul îi sălta pe ceafă, în timp ce Ethan alerga cu el. Edward visase să fie purtat așa pe umeri de colo până colo de la serbarea câmpenească, atunci când îl văzuse pe prietenul lui ridicat pe umerii lui taică-său, iar Gabe își dori să îi pară bine că-l vede bucuros, dar se trezi în schimb copleșit de o senzație de mare nemulțumire.

Nu-și putea înțelege reacția. Copilul acesta avusese parte de atât de puține bucurii în viața lui, iar acum Gabe privea cu dușmănie până și această mică și simplă plăcere. Se simțea meschin și rău, dar faptul că își spunea asta nu-l făcea să-și schimbe atitudinea – nu se putea

scutura de sentimentul absolut pregnant că locul lui Edward Stone nu era pe umerii fratelui lui.

Rachel se ridicase în picioare. Dar în loc să se bucure de fericirea fiului ei sau să se mişte ca să-i iasă în întâmpinare lui Kristy, rămase absolut nemişcată, cu braţele pe lângă corp, cu ochii la Gabe.

El simţi un fior pe şira spinării când îşi dădu seama că ea ştia exact ce-i trecea prin cap. Într-un fel sau altul vedea în mintea lui şi ştia cât de tare îi displăcea scena aceea. Ar fi vrut să-i explice, dar cum oare să explice ceea ce nu înţelegea nici el însuşi? Cum ar fi putut justifica sentimentele pe care le avea pentru copilul acesta pe care ea îl iubea mai mult decât îşi iubea propria viaţă?

Îşi mută privirea, întorcându-se spre fratele lui. În ciuda părerii lui Rachel, el, unul, nu putea conta pe buna-credinţă a lui Ethan.

– Mulţumesc că m-ai adus până aici, Eth.

– Pentru puţin.

– Va rog să mă scuzaţi! Trebuie să mă ocup de nişte registre.

Se întoarse cu spatele şi o luă din loc cât de calm putu ca să nu lase impresia că o luase la goană.

Rachel se crispă la auzul uşii de plasă trântite. În acelaşi timp se simţea ameţită şi de la durerea aproape fizică pe care o simţise în momentul în care descifrase ce se ascundea în privirea lui. De ce oare nu putea să nu-l mai urască pe Edward? Resentimentele pe care nu le putuse ascunde de ea o loviseră exact ca un glonţ în inimă. Se chinui să-şi revină în timp ce simţea cum speranţele fragile pe care le nutrise până atunci se dezintegrau în jurul ei.

Demonii lui Gabe nu aveau de gând să renunţe, înţelese ea. Iar iubirea după care tânjea de atâta vreme pentru ea şi pentru fiul ei nu avea să se materializeze nicicând.

În aceşti ultimi ani, se mândrise cu faptul că era cât se putea de ancorată în realitate, dar de fapt de săptămâni întregi încoace nu făcea altceva decât să evite adevărul. Sentimentele lui nu aveau cum să se schimbe, şi fiecare clipă pe care o petrecea cu el nu avea decât să înrăutăţească şi mai tare despărţirea lor inevitabilă. Pentru ea, nu se vedea la orizont nici un fel de viitor roz. Nici un paşaport spre bogăţie ascuns în Biblia lui Dwayne. Nici o dragoste nemuritoare. Şi nimeni în afară de ea căruia să îi pese de Edward.

Timpul pe care îl avusese de petrecut în Salvation ajunsese la sfârşit.

Sâmbătă seară, oamenii veniră în număr şi mai mare la drive-in, dar Gabe păru chiar mai retras în sine şi mai nemulţumit. După aceea, când veni în patul ei, nu îşi spuseră nici un cuvânt şi chiar şi pasiunea dintre ei păru să fi pierdut ceva din intensitate.

Duminică după-amiază, se uită pe geam în timp ce el îl muta pe Tweety în ţarcul de păsări pe care îl construise. Exact de asta avea nevoie, dar dacă urma să-şi dea seama vreodată de asta, ea, una, nu avea să mai fie prin preajmă, să o vadă.

Expresia de amărăciune pe care o văzuse pe faţa lui Gabe în ziua anterioară când se uitase la Edward o forţase în cele din urmă să acţioneze. O sunase pe Kristy în dimineaţa aceea şi îşi pusese planurile în mişcare. Acum fiecare moment devenise chiar şi mai preţios. Măcar dacă ar fi putut să-l urască pentru că o dezamăgise, poate că nu ar fi fost atât de dureros, dar cum ar fi putut urî un bărbat a cărui cea mai mare vină era capacitatea lui de a iubi atât de deplin?

Îşi trecu degetele peste coperta cu denivelări a Bibliei lui Dwayne. Citise fiecare notă de pe margine şi studiase fiecare pasaj subliniat, dar nu găsise decât versetele acelea vechi de când lumea pline de cuvinte liniştitoare în care avusese impresia că nu mai credea de mult.

Rezemându-și capul de tocul ferestrei, se uită afară înspre bărbatul de care avusese nesăbuința să se îndrăgostească. Acum, cât timp Edward era ocupat pe veranda din față, trebuia să îi spună lui Gabe că pleacă.

Treptele vechi de lemn îi scârțâiră sub picioare când coborî în curte. Urmări cu privirea cum Gabe modifică ceva la încuietoarea țarcului cu un clește în sunetul ciripitului ascuțit al lui Tweety. Bărbatul ridică ochii și zâmbi la vederea ei, făcându-i inima să-i bată puternic.

Trase adânc aer în piept.

– Gabe, eu plec.

– Foarte bine.

Termină ciocănitul în încuietoare.

– Lasă-mă câteva minute să pun sculele la loc și vin cu tine.

– Nu, nu mă refer la asta.

„Nu, nu o face!" îi țipă inima din piept. „Nu rosti vorbele astea!" Dar mintea îi era mult mai înțeleaptă.

– Vreau să spun că... că plec din Salvation.

El înțepeni. În magnolia din spatele lui, o veveriță se mișcă iute pe o creangă, în timp ce o cioară croncăni de pe streașina vechiului acoperiș de tablă.

– Cum adică?

Ridică încet perechea de clești ce i se bălăngănea uitată într-o mână.

– Am vorbit în dimineața asta cu Kristy. Părinții ei o bat la cap de luni întregi să se mute la Clearwater să îi ajute cu magazinul de suvenire. O să mă duc eu în locul ei.

Ea își dădu seama că își înfipsese unghiile în palme forțându-se să se relaxeze.

– Kristy spune că se va simți mai bine dacă mă știe pe mine acolo să stau cu ochii pe ei și au și un mic apartament deasupra magazinului unde pot locui împreună cu Edward. Și în plus mai e și soarele din Florida, încheie ea cu un argument complet aiurea.

Urmă o pauză lungă.

- Înțeleg. El se uită în jos la cleștii din mână, dar senzația ei fu că nici nu-i văzu. Cât s-au oferit să-ți plătească?
- Despre ce vor... Nu își permit prea mult în momentul acesta, dar afacerea va crește. O să mă descurc, mai ales că nu va trebui să plătesc chirie.
Se gândi la cecul de douăzeci și cinci de mii de dolari pe care îl ascunsese în sertarul de sus al dulapului ei și i se strânse stomacul.
- Imediat ce Edward începe să se ducă la școală cu program complet, o să încerc să obțin o bursă și să mă întorc la facultate. Nu voi putea face decât câteva cursuri în fiecare semestru, dar vreau să studiez afaceri și finanțe.
El își băgă cleștii în buzunarul din spate al blugilor, și ochii îi sclipiră cu acea veche privire dură a lui.
- Înțeleg. Deci te-ai gândit la absolut tot, nu-i așa?
Ea dădu din cap.
- Fără nici o discuție? Nu ți-a trecut prin cap că poate ar trebui să mai vorbim despre asta amândoi înainte să te hotărăști?
- La ce bun? Vorbi cu blândețe, căci voia să se asigure că el știa că nu-l învinovățea pentru nimic. Noi doi nu avem nici un viitor împreună. Și amândoi știm asta.
Dar era imposibil să-l liniștească în condițiile astea. Porni spre ea cu pași mari, furioși.
- Nu pleci nicăieri.
- Ba da, plec.
El ajunse lângă ea, înalt și dominator, iar ea se întrebă dacă se folosea în mod deliberat de diferența de statură dintre ei ca să o intimideze.
- M-ai auzit. O să rămâi exact aici! Plecarea în Florida e o idee de doi bani. Ce fel de siguranță ai avea lucrând practic pentru ceva mărunțiș și bazându-te pe alții pentru acoperișul pe care îl vei avea deasupra capului?
- Asta fac și acum, ripostă ea.
Pentru o clipă, el păru descumpănit de izbucnirea ei, pe urmă făcu un gest brusc cu mâna ca și cum ar fi anihilat argumentul ei.

– Ba nu e deloc același lucru. Aici ai prieteni.

– Aici am și dușmani.

– Asta se va schimba în momentul în care oamenii te vor cunoaște și vor înțelege că vrei să faci parte din comunitatea asta.

– Cum aș putea face parte din comunitatea asta? Nu am nici o șansă să fac ceva aici.

– Și crezi că se vor ivi șanse când o să muncești cu ora într-un magazinaș de suvenire amărâte din Florida?

Ea se întoarse cu spatele la el.

– Sunt sigură că nu e cu suvenire amărâte și nu vreau să mă cert cu tine în privința asta. Trebuie să plec.

– Nu.

– Te rog! Nu îngreuna și mai tare lucrurile!

Se apropie de șezlong și se apucă cu ambele mâini de el ca să se întărească. Țesătura de plastic îi zgârie palmele.

– Kayla se poate ocupa de magazinul de snackuri. O să lucrez eu acolo până weekendul următor ca să aibă suficient timp să-și pună treburile în ordine și să găsești și tu pe cineva care să o ajute.

– Nu dau doi bani pe magazinul de snackuri!

Îi veni să spună că asta era cât se putea de adevărat, dar își ținu gura. În țarc, Tweety continua să ciripească ascuțit. Cine altcineva în afară de Gabe ar fi fost în stare de atâtea eforturi ca să salveze o rândunică?

El își îndesă mâinile în buzunare cu îndârjire, ca și când i-ar fi venit să lovească pe cineva.

– Nu o să pleci în Florida.

– Nu am de ales.

– Ba da, ai. Făcu o mică pauză și o măsură cu o privire cruntă. Își împinse încăpățânat bărbia în față. Ne căsătorim.

Ei îi stătu inima, apoi începu să-i bubuie nebunește în piept. Se uită fix la el.

– Căsătorim? Ce naiba spui acolo?

– Exact ce ai auzit. Își scoase mâinile din buzunar și veni spre ea cu o expresie războinică pe figură. Ne împăcăm bine. Nu există nici un motiv pentru care să nu ne căsătorim.

– Dar, Gabe, tu nu mă iubești.

– Țin mult mai mult la tine decât a făcut-o vreodată G. Dwayne!

Îi rupea inima din piept.

– Știu. Dar nu pot să mă mărit cu tine.

– Dă-mi un motiv plauzibil.

– Ți l-am dat deja. Cel mai bun motiv care ar putea exista.

Amărăciune și neputință scânteiară în ochii lui.

– Ce vrei de la mine?

Voia ceea ce le dăduse lui Cherry și Jamie, dar ar fi fost o cruzime din partea ei să spună asta. Și ce rost ar fi avut? El înțelegea deja.

– Nimic mai mult decât ce mi-ai dat deja.

Dar el nu era dispus să renunțe.

– Pot să am grijă de tine. Odată căsătoriți, nu o să mai ai grija zilei de mâine, nu o să te mai preocupe cum să faci rost de mâncare sau ce-o să se întâmple dacă te îmbolnăvești. Făcu o pauză. O să poți să-i oferi siguranță lui Edward.

Asta nu era cinstit. Știa că ea și-ar fi vândut și sufletul pentru fiul ei și se chinui să nu dea drumul lacrimilor. În același timp își dădea seama că acesta era un aspect despre care trebuiau să vorbească totuși.

– Sunt sigură că înțelegi că acesta este principalul motiv pentru care nu pot face asta. Siguranța implică mai multe lucruri. Pentru Edward să crească alături de un bărbat care nu-l poate suferi ar fi mai rău decât sărăcia.

Gata! În sfârșit dădeau lucrurile pe față.

– Nu e vorba că nu-l pot suferi.

Dar spuse asta fără să se uite în ochii ei și fără prea mare convingere în glas.

– Eu sunt cinstită cu tine. Fii și tu cu mine!

Cu spatele spre ea, el o apucă spre țarcul păsării.

– Doar că va mai dura puțin timp, asta este tot. Tu ai vrea să se întâmple totul instantaneu.

– Simți aceeași respingere față de el cum ai simțit din prima zi.

Resentimentele pe care și le înăbușise ieșiră la iveală.

– Și e atât de nedrept. Nu e vina lui că nu este Jamie.

El se răsuci pe călcâie.

– Nu crezi că mi-am spus chestia asta de o mie de ori? Respiră întretăiat și cu zgomot, încercând să se controleze. Uite ce e, mai lasă doar să treacă ceva timp și totul o să se rezolve. Știu că te-am luat pe nepregătite, dar dacă te gândești mai bine la asta, vei vedea că să te măriți cu mine ar fi cel mai bun lucru pentru toți.

Lui Rachel îi venea să se ghemuiască într-un ungher întunecat și să urle a pustiu. Se chinui însă să rămână acolo unde era și să termine cu chestia asta o dată pentru totdeauna.

– Eu nu o să mă răzgândesc. Nu mă mărit cu tine. Kristy i-a sunat deja pe părinții ei și o să-mi trimită două bilete de autobuz. Weekendul viitor o să lucrez, iar apoi eu și cu Edward plecăm în Florida.

– *Nu!*

Amândoi tresăriră când Edward apăru alergând de după casă, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe față.

Ea simți un mare gol în stomac. Ce făcuse? Își făcuse planul să îi dea veștile astea cu grijă, nu așa.

capitolul 20

– Eu nu vreau să merg în Flo... Florida!

Lacrimile îi curgeau în continuare pe obrajii roșii. Dădea din mâini și bătea din picioare.

– O să *rămânem aici! Nu* plecăm! Rămânem *aici!*

– Of, dragul meu!

Se repezi spre el și încercă să-l cuprindă în brațe, dar el o respinse. De prima oară din vremea când era

un bebeluș, era cuprins de un acces de furie copilărească greu de stăpânit.

– Aici este casa noastră! urlă el. *Exact aici* este casa noastră, și eu *nu* plec nicăieri! Se repezi la Gabe. Este numai vina ta! *Te urăsc!*

Încă o dată, ea încercă să îl îmbrățișeze.

– Dragul meu, lasă-mă să-ți explic! Liniștește-te ca să putem vorbi despre asta!

El se smulse de lângă ea și se aruncă spre Gabe, lovindu-l cu piciorul în genunchi.

– Asta este vina *ta!* Din cauza *ta* plecăm!

Gabe își recăpătă echilibrul și îl prinse pe Edward de umeri.

– Nu! Eu nu vreau să plecați! Nu din cauza mea plecați.

Edward îi lovea picioarele cu pumnii lui mici.

– Ba da, tu ești de vină!

Gabe îi prinse pumnii.

– Calmează-te, Chip, și las-o pe mama ta să vorbească!

Dar Edward nu era dispus să se liniștească. Încă o dată începu să bată din picioare.

– Tu mă *urăști,* și eu știu și de ce!

– Nu te urăsc.

– Ba da! Mă urăști fiindcă nu sunt *puternic.*

– Chip...

Gabe se uită neajutorat la Rachel, dar nici ea nu știa ce altceva ar mai fi putut face.

Edward se smuci și veni în fugă lângă Rachel. Acum nu mai țipa, încerca disperat să respire printre suspine.

– Să nu cumva să... te măriți cu el, mami. Să te măriți cu... pastorul Ethan!

Se lăsă pe vine lângă el, îngrozită că băiatul auzise bucata aceea din discuția lor.

– O, Edward, nu o să mă mărit cu nimeni.

– Ba da, mărită-te... cu pastorul Ethan. Așa o să... o să putem rămâne aici.

– Pastorul Ethan nu vrea să se însoare cu mine, dragul meu.

Încă o dată încercă să îl cuprindă în brațe, dar el o respinse.

– O să-i *spun* eu să o facă!

– Nu le poți spune adulților să facă așa ceva.

Un suspin deznădăjduit.

– Atunci mărită-te cu... tatăl lui Rosie. Îmi place de el. Îmi spune... Chip și... m-a mângâiat pe creștet...

– Tatăl lui Rosie este însurat cu mama lui Rosie. Edward, nu mă mărit cu nimeni.

Încă o dată, Edward se întoarse către Gabe, dar de data asta fără să-l atace. Pieptul îi tremura spasmodic de emoție.

– Dacă mama... se mărită cu tine, o să putem să... rămânem aici?

Gabe ezită.

– Nu e atât de simplu, Chip.

– Tu locuiești aici, nu-i așa?

– Acum, da.

– Ai spus că vrei să te însori cu ea.

Gabe aruncă o privire neputincioasă spre ea.

– Da.

– Atunci eu te las. Dar doar dacă în felul acesta putem să *rămânem* aici.

Edward nu mai era singurul care plângea. Rachel își simțea inima din piept sfâșiată complet. Știa că luase decizia corectă, dar i-ar fi fost cu neputință să îi explice asta.

– Nu pot, reuși să spună în cele din urmă.

Edward lăsă capul în jos. O lacrimă îi căzu pe vârful adidasului și păru că îi dispăruse orice putere de luptă.

– Știu că e din cauza mea, șopti el. Ai spus că nu vrei să te măriți cu el fiindcă nu mă poate suferi pe mine.

Cum oare ar fi putut să-i explice ceva atât de complicat?

– Nu, Edward, spuse ea ferm. Nu are nici o legătură cu asta.

El o privi dojenitor, ca și cum ar fi știut precis că mama lui mințea. Atunci interveni Gabe, făcând-o să tresară:

– Rachel, lasă-ne singuri câteva clipe, te rog! Eu și Chip avem de vorbit.

– Nu...

– Te rog!

Nu se simțise nicicând mai neajutorată ca acum. Cu siguranță el nu avea să încerce să-l facă să sufere pe Edward și mai mult decât o făcea deja. Nu, în nici un caz. Iar relația lor nu s-ar fi putut înrăutăți și mai tare de-atât. Cu toate acestea, ezita. Iar apoi îi trecu prin minte ca, dacă nu avea habar cum să rezolve situația asta de una singură, poate că trebuia să-l lase pe Gabe să încerce.

– Ești sigur?

– Da, te rog.

Ea mai ezită încă o clipă, dar expresia implacabilă de pe fața lui îi spunea că era imposibil să se răzgândească și partea aceea lașă din ea ar fi avut nevoie de câteva clipe de respiro ca să-și poată aduna gândurile, să-și revină. În cele din urmă, dădu din cap fără tragere de inimă și se ridică încet în picioare.

– Atunci bine.

Acum că încuviințase, nu știa încotro s-o apuce. Nu i-ar fi convenit să fie prinsă înăuntru, fără altceva de făcut decât să se fâțâie de colo-colo. Așa că o luă spre poteca din pădure, unde ea și Edward se plimbau aproape în fiecare zi și se rugă să fi făcut ce trebuia când îi lăsase singuri.

Gabe se uită după ea până ce Rachel dispăru printre copaci, apoi se întoarse spre băiat.

Edward îl privea încurcat.

Acum că sosise momentul, lui Gabe nu-i trecea prin minte nimic din ce-ar fi putut spune, dar fiecare grăunte de bun-simț pe care îl avea îi insufla ideea că nu putea

îngădui ca băiatul acesta să fie chinuit de ceva ce nu era vina lui. Se apropie de treptele din spate şi se aşeză jos ca să nu-l domine cu înălţimea lui.

Edward pufni şi îşi şterse nasul pe mâneca trioului.

Gabe nu plănuise să o ceară pe Rachel de nevastă, dar acum că rostise cuvintele, ştia ce avea de făcut. Ce aveau de făcut. Doar că băiatul îi stătea în drum.

– Chip... Îşi drese glasul. Ştiu că lucrurile nu au mers prea bine între noi, dar trebuie să afli că tu nu ai absolut nici o vină. Totul e din cauza a ceva... ceva ce mi s-a întâmplat mie acum foarte mult timp.

Edward se holba la el.

– Când a murit băieţelul tău.

Nu se aşteptase la asta şi nu reuşi să reacţioneze altfel decât dând din cap tremurând uşor. Urmă o pauză scurtă după care băiatul vorbi.

– Cum îl chema?

Gabe trase aer în piept cu răsuflarea întretăiată.

– Jamie.

– El era puternic?

– Avea cinci ani, exact ca tine, aşa că nu era atât de puternic precum un adult.

– Era mai puternic decât mine?

– Nu ştiu. Era puţin mai înalt, aşa că e posibil să fi fost, dar nu asta e important.

– Pe el îl puteai suferi?

– L-am iubit foarte mult.

Făcu un pas ezitant înainte.

– Ai fost trist când a murit Jamie?

Numele lui! Gabe se chinui să-şi regăsească vocea.

– Da. Am fost foarte trist când a murit Jamie. Sunt încă foarte trist.

– Te supărai şi pe el aşa cum te superi pe mine?

„Nu chiar în acelaşi fel", se gândi el.

– Uneori. Când făcea prostii.

– Dar el te plăcea?

Îl părăsi cu totul puterea de a vorbi. Dădu din cap.

Mâna lui Edward se mişcă. Aruncă o privire în jur, apoi lăsă braţul să-i cadă pe lângă trup. Iepurele.

– Se temea de tine?

– Nu. Gabe îşi drese vocea din nou. Nu, el nu se temea de mine aşa cum te temi tu. Ştia că nu i-aş fi făcut nici un rău. Nici ţie nu o să-ţi fac.

Vedea că băiatul era gata să formuleze o nouă întrebare, dar cele pe care i le pusese deja tăiaseră prin el ca un cuţit.

– Chip, îmi pare nespus de rău că ne-ai auzit vorbind, dar de vreme ce s-a întâmplat, ştii că vreau să mă însor cu mama ta. Ei nu i se pare o idee bună, şi nici eu nu vreau să o bat la cap cu asta. O să încerc să o fac să se răzgândească, dar ea trebuie să facă ceea ce consideră că trebuie făcut şi, dacă hotărăşte să nu se mărite cu mine, nu va fi din cauza ta, din cauză că ai fi făcut tu ceva. Înţelegi ce încerc să îţi spun? Tu nu ai greşit cu nimic.

Degeaba. Nici un rezultat.

– Nu vrea să se mărite cu tine din cauza mea.

– Ceva, ceva are legătură cu tine, spuse el încet, dar nu fiindcă e vina ta. E din cauza mea. Mamei tale nu îi place faptul că am început relaţia cu tine pe picior greşit. Pentru că nu a fost deloc bine ce s-a întâmplat. Ne-a împiedicat să ne înţelegem bine. Şi asta a fost vina mea, Chip, nu a ta. Nu e nimic în neregulă cu tine.

– Eu nu sunt puternic precum Jamie.

Ţinându-se la distanţă, îşi îndepărtă o mică murdărie de pe podul palmei.

– Mi-aş dori ca Jamie să poată veni şi să se joace cu mine.

Pe neaşteptate, ochii lui Gabe se umplură de lacrimi.

– Sunt sigur că i-ar fi plăcut foarte mult.

– Probabil că ar fi putut să mă bată.

Se aşeză pe jos ca şi cum nu l-ar mai fi ţinut picioarele.

– Jamie nu se prea bătea. Îi plăcea mai degrabă să construiască, la fel ca ţie.

Pentru întâia oară, Gabe se gândi la asemănările dintre cei doi copii, nu la diferențe. Le plăceau cărțile, jocurile de puzzle și să deseneze. Amândoi își puteau găsi o ocupație și sta singuri mult timp.

– Tati al meu a murit într-un accident de avion.

– Știu.

– Acum e în rai și are grijă de Jamie.

Ideea că G. Dwayne Snopes avea grijă de Jamie era cam mult pentru Gabe, dar nu spuse nimic.

– Eu mi-aș dori ca mami să se mărite cu pastorul Ethan sau cu tatăl lui Rosie.

– Chip, știu că tu nu înțelegi asta, dar m-aș bucura foarte tare dacă ai înceta să mai încerci să o căsătorești pe mama ta cu unul dintre frații mei.

– Mami nu vrea să se căsătorească cu tine, fiindcă noi doi nu ne înțelegem.

Lui Gabe nu îi trecea prin minte ce să mai spună. Deja îi spusese puștiului că nu era vina lui. Ce altceva ar mai fi putut spune?

– Eu nu vreau să mă duc în Florida aia. Edward ridică ochii ca să se uite la Gabe, dar fără să îi întâlnească privirea. Dacă ne înțelegeam, pun pariu că s-ar fi măritat cu tine și nu ar fi trebuit să plecăm de aici.

– Nu știu. Poate. Mai sunt și alte probleme care nu au legătură cu tine. Pur și simplu nu știu.

O expresie de încăpățânare evidentă apăru pe fața brăzdată de lacrimi a lui Chip și în clipa aceea semănă atât de mult cu Rachel, că lui Gabe îi veni să plângă și el.

– Știu! Știu!

– Ce știi?

– Știu cum să o fac să se răzgândească și să se mărite cu tine.

Băiatul vorbea cu atâta siguranță că pentru o secundă Gabe se lăsă dus de val.

– Cum?

Băiatul începu să smulgă smocuri de iarbă din jur.

– Ai putea să te prefaci.

– Să mă prefac? Nu ştiu ce vrei să spui.

Mai aruncă nişte iarbă în jur.

– Ai putea să te prefaci că îţi place de mine. Atunci mami s-ar mărita cu tine şi nu ar mai fi nevoie să plecăm de aici.

– Nu... nu cred că asta ar funcţiona.

O durere intensă i se citi în ochii căprui.

– Nu poţi nici măcar să te *prefaci* că îţi place de mine? Nici măcar nu ar fi nevoie să fie adevărat.

Gabe se forţă să se uite în ochii băiatului şi să-şi rostească minciuna cu cea mai mare forţă de convingere.

– Ba chiar îmi place de tine.

– Ba nu. Edward clătină din cap.

– Dar ai putea să te prefaci. Iar eu aş putea să mă prefac şi eu în legătură cu tine. Şi dacă ne prefacem foarte bine, mami nu va şti niciodată.

Sinceritatea şi inocenţa băiatului îi sfâşiau inima lui Gabe. Se uită în jos la vârful bocancilor lui zgâriaţi.

– E puţin mai complicat decât atât. Mai sunt şi alte lucruri...

Dar Chip sări în picioare, fără să mai asculte. Spusese ce avea de spus şi acum voia să-şi împărtăşească veştile. Se repezi spre poteca din pădure, strigând cât îl ţinea gura în timp ce alerga.

– Mami! Hei, mami!

– Sunt aici.

Gabe auzi vocea lui Rachel, undeva în depărtare, dar cu toate acestea destul de clară. Se aşeză pe treaptă şi ascultă.

– Mami, am ceva să îţi spun!

– Ce este, Edward?

– E despre mine şi Gabe. Acum *îmi place de el, şi lui îi place de mine!*

Rachel îl lăsă pe Edward la grădiniţă luni dimineaţă, apoi se aşeză în parcare ca să-şi adune curajul. Ştia

ce trebuia să facă, dar trecerea de la a ști la a și face era cu totul altceva. Erau atâtea lucruri de pus la punct înainte să plece.

Își sprijini capul de geamul Fordului și încercă să se convingă să accepte faptul că într-o săptămână ea și Edward aveau să se urce în autobuz și să o pornească spre Clearwater. O cuprinse o tristețe amară și își simți inima ca o rană deschisă în piept. Să-l vadă pe Edward comportându-se ca și cum el și Gabe deveniseră ca prin magie prieteni fusese absolut sfâșietor. Toată seara Edward îi zâmbise lui Gabe cu zâmbetul acela mic, silit, care îi lăsă toți dinții la vedere. Seara, la culcare îl urmărise cum își strânsese tot curajul.

– *Noapte bună, Gabe. Să știi că îmi place mult de tine.*

Gabe tresărise, apoi încercase să-și mascheze reacția.

– *Mulțumesc, Chip.*

Îl învinovățea pe Gabe pentru asta, deși știa că omul făcea tot ce-i stătea în putință să nu îl rănească pe Edward. Ceea ce făcea sentimentul de neajutorare al lui Gabe cu atât mai dureros, și decizia ei de a pleca, cu atât mai necesară.

După ce îl băgase pe Edward în pat, încercase să vorbească cu el despre ce se petrecea, dar el nu făcuse altceva decât să clatine din cap.

– Eu și cu Gabe ne placem, ne placem foarte tare, așa că nu trebuie să plecăm în Florida acum.

Una dintre mame veni în parcare și aruncă o privire în direcția lui Rachel. Se grăbi să pipăie și să învârtă cheia pentru a porni motorul. „Încă o săptămână... O, Gabe... De ce nu poți să-mi iubești copilul pentru ceea ce este? Și de ce nu poți să faci pace cu fantoma lui Cherry ca să mă poți iubi și pe mine?"

Îi venea să-și sprijine capul pe volan și să plângă până rămânea fără lacrimi, dar dacă ar fi cedat, simțea că s-ar fi sfărâmat în atâtea bucățele, încât nu ar mai fi reușit niciodată să se adune la un loc. Și nu ar fi schimbat cu nimic situația dacă ar fi stat să-și plângă de milă. Fiul

ei nu avea să crească alături de un bărbat care nu putea să îl tolereze. Iar ea nu avea să-și trăiască restul zilelor în umbra unei alte femei. Înainte de a pleca, însă, trebuia să facă ceva.

Fordul Escort ieși brusc din parcare. Rachel trase adânc aer în piept și o porni de-a lungul Wynn Road spre mica încrengătură de străzi care alcătuiau partea cea mai săracă din Salvation. Întoarse pe Orchard, o străduță îngustă care vira brusc în sus pe un deal. Căsuțe amărâte, fără etaj, cu trepte aproape prăbușite, cățărate pe culme, cu niște curți goale, neîngrijite. Un Chevy vechi era parcat pe niște bucăți de ciment lângă o astfel de casă, o barcă ruginită lângă alta.

Căsuța vopsită verde ca menta de la capătul Orchard Street era mai îngrijită decât majoritatea celorlalte. Veranda era măturată și curtea curată. Un coș cu iederă în ghiveci atârna de un cârlig lângă ușa de la intrare.

Rachel parcă pe stradă și urcă pe aleea accidentată ce ducea înspre casă. Când puse piciorul pe verandă, auzi dinăuntru de la un televizor zgomotul unui talk-show aflat în desfășurare. Soneria crăpată nu părea bună de ceva, așa că bătu la ușă.

Apăru o tânără femeie cam trecută, dar frumușică. Părul ei blond și scurt se vedea că fusese vopsit și coafat de ea însăși. Era mică și slăbuță, îmbrăcată într-un maiou alb scurt și niște pantaloni scurți de blugi ce-i atârnau pe șoldurile înguste, lăsându-i la vedere buricul. Părea că avea în jur de treizeci de ani, dar Rachel bănuia că era mai tânără. Ceva obosit și dezolat în expresia de pe fața ei o făcea pe Rachel să recunoască o tovarășă de călătorie pe potecile accidentate ale vieții.

– Tu ești mama lui Emily?

Femeia dădu din cap, și atunci Rachel se prezentă.

– Sunt Rachel Stone.

– Oh.

Părea surprinsă.

– Mi-a spus mama că o să treci poate pe la noi într-o zi, dar eu nu am crezut-o.

De asta se temuse şi Rachel.

– Nu e vorba de asta. Mama ta... Este o persoană minunată, dar...

Femeia zâmbi.

– E în regulă, ea crede mult mai mult în miracole decât mine. Îmi cer scuze dacă te-a deranjat cu ceva, dar intenţiile ei sunt bune.

– Ştiu. Mi-aş dori să vă pot fi de ajutor în sensul acesta, dar mă tem că nu pot.

– Mi-ar prinde bine să vorbesc cu cineva. Deschise uşa de plasă. Eu sunt Lisa.

– Mă bucur să te cunosc.

Rachel intră într-o mică sufragerie plină de mobilier: o canapea bej murdar construită din bucăţi, un vechi fotoliu cu suport pentru picioare, nişte servante, şi un televizor. Mobila era de bună calitate, dar piesele nu aveau nici o legătură între ele şi erau şi destul de uzate, ceea ce o făcu pe Rachel să se gândească că proveneau de la mama Lisei.

În partea stângă, o consolă separa bucătăria de sufragerie, cu o pereche de paravane de lemn menite să despartă spaţiul existent împinse ca un acordeon spre perete. Consola bej cu blat de lemn era plină de obiecte familiare, cum ar fi câteva recipiente, un toaster, un coş de nuiele plin cu hârtii, două banane coapte şi o cutie de bomboane Russell Stover fără capac plină cu creioane rupte. Rachel se uită în jurul ei la tot ce se afla în încăperea asta ponosită şi se întrebă când avea să-şi permită şi ea măcar ceva similar.

Lisa închise televizorul şi îi făcu semn spre fotoliu.

– Vrei o cola? Sau poate o cafea? Mama mi-a adus nişte brioşe cu mac făcute de ea ieri.

– Nu, mulţumesc.

Rachel se aşeză pe canapea, şi urmă o pauză stânjenitoare pe care nici una dintre ele nu se pricepu s-o umple.

Lisa luă un exemplar din *Redbook* de pe canapea și se așeză.

– Cum se simte fiica ta?

Lisa ridică din umeri.

– Acum doarme. Am crezut că leucemia ei intrase în remisie, dar pe urmă a revenit. Doctorii au făcut tot ce au putut până ce n-au mai avut ce face, așa că am adus-o acasă.

Se uita în gol cu o privire bântuită, și Rachel înțelese ceea ce nu spusese de fapt. Că își adusese fiica să moară acasă.

Rachel își mușcă buza de jos și se întinse după poșetă. Din primul moment știuse ce trebuia să facă, iar acum sosise momentul.

– Am adus ceva.

Rachel scoase cecul de douăzeci și cinci de mii de dolari pe care i-l dăduse Cal Bonner și i-l dădu.

– Acesta este pentru tine.

Urmări cum expresia de pe fața Lisei reflectă pe rând tot felul de emoții de la confuzie la neîncredere. Mâna îi tremura. Clipi de câteva ori ca și cum nu ar fi fost în stare să se concentreze.

– E... e pentru tine. Ce e cu el?

– L-am donat pentru Fondul pentru Emily. Este postdatat de mâine într-o săptămână, așa că va trebui să îl duci tu la bancă.

Lisa studie semnătura de pe verso, apoi o privi cu gura căscată pe Rachel.

– Dar sunt atâția bani! Și eu nici măcar nu te cunosc. De ce faci asta?

– Pentru că vreau ca banii să fie ai tăi.

– Dar...

– Te rog. E important pentru mine. Zâmbi. Am totuși o rugăminte. O să plec din oraș lunea viitoare și după ce plec te rog mult să-i trimiți un bilet lui Cal Bonner în care să îi mulțumești pentru generozitatea lui.

– Sigur că da. Dar...

Lisa rămăsese cu figura uimită a cuiva care nu este prea obişnuit să primească veşti bune.

– O să se bucure să afle că banii lui îţi vor ajuta fiica.

Rachel îşi îngădui un mic moment de satisfacţie. Avea să fi îndeplinit condiţiile puse de Cal, aşa că acesta nu i-ar fi putut cere banii înapoi. Pe de altă parte însă avea să ştie că îşi bătuse joc de el.

– Mami...

Lisa îşi îndreptă spatele la auzul vocii slăbite, obosite, ce venea din spatele casei.

– Vin. Se ridică ţinând strâns în mână cecul acela valoros. Vrei să o cunoşti pe Emily?

Dacă mama Lisei ar fi fost de faţă, Rachel ar fi găsit o scuză, dar Lisa nu părea să aştepte vreun miracol din partea ei.

– Da, mi-ar plăcea.

Lisa îşi îndesă cecul în buzunar, apoi o conduse pe Rachel pe holul mic ce făcea legătura între sufragerie şi bucătărie. Trecură pe lângă un dormitor în dreapta şi o baie vizavi de el şi ajunseră în camera lui Emily.

Pe tapet erau pictate fetiţe vesele cu boneţele, şi la singura fereastră din cameră atârna o perdea galbenă. Un mănunchi de baloane cu heliu, pe jumătate dezumflate atârnau letargic într-un colţ şi felicitări cu mesaje de grabnică însănătoşire erau puse peste tot. Multe dintre ele începuseră să se îndoaie pe la colţuri.

Ochii lui Rachel se îndreptară imediat spre patul dublu din cameră, unde o fetiţă palidă zăcea printre cearşafuri albastre mototolite. Avea faţa umflată şi braţele pline de vânătăi întunecate. Câteva smocuri de păr maroniu zburlit îi acopereau creştetul mic ca o mirişte proaspăt cosită. Ţinea în braţe un ursuleţ roz şi o privea pe Rachel cu nişte ochi mari de un verde crud.

Lisa se apropie de pat.

– Vrei nişte suc, iubito?

– Da, te rog.

Aranjă perna ca Emily să poată sta în capul oaselor.

– De mere sau de portocale?

– De mere.

Lisa îndreptă cearșaful de deasupra.

– Ea este Rachel. E o prietenă, nu e medic. Dacă vrei, poți să i-l arăți pe Blinky până îți aduc eu sucul. Rachel, ea este Emily.

Rachel se apropie, în timp ce Lisa ieșea din cameră.

– Bună, Emily. Pot să mă așez pe patul tău?

Fetița dădu din cap, și Rachel se așeză pe marginea saltelei.

– Pun pariu că știu cine e Blinky.

Emily aruncă o privire la ursulețul roz și îl îmbrățișă și mai strâns. Rachel îi puse ușor un deget pe năsuc.

– Pun pariu că acesta este Blinky.

Emily zâmbi și clătină din cap.

– O, stai că acum știu.

Îi atinse urechea lui Emily.

– Ăsta este Blinky precis.

Emily chicoti.

– Ba nu.

Continuară să se joace în felul acesta încă de câteva ori până ce Rachel identifică în mod corect ursulețul. Fetița era absolut drăgălașă și ți se rupea inima să vezi ce efect dezastruos avusese boala asupra ei.

Apăru Lisa cu o cană de plastic galbenă, dar tocmai când Rachel dădea să se ridice de pe marginea patului pentru ca ea să îi dea suc fiică-sii, sună telefonul.

Lisa îi întinse cana lui Rachel.

– Poți, te rog?

– Desigur.

Lisa ieși, și Rachel o ajută pe Emily să se ridice și mai sus, după care îi duse cana la buze.

– Pot și singură.

– Sigur că poți. Ești fetiță mare.

Copila prinse cana cu ambele mâini, luă o înghițitură și i-o dădu înapoi.

– Crezi că mai poți bea puțin?

Chiar și acel mic efort o istovise, așa că Emily închise ochii.

Rachel o lăsă pe spate, la loc și puse cana pe noptieră printre mulțimea de recipiente de medicamente.

– Am și eu un băiețel, puțin mai mare ca tine.

– Îi place să se joace afară?

Rachel zâmbi și o luă de mânuță.

– Și mie îmi place să mă joc, dar nu pot din cauză că am... cemie.

– Știu.

Era imposibil să scapi de ceva ce-ți stătea în fire așa că, atunci când Rachel privi în jos la fețișoara palidă a fetei, se trezi încă o dată hulind în gând un Dumnezeu în care nu credea. „Cum ai putut face asta? Cum ai putut îngădui ca unui copil atât de frumos să i se întâmple o grozăvie atât de mare?“

De undeva, de nicăieri, îi răsunară în minte vorbele lui Gabe: „Poate l-ai confundat pe Dumnezeu cu Moș Crăciun“.

Faptul că stătea lângă copilul acesta care se agăța cu atâta disperare de viață îi ascuțise probabil simțurile, căci percepu cuvintele acestea într-un fel cum nu se mai întâmplase până atunci. Ceva din interiorul ei deveni nemișcat și calm și, pentru prima oară, înțelese ce voia să spună Gabe. Viziunea pe care o avea ea despre Dumnezeu era aceea a unui copil. Toată viața îl văzuse pe Dumnezeu ca pe o entitate complet separată de oameni, ca pe un moșneag ce împărțea în mod arbitrar norocul și ghinionul, soarta bună și pe cea rea ca un capriciu divin.

Nu era de mirare că nu fusese în stare să iubească un astfel de Dumnezeu. Cine ar fi putut iubi un Dumnezeu atât de crud și de nedrept?

Nu Dumnezeu îi făcuse asta lui Emily, înțelese ea. Viața o făcuse.

Dar chiar așa, stând acolo, o izbi teoria teologică a lui Dwayne. Dumnezeu era omnipotent. Atotputernic.

Ce însemna asta pentru copilul acesta pe moarte pe care îl ținea ea de mână?

Atunci înțelese brusc ceva – că mereu se gândise la omnipotența lui Dumnezeu în termeni lumești. O comparase cu puterea conducătorilor pământeni care aveau drept de viață și de moarte asupra supușilor lor. Dar Dumnezeu nu era un tiran, și în acel moment, cu mâna mică a lui Emily strânsă în mâna ei, întreaga viziune a lui Rachel asupra creației se modifică.

Își dădu seama că Dumnezeu era omnipotent, într-adevăr, dar nu în felul acela al regilor pământeni, ci în același fel în care dragostea era omnipotentă. Dragostea era cea mai mare putere, și puterea omnipotentă a lui Dumnezeu era, de fapt, cea a dragostei.

O cuprinse o căldură aparte, care o învălui complet, dând-o peste cap, și odată cu acea căldură veni și extazul.

Doamne Sfinte, binecuvântează acest copil cu omnipotența dragostei tale!

– Ești fierbinte.

Vocea copilei o făcu să tresară. Clipi de câteva ori și sentimentul de împlinire pe care îl avusese păli. Abia atunci înțelese că strângea prea tare mânuța fetiței și îi dădu drumul imediat.

– Îmi pare rău. Nu am vrut sa te strâng atât de tare.

Când Rachel se ridică, își dădu seama că îi tremurau picioarele. Se simțea slăbită, ca și cum ar fi alergat kilometri întregi. Oare ce se petrecuse cu ea? Avusese o mică revelație, înțelesese ceva important, dar acum nu mai putea spune ce anume.

– Vreau să mă ridic puțin acum.

– Stai să văd dacă mama ta e de acord.

Ușa de plasă se izbi de perete și din fața casei răsună o voce de bărbat.

– Știu mașina aia. La dracu', Lisa! Ce caută *aia* aici?

– Liniștește-te. Eu...

Dar bărbatul nu o ascultă. Rachel auzi pași grei pe hol, și pe urmă un bărbat pe care îl recunoscu drept Russ Scudder umplu cadrul ușii lui Emily.

– Bună, tati!

capitolul 21

Lisa îl împinse pe Russ și intră.

– Emily, cum de stai în capul oaselor?

– Mi-a fost cald.

Îi puse imediat mâna pe frunte.

– Nu ești fierbinte.

Apucă termometrul de pe noptieră și i-l băgă în gură lui Emily.

– Hai să vedem dacă ai temperatură!

Russ se uită urât la Rachel, pe urmă se apropie de fiica lui.

– Bună, frumușico.

– Ai spus că vii ieri, tati.

Emily rosti cuvintele străduindu-se să le pronunțe pe lângă termometru.

– Da, dar am fost foarte ocupat. Sunt acum aici, asta contează.

Se așeză pe pat, îi luă mâna lui Emily și îi aruncă o privire dușmănoasă lui Rachel.

– Rachel are un băiețel, spuse Emily. Și are mâinile fierbinți.

Ochii lui Russ aruncau flăcări.

– Ieși afară!

– Termină, Russ!

Lisa făcu un pas în față.

– Nu o vreau în preajma lui Emily.

– Aceasta este acum casa mea, și ce vrei tu nu contează câtuși de puțin.

– Nu-i nimic, interveni Rachel. Oricum trebuia să plec. La revedere, Emily. Ai grijă de tine!

Emily își scoase termometrul din gură.

– Poate să vină băiețelul tău să se joace cu mine?
– Ne mutăm curând. Mi-e teamă că nu va mai fi aici prea mult timp.
Lisa încercă să-i bage termometrul la loc, dar Emily clătină din cap.
– Vreau să citesc o poveste. Vreau suc de mere.
– Ce se întâmplă? întrebă Russ. Tu mi-ai zis ca e prea slăbită până și să stea în capul oaselor.
– Probabil că are o zi mai bună.
Lisa se apropie de Rachel. O luă de mână și o trase după ea în hol.
– Nu voi putea niciodată să-ți mulțumesc îndeajuns. Banii aceia vor schimba lucrurile în bine!
Russ se ivi în spatele lor.
– Ce bani?
– Rachel ne dă douăzeci și cinci de mii de dolari pentru Fondul lui Emily.
– Ce?
Avea vocea gâtuită.
– Cecul este de la Cal Bonner, spuse Rachel. E darul lui, nu al meu.
Expresia de pe fața Lisei arăta că nu credea deloc așa ceva, iar Russ era încremenit de parcă îl pocnise cineva în plex.
Brusc Rachel simți că trebuia să plece de acolo, să se îndepărteze de amândoi.
– Mult noroc!
O voce subțirică se auzi din dormitor.
– Pa, Rachel.
– Pa, drăguțo.
Ieși din casă și se grăbi spre mașină.

În timp ce Ethan schimba banda ca să depășească o camionetă închiriată cu două biciclete suspendate în partea din spate, Kristy îi studia profilul de manechin.
– Nu pot să cred că vorbești serios.
El trecu înapoi pe banda din dreapta.

– Pur și simplu nu sunt făcut pentru a fi pastor. O știu de multă vreme și m-am săturat peste poate să tot neg asta. Intenționez să-mi depun demisia luni, imediat ce ne întoarcem.

Kristy dădu să spună ceva ca să îl contrazică, apoi însă închise gura. La ce-ar fi folosit? El îi dăduse această veste-bombă chiar în momentul în care plecaseră din Salvation. Acum se apropiau de Knoxville, și pe tot timpul acesta încercase să îi dea toate argumentele din lume să nu o facă. Din păcate, nu dădea semne că vreunul dintre ele l-ar fi putut convinge să se răzgândească.

Ethan Bonner era născut pentru a fi pastor. Cum de nu putea înțelege asta? Era cea mai mare greșeală a vieții lui, dar indiferent ce spunea ea, el nu era dispus să asculte.

– Te rog, am putea schimba subiectul acum? întrebă el.

Era deja târziu, aproape vineri seară. Aveau să se întoarcă în Salvation după slujba și predica de duminică dimineață și la prânz, ceea ce nu îi dădea prea mult răgaz să stea de vorbă cu el serios.

– Și ce vei face?

– Probabil consiliere. Poate că mă voi întoarce la universitate ca să fac un doctorat în psihologie. Nu știu.

Ea își jucă cartea cea mai valoroasă.

– Frații tăi o să fie atât de dezamăgiți de tine, ca să nu mai vorbim de părinții tăi!

– Fiecare dintre noi trebuie să-și trăiască propria viață.

Se apropiau de o ieșire de pe autostradă, și el trase dreapta de volan.

– Mi-e foame. Hai să mergem să mâncăm ceva!

Știa la fel de bine ca și ea că prima activitate a conferinței avea să fie un cocktail de bun venit la ora șapte, iar problema ei cu mașina îi făcuse deja să întârzie. Nu voise să petreacă atâta vreme singură cu el, așa că își făcuse planul să meargă fiecare cu mașina lui la Knoxville, dar când dăduse să-și pornească Honda ei, cea pe care

se putuse baza de fiecare dată, mașina nu reacționase, așa că fusese obligată să meargă cu el.

– Deja este șase, și chiar nu avem timp.

– Și ți-e frică că îți va pune cineva notă proastă în carnet dacă întârzii?

Remarca lui sarcastică era nouă pentru ea; era una dintre schimbările ce se petrecuseră de când îi spusese că pleacă și care nu îi plăceau deloc.

– E conferința ta, nu a mea. Eu nici nu aș merge dacă nu m-ai fi bătut tu atâta la cap.

Preavizul ei de două săptămâni se încheiase cu aproape o săptămână în urmă, dar el o forțase să rămână la slujbă inclusiv în weekendul acesta, și cum nu-și începea noua slujbă de la grădinița din Brevard înainte de luni, fusese de acord. Acum îi părea rău că se lăsase obligată în felul acela.

Să fie cu el i se părea și mai chinuitor din vinerea trecută de la Pride of Carolina. Ceea ce se petrecuse între ei în mașina lui îi sfărâmase iluziile cum că îi trecuse ceea ce simțea pentru el. Îl iubea în continuare și știa că avea s-o facă de-a pururi, chiar dacă se simțise ca într-un montagne russe toată săptămâna asta alături de el.

Comportamentul lui alterna între reprize de remarci acide și un comportament atât de dulce și de grijuliu față de ea, că uneori aproape nu-și putea stăpâni lacrimile. Când nu se răstea la ea, era ca un cățeluș dornic să se facă plăcut. Ea știa că acuzele ei cum că nu se comportase ca un prieten îl răniseră profund și nu își dorea decât să fi putut să-i determine o altă reacție, și anume una clădită pe o altă emoție decât sentimentul de vinovăție. Uneori îl surprindea uitându-se la ea, și chiar și ochii ei neexperimentați recunoșteau dorința pe care i-o citeau în privire. Ar fi trebuit să o bucure. Oare nu asta își dorise? Acum, că obținuse certitudinea aceasta, simțea doar amărăciune. Nu voia să fie doar o puicuță pe care el ar fi vrut să o aibă. Voia să fie femeia pe care o iubea.

Își dădu seama că trecuseră de restaurantele fast-food de lângă ieșirea de pe autostradă.

– Parcă ai zis că ți-e foame.

– Chiar îmi e.

Continuă însă să conducă de-a lungul șoselei cu două benzi. În cele din urmă încetini și viră la stânga în parcarea unui restaurant nu prea arătos situat lângă un motel cu opt căsuțe.

Parcarea acoperită cu pietriș era plină de camionete. Parcă între două dintre acestea, în timp ce ea măsură locul cu o privire scârbită. Scândurile vopsite în cărămiziu murdar și reclamele la bere cu neon intermitent nu păreau deloc să anunțe o calitate cât de cât a serviciilor.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem la Hardee's.

– Mie îmi place aici.

– Nu e un loc respectabil.

– Foarte bine.

Smulse cheia din contact și deschise portiera larg.

Avea să fie un weekend foarte lung dacă nu își schimba dispoziția cât de curând. Gruder Mathias, unul dintre pastorii pensionari ai orașului, avea să țină predica de duminică în locul lui Ethan, iar lunea era ziua lui liberă, așa că nu avea de ce să se grăbească să se întoarcă.

Cu un oftat de resemnare, îl urmă spre intrarea făcută din niște uși duble decorate într-un stil pretins mediteraneean. Auzi o baladă country tânguită chiar înainte de a păși înăuntru. Un val puternic de aer condiționat îi lipi de corp rochia roșie cu bretele. Mirosea a grăsime încinsă și a bere stătută. La barul luminat difuz stăteau un grup de tipi cu șepci ponosite și blugi plini de noroi bând bere și fumând.

Cum era încă relativ devreme, cele mai multe mese erau libere, la fel ca și separeurile cu canapele maronii de vinil. Decorul era format din tulpini de iederă artificială ce păreau prinse cu capse de pereții înveliți în foaie de lemn, completate de niște certificate înrămate de la Sanepid, cu siguranță false.

Ethan o conduse spre un separeu din spate. Cum se așezară, apăru barmanul, un tip chel și fără gât, să le ia comanda pentru băutură.

- Ce doriți?

- O cola, răspunse ea, ezitând numai o clipă înainte de a adăuga: la cutie, vă rog.

- Eu vreau un whisky cu gheață.

Kristy se uită la Ethan mirată. Nu îl văzuse niciodată bând tărie. Nici măcar nu comanda margarita în restaurantele mexicane. Trebui să-și repete în gând că nu mai era treaba ei, așa că își mușcă limba și nu spuse nimic.

Unul dintre bărbații de la bar se răsuci să se holbeze la ea. Nu trecuse prea mult timp de când bărbații începuseră să o bage în seamă, ceea ce o făcea să nu se simtă deloc în largul ei, așa că se prefăcu că nu observă.

Barmanul le aduse băuturile, apoi le trânti pe masă două meniuri plastifiate, lipicioase de la condimentele turnate de-a lungul timpului pe ele.

- Jeanie va veni să vă ia comanda în câteva minute. Specialitatea noastră de azi e somn prăjit.

Plecă.

Kristy împinse cu degetul mic meniurile îngălate din fața ei. Ignorând paharul plin de cuburi de gheață, șterse marginea cutiei de cola cu șervețelul înainte să ia o înghițitură. Băutura era caldă, dar măcar nu era contaminată.

Bărbatul de la bar continuă să o privească. Era tânăr, în jur de douăzeci și ceva de ani, îmbrăcat cu un tricou fosforescent mulat și bicepși proeminenți. Ea începu să se tragă stânjenită de un cercel cu diamant fals. Rochia ei scurtă cu bretele era sexy, dar nu atât de provocatoare încât să incite la o propunere deschisă, și își dori ca omul să-și îndrepte privirea în altă parte.

Ethan sorbi o gură de whisky și îl țintui cu o privire acuzatoare.

- La ce mama dracului te tot holbezi?

Ea icni.

– Ethan!

Bărbatul de la bar ridică din umeri.

– Nu văd nici un semn pe ea că ar fi luată.

– Poate pentru că ești chior.

Ochii ei se făcură mari de groază. Ethan, cel mai împăciuitor om de pe pământ, părea hotărât să caute harță unei brute care avea cu cel puțin cincisprezece kile mai mult ca el, toate mușchi.

Bărbatul de la bar se ridică încet de pe scaun, iar ea putu să jure că văzu o sclipire de așteptare în ochii albaștri ai lui Ethan. Căută disperată în minte o soluție. Oare ce ar fi făcut Rachel?

Înghiți în sec și întinse brațul spre bărbatul plin de mușchi.

– Te rog, nu te supăra! Nu prea e în firea lui de când a renunțat la preoție.

Ceea ce nu era o minciună, își spuse în gând.

Dar musculosul nu păru să o creadă.

– Nu prea arată a preot.

– Asta pentru că nu mai este preot. Trase adânc aer în piept. E foarte protector cu mine. Eu sunt... ăăă... sora Kristina... sunt sora lui.

– Ești călugăriță?

Ochii îi alunecară la decolteul rochiei cu bretele.

– Da, sunt. Și Dumnezeu să te binecuvânteze.

– Nu arăți ca o călugăriță.

– În religia mea călugărițele nu poartă straie călugărești.

– Dar măcar un crucifix sau ceva de genul acesta nu aveți la voi?

Ea trase încet de lănțișorul delicat de aur pe care îl avea la gât și scoase la iveală cruciulița ce i se odihnise până atunci între sâni.

– Îmi pare rău, soră.

Mai aruncă o privire întunecată spre Ethan, după care se duse și se puse din nou pe scaunul lui.

Ethan se uită la ea enervat.

– Ce mama naibii ți se pare că faci?
– Încerc să nu te las să te implici într-o bătaie.
– Dar poate că eu nu vreau să nu mă implic.
– Somn! îi strigă ea barmanului. Vrem două porții de somn. Și să fii și dumneata binecuvântat, adăugă puțin întârziat.

Ethan își dădu ochii peste cap, dar spre ușurarea ei, nu insistă asupra respectivului subiect. În schimb, insistă să ducă la gură paharul, așa că în momentul când își făcu apariția o chelneriță brunetă, excesiv machiată, îmbrăcată cu pantaloni scurți din blugi tăiați și un tricou Garth Brooks, cu farfuriile cu mâncare, îl terminase deja.

– Mai vreau un whisky.
– Ethan, tu conduci.
– Vezi-ți de treburile tale, soră Bernardine.

Chelnerița le aruncă o privire suspicioasă.

– Te-am auzit mai devreme. Mi s-a părut c-ai zis că ești sora Kristina.
– Aaa... Bernardine era numele meu înainte să intru la mănăstire. Atunci am devenit sora Kristina.

Ethan pufni. Chelnerița se întoarse înspre el. Ethan era la fel de chipeș ca întotdeauna, iar ea se arăta clar interesată.

– Deci cum e să nu mai fii preot?

El întinse degetul spre Kristy.

– Întreab-o pe ea.
– Este... Ei bine, nu a fost deloc ușor. Nu e nimic ușor pentru oamenii care întorc spatele *adevăratei lor chemări*. Răsuci capacul sticlei de ketchup și curăță crusta întărită de pe margine înainte să i-l dea lui. Se simt goliți. Pustiiți. Încearcă să-și umple golul acesta cu *băutură* și înainte de a trece prea mult timp ajung să fie niște alcoolici singuratici pe care nu mai dă nimeni doi bani.

Chelnerița îl mângâie pe umăr cu vârful unei unghii lăcuite albastru intens.

– Nu cred că tu ai avea de ce să-ți faci griji în privința asta, părinte.

El îi zâmbi leneș.

– Merci.

– Cu plăcere.

Chelnerița o porni legănat înspre bar, iar Ethan îi privi fără fereală fundul până ajunse acolo. Reveni cu paharul de whisky și pe urmă se îndepărtă cu un zâmbet încețoșat.

– Mănâncă-ți cina înainte să se răcească, se răsti Kristy.

El sorbi din băutură.

– Ce-ți pasă ție dacă mâncarea mea este rece sau nu?

– Nu-mi pasă.

– Minți.

O privi atât de crunt, că ei îi veni să intre în pământ.

– Știi ce cred eu? Eu cred că tu ești în continuare îndrăgostită de mine.

– Iar eu cred că tu ești pe cale să te îmbeți.

Își impuse să nu roșească.

– Niciodată nu ai rezistat la băutură.

– Și dacă mă îmbăt ce?

Asta o enervă.

– Încă nu ți-ai depus demisia aia, Ethan Bonner! Ești în continuare un preot, un om al Domnului.

– Nu și în sufletul meu, îi răspunse el supărat. În sufletul meu deja mi-am dat demisia.

Abia îi ieșiră pe gură aceste vorbe, că se crispă brusc. Îl văzu cum înțepenește deodată, ca și cum asculta o voce ce venea de undeva dinlăuntrul lui și îi spunea ceva ce nu voia să audă. În cele din urmă, mormăi ceva neinteligibil și ridică furculița să o bage în bucata de pește din fața lui.

– E deja mort, spuse ea.

– Vezi-ți de mâncarea ta și las-o pe a mea în pace. Unde e sarea?

– Chiar lângă tine.

Ethan se întinse să o ia, dar oricât de supărată ar fi fost pe el, adevărul era că îl iubea încă și nu putea sta așa fără să facă nimic în timp ce omul se otrăvea, așa că luă recipientul cu sare înainte să-l apuce el și îi șterse bine capacul metalic ruginit cu un alt șervețel, după care i-l împinse.

– Încearcă să nu pui mâna pe nimic.

Degetele lui lungi se înfășurară în jurul recipientului în același timp în care privirea lui se înfășură în jurul ei.

– Știi pe ce aș vrea să pun mâna, nu-i așa?

Kristy nu reuși să scoată nici un sunet.

– Vreau să pun mâna pe tine. Vreau să te ating ca atunci, în noaptea aia, la cinematograf.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Nici eu nu vreau să vorbesc despre asta.

Împinse la o parte peștele, ridică paharul și o privi peste marginea lui.

– Vreau să o fac.

Ea dădu peste cutia de cola, pe urmă se repezi să o ridice înainte să curgă pe toată masa. Își simțea pielea fierbinte pe sub rochie.

– Trebuie... Trebuie să fim în Knoxville într-o jumătate de oră.

– Nu avem cum. Adevărul este că nu îmi pasă nici dacă nu ajungem deloc la conferință.

– Dar ai plătit deja taxa de participare.

– Și ce?

– Eth...

– Hai să plecăm de aici!

Aruncă niște bancnote pe masă, o apucă de încheietura mâinii și o trase după el pe ușă. Ei îi bătea inima nebunește. Acest Ethan era unul necunoscut și periculos, un Ethan pe care nu îl mai văzuse niciodată.

O trase în jos pe trepte și, fără să-și dea seama când și cum, o lipise deja de mașina lui și se împingea în ea cu șoldurile.

– Nu pot să mă gândesc la altceva decât la noaptea aceea.

Îi mângâie umerii goi cu degetele mari, iar ea simți fierbințeala trupului lui prin materialul subțire al rochiei. Un camion trecu pe lângă ei vâjâind.

– Tu ții la mine, șopti el. Nu crezi că ar trebui să fiu eu cel cu care îți pierzi virginitatea în locul cuiva pentru care nu ai sentimente?

– Cum... De unde știi că nu mi-am pierdut-o deja?

– Pur și simplu.

Conștiința începu să se lupte cu dorința pe care o simțea față de el.

– Nu e bine.

El își coborî capul, și ea îi simți maxilarul mângâindu-i părul.

– Ce-ar fi să ne pierdem amândoi virginitatea unul cu celălalt?

– Dar tu nu ești virgin.

– A trecut atâta vreme de când nu am mai făcut sex că așa mă simt.

– Nu cred... nu cred că lucrurile merg așa.

– Ba chiar așa merg.

Buzele lui îi atinseră lobul urechii, și răsuflarea mirosind ușor a alcool îi mângâie obrazul.

– Da sau nu. Tu decizi.

Era șarpele, era tentația. Știa ce simțea ea pentru el și nu era deloc corect din partea lui să îi manipuleze în mod deliberat emoțiile în felul acela.

– Nu te mai iubesc, minți ea. Nu te-am iubit niciodată. A fost doar o nebunie, o simplă îndrăgostire.

Mâinile lui se mulară pe șoldurile ei, și degetele lui trecură peste marginea subțire elastică a bikinilor ei.

– Miroși atât de bine. Îmi place atât de tare cum miroși.

– Dar nu m-am dat cu nici un parfum.

– Știu.

Ea oftă.

– Of, Eth...
– Da sau nu?
Furia se dezlănţui în interiorul ei, şi ea îi dădu mâinile la o parte.
– Da! Sigur că da! Pentru că sunt slabă şi dornică şi pentru că nu prea îmi place de tine în momentul acesta.
Dacă se aşteptase ca izbucnirea ei să îl facă pe el să dea înapoi, i se dovedi imediat că se înşelase.
– Pot să mă ocup de chestia asta.
În câteva secunde descuie maşina şi o împinse înăuntru. În loc să se întoarcă pe autostradă, pur şi simplu trecu cu Camry-ul peste pietrişul din parcare şi îl băgă pe aleea îngustă ce ducea spre clădirea cu recepţia motelului EZ Sleep.
– O, nu...
Se uită îngrozită la şirul de căsuţe cu acoperiş alb de lemn şi cei trei pini înalţi care parcă stăteau de pază în faţa lor.
Vocea lui căpătase o intonaţie rugătoare pe care nu o mai auzise niciodată.
– Nu mai pot să aştept. Îţi promit, Kristy, data viitoare va fi cu şampanie şi aşternuturi de satin.
Fără să-i aştepte răspunsul, se aruncă din maşină şi se repezi în recepţia motelului. Ieşi în câteva minute. Se aruncă din nou la volan şi conduse până la ultima căsuţă, parcă strâmb, sări afară şi ocoli maşina să-i deschidă portiera.
Bunul pastor Bonner o zori să intre ca un adolescent încins gata să „înscrie".
Ethan împinse uşa în urma lor şi scoase un oftat de uşurare când văzu că încăperea era ponosită, dar curată. Ştia că în nici un caz nu ar fi avut cum să o ţină acolo dacă ar fi fost mizerie. Şi nici nu ar fi fost dispus să o lase să plece. Pur şi simplu nu mai putea suporta sentimentul acela de înstrăinare dintre ei. Trebuia să o ţină aici până ce reuşea să lase asupra ei o urmă

de neşters. Nevoia de a o marca într-un fel era importantă, chiar dacă nu ar fi făcut-o fizic, printr-o muşcătură sau printr-o vânătaie – asta în nici un caz. Dar voia să o facă cumva imposibil de şters. Voia ceva prin care să o ţină lângă el pentru totdeauna şi să devină din nou cea mai bună prietenă a lui. Şi singura modalitate la care se putuse gândi în sensul acesta era sexul.

Indiferent ce spunea ea, sexul era ceva important pentru Kristy, altfel nu ar fi fost încă virgină. Cu orice bărbat ar fi făcut sex, acesta avea să fie important pentru ea pentru tot restul vieţii, şi de asta trebuia să fie el. Doar el.

Căută un motiv mai puţin egoist care să justifice ceea ce intenţiona să facă şi îl găsi imediat. Era prea preţioasă pentru el ca să-i permită unui alt bărbat să o distrugă. Kristy era unică, dar nu înţelegea oricine asta. Dacă primul ei iubit nu avea grijă de ea? Dacă nu-şi dădea seama cât de preţioasă era?

O aşteptau atâtea probleme. Kristy era obsedată de curăţenie, şi asta ar fi putut face sexul o chestiune problematică. Bărbatul ar fi trebuit să aibă răbdare cu ciudăţeniile ei, să îi distragă atenţia tachinând-o uşor, cu câteva sărutări lungi, până ce uita de igienă şi se relaxa ca să se simtă bine.

– Camera asta este destul de curată, spuse el.

– N-am spus că nu ar fi.

Ideea că poate o dezamăgise îl punea într-o postură defensivă.

– Ştiu la ce te gândeşti. Numai pentru că o încăpere este mai sărăcăcioasă nu înseamnă că este murdară.

Se duse la pat, dădu cuvertura la o parte şi apoi şi pătura ca să scoată la iveală un cearşaf alb apretat.

– Vezi?

– Ethan, tu eşti beat?

Era atât de frumuşică aşa cum stătea acolo, cu rochia aceea scurtă şi roşie, cu ochii aceia mari şi nesiguri, că simţi că i se formează un nod în gât.

– Sunt puțin amețit, dar nu sunt beat. Știu exact ce fac, dacă la asta te referi.

„Habar nu ai ce faci."

Ignoră vocea aceasta, exact așa cum o ignorase chiar din noaptea aceea de la Pride of Carolina.

Podeaua veche acoperită cu linoleum scârțâi când se apropie de ea, o trase în brațele lui și o sărută. Simți gust mentolat și își dădu seama că ea luase o bomboniсă aromată în timp ce el făcuse formalitățile pentru cameră. Ca și cum ar fi avut nevoie de ceva artificial care să-i ascundă propriul gust atât de dulce.

Trupul ei, cald și moale, se lipi de al lui. Își trecu mâinile în sus și în jos pe spatele ei, apoi îi cuprinse șoldurile.

Buzele ei se întredeschiseră, și brațele îi cuprinseră gâtul.

El nu se mai gândi la nimic, pierzându-se în sărutul acela.

Habar nu avea cât trecuse înainte ca ea să se tragă înapoi și să se uite adânc în ochii lui.

– *Eu chiar te iubesc, Eth.*

Buzele ei nu se mișcară, dar el auzi vorbele la fel de clar cum auzea vocea Domnului. Îl traversă instantaneu un sentiment de ușurare. Atunci ea începu să vorbească.

– Nu e bine așa. Știi că te vreau mai mult decât am vrut orice altceva pe lumea asta, dar nu este bine pentru tine și nu este bine nici pentru mine. Nu asta așteaptă Domnul de la noi.

Cuvintele erau spuse pe un ton blând, rostite din inimă, dar el refuză să le audă.

„Ascult-o, Ethan", îl admonestă Oprah. „Ascultă ce are de spus."

Ba nu. Refuza să asculte. Era un bărbat, nu un sfânt și se săturase să-l lase pe Dumnezeu să-i conducă viața. În schimb, își strecură mâna pe sub tivul rochiei și atinse pielea moale de dedesubt.

– Voiai să îl lași pe Mike Reedy să facă asta.

Își ridică mâna și odată cu ea și rochia, până ce ajunse la sutien. Ușor, îi strânse sânul peste dantelă.

– Poate.

– Nu-mi pasă ce zici tu. Eu îți sunt un prieten mai bun decât el.

– Da.

Trecu cu degetul peste umflătura moale ce se ridică deasupra marginii sutienului.

– De ce l-ai lăsa pe el să facă dragoste cu tine, dar pe mine, nu?

Kristy rămase tăcută atât de mult, încât el nu mai crezu că va răspunde. Apoi degetele ei se închiseră în jurul brațului lui.

– Pentru că nu am nevoie de nici un angajament ca să fac sex cu Mike Reedy.

Ethan îngheță.

– Angajament? Se uita la ea cu ochii înfometați. Un angajament? Asta este ceea ce vrei de la mine?

Ea dădu din cap, cu o față dezolată.

Se așteptă să îl cuprindă panica, dar nu se întâmplă. Angajament. Ceea ce voia de fapt să spună era *căsătorie*. Sigur că intenționa să se căsătorească la un moment dat, dar acel moment dat fusese mereu împins în viitor. Își scoase mâna de sub rochia ei.

– Și vreau dragoste de la tine. Se chinui cu greu să înghită în sec. Dragoste înainte de orice angajament.

El trebuia să-și limpezească mintea.

– Dar de la Mike nu vrei nici un angajament?

Ea clătină din cap.

– Și nu vrei nici dragoste?

Kristy dădu din cap din nou.

– Dar de la mine vrei.

Ea încuviință.

Nu simți nici un fel de panică. În schimb, îl cuprinse o senzație de exaltare care îl învălui din cap până în călcâie. Era ca și cum i s-ar fi luat o povară uriașă de pe umeri. *Desigur.*

La fel de clar ca și cum cineva ar fi deschis brusc micul televizor din cameră, auzi un cântec – un cântec de *copii* – și o voce nouă răsunându-i în cap.

Și în timp ce cântecul continua, în mintea lui se formă imaginea Lor, a tuturor, combinându-se într-una singură: Eastwood, Dumnezeu cel Răzbunător; Oprah, Dumnezeu cel Sfătuitor, Marion Cunningham, Dumnezeul Mamă... Cu toții se contopiseră într-o unică entitate.

Cântecul de copii se termină, și vocea începu să glăsuiască. „Eu te iubesc exact așa cum ești, Ethan. Pentru Mine ești foarte special. Prin tine, Eu pot să împrăștii lumina iubirii Mele asupra întregii lumi. Tu ești creația Mea perfectă. Exact așa cum ești."

Și atunci, în mintea lui Ethan, acest Dumnezeu minunat își scoase haina Lui cea oficială și pantofii formali. Într-un pulover confortabil și adidași, El își cântă cântecul iubirii perfecte, spunându-le tuturor copiilor Lui – tuturor până la ultimul – că era o zi frumoasă în lumea Lui.

Din acel moment, Ethan Bonner nu se mai împotrivi destinului său.

Kristy îi studie expresia de pe chip, dar, oricât de bine l-ar fi cunoscut, nu își dădu seama la ce se gândea. Își lăsase mândria la o parte și îi vorbise din inimă. Iar dacă lui nu îi plăcea asta, era problema lui.

Ethan trase aer în piept.

– Bine.

– Bine?

– Da. Dădu din cap hotărât. Bine.

– Bine ce?

Era uluită.

– Dragoste. Angajament. Tot ce trebuie. Îi apucă partea de jos a rochiei și o aranjă frumos la loc. Kentucky.

– Kentucky? Ce tot spui? O, Eth, chiar *ești* beat. Știam eu!

– Ba nu sunt beat! O răsuci cu fața spre ușă. Haide! Plecăm chiar acum de aici.

Înțelese brusc, și gâtul i se contractă dureros când se întoarse din nou spre el.

– Nu mă mai vrei.

El o luă în brațe.

– O, iubita mea, te vreau atât de tare că nu mai pot îndura. Și te iubesc, la fel cum mă iubești și tu, așa că nu te mai uita la mine în felul acesta. Nu am fost în stare să mă gândesc la nimic altceva din momentul în care ai pășit în biroul meu îmbrăcată cu blugii ăia albi strâmți.

Flăcăruia de speranță ce începuse să ardă în sufletul ei dispăru, și ea îl privi furioasă.

– Mă *iubești?* De ce nu spui ce simți de fapt cu adevărat pentru mine? De ce nu spui că vrei *să mi-o tragi?*

– Da, și asta.

Mereu fusese capabilă să îl citească atât de clar, dar acum se simțea ca și cum se afla alături de un străin.

– Nu te iubesc datorită schimbărilor estetice pe care le-ai făcut, spuse el. Nu sunt chiar atât de superficial. Pur și simplu, toate schimbările acelea m-au forțat în cele din urmă să te observ și să apreciez ceea ce fusese exact sub nasul meu atâta vreme.

Se uită fix la ea, ca și cum ar fi vrut ca privirea să-i pătrundă în suflet și ca ea să poată privi într-al lui. Flacăra speranței începu să ardă din nou în ea.

Degetul lui mare se cuibări în golul de la baza gâtului ei.

– Faci parte din viața mea de atâta vreme că am încetat să mă gândesc la tine ca la cineva care avea o existență separată de a mea. Pur și simplu erai parte din mine. Și pe urmă s-au întâmplat toate aceste schimbări, și tu ai hotărât să mă părăsești, iar eu am luat-o razna chiar din momentul acela.

– Pe bune?

Se simțea amețită, aproape într-un fel de transă. El zâmbi.

– Nu e nevoie să te arăți atât de fericită. Apoi își coborî capul spre ea și spuse rugător: Putem vorbi despre

asta pe drum. Haide, iubito! Grăbește-te! Nu avem, chiar nu avem timp de pierdut.

Puse o mână pe clanță și pe cealaltă pe umărul ei.

– Unde mergem? De ce te grăbești în halul ăsta?

– Mergem în Kentucky. O trase afară și o zori spre mașină. Nu e departe de graniță. Acolo nu există un timp de așteptare pentru oficierea unei căsătorii, iar noi o să ne căsătorim în seara asta. Și nici nu o să renunț la preoție!

Ajunseră la mașină. El respira întretăiat și greoi, așa că se opri lângă portiera din dreapta ca să-și recapete suflul.

– O s-o mai facem o dată pentru familiile noastre când ne întoarcem. O să putem să ne prefacem chiar că nici nu am făcut prima cununie, dar de căsătorit ne căsătorim în seara asta, fiindcă amândoi avem nevoie să facem dragoste într-un mare fel și nu o vom face înainte să schimbăm jurăminte în fața Domnului. Îngheță brusc. Dar tu vrei să te măriți cu mine, nu-i așa?

Sufletul ei dădea pe dinafară de fericire. Zâmbi, apoi începu să râdă.

– Da, vreau.

El închise ochii strâns.

– Foarte bine. O să ne gândim la amănunte pe drum.

– Ce amănunte?

El o împinse în mașină.

– Păi, unde o să locuim. Câți copii o să avem. Cine va dormi pe ce parte a patului. Chestii de genul acesta. Trânti ușa, se repezi să ocolească mașina și se urcă. Ar trebui să îți mai spun și că motivul pentru care mașina ta nu a vrut să pornească mai devreme a fost acela că am venit eu pe furiș până la tine acasă și i-am deconectat cablul de baterie ca să trebuiască să mergi cu mine. Și nu îmi pare rău, așa că să nu crezi că vei auzi scuze din partea mea!

Ea nici nu îi pretinse așa ceva și, în câteva minute, porniseră din nou la drum.

Vrăjită, pe parcursul următorilor o sută cincizeci de kilometri, Kristy ascultă cel mai ciudat monolog pe care îl auzise vreodată. Ethan mereu fusese un tip foarte pedant în ceea ce privea oferirea de consiliere pre-matrimonială perechilor pe care le căsătorea, iar acum încercă să condenseze tot ce știa în timpul cât le luă să traverseze granița în Kentucky și să facă aranjamentele necesare. Așa că vorbi și vorbi, și vorbi încontinuu.

Kristy zâmbi și dădu din cap doar.

Găsiră un pastor penticostal care se arătă dispus să îi cunune, dar Ethan conduse ceremonia. El fu cel care îi spuse să repete jurămintele pe care le recita el, și el își rosti propriile jurăminte pe un ton grav, intens, care îi venea direct din inimă.

Cu toate astea, Kristy dădu cu ochii prima de Holiday Inn, nu departe de marginea parcului natural Cumberland Falls Resort State Park.

Abia își puseseră jos valizele, că ea și începu să îl gâdile, și el se lăsă să cadă pe spate pe patul matrimonial *king-size*. Părea atât de dornică, atât de entuziasmată, atât de mulțumită de sine însăși, că el izbucni în râs.

– Te-am prins! spuse ea.

În timp ce el încerca să-și recapete răsuflarea, ea îi deschise în grabă nasturii de la cămașă și apoi se întinse spre catarama de la curea.

Ethan privi adânc în ochii frumoși și aprinși ai miresei lui virgine.

– Te rog să-mi spui dacă la un moment dat ți se face frică.

– Taci din gură și scoate-ți pantalonii.

Ceea ce îi făcu pe amândoi să izbucnească în hohote de râs. Însă nu râseră prea mult; aveau gurile prea ocupate cu sărutări fierbinți și umede. Și cum nici unul

dintre ei nu avea răbdarea să îl dezbrace pe celălalt prea încet, în câteva clipe erau goi și se mângâiau după pofta inimii.

– Ești frumos, oftă ea trecându-și palma peste trupul lui. Exact așa cum mi-am închipuit.

El îi luă sânii plini în căușul palmelor și încercă să-și găsească glasul.

– Tu ești mult mai frumoasă decât mi-am închipuit.

– Oh, Eth... Îmi place atât de mult.

– Mie îmi spui...

– Vreau să-mi mai faci așa, de multe ori.

– Să-mi amintești dacă uit cumva.

Kristy scoase un geamăt ușor din gât când el îi dezmierdă sfârcurile cu degetele mari.

– Mai fă-mi o dată! Oh, da...

– Lasă-te pe spate, iubito și dă-mi voie să mă joc cu tine!

Ea îl ascultă. Mângâierile lui se făcură din ce în ce mai intense și mai intime, iar ea începu să suspine pătimașă:

– O, Eth, vreau să facem totul. Gemu. Da. *Asta*. Și vreau... vreau să pot să *spun* totul. Cuvinte murdare. Vreau să rostesc cuvinte murdare. Și chiar expresii murdare.

– Dă-i drumul!

– Aaaa... nu-mi vine nici una.

El îi șopti un cuvânt foarte tare la ureche. Ea făcu ochii mari și termină instantaneu sub mângâierea lui.

Și chiar dacă era atât de tare și de excitat că începuse să îl doară, izbucni în râs fiindcă era singurul om din lumea asta care îi cunoștea secretul.

Kristy Brown Bonner era o ușuratică.

Ea se calmă, dar era gata să explodeze. El de-abia aștepta să se cufunde în ea, dar chiar în ultimul moment își aminti ceva despre care uitase să discute în sesiunea lor grăbită de consiliere premaritală. O mângâie pe păr

și observă că mâna îi tremura din cauza efortului de a se abține.

– Ne facem griji că s-ar putea să rămâi însărcinată?

– Nu cred. Îl privi cercetător. Ne facem?

El se lăsă cu toată greutatea între coapsele ei, o sărută și se gândi la bebelușii pe care aveau să îi aibă.

– Nu, cu siguranță, nu.

Era strâmtă și îngustă, și udă. Ethan încercă să nu se grăbească să intre în ea, dar Kristy nu era dispusă să îl lase.

– *Acum*, Eth... te rog, nu mai amâna! Te rog... vreau să-mi amintesc de asta tot restul vieții.

El se poziționă atunci așa cum trebuia, și în timp ce o penetra în toată puterea cuvântului, o privi adânc în ochi. Erau plini de lacrimi de iubire. Și lui i se încețoșă privirea, iar profunzimea sentimentelor lui pentru femeia aceasta făcu să-i răsune în minte vechile vorbe ale primei perechi din lume.

– Carne din carnea mea, șopti el. Sânge din sângele meu.

Kristy îi mângâie șoldurile cu palmele și îi șopti la rândul ei:

– Carne din carnea mea. Sânge din sângele meu.

Își zâmbiră. Lacrimile li se contopiră. Și când terminară amândoi, în același timp, știură că numai Dumnezeu ar fi putut concepe ceva atât de perfect.

capitolul 22

– Nu te apropia prea tare, Chip.

– Ce faci?

– Vreau să scot veranda asta ca să pot construi o terasă ca lumea în loc.

Era sâmbătă dimineață, și Gabe trebuia să aibă grijă de Chip. Era prima oară când Rachel îl lăsase singur cu puștiul, dar el știa că n-ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost nevoită să se ocupe de niște chestii misterioase în oraș.

Gabe suspecta că se bucurase că găsise o scuză să se îndepărteze de el. De când îl anunțase că pleacă, făcuse tot ce-i stătuse în putință să se țină la distanță.

Înfipse ranga sub una dintre scândurile putrezite și trase cât putu de tare. Era supărat pe ea. Numai pentru că nu putea avea chiar totul după pofta inimii, renunța la el. Renunța la *ei*. Crezuse că era tare, dar nu era suficient de tare pentru asta. În loc să spună ce avea pe suflet și să încerce să-și rezolve problemele împreună, ea fugea.

– Ce e aia o terasă?

Privi copilul exasperat. Exact când se apucase el de munca extrem de satisfăcătoare din punct de vedere fizic – eliberatoare de stres – a fărâmării verandei din spate, Chip își abandonase groapa pe care o săpa în grădină și venise să-l bată pe el la cap.

– O să fie exact ca locul acela unde am mâncat, afară, când am fost acasă la Rosie sâmbăta trecută. Acum dă-te înapoi ca să nu te lovești!

– Și de ce faci asta?

– Fiindcă așa vreau.

Doar nu era să îi spună copilului că se apucase de proiectul acesta pentru că zilele astea nu erau prea multe de făcut la cinematograful în aer liber și trebuia să-și găsească ceva de făcut ca să nu-și iasă din minți.

Nu fusese nevoie decât să pășească în chioșcul de bilete seara trecută că se și deprimase îngrozitor. Era abia a doua săptămână de când își deschisese afacerea și deja ura fiecare minut în care se ocupa de ea. Ar fi putut să-și mai omoare din timp cu Ethan dacă frate-său nu și-ar fi luat ziua de ieri liberă pentru o conferință în Knoxville, iar Cal era foarte ocupat cu familia lui, așa că Gabe se hotărâse să-și facă de lucru și se apucase să construiască terasa.

Își spuse că avea să fie un loc drăguț în care părinții și frații lui se puteau strânge ca să facă grătar și să mănânce vara. Legal, casa era a mamei lui, dar de vreme

ce ea și tatăl lui erau în continuare în America de Sud unde își făceau treaba de misionari, nu îi putea vorbi despre planurile lui. Nu că ar fi avut ceva de obiectat. Nimănui nu îi păsa ce făcea el, în afară de Rachel. Ea era singura care îl critica vreodată. Și avea să plece după acest weekend. Nu știa exact când. Nu întrebase.

Ce mama dracului voia de la el? Făcuse tot ce îi stătuse în putință să o ajute. Chiar se oferise să se însoare cu ea! Oare nu înțelesese cât de greu îi venise să facă asta?

– Pot să te ajut?

Din câte se vedea, băiatul credea în continuare că, dacă se prefăcea că este cel mai bun prieten al lui Gabe, maică-sa avea să se răzgândească, dar nimic nu avea să o determine să o facă. Era prea încăpățânată, prea căpoasă de-a dreptul, și credea că totul era atât de simplu, încât el ar fi putut să redevină pur și simplu veterinar fiindcă voia ea. Dar lucrurile nu stăteau deloc așa. Era vorba despre trecut acolo, un trecut la care nu se putea întoarce.

– Poate poți să mă ajuți mai târziu.

Se lăsă cu toată greutatea pe rangă. Bucata veche de lemn se rupse și bucăți zburară în toate părțile. Chip sări înapoi, dar nu înainte ca o bucată aproape să-l lovească.

Gabe aruncă ranga.

– Ți-am spus să nu stai așa de aproape!

Băiatul făcu gestul acela reflex de a-și apuca iepurele.

– O să-l sperii pe Tweety.

Nu Tweety avea să se sperie, și știau amândoi asta. Gabe simți că îi vine rău. Se forță să vorbească calm.

– Uite, acolo sunt niște bucăți de lemn. Ce-ar fi să te duci să vezi dacă poți construi ceva cu ele?

– Dar nu am ciocan.

– Prefă-te că ai.

– Dar tu ai un ciocan real. Tu nu te prefaci.

– Asta pentru că... Caută în trusa mea de scule. Vezi că mai am un ciocan acolo.

Se întoarse la treabă.

– Dar nu am cuie.

Gabe lovi cu ranga cu mult năduf. Lemnul plesni cu zgomot și se desprinse o altă scândură.

– Nu ești încă suficient de mare să folosești cuie. Prefă-te că ai.

– Dar tu nu te prefaci.

Gabe se forță să se stăpânească.

– Eu sunt om mare.

– Tu nu te prefaci că *îți place de mine*.

Băiatul lovi cu ciocanul o scândură scurtă de lemn pe care Gabe o folosise mai devreme ca levier.

– Mami spune în continuare că trebuie să mergem în Florida.

– Nu am ce face în privința asta, se răsti Gabe, ignorând comentariul inițial al copilului.

Chip începu să lovească din nou lemnul cu ciocanul, de mai multe ori, nu pentru a face ceva concret, ci mai degrabă pentru zgomot.

– Ba da, poți să faci ceva. Doar ești om mare.

– Mda, dar doar pentru că sunt om mare nu înseamnă că întotdeauna pot obține ceea ce vreau.

Bocăneala îl călca pe nervi.

– Du-te cu lemnul acela să te joci în grădină!

– Dar vreau să stau aici.

– Ești prea aproape. E periculos.

– Ba nu, nu este.

– Fă ce ți-am zis!

Simțea cum îl cuprinde furia. Furia din cauza tuturor lucrurilor pe care nu le putea controla. Moartea familiei lui. Faptul că Rachel îl părăsea. Cinematograful pe care îl detesta. Și băiatul acesta. Copilașul acesta care stătea ca o barieră de netrecut în calea singurei forme de liniște sau împăcare pe care Gabe reușise să o găsească de când își pierduse soția și copilul.

– Termină cu bocăneala aia dracului!

– Ai spus *dracului!*

Băiatul trânti ciocanul. Acesta căzu pe marginea scândurii.

Gabe își dădu seama ce se va întâmpla, dar nu se putu mișca suficient de rapid, și scândura îi sări în genunchi.

– Fir-ar al dracului!

Se aruncă înainte, îl înșfăcă pe Chip de braț și îl trase în picioare.

– Ți-am spus să încetezi cu chestia asta!

În loc să fie spăsit, băiatul îl privi sfidător.

– Tu chiar *vrei* să plecăm în Florida! Nu te-ai prefăcut! Ai spus că o vei face și nu ai făcut-o! Ești un mare *căcănar!*

Gabe își trase brațul înapoi și îl lovi cu dosul palmei pe băiat peste fund.

Pentru câteva secunde nu se mișcă nici unul dintre ei.

Treptat, Gabe simți că îl doare mâna. Se uită în jos la ea ca și cum ar fi fost un organ străin, al altcuiva.

– Dumnezeule!

Lăsă brațul băiatului. Îi stătuse inima în piept.

Ești atât de tandru, Gabe! Cel mai tandru bărbat pe care îl cunosc!

Fața lui Chip se schimonosi. Pieptul lui mic începu să-i tresalte și se trase înapoi ca și cum ar fi vrut să se retragă undeva în lumea lui.

Gabe căzu în genunchi.

– O, Doamne... Chip... îmi pare rău! Îmi pare așa de rău!

Copilul își freca brațul la cot, deși nu cotul îl durea. Își întoarse capul într-o parte și își prinse buza de jos între dinți. Tremura. Nu se uita la Gabe. Nu se uita la nimic. Pur și simplu încerca să nu plângă.

Iar în momentul acela Gabe îl văzu pentru prima oară ca pe un copil real, cel care era, nu doar o reflexie a lui Jamie. Văzu un băiețel curajos cu părul castaniu

vâlvoi, cu coate osoase și o gură mică ce tremura. Un băiețel cuminte căruia îi plăceau cărțile și să construiască lucruri. Un copil pe care nu-l deranja că nu avea jucării scumpe sau cele mai recente jocuri video de pe piață, ci prefera mai degrabă să urmărească cum un pui de rândunică devenea mai puternic, să adune conuri de pin și să trăiască alături de mama lui pe Heartache Mountain, să fie purtat în cârcă de un bărbat și să se prefacă, chiar dacă numai pentru o clipă, că avea un tată.

Cum Dumnezeu de putuse să îi amestece pe Chip și pe Jamie în minte, fie și pentru un moment? Jamie fusese Jamie, fusese unic. Și la fel era și băiețelul acesta vulnerabil pe care îl lovise.

– Chip...

Băiatul se dădu înapoi.

– Chip, mi-am pierdut cumpătul. Eram foarte supărat pe mine însumi și m-am descărcat pe tine. Am greșit, nu trebuia să fac asta și aș vrea să mă ierți.

– Bine, murmură Chip, fără să-l ierte deloc, vrând doar să poată să plece.

Gabe își lăsă capul în jos și se holbă la pământ, dar fără să vadă nimic.

– Nu am mai lovit pe nimeni de când eram copil.

El și cu Cal obișnuiau să-l caftească pe Ethan. Nu pentru că Ethan le-ar fi făcut ceva, ci pentru că amândoi simțiseră că acesta nu era la fel de puternic ca ei și își făceau griji pentru el. Nici unul dintre ei nu își dăduse seama că Gabe avea să se dovedească veriga slabă.

– Îți promit... Împinse cuvintele printre bolovanii pe care și-i simțea în gât. Nu o să te mai lovesc niciodată în viața mea.

Chip se dădu și mai în spate.

– Eu și cu mami a mea plecăm în Florida. Nu mai e nevoie să te prefaci.

Înăbușindu-și un sughiț, o luă la fugă spre casă, lăsându-l pe Gabe mai singur decât fusese în toată viața lui.

*

Rachel încuie ușa de la apartamentul lui Kristy și își băgă cheile pe care le avea de la ea în poșetă, alături de biletele de autobuz pe care i le lăsase Kristy ieri pe masa de bucătărie, înainte să plece cu Ethan la conferință. Pe drumul de întoarcere către Heartache Mountain, se trezi că încearcă să-și fixeze în memorie fiecare cotitură a drumului, fiecare luminiș, fiecare crâng cu copaci și petic acoperit cu flori sălbatice. Era deja sâmbătă, iar ea intenționa să plece din Salvation luni. Să mai stea i-ar fi fost mult, mult prea dureros.

Dacă voia să meargă mai departe cu viața ei, știa că va trebui să se concentreze asupra aspectelor pozitive. La urma urmei, nu pleca din Salvation cu mâna goală. Edward era iarăși sănătos. Putea conta pe prietenia lui Kristy. Și pentru tot restul vieții ei avea să-i rămână amintirea unui bărbat care fusese aproape desăvârșit.

Gabe o aștepta pe veranda din față. Ea parcă Fordul Escort în garaj și, în timp ce se apropia de el, simți cum parcă fiecare bucățică din trupul ei se umple de un regret profund. Ce bine ar fi fost dacă lucrurile ar fi stat altfel!

El era așezat pe treapta de sus cu coatele sprijinite de genunchii depărați și mâinile atârnându-i între ei. Arăta la fel de distrus cum se simțea ea.

– Trebuie să-ți vorbesc, spuse el.

– Despre ce?

– Despre Chip. Ridică ochii. L-am lovit.

Ei îi veni inima în gât. Se repezi în sus pe scări, dar el o prinse înainte să ajungă la ușa de plasă.

– E bine. Doar l-am... l-am plesnit peste fund. Nu l-am lovit tare.

– Și crezi că asta te absolvă de vină?

– Nu, sigur că nu. Și nu a făcut nimic pentru care să merite să fie lovit. Eu niciodată... n-am lovit un copil niciodată. Pur și simplu... Se trase înapoi de lângă ea, își înfipse mâna în păr. Doamne, Rachel, pur și simplu

am luat-o razna și s-a întâmplat. I-am spus că îmi pare rău. I-am spus că el nu a greșit cu nimic. Dar nu înțelege. Cum ar putea să înțeleagă așa ceva?

Rachel îl privea fix. Se înșelase atât de tare. În ciuda tuturor semnelor prevestitoare, se convinsese cumva că Gabe nu avea să îi facă nici un rău lui Edward. Dar el o făcuse, și faptul că ea n-ar fi trebuit în ruptul capului să îi lase singuri o transforma în cea mai rea mamă din lume.

Se întoarse și intră în casă.

– Edward!

Băiatul ieși din holul din spate, mic și cumva temător. Ea se forță să îi zâmbească.

– Hai, partenere, fă-ți bagajele! Următoarele câteva nopți vom sta acasă la Kristy. O să angajez chiar și o bonă să stea cu tine ca să nu trebuiască să mergi la cinematograf în seara asta.

Auzi ușa de plasă închizându-se în spatele ei și știu din expresia încurcată de pe fața lui Edward că intrase Gabe.

– Plecăm acum în Florida? întrebă Edward.

– Curând. Nu astăzi.

Gabe veni în față.

– I-am spus mamei tale ce s-a întâmplat, Chris. E foarte supărată pe mine.

De ce naiba nu pleca de aici? Oare nu înțelegea că nu exista nimic pe lumea asta să fi putut spune și să îmbunătățească lucrurile? Mâna începu să îi tremure când atinse obrazul lui Edward.

– Nimeni nu are dreptul să te lovească.

– Mama ta are dreptate.

Edward ridică ochii spre ea.

– Gabe s-a enervat din cauză că am bătut cu ciocanul și nu trebuia să o fac. Și pe urmă l-am făcut, știi tu, cuvântul cu „c". Edward coborî glasul până cuvântul ajunse doar o șoaptă. *Căcănar*.

În alte condiții ar fi fost amuzant, dar nu și acum.

– Gabe tot nu ar fi trebuit să te lovească, chiar dacă tu nu te-ai comportat deloc frumos și trebuie să îți ceri scuze.

Edward se apropie mai tare de ea ca să-și facă curaj și se uită urât la Gabe.

– Îmi pare rău că te-am făcut *căcănar*.

Gabe se lăsă într-un genunchi și îl privi drept în față, așa cum nu o mai făcuse niciodată. Acum că era prea târziu, în sfârșit putea să îl privească în ochi pe fiul ei.

– Te iert, Chip. Sper doar că într-o bună zi o să mă poți ierta și tu.

– Ți-am spus că da.

– Știu. Dar nu ai vorbit din toată inima și nu te pot învinovăți pentru asta, te înțeleg.

Edward se uită în sus la ea.

– Dacă vorbesc din toată inima tot o să plecăm în Florida?

– Da. Aproape că se înecă din cauza sentimentelor ce o copleșeau. Da. Tot trebuie să plecăm. Acum fugi în camera ta și împachetează-ți lucrușoarele din coșul cu rufe uscate.

Edward nu mai comentă, și ea își dădu seama că de-abia aștepta să scape de ei amândoi. În momentul în care dispăru, Gabe se întoarse spre ea.

– Rach, astăzi s-a întâmplat ceva. Când eu am... A fost... Chip nu a plâns, dar a fost ca și cum s-a prăbușit acolo, în fața mea. Nu fizic, ci mental.

– Dacă încerci să repari cumva lucrurile, să știi că acționezi total greșit.

Nu avea de gând să-l lase s-o vadă distrusă, așa că se întoarse și o luă spre bucătărie, însă bărbatul nu renunță, ci o urmă și acolo.

– Te rog, ascultă-mă! Nu știu dacă a fost șocul provocat de ceea ce am făcut sau... Pentru prima dată m-am simțit ca și cum îl priveam cu adevărat și îl vedeam pe el. Numai pe el. Nu pe Jamie.

– Gabe, te rog, lasă-mă în pace!

– Rach...
– Te rog! Ne întâlnim la cinematograf la ora șase.
El nu răspunse nimic și, în cele din urmă, îl auzi îndepărtându-se.
Rachel împachetă tot ce le aparținea ei și lui Edward și încărcă bagajele în Ford. Demară din fața căsuței lui Annie înghițindu-și lacrimile. Căsuța asta mică fusese un simbol pentru tot ce visase vreodată, iar acum o lăsa în urmă.
Lângă ea, Edward pipăi în jur după Cal, și cum nu își găsi vechiul prieten, își băgă degetul în gură.
Rachel o sună pe Lisa Scudder din apartamentul lui Kristy și primi numele unei eleve de la liceu, o fată de ispravă care să aibă grijă de Edward, după care le pregăti ceva pentru cină din rămășițele pe care le aduse-se de la căsuță. Ea era prea supărată să mănânce ceva. Până când se schimbă într-o rochie curată, bona sosise, iar când plecă, cei doi erau înveliți pe canapea în fața televizorului lui Kristy.
Rachel ar fi dat orice să nu trebuiască să meargă la muncă în seara aceea. Nu voia să îl vadă pe Gabe, nu voia să se gândească la cum îi înșelase el încrederea, dar dădu cu ochii de el chiar în momentul în care intră cu mașina în drive-in. Stătea în mijlocul parcării, în picioare, cu brațele pe lângă corp și pumnii strânși. Ceva din postura lui nemișcată era anormal, așa că se sperie. Îi urmări direcția privirii și i se tăie respirația.
Partea centrală a ecranului fusese brăzdată de urme de vopsea neagră ce-l transformase într-un fel de tablou gigantic. Sări din mașină.
– Ce s-a întâmplat?
Gabe răspunse cu o voce joasă și fără inflexiuni:
– A intrat cineva aici după ce-am încuiat noi aseară și a distrus totul. Magazinul de snackuri, toaletele... În sfârșit se uită la ea cu niște ochi complet goi. Trebuie s-o șterg de aici. L-am sunat pe Odell și vine încoace! Spune-i doar că așa am găsit totul.

– Dar...

El nu o băgă în seamă, pur și simplu se duse la camionetă. Câteva clipe mai târziu ieșea din parcare nelăsând nimic altceva în urma sa decât o dâră de praf.

Rachel se repezi spre magazinul de snackuri. Lacătul fusese spart și ușa era întredeschisă. Privi înăuntru și văzu aplicele de pe pereți sparte acum pe podea laolaltă cu siropurile, înghețata topită și ulei de gătit. Se grăbi să intre în toalete și dădu peste o chiuvetă parțial smulsă de pe perete, suluri de hârtie igienică aruncate morman în toalete și cioburi de faianță spartă împrăștiate pe podea. Înainte să poată ajunge la camera de proiecție, sosi Odell Hatcher. Coborî din mașină împreună cu un bărbat pe care îl recunoscu drept Jake Armstrong, agentul care încercase să o arunce în închisoare pentru vagabondaj.

– Unde e Gabe? întrebă Odell.

– Era foarte supărat și a plecat. Sunt sigură că va reveni îndată. Nu era sigură de nimic. Mi-a zis să vă spun că așa a găsit totul.

Odell se încruntă.

– Ar fi trebuit să stea aici să aștepte. Să nu pleci și tu înainte să spun eu că se poate, ai înțeles?

– Nici nu intenționam. Doar lasă-mă să o sun pe Kayla Miggs să-i spun să nu mai vină.

Tom Bennett locuia mai departe și probabil plecase deja de-acum, așa că era prea târziu să ia legătura cu el.

Odell îi dădu voie să sune, după care o puse să meargă cu el să vadă ce distrugeri fuseseră făcute și să spună dacă lipsea ceva.

Suta de dolari în bani mărunți pe care Gabe îi lăsase în casă dispăruseră, la fel ca și radioul pe care îl ținea deschis când lucra, dar nu-și dădea seama dacă mai fusese luat și altceva. Holbându-se la dezastrul de acolo, își aminti postura neclintită și îngrozitoare a lui Gabe. Oare asta avea să-l trimită înapoi pe tărâmul acela pustiu unde se aflase înainte ca ea să vină în Salvation?

Apăru Tom și, după ce i se spuse ce se întâmplase, îi însoți în camera de proiecție. Receptorul FM care controla echipamentul de sunet fusese aruncat pe podea, dar proiectorul însuși era prea mare ca să poată fi smuls, așa că intrusul îl lovise cu ceva greu, probabil scaunul pliant metalic ce acum zăcea pe podea.

Distrugerile erau imposibil de explicat, și totul nu avea nici un sens, iar asta îi dădea fiori pe șira spinării. Rachel se întoarse spre Odell.

– Trebuie să blochez intrarea înainte să înceapă să apară clienții. Tom vă poate spune mai bine ca mine dacă lipsește ceva de aici.

Spre ușurarea ei, el nu protestă, așa că o luă la fugă. Dar abia coborî scările de afară că un Range Rover alb intră huruind în parcare. Simți un gol în stomac. Dintre toți oamenii cu care nu ar fi vrut să dea ochii în momentul ăsta, fratele cel mare al lui Gabe era primul pe listă.

Cal sări jos și se apropie de ea cu pași mari.

– Ce se petrece? Și unde-i Gabe? Tim Mercer a auzit pe frecvența poliției că s-au întâmplat niște chestii aici?!

– Gabe nu-i aici. Nu știu unde a plecat.

Cal dădu cu ochii de ecranul din drive-in.

– Ce dracu' s-a întâmplat?

– Cineva a vandalizat locul acesta azi-noapte, după ce am închis.

El înjură printre dinți.

– Ai idee cine a fost?

Ea clătină din cap.

Cal îl văzu pe Odell și se repezi în sus pe trepte. Ea profită să evadeze spre chioșcul de bilete.

Imediat cum ajunse acolo, puse lanțul în fața intrării și pe urmă trase panoul pe care scria *Închis* la locul lui, pe suport. Vopsise ea însăși panoul acela. Grena, la fel ca și chioșcul de bilete.

Când termină, intră în chioșc și se uită fix în lungul drumului. Oare trecuseră numai șase săptămâni de când venise în Salvation? Prin minte începură

să i se deruleze imagini ca într-un videoclip cu tot ceea ce se petrecuse.

O umbră căzu pe cadrul ușii.

– Odell vrea să vorbească cu tine.

Se răsuci pe călcâie și îl văzu pe Jake Armstrong acolo, cu o mutră și mai insolentă decât în ziua în care încercase să o aresteze. Simți o înțepătură rău prevestitoare în inimă, dar o ignoră.

– Bine.

Jake stătea prea aproape de ușă, obligând-o pe ea să se întoarcă puțin ca să poată trece fără să-l atingă. Făcu doar trei pași și înțelese că agentul de poliție, Cal și Tom stăteau în jurul Fordului ei care avea portbagajul deschis.

Primul gând care îi trecu prin minte fu că nu aveau nici un drept să-și bage nasul în mașina ei, dar apoi își aminti că mașina era de fapt a soției lui Cal. Însă tot nu i se părea normal. Senzația neplăcută îi spori și mări pasul.

– E vreo problemă?

Cal se întoarse spre ea cu o expresie diabolică pe figură.

– E o mare problemă, cucoană! Bănuiesc că ai vrut să te răzbuni puțin înainte să pleci din oraș.

– Să mă răzbun? Ce naiba spui acolo?

Odell ocoli mașina ieșind la iveală din spatele capotei ridicate. Avea în mână o pungă de hârtie albă, genul pe care îl foloseau ei la magazinul de snackuri. Era mânjită cu ceva ce semăna cu înghețată de ciocolată topită.

– Am găsit suta de dolari care lipsește din casă. Erau îndesați în punga asta sub scaunul din față al mașinii tale.

Smuci din cap spre cutiile de pe bancheta din spate pline cu sărăcăcioasele ei lucrușoare împachetate.

– Micul televizor al lui Tom era sub una din cutiile alea și la fel și radioul despre care ne-ai spus că lipsește.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul.

– Dar... nu înțeleg.

Tom părea confuz și rănit.

– Era televizorul pe care mi l-a dăruit soția mea de ziua mea. Mai știi că ți-am spus? Ca să mă pot uita la baseball când sunt la muncă.

Atunci își dădu brusc seama. Credeau că ea era responsabilă pentru toate astea. I se făcu pielea de găină.

– Stați puțin! Nu eu am făcut asta! Cum v-ar putea trece prin cap că...

– Păstrează-te pentru judecător, o repezi Cal. Se întoarse către Odell. Cum Gabe nu e pe-aici, o să depun eu plângere.

Ea se aruncă înnebunită în față, apucându-l de braț.

– Cal, nu poți face asta! Nu am furat eu lucrurile astea.

– Atunci cum au ajuns în Ford?

– Nu știu. Dar eu iubesc locul acesta. Nu aș fi putut niciodată să-l distrug așa.

Ar fi trebuit să nu se obosească. Ascultă ca printr-un vis urât cum Odell îi citi drepturile. Când termină, Cal se holbă în jos spre ea, cu o privire cruntă, acuzatoare.

– Lui Jane i-ai plăcut de la început, spuse el amar. Și aproape că l-ai câștigat pe Ethan. Începuse să creadă că tu chiar ții la Gabe. Dar nu țineai decât la contul lui din bancă.

Ei i se sui sângele la cap.

– Aș fi *putut* să am contul lui din bancă dacă aș fi vrut, idiotule! M-a cerut de nevastă.

– Mincinoaso! Scrâșni cuvântul printre dinții încleștați. Deci de-asta ai făcut-o. De la început ai avut în minte exact asta, căsătoria. Știi că acum era vulnerabil și ai...

– Nu e nici pe *jumătate* atât de vulnerabil pe cât crezi tu! țipă ea. Dracu' să te ia, Cal Bonner, ești...

Icni de durere, căci Jake Armstrong o prinse brutal de brațe și i le răsuci la spate. Înainte să poată reacționa,

îi și pusese o pereche de cătușe la încheieturi, prinzându-le în același fel în care erau ținuți criminalii.

Cal se încruntă. Pentru o clipă ea se gândi că omul voia să spună ceva, dar atunci Odell îl plesni peste spate.

– Trebuie să recunosc, ce-i al tău e al tău, Cal. Eu nu m-aș fi gândit să caut în mașina ei.

Îi venea să plângă. Clipi de câteva ori ca să-și înăbușe lacrimile și se uită fix la Cal.

– Nu o să te iert niciodată pentru asta.

Pentru prima oară el păru derutat, după care expresia de pe fața lui deveni de piatră.

– Meriți tot ce ți se întâmplă. Am încercat să ușurez lucrurile pentru tine cu cecul acela, dar tu ai devenit prea lacomă. Apropo, o să opresc plata cecului luni dimineață la prima oră.

Jake Armstrong îi puse mâna pe cap și o împinse pe bancheta din spate a mașinii de poliție cu mai multă forță decât era necesar. Mâinile legate la spate îi făceau mișcările și mai greoaie, așa că se prăbuși înainte.

– Ai grijă!

Cal o prinse înainte să cadă și o împinse jos pe banchetă. Ea se trase înapoi față de atingerea lui.

– Nu am nevoie de ajutorul tău!

El nu o băgă în seamă și se întoarse spre Jake.

– Aveți grijă cu ea! Vreau să o închideți, dar nu vreau să fie tratată rău. M-ați înțeles?

– Stau eu cu ochii pe ea, spuse Odell.

Cal dădu să plece.

Edward! Ce avea să se întâmple cu el? Kristy era plecată, și bona nu avea nici măcar șaisprezece ani.

– Cal!

Încă o dată, trebui să-și înghită mândria din cauza fiului ei.

Trase adânc aer în pieptul care îi tresălta și încercă să vorbească cu mult calm.

– Edward este acasă la Kristy. Este cu o bonă, dar e prea tânără ca să aibă grijă de el pentru mai mult timp, iar Kristy e plecată. Ceva din sufletul ei cedă, și ochii i se umplură de lacrimi. Te rog... O să se sperie atât de tare...

El o privi fix o clipă, după care dădu din cap cu o mișcare sacadată.

– Eu și Jane o să avem grijă de el.

Jake trânti portiera și se așeză în față, alături de Odell. În timp ce mașina poliției o lua din loc, ea încercă să se obișnuiască cu gândul că era în drum spre pușcărie.

capitolul 23

Începea să se întunece, prin urmare Cal îl luă pe Chip sub braț și îl ridică exact ca pe un sac de cartofi pe scări și apoi pe terasă.

– Ai început să devii cam prea bun pentru fotbalul acesta, prietene. M-ai obosit de tot.

Chip chicoti când Cal îl mai săltă legănându-l în sus și în jos de câteva ori. Cal sperase că, dacă se va juca cu băiatul, va putea să-i abată gândurile de la ce se petrecuse mai devreme cu mama lui, dar din câte se părea nu reușise.

Privi în sus și o văzu pe Jane stând în cadrul ușor de la terasă cu Rosie în brațe și simți cum îi tresaltă inima de bucurie. Uneori i se întâmpla asta – să fie mișcat până în adâncul inimii de imaginea celor două fete pe care le iubea mai mult decât orice pe lumea asta. Existase o vreme în viața lui în care nu le dorise pe nici una dintre ele și nu avea de gând să uite asta vreodată. Amintirea acelor vremuri îl făcea să-și păstreze smerenia.

Rosie strângea la piept iepurele acela de pluș vechi și amărât și începu să dea din picioare și să chițăie când dădu cu ochii de Chip. După ce trecură de ușile duble de la terasă, Cal lăsă băiatul jos, o sărută rapid pe buze pe Jane și o luă pe Rosie din brațele ei.

Bebelușul îi zâmbi larg și pe urmă făcu o ploiță rapidă și sonoră din gură împroșcându-l tot – era noua ei descoperire.

El zâmbi și se șterse pe față pe tricoul deja umed. Abia atunci observă că Jane părea excedată. Ridică dintr-o sprânceană, întrebător.

– Nu am stat afară mai mult de cincisprezece minute.

Ea oftă.

– Stai să vezi ce e în baie.

– Hârtia din nou?

– Și pasta de dinți. Nu i-ai pus capacul și eu nu am fost destul de rapidă.

Ca și când știa că vorbesc despre ea, Rosie îi zâmbi încă o dată larg și bălos și bătu din palme fericită. Pentru prima dată, observă că mirosea a pastă de dinți Crest Tartar Control.

– Rosie face numai prostioare, spuse Chip cu seriozitatea unui adult. E greu cu ea.

Cal și Jane schimbară o privire amuzată.

Rosie dădu din nou din picioare și-și întinse brațele spre Chip, scăpând și iepurele. Cal o puse pe podea, iar ea se aruncă imediat spre picioarele băiatului. El se ghemui și o gâdilă pe burtică, apoi ridică ochii spre Cal, cu o mutrișoară îngrijorată.

– Când vine mami după mine?

Cal își îndesă mâna în buzunar și zăngăni mărunțiii pe care îi avea acolo.

– Să-ți spun ceva, prietene. Ce părere ai dacă ai dormi la noi în noaptea asta?

Jane îl privi mirată, dar el îi ocoli privirea.

– Mami e bine?

– Sigur că e bine. Poți să dormi în camera de lângă cea a lui Rosie. Ce zici, ți-ar plăcea?

– Cred că da. Cutele de îngrijorare nu i se șterseră de pe frunte. Dacă mami spune că pot.

– Da, nu are nimic împotrivă.

Jane îl privi fix.

– Cum adică l-a distrus?

– Adică a vandalizat bucătăria, a spart echipamentele, a vopsit ecranul cu graffiti. Tot ce se face în cazuri dintr-astea. Am impresia că voia ca Gabe să o ia de nevastă, și cum el nu a fost dispus să o facă, a hotărât să se răzbune pe el înainte de a o șterge din oraș.

– Rachel nu ar fi în stare de așa ceva.

– Am văzut cum arată cinematograful și, crede-mă, te înșeli. Odell a găsit două bilete de autobuz ascunse în geanta ei. Bănuiesc că acesta era cadoul ei de rămas-bun pentru Gabe.

Jane se lăsă să cadă pe un taburet din bucătărie, pe urmă se întinse și îl mângâie pe el pe braț. Îi plăcea să îl atingă. Chiar și când se certau îl atingea uneori.

– Dar nu are nici un sens. De ce ar face așa ceva? Îl iubește pe Gabe.

– Îi iubește contul din bancă.

– Nu e adevărat. Ține la el. Nu e nevoie decât să vezi cum se uită la el. Tu și cu Ethan sunteți atât de protectori când vine vorba de Gabe, că sunteți absolut orbi în ceea ce o privește.

– La fel ești și tu, draga mea, altfel ți-ai da seama că e o oportunistă avidă după bani.

Mângâierea ei ușoară continuă.

– Nu ți se pare ciudat că o oportunistă avidă după bani poate să crească un băiețel cu inima atât de bună?

– Nu am spus că e o mamă rea. Cele două nu au neapărat legătură între ele.

El aruncă o privire în camera de zi ca să vadă ce face Rosie, dar și să poată să nu o privească pe Jane în ochi, căci ea reușise să pună punctul exact pe i în legătură cu ceea ce îl sâcâia și pe el. Era imposibil ca un copil să fie atât de cuminte ca băiețelul ei, iar Cal nu era chiar atât de orbit ca să nu vadă cât de mult ținea la el. Își aminti expresia de pe fața ei când strigase după el să aibă grijă

de Chip. Îi pierise toată agresivitatea și nu părea să reprezinte vreun pericol pentru cineva.

Jane își clătină capul frumos și isteț.

– Pur și simplu nu mie se pare credibil. De unde știi că ea e vinovată?

Cal îi povesti ce găsiseră în Escort. Ea ascultă cu o privire șocată, iar inima lui Cal se întări încă o dată împotriva văduvei Snopes. Îi sărută degetele lui Jane. Nu îi plăcea ca altcineva în afară de el însuși să-i supere soția.

– Dar cum m-am putut oare înșela în halul acesta asupra ei? Probabil că Gabe este devastat. Și totuși, nu pot să cred că a fost în stare să o arunce în închisoare.

Cal și Jane nu aveau secrete unul față de celălalt, iar el trebuia să îi spună ce făcuse, însă voia să aștepte până ce copiii mergeau la culcare. Era aproape sigur că aveau să se certe din pricina asta și din experiență știa că cea mai bună tactică când nevastă-sa era supărată pe el era să o lase fără haine cât se putea de repede, ceea ce avea să fie mult mai ușor fără un bebeluș și un copil de cinci ani prin preajmă.

– Haide, iubito! Hai să îl salvăm pe Chip înainte ca Rosie să-l istovească de tot!

Închisoarea era mică, nu avea zone separate pentru femei și bărbați, iar strigătele unui bețiv răsunau ca un ecou spărgându-se de pereții goi. Rachel bătea celula în lung și-n lat chinuindu-se să-și înăbușe panica, dar deja o copleșise. Panica în legătură cu soarta lui Edward. În legătură cu ea însăși. Și teama că Gabe fugise din nou, exact la fel cum făcuse după ce muriseră Cherry și Jamie.

Gabe... Se așteptase să apară de destul timp deja. Cu siguranță se întorsese. Cel puțin nu ar fi plecat înainte de a-și lua rămas-bun de la frații lui și, când avea să descopere ce se întâmplase cu ea, avea să vină să o scoată din închisoare.

Poate că era de vină noaptea, sau faptul că se simțea atât de singură, dar pur și simplu nu se putea convinge că va fi atât de ușor. Dovezile împotriva ei erau incriminatoare și nu exista nici o garanție că o va crede. Cu siguranță nu avea nici o explicație pentru cum ajunseseră lucrurile acelea în Escortul ei.

Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă el ar fi iubit-o. Atunci ar fi știut în adâncul sufletul lui că era nevinovată, nu-i așa? Dar el nu o iubea și acum era posibil să ajungă să creadă ce era mai rău despre ea, la fel ca tot restul lumii din Salvation.

Își mușcă buza și se concentră asupra lui Edward, dar simți din nou că inima i-o ia razna. Sentimentul de siguranță pe care reușise să i-l insufle copilului era atât de fragil, și iată că acum era din nou distrus. Voia să creadă că va avea grijă de el Cal, dar parcă nu mai era sigură de nimic. Primele câteva ore își îngăduise chiar să spere că Jane va interveni în toată istoria asta, dar nu se întâmplase.

Își petrecu brațele în jurul trupului ca să nu-i mai fie atât de frică și se întrebă cum de viața ei ajunsese în halul acesta. Nu avea nici o apărare în fața lui Cal Bonner. Bărbatul avea bani, avea o reputație credibilă, se bucura de respectul întregului oraș și era în stare să o lase să putrezească aici dacă așa și-ar fi protejat fratele.

Ușa de afară zăngăni, iar ea tresări când intră un bărbat. Înțepeni, căci se aștepta să-l vadă pe Jake Armstrong, care era de serviciu în seara aceea. Însă bărbatul nu era Jake, și îi trebuiră câteva clipe ca să-l recunoască pe Russ Scudder.

Acesta avea o țigară între degete și se opri înaintea celulei ei. Era aproape miezul nopții, mult prea târziu pentru vizitatori la închisoare, iar prezența lui îi dădea fiori pe șira spinării.

– L-am rugat pe Jake să mă lase să intru. Nu se uită în ochii ei. Eu și el... Ne cunoaștem de foarte mult timp.

– Ce vrei?

Își spuse că celula era încuiată, dar cu toate astea, tot avea o strângere de inimă.

– E... Își drese glasul și mai trase un fum din țigară. Știu că îți sunt dator, dar cauțiunea pentru tine e mare și acum sunt cam strâmtorat. Cecul acela pe care i l-ai dat Lisei trebuie să intre într-un fond special.

– Știu.

Cum putea să-i spună că cecul acela nu valora nimic dacă ea nu se urca în autobuz luni dimineață?

– Frumos din partea ta să ne dai banii aceia.

Ea nu știa ce să spună și nici de ce se afla el aici, așa că nu spuse nimic.

– Emily... Se simte mai bine. Numărul de celule albe a scăzut foarte mult. Nu se aștepta nimeni la asta. În sfârșit se uită la ea. Mama Lisei e convinsă că doar credința ta a vindecat-o.

– Nu e adevărat.

– S-a simțit din ce în ce mai bine în prima zi după ce ai fost tu acolo.

– Mă bucur. Dar nu am avut eu nimic de-a face cu asta.

– Așa m-am gândit și eu la început. Dar acum nu mai sunt sigur. Avea broboane de sudoare pe frunte și trăgea cu sete din țigară. S-a întâmplat atât de repede și nici un doctor nu e în stare să explice de ce. Iar ea repetă tot timpul că ai închis ochii și că aveai mâinile fierbinți când ai atins-o.

– Era cald în cameră.

– Mda. Dar chiar și așa... Aruncă țigara jos și o strivi cu piciorul. Sunt lucruri care mă fac să mă simt prost. Fetița mea... Își frecă nasul cu dosul palmei. Nu sunt eu cel mai bun tată din lume, dar fata înseamnă foarte mult pentru mine. Iar tu ai ajutat-o. Russ își scoase pachetul de țigări din buzunarul cămășii și se uită în jos la el. L-am convins pe Jake să mă lase să vin aici în seara aceasta, fiindcă voiam să-ți cer iertare pentru niște treburi din trecut și că îți rămân dator. Poate

că aş putea să sun pe cineva să te ajute. Nu trebuie decât să-mi spui.

– Nu e nimeni.

– Dacă aş avea banii...

Îşi puse ţigările înapoi în buzunar.

– Nu contează. Nu mă aşteptam să-mi plăteşti cauţiunea.

– Ba chiar aş face-o, dar...

– Mulţumesc. Mă bucur mult pentru Emily.

Dădu din cap stângaci.

Avea senzaţia că omul voia să mai spună ceva, fiindcă ezita, dar acesta o luă spre uşă. Când ajunse acolo, însă, se întoarse din nou spre ea.

– Trebuie să îţi spun ceva. Se întoarse înapoi lângă celulă. Am făcut nişte chestii de care nu sunt prea mândru.

Ea îl ascultă în timp ce povesti că el era responsabil pentru crucea aprinsă, pentru cauciucurile tăiate şi pentru mâzgălelile cu graffiti de pe faţada casei ei, ca şi pentru portofelul furat.

– Mie mi-a plăcut întotdeauna de Dwayne şi mi-a plăcut şi slujba pe care o aveam la Templu. A fost cea mai bună treabă pe care am făcut-o vreodată şi de atunci nu mi s-a mai potrivit nimic. Nu mi-a mai ieşit nimic ca lumea, de fapt.

Încă o dată, scoase pachetul de ţigări din buzunar.

– Am lucrat pentru Bonner câteva săptămâni la drive-in, dar m-a concediat. Pe urmă ai apărut tu aici, şi când te-a angajat, mi-au venit în minte o mulţime de chestii care m-au făcut să nu te pot suferi. Bănuiesc că m-am gândit că poate îi mai şi eram cumva dator lui Dwayne. Nu ştiu cum se face, însă, că acum nu mi se mai pare că am făcut ce trebuia.

În sfârşit îşi aprinse ţigara, trăgând aerul adânc în plămâni.

– Tu eşti şi cel care a vandalizat totul la drive-in?

– Nu. Dădu din cap hotărât. Nu. Nu ştiu cine a făcut-o.

– Păi și de ce mi-ai spus toate astea?

El ridică din umeri.

– Lisa și Fran nu prea mai dau doi bani pe mine. Dar eu tot îmi iubesc fetița și știu că îți sunt dator pentru ea.

Rachel încercă să asimileze tot ce i se spusese. Dacă mărturisirea lui ar fi venit în orice alt moment, s-ar fi enervat foarte tare, însă acum nu avea energie să o irosească pe Russ Scudder.

– Foarte bine. Consideră că mi-ai spus.

El nu păru că se aștepta la vreo iertare și nici ea nu spuse nimic în sensul acesta.

Mai târziu, așezată în întuneric în celula mică de metal, așa cum stătea cu genunchii ridicați la gură, se lăsă cuprinsă de disperare. În ciuda reputației ei pătate, în ciuda tuturor dovezilor, Gabe trebuia să o creadă. Pur și simplu trebuia.

Ceasul digital de lângă patul lui arăta 4:28. Cal se uită peste pernă la Jane care dormea ghemuită lângă el și știu că se trezise din cauza sentimentului de vinovăție ca și din cauza îngrijorării față de Gabe. Unde era oare?

Imediat ce băgaseră copiii la culcare, Cal se dusese cu mașina până la căsuță, ba chiar fusese și la casa din oraș a părinților lui, dar nu reuși să găsească nici urmă că frate-său trecuse pe acolo.

Cal tot nu îi spusese lui Jane că el fusese cel care depusese plângere împotriva lui Rachel. Își tot găsise scuze să amâne, în principal fiindcă nu îi plăcea deloc să o supere. Apoi făcuseră dragoste și după aceea adormiseră amândoi. Cu toate acestea, nu era normal să îi ascundă asta, așa că hotărî resemnat că îi va spune totul imediat ce se trezea. Fără să mai găsească scuze. Fără să mai amâne.

Pur și simplu trebuia să o facă să înțeleagă.

Nu avea să fie ușor. Jane nu avea familie, așa că nu putea să înțeleagă pe deplin legătura dintre el și frații lui. Și nici nu îl cunoscuse pe Gabe de suficient timp

încât să-și dea seama cât era de moale și ușor de manipulat. Dar Cal știa. Și era hotărât să îl păzească pe frate-său cu la fel de mult zel cum ar fi făcut-o pentru orice om drag.

Se gândi la Rachel care stătea singură în celula aceea și se întrebă dacă era trează și dacă își făcea griji pentru băiețelul ei. De ce nu se gândise la băiețelul acela și înainte să acționeze împotriva lui Gabe?

Voia să creadă că femeia acționase din impuls, fără să se gândească la efectele pe care cruzimea ei le-ar fi avut asupra unui om care reușise în sfârșit să înceapă o viață nouă, dar asta nu o scuza. Era clar genul acela de om pe care îl interesa numai binele propriu, care nu putea vedea mai departe de propriile necesități și frustrări, iar acum trebuia să suporte consecințele. Mulțumit că făcuse ceea ce trebuia făcut, în cele din urmă Cal adormi.

O oră mai târziu se trezi brusc din cauza soneriei care suna strident, fără a mai pune la socoteală bătăile furioase în ușă. Jane se ridică și ea în capul oaselor.

– Ce-i asta?

– Stai aici!

Cal se dăduse deja jos din pat. Luă în grabă un halat ca să-și acopere goliciunea și-l trase pe el ieșind în grabă din dormitor și năpustindu-se în jos pe scări. Când ajunse la ușa de la intrare, se uită pe vizor.

Răsuflă ușurat când îl văzu de partea cealaltă pe Gabe. Deschise ușa larg.

– Unde dracu' ai fost?

Gabe arăta groaznic, avea ochii roșii, părea epuizat și îi crescuse o barbă țepoasă pe obraji.

– Nu o găsesc pe Rachel.

Cal se dădu înapoi ca să-i facă loc să intre.

– Ai cheie. De ce nu ți-ai deschis singur?

– Am uitat. Și oricum trebuia să vorbesc cu tine. Își vârî o mână în păr. Ai văzut-o pe Rachel? Trebuia să stea în apartamentul lui Kristy, dar nu era nimeni acolo.

Am fost și la cabană. Era goală. Dumnezeule, Cal, nu dau de ea nicăieri. Mi-e teamă că a plecat.

– Cal, ce se petrece?

Amândoi se uitară în sus și o văzură pe Jane care cobora scările. Își pusese cămașa de noapte roz cu Tinker Bell. Faptul că una dintre cele mai bune fiziciene din lume avea o pasiune pentru pijamalele cu personaje din desenele animate îl făcea de obicei pe Cal să zâmbească. Nu și acum, însă. Ar fi vrut să o țină departe de toate chestiile astea.

Senzația neplăcută a lui Cal crescu când Gabe se repezi la scări. Frate-său fusese întotdeauna un tip care se mișca încet – mergea încet, avea gesturi lente și măsurate.

Acum se mișca iute, surescitat.

– Nu o găsesc pe Rachel. Am lăsat-o ca un idiot singură la drive-in și de atunci nu am mai văzut-o.

Jane părea confuză.

– E la închisoare.

Gabe se holbă la ea.

– La închisoare?

Jane îl atinse pe braț, cu o față la fel de îngrijorată.

– Nu înțeleg nimic. Cal mi-a povestit cum Rachel a vandalizat cinematograful în aer liber și cum ai trimis-o la închisoare pentru asta.

Trecură câteva secunde de încremenire, apoi Gabe și Jane se întoarseră amândoi spre Cal cu niște mișcări atât de sincronizate că ai fi zis că sunt siamezi.

El își lăsă greutatea de pe un picior pe altul.

– Adevărul este că nu am spus chiar că a fost vorba de Gabe, draga mea. Asta ai presupus tu...

Ea începuse să-și îngusteze privirea, așa că el se întoarse imediat spre Gabe încercând să-și păstreze tonul calm și sigur de sine.

– Rachel este cea care a distrus cinematograful, Gabe. Îmi pare rău să-ți spun. Am găsit banii din casa de marcat și alte lucruri ascunse în Escort. Știam că vei vrea

ca Odell să acționeze, așa că am depus eu plângere în locul tău.

Vocea lui Gabe răsună ca și cum ar fi fost scoasă cu șmirghelul din gât.

– Ai aruncat-o în închisoare pe Rachel?

Cal sublinie adevărul cât putu de gentil.

– A comis o faptă penală.

Fără veste se trezi zburând prin hol. Când lovi cu piciorul marginea fântânii de interior Las Vegas, își pierdu echilibrul și căzu cu fundul în apă.

Gabe privi apa împroșcându-se peste marginea fântânii în timp ce încerca să tragă suficient aer în piept ca să poată respira. După ce reușea să facă asta, avea să-l ucidă pe fratele lui.

Cal se chinui să se ridice în capul oaselor, cu halatul ud fleașcă în jurul lui.

– Ți-a făcut praf cinematograful! Acolo îi este locul, la închisoare!

Gabe sări în sus și se repezi spre fântână, dar înainte să ajungă acolo, Jane se aruncă între ei.

– Terminați! Asta nu o ajută deloc pe Rachel.

– Ei, pe dracu'! Ce treabă are să o ajute pe Rachel, exclamă Cal ștergându-și ochii de apă. Gabe este cel care are nevoie de ajutor!

Gabe se repezi pe după Jane și se aplecă să-și înșface fratele de gulerul halatului.

– Este cinematograful *meu*, ticălosule, nu al tău! Și nu aveai nici un drept să faci ce ai făcut!

Îl aruncă înapoi în apă.

Dumnezeule... Îl cuprinseseră toate transpirațiile. Rachel era în închisoare și poate că era vina lui Cal, dar era totodată și vina lui fiindcă fugise. La momentul acela nu se putuse gândi la altceva decât la cum să evadeze de acolo. Fusese mult prea laș ca să rămână și să se confrunte cu ceea ce se petrecuse.

Trebuia să ajungă la ea, așa că se răsuci să se repeadă spre ușă numai pentru a îngheța în loc la auzul unei mici voci familiare care venea din capul scărilor.

– Gabe?

Privi în sus și îl văzu pe Chip acolo, în tricoul lui cu Macho Man și niște boxeri albi. Avea o creastă de păr vâlvoi castaniu în vârful capului și urme de lacrimi argintii îi sclipeau pe obraji.

– Gabe? șopti el. Unde e mami?

Gabe simți că i se rupe inima din piept, dar de data asta nu de amărăciune pentru ce pierduse. De data asta inima îi sângera, plină de viață și însetată de iubire. Urcă treptele două câte două și luă copilul în brațe.

– Stai liniștit, prietene! Mă duc eu acum după ea.

Ochii căprui se uitau fix într-ai lui.

– O vreau pe mami.

– Știu, fiule. Știu.

Simți cum Chip tremura sub mâinile lui și-și dădu seama că începuse să plângă. Ca să-i ofere un pic de intimitate îl duse în camera de oaspeți. Nu se afla nici un scaun mai confortabil acolo, așa că se așeză pe marginea patului și îl puse pe genunchii lui, strângându-l în brațe.

Lacrimile băiatului erau tăcute. Gabe îl ținu lipit de pieptul lui și nu făcu altceva decât să-l mângâie pe păr. Oricât de grăbit era să ajungă la Rachel, trebuia mai întâi să se ocupe de chestia asta.

– S-a întâmplat ceva rău cu mami, nu-i așa?

– A fost o neînțelegere, o mare confuzie. Mami a ta e în siguranță, dar cred că s-ar putea să îi fie teamă, așa că trebuie să mă duc după ea.

– Și mie îmi e teamă.

– Știu că îți este, fiule, dar o să mă duc și mă întorc foarte repede să ți-o aduc pe mami.

– O să moară?

Gabe își apăsă buzele pe creștetul capului lui.

– Nu, nu o să moară. O să fie bine. Doar că e speriată. Și probabil și furioasă. Știi că mama ta se poate înfuria foarte tare.

Chip se ghemui și mai tare în brațele lui, iar Gabe îi mângâie brațul pe la cot. Se simțea atât de bine făcând asta, încât îi veni să plângă și lui.

– De ce stătea tatăl lui Rosie în fântână?

– Fiindcă a... ăăă... a alunecat.

– Gabe?

– Da?

Respirația înceată și profundă a copilului era ca o șoaptă în încăperea învăluită în tăcere.

– Te iert!

Ochii lui Gabe se umplură de lacrimi. Chip îi oferise mult prea ușor iertarea lui.

Copilul avea atâta nevoie de stabilitate, încât era dispus să facă orice ca să o obțină, chiar și să lase la o parte răul pe care i-l făcuse Gabe.

– Nu e nevoie să mă ierți. A fost foarte rău ce-am făcut eu. Poate că trebuie să te mai gândești la asta.

– Bine.

Gabe luă mânuța copilului în mâna lui și îi mângâie palma cu degetul mare.

Copilul se lăsă cu toată greutatea pe el, cu capul lipit de pieptul lui.

– Uite, m-am gândit la asta, șopti el. Și te iert.

Gabe îi sărută din nou părul, clipi de câteva ori, după care se trase înapoi suficient încât să poată privi fața micuță a lui Chip.

– Acum trebuie să mă duc să o găsesc pe mama ta. Știu că o să îți fie teamă până ce se întoarce ea, așa că ce zici să ne ducem încet în camera lui Rosie cu niște așternuturi și să-ți facem patul undeva pe covor lângă pătuțul ei. Ce zici, crezi că te-ai simți mai bine așa?

Chip dădu din cap, apoi coborî de pe genunchii lui Gabe și își luă perna.

– Și eu dormeam în camera lui Rosie când eram bebeluș. Știai asta?

Gabe zâmbi și luă și pilota.

– Nu mai spune!

– Aha. Trebuie să ne strecurăm înăuntru fără cel mai mic zgomot, ca să nu o trezim.

– Fără cel mai mic zgomot.

Cu pilota îndesată sub un braț, îl luă de mână pe Chip și ieșiră în hol.

– Gabe?

– Da?

Chip se opri din mers și se uită în sus la el, cu ochii mari și cinstiți.

– Să știi că mi-ar fi plăcut să poată și Jamie să doarmă în camera lui Rosie.

– Și mie, fiule, șopti Gabe. Și mie.

Gabe ar fi făcut întregul oraș Salvation una cu pământul ca să o scoată pe Rachel din închisoare, dar din fericire imediat ce începu să bată în ușa casei lui Odell, șeful poliției se sculă, așa că nu mai fu necesar.

La ora șapte deja, Gabe mergea încolo și încoace în încăperea principală a secției de poliție, cu ochii lipiți de ușa metalică ce conducea spre arest. Avea să-l facă arșice pe frate-său cu prima ocazie.

Dar știa că în felul acesta nu făcea decât să îndepărteze vina de locul în care trebuia să se afle de fapt. Dacă el însuși nu ar fi fugit așa, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Când plecase de la drive-in, condusese ca nebunul până ieșise din ținut și se trezise la un popas pentru camioane bând o cafea mortală și confruntându-și demonii. Trecuseră ore după ore până ce, aproape de zorii zilei, își dăduse seama că Rachel avusese dreptate tot timpul acesta. Se folosise de Pride of Carolina ca să se ascundă.

Deşi vieţuise, de o bucată de vreme încoace nu trăise cu adevărat. Nu avusese curajul pentru asta.

Se deschise uşa şi apăru Rachel. Încremeni când dădu cu ochii de el.

Avea faţa palidă şi trasă, părul încâlcit şi rochia de bumbac ieftin super mototolită. Pantofii negri, butucănoşi, înfipţi parcă în picioarele ei subţiri semănau cu nişte blocuri de beton, încă o povară care îi făcea paşii şi mai grei. Dar ochii ei erau cei care îi străpunseră lui pieptul. Mari, trişti, nesiguri.

El se repezi la ea şi o luă în braţe. Ea se cutremură şi, cum nu se putu abţine să nu tremure, lipită de el, lui îi trecu prin cap Chip, care făcuse exact acelaşi lucru mai devreme. Şi apoi nu mai ştiu ce să facă în afară de a o ţine strâns pe femeia asta încăpăţânată, neastâmpărată şi minunată care îl salvase practic scoţându-l din mormânt.

capitolul 24

Rachel suspina cu gura lipită de pieptul lui Gabe. Simţea braţele lui strâns în jurul ei şi aproape că nu putea articula nici un cuvânt.

– Unde e Edward?

– E la Cal şi la Jane.

Mâna lui îi mângâia părul.

– E bine.

– Cal...

– Şşşt... Nu acum.

Şeful poliţiei vorbi din spatele lor.

– Ştiţi că avem dovezi.

– Ba nu, nu aveţi. Gabe se depărtă de ea şi îl fulgeră pe Odell cu privirea. Eu însumi am pus lucrurile acelea în Escort înainte să plec.

Ei i se tăie respiraţia. Gabe minţea. Îi citea asta pe faţă.

– Tu? exclamă Odell.

– Exact aşa. *Eu.* Rachel habar nu a avut de asta.

Inflexiunile metalice din vocea lui îl provocau pe Odell să-l contrazică, dar polițistul nici nu încercă. Gabe își strânse brațul în jurul umerilor ei și o întoarse spre ușă.

Afară se făcuse ziuă și, trăgând aer adânc în piept, Rachel se gândi că în viața ei nu i se păruse că mirosise ceva mai frumos. Observă că Gabe o conducea spre un Mercedes parcat pe un loc unde scria *Rezervat pentru șeful poliției*. Îi trebui o clipă să-și aducă aminte că era mașina lui, de vreme ce ea nu-l văzuse niciodată conducând altceva decât camioneta.

- Ce-i cu asta?

El îi deschise portiera.

- Am vrut să stai confortabil.

Rachel încercă să zâmbească, dar colțurile gurii nu păreau să o ajute prea tare.

- Hai, urcă, spuse el cu blândețe!

Ea făcu ce i se spuse și nu peste mult timp rulau pe străzile pustii din Salvation în zgomotul ca un tors de pisică leneșă al unui motor nemțesc desăvârșit. Când ajunseră pe autostradă, el își puse mâna pe coapsa ei.

- I-am promis lui Chip că te duc înapoi la timp pentru micul dejun. Poți rămâne în mașină până mă duc eu înăuntru să-l iau.

- L-ai văzut?

Așteptă ca privirea lui să devină distantă și dură așa cum se întâmpla întotdeauna când numele fiului ei apărea într-o discuție, dar de data aceasta Gabe părea mai degrabă îngrijorat decât rece.

- Nu i-am spus că ești în închisoare.

- Atunci ce?

- Doar că a fost o încurcătură și că trebuie să plec după tine. Dar e un copil sensibil și și-a dat seama că s-a întâmplat ceva rău.

- Sunt sigură că își închipuie tot ce e mai rău.

– I-am făcut eu un culcuș ca să poată dormi pe covor, lângă pătuțul lui Rosie. Asta a părut să-l liniștească cât de cât.

Ea se uită fix la el.

– I-ai făcut tu un culcuș?

Gabe se uită și el la ea.

– Hai să nu vorbim acum despre asta, bine, Rach?

Ea ar fi vrut să-i mai pună și alte întrebări, dar expresia de pe fața lui o făcu să tacă.

Merseră mai departe, mai bine de un kilometru, fără să spună nimic. Ea simțea nevoia să-i povestească despre Russ Scudder, dar era prea obosită, iar el părea preocupat. Fără nici un preambul, el trase mașina pe dreapta, opri, lăsă în jos geamul în partea lui și apoi o privi cu o figură atât de îngrijorată, că ea se sperie.

– E ceva ce nu-mi spui, nu-i așa?

– Nu, răspunse el. Încerc doar să-mi dau seama cum să abordez ceea ce vreau să-ți spun.

– Ce vrei să-mi spui?

El se aplecă în față, își strecură degetele până la pulpa ei și o ridică.

– Știu că ai trecut prin multe, Rach, dar am nevoie de ceva de la tine. Am mare nevoie.

Confuză, ea se uită la el în timp ce bărbatul îi scotea pantoful. Oare voia să facă dragoste cu ea? Doar nu aici. Era ziua în amiaza mare și, deși traficul era destul de rarefiat, erau departe de a fi singurii de pe autostradă.

Îi scoase și celălalt pantof și o sărută ușor pe buze. Un sărut blând, mai degrabă liniștitor decât pasional, iar ea-și dori ca el să continue să o sărute în felul acela, dar bărbatul se trase înapoi, îi dădu părul la o parte de pe față și se uită adânc în ochii ei cu o privire iubitoare.

– Știu că sunt un nemernic. Știu că sunt lipsit de sensibilitate și dominator și că mai am foarte multe defecte,

dar nu mai pot să te văd în ăştia nici măcar un singur moment.

Cu o mişcare simplă din încheietură, îi aruncă ambii pantofi pe geam.

– Gabe!

El puse mâinile pe volan şi întoarse maşina revenind pe autostradă.

– Ce faci?

Rachel se întoarse pe loc încercând să vadă unde îi zburaseră pantofii atât de preţioşi.

– Nu mai am alţii!

– Asta doar pentru moment.

– Gabe!

Încă o dată, mâna aceea caldă, liniştitoare, se aşeză pe coapsa ei.

– Şşşt. Te rog să taci, iubito, bine?

Ea se lăsă pe spate pe scaun resemnată. Gabe înnebunise. Asta era singura explicaţie. Ceea ce se petrecuse la drive-in îl făcuse să o ia razna complet.

Se simţea de parcă avea câlţi în cap şi nu putea gândi defel.

Bine, avea să se gândească mai târziu la asta.

Porţile în formă de mâini împreunate în rugăciune erau deschise pentru ei. Gabe trecu cu maşina de ele şi opri Mercedesul în mijlocul curţii. Ei îi zburase o şosetă când îi scosese el pantoful, aşa că se aplecă să şi-o scoată şi pe cealaltă, după care deschise portiera.

El se uită la ea.

– Ţi-am spus că intru eu să-l iau.

– Nu mi-e frică de fratele tău.

– Nici nu am spus ca ţi-ar fi.

– O să intru.

Urcă treptele din faţa casei desculţă. Părul nu-i mai avusese de-a face cu un pieptăn de ieri după-amiază, iar rochia ei de bumbac era ca o hartă plină de drumuri din cauza şifonării, dar nu făcuse nimic rău, aşa că nu avea de gând să se ascundă de Cal Bonner.

Gabe urcă alături de ea, la fel de puternic și de ferm cum era mereu. Doar că Gabe nu avea să fie acolo mereu. Avea să rămână în urmă mâine-dimineață când ea și Edward se urcau în autobuz.

Ușa era descuiată, iar el o împinse încet înăuntru. Probabil că Jane se uitase după ei, căci imediat apăru în holul de la intrare ieșind în goană din bucătărie. Era îmbrăcată cu o pereche de blugi și un tricou. Părul ei în mod obișnuit îngrijit era desfăcut și ciufulit și nu avea nici urmă de fard.

– Rachel! Ești bine?

– Sunt bine. Doar puțin obosită. S-a sculat Edward?

– Tocmai l-a trezit Rosie. Prinse mâna lui Rachel în mâna ei. Îmi pare rău. Nu am știut ce a făcut Cal până acum câteva ore.

Rachel dădu din cap, fără să știe cum să răspundă.

Chiar atunci se auzi un chiot de bebeluș de undeva din capul scărilor urmat de râsul vesel al băiețelului. Ea ridică capul și se uită spre palierul de sus exact la timp ca să-l vadă pe Cal ieșind din camera copilului cu Rosie și Calul sub un braț și cu fiul ei sub celălalt. Bărbatul legăna amândoi copiii scoțând zgomote ca de tren, însă încremeni când îi văzu pe cei trei jos în hol.

Edward ridică ochii și o văzu. Era îmbrăcat cu aceiași pantaloni scurți bleumarin pe care i-i dăduse ieri-seară când îl lăsase cu bona, dar tricoul albastru și lălâu care atârna pe el era probabil al lui Jane, căci pe el scria: „Medicii se pricep la teorie".

– Mami!

Ar fi vrut să alerge spre el și să-l strângă în brațe până îi treceau toate temerile, dar asta avea doar să-l sperie.

– Hei, somnorilă!

Cal îl lăsă jos pe covor, și băiatul coborî în goană scările, ținându-se cu o mână de balustradă, cu călcâiele sfârâindu-i.

– Gabe! Ai spus tu că se va întoarce! Traversă în fugă holul și se aruncă spre ea, lipindu-i-se de picioare. Ghici

ce? Rosie a făcut căcuță în pampers și a împuțit toată camera, și tatăl ei i-a spus Rosie cea Puțitoare?

– Chiar?

– Da, a fost murdărie mare.

– Sunt convinsă.

Rachel ridică capul și se uită spre Cal care cobora scările cu fiică-sa în brațe. Bărbatul o măsură cu o privire împietrită.

– Cafeaua e gata în bucătărie, spuse Jane. Imediat încropesc ceva pentru micul dejun.

Rachel îi susținu o clipă privirea lui Cal, apoi îl luă de mână pe Edward.

– Mulțumesc, Jane, dar noi trebuie să plecăm.

– Dar mami, tatăl lui Rosie a spus că pot să primesc niște cereale speciale de-ale lui.

– Poate altă dată.

– Dar eu vreau acum. Pot? Te rog?

Spre surprinderea ei, Edward se întoarse spre Gabe. Ceva din vechea stânjeneală a băiatului ei răsună în vocea care deveni brusc mai scăzută, mai precaută.

– Te rog, Gabe?

Spre surprinderea ei, Gabe se întinse și îl mângâie pe umăr. Era un gest intenționat, iar în glas îi răsună o notă de tandrețe care pur și simplu o ului.

– Cred că mama ta e obosită. Ce zici dacă îți cumpăr eu o cutie de cereale speciale din acelea în drum spre casă?

Ea s-ar fi așteptat ca băiatul să riposteze, dar nu o făcu. În loc să-și impună voința cu alte argumente în fața ei, el continuă să i se adreseze lui Gabe fără timiditatea și rezerva de mai devreme.

– Dar atunci nu o s-o mai pot vedea pe Rosie cum își pune mâncare în cap. Știi că așa face, Gabe. Pe bune... Și vreau să văd.

Gabe se uită la ea.

– Ce spui, Rachel?

Rachel era atât de vrăjită de schimbarea relației dintre ei că nu răspunse imediat, iar atunci interveni Jane.

– Știu că ești obosită, Rachel, dar tot trebuie să mănânci. Stai să-ți fac ceva de mâncare înainte să pleci!

Cu un gest hotărât, o trase după ea în bucătărie.

Bărbații le urmară, tăcuți și atenți. Edward însă părea că nu sesizează tensiunea. Alergă înainte și înapoi de la Rosie la Gabe și la Cal, punând întrebări despre cerealele speciale, despre obiceiurile alimentare ale lui Rosie și sporovăind foarte sincer despre propria lui copilărie când jură că venise un dinozaur să îl viziteze în camera lui Rosie. Bărbații erau foarte atenți la el, poate pentru că îi împiedica să trebuiască să aibă de-a face unul cu celălalt.

Rachel se scuză și se duse la baie unde se împrospătă cât de bine putu, dar cu picioarele ei goale și rochia veche de casă arăta precum o țărancă plecată în bejanie prin Oklahoma, și nicidecum precum o invitată în casa familiei Bonner.

Când ieși, Jane tocmai deschidea o cutie de mix pentru clătite, în timp ce Edward, cocoțat pe un taburet lângă blat cu un bol de cereale în față, și Cal o hrăneau cu budincă de ovăz pe Rosie care era prinsă în scaunul ei înalt. Gabe stătea de-o parte, sprijinindu-se de blat și ținând o cană mare și verde de cafea în căușul palmelor.

Jane ridică ochii de la cutia pe care o deschidea și se holbă la picioarele goale ale lui Rachel.

– S-a întâmplat ceva cu pantofii tăi?

Gabe se uită crunt la frate-său și i-o luă înainte fără s-o lase să răspundă:

– I-a confiscat Odell. A trebuit să-și petreacă noaptea cu picioarele goale pe podeaua aceea murdară de ciment.

Jane se uită la Rachel îngrozită. Rachel ridică dintr-o sprânceană și clătină din cap ușor, aproape imperceptibil. Ce naiba era în neregulă cu Gabe? Asta era a doua

minciună pe dimineața aceea. Din câte se părea era pornit să-l facă pe frate-său să se simtă prost.

Jane își mușcă buza de jos și își îndreptă din nou atenția către mixul de clătite.

Cal imediat intră în defensivă.

– Eu i-am spus că trebuie să aibă grijă de ea, Gabe. Odell a spus că o va face.

Rosie alese chiar acel moment ca să stropească în jur cu salivă, împroșcându-l pe taică-său cu budincă de ovăz. Edward spuse și el:

– Mama lui Rosie mi-a arătat computerul ei aseară, și am putut să văd toate planetele acelea care se mișcau, și ea mi-a spus că fac parte din... ăăă... Privi în sus spre Jane, și expresia aceea de îngrijorare atât de caracteristică lui îi apăru pe față. Am uitat.

Ea zâmbi.

– Sistemul solar.

– Acum mi-am amintit.

Exact atunci se auzi soneria de la intrare, iar Cal sări să vadă cine este. Era abia șapte și jumătate, prea devreme pentru un musafir obișnuit, dar cum glasul lui Cal se auzi în bucătărie din hol, Rachel înțelese imediat cine era vizitatorul.

– Unde ai fost? îl auzi pe Cal. Trebuia să te duci la Knoxville, dar mi s-a spus de la hotel că nu te-ai cazat.

– Mi-am schimbat planurile.

La auzul vocii lui Ethan, Rachel o privi posomorâtă pe Jane.

– Încă un frate gata să-i sară în ajutor lui Gabe. Nu-i așa că am cea mai mare baftă?

Gabe mormăi ceva dezgustat, își trânti cana de cafea și o porni spre hol în timp ce Ethan continua să vorbească.

– Ne-am... m-am întors aseară, dar nu mi-am verificat mesajele de pe robot până acum o jumătate de oră. Kristy a fugit la închisoare imediat ce a auzit mesajul și... Gabe!

Ce naiba căuta Kristy atât de devreme la Ethan acasă? În timp ce lui Rachel îi treceau prin cap toate posibilele explicaţii, Jane se uita lung la ea, cu cute de îngrijorare săpate pe fruntea ei netedă.

– Ştiu că ai trecut prin multe, Rachel, dar de dragul lui Gabe, chestia asta chiar trebuie lămurită.

– Mda, cred că da.

Rachel luă şerveţelele umede pe care i le dădu Jane şi începu să o cureţe pe Rosie, care îi zâmbi toată. În timp ce discuţia bărbaţilor continua în hol, Rachel sărută bebeluşul pe capul plin de bucle şi apoi îi şterse tava din faţă.

– Îţi mulţumesc că ai avut atâta grijă de Edward. Mi-am făcut atâtea griji pentru el.

– Sigur că ţi-ai făcut. E un băieţel minunat, isteţ foc. Eu şi Cal pur şi simplu îl adorăm.

Jane amestecă nişte lapte într-o cană mare de cafea şi i-o întinse. Rachel se aşeză pe un taburet lângă blatul de bucătărie, tocmai când apărură şi bărbaţii.

– Pastore Ethan!

Edward sări jos de pe taburet şi începu să-l bombardeze pe Ethan cu relatări despre ultimele aventuri pe care le trăise. Ethan nu avu încotro, aşa că îi răspunse, aruncându-i între timp priviri triste care păreau a-i spune că nu se aşteptase la aşa ceva din partea ei.

Rosie începu să dea din picioare şi din mâini lovind în scaunul mare pe care era cocoţată, cerând să fie dată jos.

În timp ce Jane umplea încă o cană, Cal o puse pe fiică-sa pe podea. Ea merse de-a buşilea imediat până la Edward şi se ridică ţinându-se de picioarele lui.

Băiatul se crispă când unghiile ei micuţe şi ascuţite i se înfipseră în pulpele goale.

– Rosie, eşti ceva de groază.

Ea bătu din palme, îşi pierdu echilibrul şi căzu drept în fund. Se schimonosi şi se înroşi la faţă, dar înainte să izbucnească în plâns, Gabe o ridică în braţe. Era prima

dată când Rachel îl vedea ținând-o, și judecând după mirarea ce se zugrăvi instantaneu pe fețele fraților lui, știu că nu era singura care observase asta.

Gabe se lăsă în jos și îl mângâie pe obraz pe Edward.

– Ce zici să te duci puțin să te uiți la televizor în timp ce adulții stau de vorbă cu musafirii?

– Nu-mi plac emisiunile pentru bebeluși.

Jane abandonă mixul de clătite și ieși de după blatul de bucătărie.

– Bunicii i-au dăruit lui Rosie o casetă video cu desene animate de ziua ei. E încă prea complicată pentru ea, dar sunt sigură că tu ești suficient de mare să o înțelegi și pun pariu c-o să-ți placă.

– Bine.

Cei doi dispărură în sufragerie. Gabe o puse din nou jos pe Rosie și i-l puse pe Cal în fața ochilor. Își măsură din priviri frații.

– De vreme ce sunteți amândoi aici, cred că e timpul să facem o ședință de familie. Știu că tu ești obosită, Rachel, dar consider că deja istoria asta durează de prea multă vreme.

Rachel s-ar fi ascuns în baie mai degrabă decât să trebuiască să se confrunte cu niște jurați atât de părtinitori, dar ridică din umeri.

– Până acum nu am fugit în viața mea de o luptă, iubitule.

Ethan și Cal înțepeniră. Ea se felicită în gând. Erau atât de ușor de citit. Gabe o privi blând și totodată exasperat, apoi se întoarse spre frații lui.

– Foarte bine. Uitați cum stau lucrurile...

Ethan îl întrerupse:

– Înainte să începi, trebuie să știi cât de îngrijorat am fost eu și Cal în legătură cu efectul pe care l-a avut relația cu Rachel asupra ta. Făcu o pauză. Chiar dacă, într-adevăr, Cal a mers un pic prea departe aseară.

– Pe bune? Tu, pe de altă parte, n-ai fost de găsit nici măcar ca să spui o rugăciune! îi ripostă Cal.

Atunci Gabe își ieși din fire:

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nu am zece ani! Și, la dracu', vreau să pot să mă culc seara fără să-mi fac griji că unul dintre voi o să-i pună pielea în băț lui Rachel când nu sunt eu de față. Îndreptă degetul arătător spre fiecare dintre ei. Nu v-a făcut nimic nici ție, nici ție, dar amândoi v-ați purtat cu ea ca și cum ar fi un gunoi și, la dracu', chestia asta va înceta exact acum!

Jane se întorsese în bucătărie. Îl bătu ușurel pe braț pe Gabe, trecând pe lângă el, și pe urmă se apropie de soțul ei și-l mângâie.

Cal scrâșni din dinți.

– Nu are nici o legătură cu ce ne-a făcut nouă, și știi foarte bine asta. Pentru tine ne facem griji!

– Ei bine, e timpul să nu vă mai faceți! țipă Gabe.

Rosie încremeni și clipi de câteva ori din ochi. Gabe trase adânc aer în piept și își coborî vocea:

– Rachel are dreptate. Sunteți amândoi ca două cloști, și nu vă mai suport.

Ethan spuse:

– Uite ce e, Gabe... eu am experiență în domeniul acesta. Am făcut multă terapie cu persoane afectate de suferință și trebuie să înțelegi că...

– Nu! Voi sunteți cei care trebuie să înțeleagă. Dacă vreunul dintre voi – *oricare* dintre voi – îi mai face vreun rău lui Rachel, o să regretați amarnic. Fie și numai dacă vă uitați urât la ea, o să trebuiască s-aveți de-a face cu mine. Ați înțeles amândoi?

Cal își îndesă mâinile în buzunare făcând o figură încurcată.

– Nu voiam să îți spun, dar se pare că nu am de ales. Nu o să-ți placă ce-o să auzi, dar în ceea ce o privește ești complet orb și trebuie să știi adevărul. Trase aer în piept. I-am oferit lui Rachel douăzeci și cinci de mii de dolari ca să plece din oraș, și ea i-a luat.

Jane oftă.

– Of, Cal...

Gabe se întoarse spre Rachel și o privi în tăcere câteva secunde. În cele din urmă ridică o sprânceană întrebător.

Ea ridică din umeri, apoi încuviință din cap. Gabe îi zâmbi slab.

– Bravo ție!

De data asta Cal fu cel care explodă.

– Cum adică, bravo ei?! S-a lăsat cumpărată în felul acesta.

La auzul vocii mânioase a tatălui ei, Rosie se schimonosi la față, gata să izbucnească în plâns. Cal o ridică în brațe și o sărută, în continuare negru la față.

Gabe era obișnuit cu accesele de furie ale fratelui lui mai mare și nu îl deranjau deloc.

– Rachel trebuie să supraviețuiască, indiferent cum. Este o mare calitate și am început să învăț și eu asta de la ea.

Cal nu avusese parte de reacția scontată și, cu Rosie în brațe, într-o parte, așa cum se țin mingile de Super Bowl, își adună puterile pentru încă un asalt.

– Cum poți uita ce a făcut la drive-in?

Asta îl stârni din nou pe Gabe.

– Ia spune-mi ceva, frățioare mai mare! Ce ai face tu dacă ai veni într-o seară acasă și ai descoperi că eu am pus ca Jane să fie azvârlită în închisoare?

Jane îl privi cu interes, în timp ce Cal se înroși la față de indignare.

– Nu e deloc același lucru. Jane e soția mea!

– A, da? Să știi că și eu săptămâna trecută am cerut-o pe Rachel de nevastă!

– Ce-ai făcut?

– M-ai auzit.

Ethan și Cal se holbară la ea. Mai devreme, la drive-in, ea îi spusese lui Cal fix același lucru, dar el nu o crezuse.

Rosie îi băgă degetul mic în gură tatălui ei. Cal îl studie pe fratele lui și îi scoase încet mana.

– Și o să te însori cu ea?

Pentru prima oară, Gabe păru ușor descumpănit.

– Nu știu. Încă se mai gândește.

De data asta, când Cal se întoarse spre ea, păru mai degrabă confuz decât furios.

– Dacă el te-a cerut de nevastă, de ce ai făcut praf cinematograful?

Rachel dădu să-i spună că nu făcuse nimic, dar Gabe vorbi înaintea ei.

– Pentru că inima lui Rachel este mai mare decât creierul. Își puse mâna în jurul gâtului ei și o mângâie ușor pe ceafă cu degetul mare. Știa că cinematograful nu era potrivit pentru mine, dar eu nu am vrut s-o ascult. Rachel este... Este foarte luptătoare când vine vorba despre oamenii la care ține, iar aceasta a fost singura modalitate pe care a găsit-o ca să ducă această luptă.

Pentru o clipă ea se gândi că Gabe hotărâse să spună a treia minciună pe ziua de astăzi, dar apoi înțelese că nu mințea. Omul credea pe bune că ea făcuse asta.

Ce ticălos!

Dar chiar când era gata să izbucnească cu o indignare binemeritată, lumina blândă de înțelegere pe care o citi în ochii lui îi stinse orice astfel de pornire. Chiar și dacă credea acest lucru, el tot era de partea ei.

– Gabe! Gabe! țipă Edward din camera de alături. Gabe, trebuie să vezi asta!

El ezită, iar ea se așteptă să-i strige lui Edward să aștepte, dar el o surprinse. Săgetându-și frații cu încă o privire de gheață, spuse:

– Să nu cumva să plecați de-aici. Mă întorc imediat. Se întoarse spre Jane. Păzește-o de ăștia, bine?

– Mă străduiesc.

În clipa în care el dispăru în sufragerie, Rachel se ridică de pe taburet.

Ambii frați o priviră, cu niște expresii buimace pe chipuri. Cal o puse jos pe Rosie, în timp ce Rachel se concentră să găsească în interior furia justificată pe care

o simţise mai devreme la adresa lui, numai pentru a descoperi un amestec ciudat de stânjeneală, frustrare şi amărăciune şi un fel de... înţelegere. Dragostea avea multe feţe, iar ea se uita acum la două dintre ele. Cât de nemaipomenit ar fi fost să poată trece prin viaţă fiind susţinută şi aprobată de aceşti doi bărbaţi, oricât de induşi în eroare ar fi fost ei.

Spuse încet:

– Nu îmi pasă dacă mă credeţi sau nu, dar ca să fim înţeleşi, Gabe se înşală. Nu sunt eu cea care a vandalizat cinematograful în aer liber. Nu că nu aş fi făcut-o, exact din motivul pe care vi l-a spus el, dar pur şi simplu nu mi-a dat prin cap. Continuă, hotărâtă să pună toate cărţile pe masă: Şi nu Odell mi-a luat pantofii. Gabe i-a aruncat pe geam din maşină în drumul nostru încoace.

Când Cal vorbi, în tonul vocii nu i se mai putea citi nuanţa certăreaţă obişnuită.

– Ce voia să spună Gabe când a zis că te-a cerut de nevastă şi că tu te mai gândeşti încă?

– Înseamnă că i-am spus nu.

Ethan se încruntă.

– Adică nu te măriţi cu el?

– Ştiţi foarte bine că nu pot. Gabe e un tip foarte sensibil. Ţine la mine şi de aici atitudinea lui protectoare. Bănuiesc că e o trăsătură caracteristică a familiei Bonner. Îşi drese vocea şi se forţă să rostească vorbele următoare: Să se însoare cu mine a fost singura modalitate la care s-a putut gândi ca să mă ferească de necazuri. Dar nu mă iubeşte.

– Iar tu îl iubeşti, nu-i aşa? spuse Ethan blând.

– Da. Dădu din cap. Încercă să zâmbească. Foarte mult. Spre groaza ei, ochii i se umplură de lacrimi. El crede că eu sunt tare, dar nu sunt suficient de tare ca să-mi petrec tot restul vieţii tânjind după ce nu pot avea şi de asta nu mă pot mărita cu el.

Simți gâdilături la degetele de la picioare și privi în jos unde Rosie tocmai ajunsese lângă ele și le descoperise.

Bucuroasă să-și îndrepte atenția în altă parte, se lăsă pe podeaua de marmură neagră și își încrucișă picioarele ca bebelușul să i se poată urca în brațe.

Atunci se auzi un sunet ieșit din gura lui Cal, pe jumătate suspin, pe jumătate geamăt.

– Ce dobitoci am fost!

– *Dobitoci!* ripostă Ethan, chiar când Gabe reveni din sufragerie. *Eu* nu aș fi azvârlit-o în închisoare! Și nici nu aș fi încercat să-i ofer mită, Domnule Mare Mahăr!

– Nu sunt nici un mahăr! exclamă Cal. Și dacă ai fi avut și tu banii mei, ai fi făcut exact același lucru!

– Copii, copii, îi admonestă Jane. Și apoi, dintr-odată, își duse mâna la gură și izbucni în râs. O, Doamne Dumnezeule!

Cu toții se holbară la ea.

– Îmi pare rău, tocmai mi-am dat seama de ceva...

Se liniști și pe urmă începu să râdă iar. Cal se încruntă.

– Ce s-a întâmplat?

– Eu... O, Doamne... Smulse un șervețel dintr-o cutie de pe blat și își tampona ochii. Am uitat complet de chestia asta până acum. Am primit un bilețel foarte ciudat ieri după-masă în cutia poștală. Voiam să te întreb ce înseamnă, dar pe urmă am început să mă gândesc la condensatele Bose-Einstein. Atomi BEC, adăugă ea, ca și cum asta ar fi explicat totul, și pe urmă tu ai venit cu Chip și mi-a ieșit complet din minte până acum.

Cal o privi cu răbdarea unui om de mult obișnuit să trăiască alături de o femeie obsedată de chestii precum condensatele Bose-Einstein.

– Ce ți-a ieșit din minte?

Jane chicoti și apoi se apropie de blat unde, lângă cămară, se aflau niște scrisori așezate teanc.

– Biletul acesta. E de la Lisa Scudder. O mai știi. Este mama fetiței aceleia, Emily, care are leucemie. Am contribuit și noi la contul pentru tratarea ei astă-toamnă, dar asta se știa de luni întregi, și mi-a mulțumit deja, așa că am fost peste măsură de confuză.

Jane începu din nou să râdă, iar toți cei trei frați Bonner o privirâ încruntați. În mod evident nu vedeau ce era de râs în legătură cu un copil care suferea de leucemie. Rachel, pe de altă parte, se temea că înțelegea prea bine motivul veseliei bruște a lui Jane. De ce naiba nu așteptase Lisa așa cum o rugase?

O înșfăcă pe Rosie și o ridică de pe jos.

– Mi-e teamă că trebuie să-l duc acasă pe Edward.

Împinse copilul spre Ethan.

– Gabe, vrei să mă duci cu...

– *Stai jos!* porunci Jane arătând spre podea.

Rachel trebui să accepte inevitabilul și se așeză.

Rosie țipă fericită și se întinse spre ea. Ethan o puse din nou jos și bebelușul se întoarse imediat în poala lui Rachel unde își făcu pe dată de lucru jucându-se cu nasturii de la piept ai rochiei ei. Între timp, Jane izbucni din nou în râs, iar Ethan nu mai putu să îndure.

– Pe bune, Jane, dacă ai vedea cât de rău este biata fetiță, nu cred că ai mai râde.

Jane deveni imediat serioasă.

– O, nu e asta... Îi scăpă un chicotit și apoi râse iar. Pur și simplu e vorba că Rachel... Oh, Rachel! Încercă să respire. Am primit un bilet de mulțumire de la Lisa Scudder. Rachel a depus banii ăia nenorociți ai lui Cal în Fondul Emily.

Toți cei trei bărbați se holbau la ea. Cal se înnegri la față.

– Ce naiba spui acolo?

– Cei douăzeci și cinci de mii de arginți ai tăi! Rachel nu i-a păstrat. I-a dat pe toți mai departe!

Gabe se uită în jos spre Rachel. Părea confuz, exact cum ar fi fost cineva care tocmai aflase că pământul este rotund și nu pătrat.

– Nu ai păstrat nici măcar *ceva* din banii aceia?

– Cal m-a înfuriat la culme, explică Rachel.

– Înțeleg.

Își scoase părul din gura lui Rosie.

– Am rugat-o pe Lisa să aștepte până plec din oraș înainte să trimită biletul. Probabil că a uitat. Se uită spre Cal, care stătea în continuare aplecat asupra biletului. Cecul este postdatat. Nu-l poate depune până mâine.

Liniștea învălui grupul. Unul după altul, cu toții se uitară la Cal.

În sfârșit, acesta își înălță capul și apoi ridică din umeri. Se întoarse către Gabe.

– Nu știu cum o să faci asta, frate, dar ar trebui să găsești o metodă infailibilă ca s-o împiedici să urce mâine în autobuzul acela. Făcu un gest cu capul înspre picioarele goale ale lui Rachel. Acela a fost un început bun.

– Mă bucur că ești de acord, spuse Gabe sec.

Cal se întoarse spre sufragerie.

– Hei, Chip! Poți veni o clipă?

Rachel sări în sus cu Rosie în brațe.

– Cal Bonner, îți jur, dacă îi spui ceva fiului meu despre...

Apăru Edward.

– Da?

Rosie alese exact acel moment ca să-i dea un sărut cu salivă lui Rachel pe bărbie. Rachel se uită crunt la Cal și o bătu ușor pe Rosie pe fundulețul învelit în pampers.

– Mulțumesc, iubito.

Cal îi ciufuli părul lui Edward.

– Chip, mama ta și cu Gabe au de discutat niște chestii. Sunt de bine, deci nu ai de ce să-ți faci griji. Dar treaba este că au nevoie să rămână singuri pentru asta, așa că... crezi că ai putea să mai rămâi puțin timp aici? Ce spui? Am putea să ne jucăm puțin fotbal și pe urmă

sunt convins că mătușa Jane n-are nimic împotrivă să-și deschidă computerul și să-ți mai arate niște planete.

Mătușa Jane? Sprâncenele lui Rachel se ridicară.

– Nu prea cred că...

– Ce idee bună! exclamă Ethan. Ce zici, Chip?

– Pot, mami?

Numai Rachel auzi șoapta ușoară a lui Gabe.

– Dacă spui nu, frate-meu acela mare o să te ia la bătaie.

Ea nu voia să rămână singură cu Gabe și cu sentimentele lui absolut onorabile de fost cercetaș, cum ar fi simțul datoriei. Avea nevoie de dragoste adevărată, nu de sacrificiu. Și după ce el o iubise pe Cherry Bonner, cum ar fi putut iubi pe cineva cu atâtea defecte ca ea? Ar fi vrut foarte mult să se apere, să nu trebuiască să aibă de-a face cu un lung rămas-bun, dar acum era obligată să aibă parte de el.

Se uită în jur prin cameră, în căutarea cuiva care s-o sprijine, dar singura persoană pe care ar fi putut conta ca aliat era complet aeriană, ca și cum ar fi reintrat brusc în lumea ei cu particule subatomice.

Spiridușul mic din brațele lui Rachel era adorabil, dar complet inutil în situația de față. Fiu-său era cu gândul la computere și la fotbal. Ceea ce însemna că mai rămâneau doar frații Bonner.

Privirea ei zbură de la figura lui Cal la cea a lui Ethan și înapoi. Și ce văzu o făcu să simtă un gol în stomac. Fusese suficient de rău câtă vreme bărbații ăștia o priviseră ca pe dușmanul lui Gabe, dar acum păreau deciși să considere că era absolut *potrivită* pentru fratele lor. Se cutremură când își dădu seama unde putea să o ducă asta.

– Mama ta nu are nimic împotrivă, spuse Ethan.

– Nu o deranjează absolut deloc să mai rămâi aici, adăugă Cal.

Doar Gabe acordă atenție dorințelor ei.

– Chiar *nu ai* nimic împotrivă, nu-i așa?

Ea nu ar fi putut spune nu fără să pară personajul negativ din istoria asta, aşa că dădu din cap.

– Uraaaa! ţipă el. Rosie, pot să rămân!

Rosie sărbători lovind-o pe Rachel veselă peste obraji cu mânuţele ei mici şi ude. Gabe începu să o conducă spre uşă, când Jane ieşi în sfârşit din transa ei.

– Rachel, vrei să-ţi împrumut ceva de încălţat? Cred că am o pereche de sandale care...

– Nu o să aibă nevoie de ele.

Ajunseră la uşa din faţă, când Cal se repezi spre ei.

– Rachel?

Ea înţepeni, hotărâtă să-i respingă fiecare cuvânt patetic de iertare pe care avea să-l primească de la el.

Dar în loc să se scuze, el îi aruncă zâmbetul acela de cuceritor care o făcu să înţeleagă exact cum se făcea de o femeie genială precum Jane s-ar fi putut îndrăgosti de cineva atât de căpos.

– Ştiu că mă urăşti de moarte şi probabil că îţi va lua o viaţă să mă ierţi, dar... Se scărpină în bărbie. Mi-o dai înapoi pe Rosie?

capitolul 25

Gabe se ştergea cu prosopul. Nu putea da greş de data asta. Indiferent cum, trebuia să o facă să gândească raţional, chiar dacă era cea mai încăpăţânată femeie din lume. Viaţa lui depindea de asta.

Înfăşurându-şi prosopul în jurul şoldurilor, ieşi pe hol.

– Rach?

Nici un răspuns.

Îl cuprinse un val de panică. Ea îi sugerase să facă el duş primul. Dacă încercase de fapt să scape de el ca să se ducă să-l ia pe Chip şi să plece din oraş?

O luă la fugă de-a lungul holului şi-şi vârî nasul în dormitorul lui Chip, apoi în al lui şi apoi în al ei.

Nu plecase nicăieri. În schimb, adormise întinsă pe deasupra cuverturii, cu rochia mototolită strânsă în jurul picioarelor și degetele murdare la vedere.

Răsuflă ușurat. Zâmbi, se îmbrăcă și petrecu cea mai mare parte a după-amiezii stând pur și simplu lângă patul ei și privind-o cum doarme. Era cea mai frumoasă priveliște de care avusese parte vreodată.

Trei ore mai încolo, ea se mișcă în sfârșit, dar el nu era acolo, fiindcă se dusese să vadă ce face Tweety. Ceea ce era foarte bine.

– Rach! Rachel, trezește-te! Am nevoie de tine!

– Ar fi trebuit să le spunem că ne-am C-Ă-S-Ă-T-O-R-I-T.

Kristy rosti cuvântul pe litere, în timp ce privea interiorul Range Roverului lui Jane acasă la proaspătul ei soț.

– Dar arătau prea zdruncinați ca să mai aibă nervi pentru alte și alte chestii dramatice. Mie tot nu-mi vine să cred că într-adevăr Cal a fost în stare să o arunce în închisoare pe Rachel.

– Ceea ce nu-mi vine mie să cred este că ne-am oferit să avem grijă de năzdrăvanii ăștia doi când nu a trecut nici măcar o zi de când ne-am căsătorit.

Se uită în oglindă spre bancheta din spate unde se aflau Rosie și Chip. În timp ce Chip inspecta o zgârietură de pe cot, Rosie mesteca mulțumită o lăbuță a Calului. Împrumutaseră Range Roverul, fiindcă era mai ușor decât să mute scaunul de mașină a lui Rosie. Acum amândoi copiii erau somnoroși după plimbarea de după-amiază în parc.

– Cal și Jane au stat cu ei toată dimineața, spuse Kristy, iar noi i-am luat numai pentru o oră.

El întoarse ca să intre pe aleea ce ducea în vârful Heartache Mountain.

– Dar e luna noastră de miere, pentru Dumnezeu! Ar trebui ca exact în acest moment să încercăm să facem un bebeluș al nostru!

Kristy zâmbi.

– De-abia aştept. Dar Cal şi Jane aveau nevoie de un respiro. Ziua de azi a solicitat foarte tare pe toată lumea.

– Că veni vorba de tare...

– Ethan Bonner!

– Nu mai face pe ruşinoasa cu mine, doamnă Bonner. Ți-am văzut eu adevărata față.

– Şi mai vrei să o vezi o dată?

El izbucni în râs.

– De ce i-ai spus lui Kristy „doamna Bonner"?

Chip ridică capul de pe bancheta din spate.

Ethan şi Kristy schimbară nişte priviri vinovate, după care Ethan îşi înclină capul spre locurile din spate, în timp ce privea în continuare la drum.

– Mă bucur că ai pus întrebarea asta, Chip. De fapt, chiar am vrut ca tu să fii primul care află... Eu şi Kristy ne-am căsătorit ieri.

– Pe bune?

– Da, pe bune.

– Foarte bine. Ştiați că sunt o mulțime de planete împrăştiate în jurul nostru? Şi că unele dintre ele au un trilion de ani?

Ceea ce arăta clar interesul pe care îl suscita ideea de căsătorie pentru un puşti de cinci ani.

Kristy începu să chicotească din nou. Ethan îi zâmbi, şi simți cum tot sufletul îi era inundat de dragoste. Oare cum putuse fi atât de orb, şi încă atâta vreme?

Făcură ultimul viraj care dădea chiar înspre cabană şi amândoi văzură în acelaşi timp grozăvia.

– Arde garajul!

Ethan apăsă pe accelerație şi Range Roverul zbură spre cabană. Se opri în față cu scrâşnet de roți şi o ploaie de pietricele de la frâna bruscă. Kristy deschise portiera în grabă şi sări jos.

El ridică frâna de mână şi aruncă o privire iute, de avertisment, către Chip.

– Stai chiar aici! Nu te mișca!

Chip dădu din cap înspăimântat, iar Ethan sări jos exact la timp ca să-i vadă pe Gabe și Rachel ieșind din spatele cabanei. În timp ce Gabe alergă înainte cu furtunul de grădină în mâini, Rachel se repezi spre pompa de afară ca să deschidă robinetul.

Kristy o porni spre cabană. El o urmă înăuntru și strânse de pe jos niște carpete împrăștiate ici, colo, după care ieși în grabă cu ele.

Gabe îi văzu venind și-i aruncă furtunul lui Rachel.

– Udă totul în jur!

Ethan știa că era mult mai îngrijorat că se putea ca focul să se răspândească și să cuprindă și cabana decât de soarta vechiului garaj părăginit.

Gabe smulse o carpetă de la Ethan.

– Du-te tu în spate! Eu rămân în față.

Se despărțiră și începură să lovească cu sete micile focare de flăcări, stingându-le. Ethan ar fi avut mai multă eficiență dacă ar fi fost singur, dar se uita tot timpul împrejur ca să se asigure că nu se apropia Kristy prea tare de flăcări.

Din fericire, pământul era încă ud de la ploaia puternică de sâmbătă dimineață, și curând reușiră să izoleze focul. Nu mai rămăsese nimic din garaj în afară de o grămadă fumegândă de pietre, dar cabana era în siguranță.

Kristy închise robinetul de la pompă, și Rachel lăsă să îi cadă furtunul. Ethan se apropie de ele.

– Ce s-a întâmplat?

Rachel își dădu la o parte o șuviță de păr de pe față cu dosul mâinii.

– Nu știu. Eu dormeam, pe urmă m-a strigat Gabe de afară și am văzut flăcările.

– Ești udă leoarcă, spuse Kristy.

Era și evident sculată din pat, îmbrăcată cu o rochie mototolită de bumbac ieftin care arăta exact că se dormise în ea și o pereche de șlapi negri de baie, bărbătești.

– Uitaţi ce-am găsit în buruienile de acolo, apăru Gabe cu bidonul de benzină roşu de plastic pe care îl ţinuseră tot timpul în garaj.

– A mai rămas ceva în el? întrebă Ethan.

Gabe clătină din cap şi aruncă bidonul jos, dezgustat.

– Nu-mi pasă dacă va trebui să angajez pază aici douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. O să dau de capăt acestei poveşti.

Rachel îi strânse mâna lui Kristy.

– Ce bine că aţi trecut voi pe aici! Ne-ar fi fost foarte greu să stingem focul singuri.

– Am venit să-l aducem pe Chip. Şi mai avem şi ceva să vă spunem.

Kristy schimbă un zâmbet conspirativ cu Ethan şi apoi făcu brusc ochii mari.

– Ethan, am uitat! Am lăsat copiii în maşină.

– Copiii?

Rachel se apropie de partea din faţă a cabanei.

– Am luat-o şi pe Rosie, explică Ethan, în timp ce mergeau cu toţii înspre maşină. Jane şi Cal aveau nevoie de o pauză.

– Ce aveţi să ne spuneţi? întrebă Rachel.

Ethan zâmbi.

– Poate ar trebui să-l lăsăm pe Chip să vă dea vestea.

Înconjurară cabana. Kristy trase adânc aer în piept şi înlemniră cu toţii în loc.

Range Roverul nu mai era acolo. Şi nici urmă de copii.

Bobby Dennis nu putea respira ca lumea. Îşi tot deschidea gura şi încerca să mai tragă aer în piept, dar avea senzaţia că i se micşoraseră plămânii. Amândoi copiii de pe bancheta din spate plângeau, iar băiatul nu se oprea din urlat:

– Lasă-ne jos *chiar acum*, sau Gabe o să te împuşte cu pistolul lui! Vorbesc serios! Are un milion de pistoale şi o să te împuşte şi pe urmă o să te facă bucăţi cu cuţitul!

Bobby nu mai putu suporta.

– Tăceți imediat sau o să fac accident din cauza voastră!

Băiatul tăcu, dar bebelușul continuă să țipe. Bobby ar fi vrut să lase naibii mașina și să se îndepărteze de ei, dar nu putea, fiindcă își lăsase Chevy Lumina în spate, la câțiva kilometri depărtare. Era parcată lângă aleea ce urca spre Heartache Mountain.

Bobby fusese atât de agitat încât nici măcar nu îi văzuse pe copiii din spate când sărise în mașină. Altfel, cu siguranță nu ar fi cedat tentației de a fura Range Roverul.

Cum dracu' se dusese totul de râpă în felul acesta? Era vina lui Rachel Snopes. Dacă nu ar fi fost Templul, părinții lui nu ar fi divorțat. Din cauza Templului, maică-sa devenise atât de habotnică încât îl îndepărtase pe taică-său și la un moment dat acesta își luase câmpii. Bobby își amintea încă felul cum îl obliga să meargă cu ea la slujbe și să îl asculte pe G. Dwayne Snopes predicând în timp ce târfa de nevastă-sa stătea acolo, sorbindu-i fiecare vorbuliță. G. Dwayne era mort, așa că Bobby nu putea să se răzbune pe el, dar după toți anii ăștia, în sfârșit ajunsese să pună mâna pe nevastă-sa.

Numai că totul îi mersese prost.

Chiar dacă fusese beat, știa acum că nu ar fi trebuit să distrugă cinematograful. Dar când intrase în magazinul de snackuri, ea îi păruse atât de fericită că lucrează acolo, încât i se făcuse greață. Nu era drept ca ea să fie fericită când maică-sa îl înnebunea pe el la cap, mereu nemulțumită, iar taică-său nici nu îl mai suna.

El, Joey și Dave băuseră Mountain Dew cu votcă în timpul celui de-al doilea film. Pe urmă, Bobby ar fi vrut să meargă să continue petrecerea la puștiul acela pe care îl cunoștea, dar Joey și Dave îi spuseseră că sunt obosiți. Niște ratați. Bobby se descotorosise de ei, mai luase niște votcă și pe urmă se întorsese cu mașina la drive-in.

Plecase toată lumea, aşa că se strecurase înăuntru şi practic o luase razna.

Abia sâmbătă după-masă, în timp ce mergea cu maşina, îşi dăduse seama că avea o grămadă de chestii în portbagaj şi începuse să-şi facă griji în legătură cu ce putea face dacă le găsea maică-sa sau altcineva. Atunci dăduse cu ochii de mizeria de Escort a lui Rachel parcat lângă apartamentele alea noi. Strada era liniştită, nu era nimeni prin preajmă, şi el era speriat, aşa că ascunsese ce avea în portbagaj sub cutiile pe care le avea ea în spate. Astăzi aflase că femeia fusese arestată şi închisă. Ceea ce îl bucurase nespus, până ce auzise că ieşise imediat.

Îşi dădu seama că se apropiase prea tare de maşina din faţă, aşa că intră pe banda din stânga.

Din faţă venea un camion.

Adrenalina îi curgea prin vene lui Bobby. Se auzi un claxon puternic şi, în ultima clipă, camionul ieşi de pe şosea, oprindu-se în şanţ, într-o parte.

– Mergi prea repede! ţipă copilul din spate.

Bobby îşi şterse sudoarea din ochi cu umărul, cu mâneca de la tricou.

– Ţi-am spus să taci!

Ce bine ar fi fost dacă maică-sa nu i-ar fi găsit iarba din dulap de dimineaţă, atunci nu l-ar fi dat afară din casă. Îi spusese că îl dă afară pentru totdeauna, dar el nu crezuse până nu se întorsese în urmă cu câteva ore şi văzuse camioneta unui lăcătuş parcată în faţa casei. Pe camionetă scria „Servicii non-stop".

Nu ştia ce să facă. Ultima dată când auzise de el aflase că taică-său era în Jacksonville, aşa că hotărâse să se ducă acolo, dar nu ştia dacă taică-său avea să-l primească.

Băuse câteva beri, fumase nişte iarbă şi, conducând de colo-colo, trecuse pe lângă Heartache Mountain. Nu putea suporta faptul că Rachel ieşise din puşcărie şi că probabil era la fel de zâmbitoare şi aşa mai departe. Pe urmă, cumva fără să se mai gândească, îşi abandonase Chevy Lumina între copaci şi urcase prin pădure.

Își închipuise că Gabe și Rachel erau la drive-in ca să facă curățenie, așa că se hotărâse să dea foc la casă în timp ce erau plecați. Dar tocmai când ieșise pe furiș cu bidonul de benzină din garaj, Gabe își făcuse apariția pe veranda din spate. Bobby nu era suficient de nebun încât să dea foc la casă cu oamenii în ea, așa că aruncase benzina prin garaj.

Când focul se aprinsese, el urmărise pentru o clipă flăcările, după care dăduse să se întoarcă prin pădure ca să-și ia mașina, dar exact atunci apăruse Range Roverul pe alee. O mașină ca aia costa lejer șaizeci de mii.

După ce pastorul Ethan și Kristy Brown săriseră din mașină, se urcase el și plecase. Iar nemernicii de copii din spate nu scoseseră nici un sunet până când nu ajunsese pe autostradă. Și acum nu mai încetau cu zgomotul acela.

– Dacă ne lași să coborâm nu o să-i spun lui Gabe ce ai făcut.

Bobby apăsă pe accelerație.

– O să vă las, bine? Doar că nu încă. Trebuie să mă îndepărtez mai mult.

– *Acum!* Trebuie să ne lași să coborâm acum! O *sperii* pe Rosie!

– Taci! Încetează! Ține-ți gura odată!

Curba îi apăru prea repede în față. Se trezi scoțând zgomotul acela ciudat din gât și pe urmă apăsă pe frână.

Băiatul țipă în spate.

Mașina începu să danseze pe șosea și expresia preocupată a mamei îi apăru lui Bobby în fața ochilor. *Mamă!*

Pierdu controlul volanului.

Rachel nu se putea opri din scâncit. Murmura îngânând ca un copil: „Te rog, Doamne... Of, Te rog... Te rog..."

Degetele lui Gabe erau albe de la strânsoare pe volanul Mercedesului, iar fața îi era cenușie sub bronz.

Ea ştia că se gândea şi el la acelaşi lucru. Dacă o luaseră în direcţia greşită pe autostradă?

Îşi spunea că poliţia va găsi copiii, dacă ea şi Gabe nu puteau. Kristy şi Ethan rămăseseră pe loc, să îi anunţe. Şi urmele de frâne puternice de la capătul benzii aceleia se văzuseră clar. Şi totuşi... Mergeau deja de cincisprezece kilometri. Dacă făcuseră presupuneri aiurea? Sau dacă nenorocitul după care alergau virase pe o străduţă laterală?

Nu se putea gândi la asta. Căci dacă o făcea, începea fără îndoială să ţipe.

Gabe icni ţinându-şi respiraţia.

– Maşina.

Atunci o văzu şi ea.

– O, Doamne...

Range Roverul era răsturnat într-un şanţ în dreapta lor, în faţă.

Se opriseră o mulţime de vehicule şi erau oameni adunaţi împrejur. Erau şi două maşini de poliţie şi o ambulanţă.

„O, Doamne... Te rog... Te rog, Doamne..."

Cauciucurile Mercedesului scrâşniră făcând o grămadă de pietriş să-i lovească scutul de dedesubt, şi Gabe trase pe dreapta. Sări din maşină, iar ea fugi după el, înţepându-se în toate pietricelele prin sandalele pe care i le aruncase Kristy în grabă să se încalţe. Îl auzi strigând la poliţistul aflat lângă ambulanţă.

– Copiii! Copiii sunt bine?

– Cine sunteţi dumneavoastră?

– Sunt... sunt tatăl băiatului.

Poliţistul făcu semn cu capul înspre targă.

– Îl stabilizează pe puşti chiar acum.

Rachel ajunse la targă exact după Gabe. Dar nu era Edward. Priviră în jos la Bobby Dennis.

Fără o vorbă, Gabe se răsuci spre maşină şi se aplecă să se uite înăuntru unde una dintre portiere stătea căscată. Îşi îndreptă imediat spatele.

– Avea cu el doi copii mici. Un băiat de cinci ani și un bebeluș.

Polițistul intră în alertă.

– Vreți să spuneți că puștiul nu era singur în mașină?

Gabe îi explică totul în câteva cuvinte, în timp ce ea alergă să se uite în Range Rover. Hamurile care o fixau pe Rosie atârnau acum pe scaunul gol. Rachel se uită înnebunită în jur și văzu un botoșel alb în buruieni, la vreo trei metri de mașină.

– Gabe!

Se repezi spre ea.

– Uite! țipă ea. Pantoful lui Rosie.

Își feri ochii de razele soarelui aflat la apus și văzu o șosetuță roz atârnând lângă liziera ce marca marginea unei zone dens împădurite.

Gabe văzu și el șoseta în același timp cu ea.

– Să mergem!

Fără să mai aștepte polițistul, intrară în pădure împreună. Tufișuri țepoase i se agățară ei de fustă, dar Rachel nici nu băgă de seamă.

– *Edward!*

Vocea lui Gabe tună.

– Chip! Strigă dacă ne auzi!

Nu primiră nici un răspuns, așa că merseră mai departe, adâncindu-se în pădure. Gabe avea picioarele mai lungi, așa că înainta cu mai multă repeziciune.

– Chip! Mă auzi?

O cracă joasă îi rupse ei cămașa. Rachel se eliberă și apoi se uită în sus doar ca să dea cu ochii de Gabe ce încremenise în loc.

– Chip? Tu ești?

„O, Doamne..." Se opri și ea în loc și ciuli urechile.

– Gabe?

Vocea era scăzută și dureros de cunoscută, și venea de undeva din stânga lor.

Gabe o luă la fugă, strigând. Se repezi și ea după el, cu inima bătându-i nebunește în piept. Terenul era acum

în pantă și alunecă, dar apoi se redresă. Gabe dispăru. Urmă și ea poteca pe unde o luase el printr-un desiș de pini și ieși într-un luminiș lângă un pârâiaș.

Acolo dădu cu ochii de ei. Edward stătea ghemuit lipit de trunchiul unui eucalipt negru, cam la zece metri depărtare, cu Rosie în poală.

– Chip!

Pașii lui Gabe se auziră în timp ce acesta alergă într-un suflet să traverseze luminișul spre copii. Rosie nu scosese nici un sunet înainte, dar când dădu cu ochii de el începu să țipe. Amândoi copiii erau murdari și aveau urme de la șiroaiele de lacrimi ce le curseseră pe obraji. Tricoul lui Edward era sfâșiat și avea un genunchi julit. Pe lângă pantoful și șosetuța care îi lipseau, salopeta roz a lui Rosie avea o urmă unsuroasă pe partea din față. Gabe se lăsă în genunchi, o ridică pe braț într-o parte și îl îmbrățișă cu celălalt pe fiul ei.

– Gabe!

Edward se agăță de el.

Suspinând sfâșietor, Rachel o luă la fugă spre ei.

Gabe i-o împinse pe Rosie și îl trase pe Edward la pieptul lui, după care îl împinse suficient de în față ca să-l facă să deschidă ochii.

– Ești bine? Te doare ceva?

– Urechile!

Gabe întoarse imediat capul lui Edward să se uite.

– Te dor urechile?

– Rosie țipă foarte tare. Mă dor urechile din cauza asta.

Gabe răsuflă vizibil ușurat.

– Asta e tot? Altceva?

Chip clătină din cap.

– M-am speriat foarte tare. Băiatul acela era foarte rău.

Începu să plângă.

Gabe îl îmbrățișă iute, apoi îl împinse în brațele lui Rachel și o luă pe Rosie să o controleze. Edward îi tremura în brațe și vorbi cu fața lipită de abdomenul ei.

– Mami, m-am speriat atât de tare! Mașina s-a răsturnat și mie mi s-a făcut frică că băiatul acela rău o să se trezească și o s-o ia la fugă din nou cu noi, așa că am scos-o pe Rosie din scaunul ei și am luat-o în brațe, dar era grea și țipa din cauză că era speriată și până la urmă s-a oprit...

Rachel vorbi în timp ce șiroaie de lacrimi i se prelingeau pe obraji.

– Ai fost atât de curajos!

Între timp, Gabe o liniștise pe Rosie. Rachel privi în sus spre el, și bărbatul dădu din cap.

– Nu are nimic. O să-i ducem pe amândoi la doctor, dar cred că sunt bine. Slavă Domnului că aveau centurile puse când s-a răsturnat mașina.

„Mulțumescu-ți, Doamne. Mulțumesc!“

Rosie își lipi capul de unchiul ei și își băgă degetul în gură. Pieptul ei mic tresăltă în timp ce începu să sugă ca să se liniștească. Edward se întinse și o mângâie pe picior.

– Vezi, Rosie! Ți-am spus că o să ne găsească.

Rachel avea brațul petrecut în jurul fiului ei și porniră spre autostradă traversând luminișul, dar abia merseră câțiva metri, că Rosie scoase din nou un țipăt ascuțit. Edward se crispă.

– Vezi, mami? Ți-am spus eu că țipă foarte tare.

Gabe o frecă ușor pe spate.

– Șșșșt, iubito...

Dar Rosie nu era dispusă să se liniștească. Își răsuci trupușorul, începu să dea din mâini și să țipe. Rachel urmări direcția privirii ei și văzu Calul la baza copacului unde îi găsiseră pe copii. Rosie își voia înapoi iepurele de pluș.

– Îl iau eu.

Se înapoie la copac și înțepeni brusc când văzu că cusătura din spate a animăluțului se desfăcuse, lăsând să iasă la iveală toată umplutura.

Toată umplutura aceea *strălucitoare*.

Gabe văzu şi el exact în acelaşi timp cu ea. Se înapoie în grabă de copac şi se holbă la grămăjoara de pietre scânteind. Cele mai multe erau pe pământ, câteva rămăseseră agăţate de blăniţa gri murdară.

Gabe şuieră.

– Diamante.

Ea se uită mută de uimire la pietrele strălucitoare. Dwayne îşi ascunsese prada înăuntrul iepurelui de pluş al lui Edward. Cufărul lui Kennedy şi Biblia nu fuseseră decât nişte diversiuni ca ea să nu bănuiască nimic. Când o implorase să-l aducă pe băiatul lor la aerodrom, nu o făcuse fiindcă voise să-şi ia rămas-bun, ci fiindcă ştiuse că Edward îl va aduce şi pe Cal. Pe Dwayne îl interesaseră diamantele, nu fiu-său.

În momentul acela, Rachel decise că G. Dwayne Snopes nu mai era tatăl lui Edward.

Gabe o luă de mână.

– Se pare ca în sfârşit ţi-ai găsit averea, Rach.

Ea împinse uşor una dintre pietre cu vârful sandalei lui Kristy şi ştiu ca bărbatul se înşela. Adevărata ei avere era chiar în faţa ei, dar nu avea nici un drept să o ceară.

capitolul 26

Rachel ajunse în sfârşit să facă duş abia aproape de ora zece în seara aceea, după ce Edward adormi în sfârşit. Închise apa şi, în timp ce se ştergea, mai spuse încă o rugăciune de mulţumire că nici Edward, nici Rosie nu păţiseră nimic, după cum constataseră medicii.

Fuseseră atâtea de făcut de când găsiseră copiii. Cal încuiase diamantele în vechiul seif al lui Dwayne şi pe urmă vorbiseră toţi cu poliţiştii. Verificaseră şi ce făcea Bobby Dennis care era în spital, iar Rachel vorbise cu Carol. Mama lui Bobby era foarte zdruncinată de ce se întâmplase şi era disperată să-i ceară iertare. Iar Rachel o iertase fără să ezite o clipă.

Dar nu voia să se gândească la Bobby acum, așa că se concentră să-și descurce părul ud cu pieptănul lui Gabe. Acum nu se grăbea nicăieri. Gabe și grijile lui în ceea ce o privea, ca și conștiința datoriei erau afară și o așteptau și știa că domnul cercetaș-șef se pregătise să facă ceea ce trebuia. Pieptănul se înțepeni într-un nod, iar Ea îl lăsă din mână.

Dacă ar fi fost după ea, ea și Edward s-ar fi întors în apartamentul lui Kristy să-și petreacă noaptea, dar Edward și Gabe refuzaseră să se despartă. Ea tot nu înțelegea pe de-a-ntregul cum de se schimbase atât de drastic relația dintre ei. Era o adevărată ironie a sorții. Ceea ce odinioară păruse o piedică insurmontabilă în relația dintre ei dispăruse, dar acum le stătea în continuare în cale o barieră la fel de serioasă. Gabe nu o iubea, iar ea nu putea trăi în umbra lui Cherry.

Se lăsă în jos să-și ia hainele curate pe care Ethan și Kristy i le aduseseră de la apartament, numai pentru a-și da seama brusc că nu erau acolo. Înfășurându-și un prosop în jurul corpului, crăpă ușor ușa.

– Gabe? Îmi trebuie hainele.

Liniște.

Nu voia să iasă așa.

– Gabe?

– Sunt în sufragerie.

– Unde-mi sunt hainele?

– Le-am ars.

– Ce-ai făcut?

Se repezi în hol. Se simțea suficient de neajutorată și așa, fără să trebuiască să se confrunte cu el învelită într-un simplu prosop, așa că se grăbi să intre în dormitorul lui și își puse o cămașă curată de-a lui de lucru. După ce o încheie în grabă, intră în sufragerie.

El părea că se simte cât se poate de confortabil, tolănit cum era într-un balansoar de nuiele, cu picioarele rezemate de vechiul cufăr de pin care slujea drept măsuță

de cafea, cu gleznele încrucişate şi o cutie de Dr Pepper în mână.

– Vrei ceva de băut?

Ea simţi mirosul greu şi văzu tăciunii care fumegau în cămin.

– Vreau să ştiu de ce mi-ai ars hainele!

– Nu mai vorbi atât de tare. O să-l trezeşti pe Chip. Şi ţi-am ars hainele fiindcă nu mai suportam să le văd nici măcar un minut. Nu ai nici un lucru care să nu fie absolut oribil, Rachel Stone. În afară de chiloţei. Chiloţeii îmi plac.

Se purta ca şi cum nu avea nici o grijă pe lume. Unde era, oare, bărbatul tensionat şi dificil cu care se obişnuise?

– Gabe, ce ai? Nu aveai nici un drept să-mi arzi hainele.

– În calitate de patron actual şi viitor al tău, am o mulţime de drepturi.

– Patron? Cinematograful în aer liber e închis, iar eu plec mâine. Nu mai eşti patronul meu.

Îşi dădu seama după expresia încăpăţânată din ochii lui că nu avea de gând să-i uşureze deloc sarcina.

– Ai refuzat să te măriţi cu mine, spuse el, aşa că nu văd nici o altă cale de acţiune decât să te angajez din nou. Apropo, să ştii că am ars biletele alea două împreună cu hainele.

– Nu se poate!

Se prăbuşi pe canapea, rămasă brusc fără aer în plămâni. Ce credea, că dacă în sfârşit se ataşase de fiul ei, acum totul era în regulă?

– Cum ai putut face aşa ceva?

Pentru o clipă el nu răspunse nimic. Apoi îi zâmbi larg, încet, calculat.

– Te cunosc prea bine, iubito. Nu o să vrei să păstrezi diamantele acelea. Ceea ce înseamnă că e momentul să facem o învoială.

Ea îl privi temătoare.

El o măsură din ochi peste marginea cutiei de Dr Pepper, după care sorbi puțin. Își lăsă apoi băutura în jos, studiind-o în continuare. Privirea lui fixă o făcea pe deplin conștientă de faptul că era complet goală pe sub cămașa lui. Își trase picioarele și mai aproape unul de celălalt.

– Am hotărât să fac niște schimbări în viața mea, spuse el.

– Da?

– O să-mi iau licența de liberă practică în Carolina de Nord și o să-mi deschid un cabinet chiar aici, în Salvation.

Oricât ar fi fost de supărată, nu se putu abține să nu se bucure pentru el.

– Foarte bine. Este exact ceea ce consider și eu că ar trebui să faci.

– Dar voi avea nevoie de ajutor.

– Ce fel de ajutor?

– Ei bine... va trebui să angajez o recepționeră care să se încumete să-mi fie și asistentă când am nevoie, la operații.

– Eu am deja o slujbă în Florida, spuse ea apăsat. Și nu am de gând să fiu recepționera ta.

De ce trebuia să îi facă atâtea probleme? Oare nu pricepea cât îi era de greu să plece și să-l lase?

– Nu asta este slujba pe care ți-o ofer, spuse el arogant. Deși, dacă te oferi să mă ajuți câteodată, sunt sigur că mi-ar conveni de minune. Dar, nu, în ceea ce te privește, eu m-am gândit mai degrabă la o carieră, nu neapărat la o slujbă.

– O carieră? Ca să fac ce?

– Diverse lucruri care am eu nevoie să fie făcute.

– Cum ar fi?

– Ei bine... Păru să se gândească. Să speli rufe. Nu mă deranjează să gătesc și să spăl vase, dar nu-mi place să spăl rufe.

– Și vrei să-ți spăl eu rufele?

– Printre altele.

– Zi mai departe!

– Să răspunzi la telefon seara. Când nu lucrez, nu-mi place să răspund la telefon. Ar trebui să faci tu asta. Dacă e cineva din familie, atunci mi-l dai să vorbesc. Altfel, poţi să te ocupi tu.

– Să spăl rufe şi să răspund la telefon. Se presupune că asta este noua mea carieră?

– Şi să-mi ţii contabilitatea. Detest chestia asta. Pur şi simplu nu sunt în stare să mă frământ atâta pentru fiecare penny care nu-mi iese.

– Gabe, eşti un tip foarte bogat. Chiar trebuie să ai mai mare grijă de banii tăi.

– Asta îmi tot spun şi fraţii mei, dar pe mine nu mă interesează.

– Să spăl rufe, să răspund la telefoane şi să-ţi ţin contabilitatea. Asta e tot?

– În bună măsură, da. Plus încă un lucru.

– Şi anume?

– Sex. Adică ceea ce ar fi principala ta îndatorire.

– Sex?

– Da, ceea ce va fi mai important decât orice altceva. Adică, mult mai important decât contabilitatea.

– Să fac sex cu tine?

– Da.

– Vrei să mă plăteşti pe *mine* ca să fac sex cu tine?

– Plus partea cu spălatul rufelor, telefoanele şi...

– Vrei să mă *plăteşti? Asta* ar fi cariera mea! Să fiu amanta ta cu normă întreagă şi menajeră cu jumătate de normă?

– Chestia cu amanta... Ar fi drăguţă. Îmi cam surâde ideea de a avea o amantă. Dar din cauza lui Chip şi a faptului că acesta este un oraş mic, va trebui să ne căsătorim. Ridică o mână. Acum, ştiu că tu nu vrei să faci asta, aşa că nu va trebui să priveşti toată afacerea ca pe o căsătorie în adevăratul sens al cuvântului imediat. În schimb, ar putea fi un simplu aranjament de afaceri.

Rachel își îngustă ochii.

– ... genul pe care o persoană cu simțul afacerilor ca tine l-ar aprecia.

Își îndreptă poziția pe scaun.

– Eu am nevoie de sex, tu mi-l oferi. Strict comercial.

– O, Gabe...

– Înainte să te indignezi prea tare, să știi că e vorba de bani mulți.

Chiar dacă știa că nu ar trebui să o facă, nu se putu abține să nu întrebe:

– Cât?

– În ziua în care ne căsătorim, îți dau un cec de... Se opri, scărpinându-se în cap. Cât vrei?

– Un milion de dolari, se repezi ea, furioasă pe sine însăși pentru simplul fapt că îi cerea.

Dar el avea dreptate. Diamantele lui G. Dwayne nu puteau fi niciodată ale ei. În sfârșit înțelegea asta.

– Bine. Un milion de dolari.

Se holbă la el. El ridică din umeri.

– Mie nu-mi pasă atâta de bani, în timp ce ție, da. Plus că va trebui să petreci o grămadă de timp goală. Ceea ce mi se pare foarte corect.

Ea se lăsă pe spate pe pernele canapelei. Ideea că un bărbat atât de neajutorat precum acesta în legătură cu orice ținea de finanțe putea umbla liber prin lume era terifiantă.

Avea senzația că-i crescuse pulsul foarte tare și nu putea respira ca lumea. Simplul fapt că el *avea* un milion de dolari era complet deconcertantă, ca să nu mai vorbim despre faptul că era dispus să i-i dea ei. Ce bine ar fi fost dacă ar fi oferit dragoste în locul banilor, atunci nu ar fi ezitat nici un moment să-i accepte propunerea.

Gabe își ridică picioarele încrucișate și le coborî pe podea.

– Știu că ai avut îndoieli cu privire la căsătorie din cauza problemei dintre Chip și mine, dar poate că ai observat deja, problema a dispărut.

Ea se gândi la modul în care se comportaseră Gabe și Edward în seara aceea.

– Eu tot nu prea înțeleg cum s-a întâmplat. Știu că nu a avut legătură doar cu răpirea. Am văzut cum vă comportați unul cu celălalt în dimineața asta. Cum oare e posibil ca o problemă atât de serioasă să dispară atât de repede?

– Tu ai lovit vreodată băiatul acela?

– Sigur că nu.

– Ei bine, dacă ai fi făcut-o, nu ai avea nevoie să pui întrebarea asta. Și asta este a doua condiție, Rachel. Pe lângă sex, o să am și dreptul de a-l crește pe Chip, de a-i fi părinte exact ca tine. Vom lua deciziile în ceea ce-l privește împreună, amândoi. Vocea îi deveni serioasă și clară. Nu o să te las să-l iei pe băiat de lângă mine. Mi-am pierdut un copil deja și nu intenționez să mai pierd încă unul. Iar dacă asta înseamnă să fac bucăți o sută de bilete de autobuz și să dau foc la fiecare haină oribilă pe care o mai ai, să știi că o voi face.

– Nu e copilul tău.

– Ieri-dimineață nu era. Azi este.

Ea nu mai putea vorbi. De ce Dumnezeu făcea el lucrurile atât de dificile?

– Poate că ai observat că toți cei din familia Bonner iau în serios chestiunea copiilor.

Ea se gândi la felul în care Ethan și Cal îl trataseră pe Edward. Oricât de tare ar fi displăcut-o pe ea, lui nu-i arătaseră nimic în afară de bunătate. Iar în dimineața aceea Rosie fusese pasată de la un adult la altul ca și când fiecare dintre ei trebuia să aibă grijă de ea.

– Am observat.

– Atunci, așa rămâne.

– Gabe, eu de-abia am supraviețuit în urma unei căsnicii dezastruoase și nu am de gând să trec de două ori prin așa ceva. Dacă mă voi mai căsători vreodată, atunci va fi din dragoste.

Ochii lui scânteiau de indignare.

– Tu chiar crezi cu onestitate că poți sta acolo să-mi spui că nu mă iubești, iar eu o să te și cred? Nu sunt vreun prost, Rachel. În ciuda vorbăriei tale închipuite cum că ești o femeie ușoară, ești mai serioasă decât oricare alta și, dacă nu m-ai fi iubit, nu m-ai fi lăsat în ruptul capului să te ating și cu atât mai puțin să ajung să-mi petrec unele dintre cele mai bune nopți din viața mea în patul tău.

Ei îi trecu prin cap ideea cât se poate de concretă să se ridice și să-l plesnească. În loc să o facă, însă, doar scrâșni din dinți.

– Nu se pune în nici un caz la îndoială iubirea *mea*.

Gabe o privi fără nici o expresie pe față. Ea smulse una dintre cele trei perne de pe canapea și o aruncă spre el.

– La dracu'! Din cauza ta am vărsat Dr Pepper.

Ea sări în sus.

– Vino! Sunt aici!

El trânti cutia jos și sări în picioare la fel ca ea.

– Nu ești deloc o femeie rezonabilă, Rachel. Ți-a mai spus vreodată cineva asta?

– Rezonabilă! Era furioasă la culme. Doar pentru că nu sunt dispusă să accept pomana și actele tale de caritate nu sunt rezonabilă?

– Acte de caritate? Asta crezi că ești?

– Asta *știu* că sunt. Ethan nu este singurul *sfânt* din familia Bonner.

– Crezi că sunt un sfânt?

În loc să se enerveze, el părea mai degrabă mulțumit.

– Fratele..., murmură ea.

El arătă cu degetul arătător spre ea, hotărât.

– O să mă însor cu tine, Rachel, așa că ai face bine să-ți bagi în cap chestia asta chiar acum.

– De ce ai vrea să te însori cu mine? Nu mă iubești!

– Cine spune asta?

– Nu te juca cu mine! Chestia asta este prea importantă. Furia îi dispăruse. Își mușcă buza. Te rog, Gabe!

El se apropie imediat de ea și o trase jos pe canapea, alături de el.

– De ce aș vrea să mă joc în legătură cu așa ceva? Nu crezi că este o chestiune la fel de importantă și pentru mine?

– Nu așa cum este pentru mine. Tu ții la mine, dar eu am nevoie de mai mult de-atât. Chiar nu poți înțelege?

– Ba sigur că pot. Rachel, tu nu știi ce simt eu pentru tine?

– Nu, nu ceea ce simțeai pentru Cherry, asta cu siguranță.

Ura nota ascuțită pe care o auzi în propria-i voce, se ura pe ea însăși că era în stare să fie geloasă pe o femeie care murise.

– Viața mea cu Cherry s-a sfârșit, spuse el încet.

Ea se uită în jos, la mâini.

– Eu nu cred că se va sfârși vreodată. Și nu pot trăi în competiție cu ea.

– Nu ești în nici o competiție cu Cherry.

El tot nu înțelegea. Absolut nimic. Își frământă degetele și se gândi să iasă din cameră, dar mai avea încă suficientă putere de a se lupta cu el ca să-i mai dea o șansă.

– Atunci spune-mi ceva rău despre ea.

– Cum adică?

O parte din ea îi spunea să se retragă câtă vreme avea mândria încă intactă, dar unele lucruri erau mai importante decât mândria.

– Ai spus că nu sunt în competiție cu ea, dar nu cred că este adevărat.

Se simțea meschină și detestabilă. Nu se putea uita la el, așa că Rachel continuă să se holbeze la propriile mâini.

– Am nevoie să aud ceva rău despre ea.

– Asta e o prostie.

– Poate pentru tine, pentru mine nu e.

– Rachel, de ce te încăpățânezi să treci prin așa ceva?

– Cu siguranță avea și ea ceva ce nu era absolut minunat. Adică... Sforăia cumva? Privi în sfârșit în sus, cu speranță în ochi. Eu nu sforăi.

El își trecu mâna peste mâinile ei încleștate.

– Nici ea.

– Poate că ea... nu știu. Punea ziarul la gunoi înainte să apuci tu să-l citești?

– A făcut-o o dată sau de două ori.

Ea detesta compasiunea pe care o citi în ochii lui, dar trebuia să meargă până la capăt cu asta.

– Folosea vreodată... aparatul tău de ras ca să se radă pe picioare?

– Nu îi plăceau aparatele mele de ras. Făcu o pauză, apoi o privi fix. Spre deosebire de tine.

Rachel începu să simtă cum o cuprinde disperarea. Nu avea cum să nu fie nimic.

– Eu gătesc foarte bine.

Dacă expresia lui se schimbă, fu numai pentru a deveni și mai plină de compasiune.

– Ea făcea pâine cel puțin o dată pe săptămână.

Singura dată când Rachel încercase să facă pâine, opărise drojdia.

– Eu aproape niciodată nu primesc amenzi în trafic.

El ridică dintr-o sprânceană. Ea continuă, grăbită:

– Și uneori oamenii care sunt excepțional de buni la suflet nu sunt în stare să spună bancuri. Nu știu cum se face că strică poanta.

– Hai că-ți iese. O sărută pe frunte, apoi îi dădu drumul și se lăsă înapoi, în colțul canapelei. Chiar vrei să mergi până la capăt cu chestia asta, nu? Chiar dacă nu are nimic de-a face cu tine.

– Pare cu adevărat perfectă!

Gabe trase adânc aer în piept.

– Atunci, foarte bine. Te rog să fii atentă, fiindcă nu voi spune asta decât o singură dată, așa că ascultă-mă! Pe Cherry am iubit-o din toată inima și acum simt exact același lucru față de tine.

Ea lăsă să-i scape uşor tot aerul din piept, într-o respiraţie uşurată. El continuă:

– Poate că nu ai reuşit tu să-i salvezi sufletul lui Dwayne, dar cu siguranţă pe-al meu l-ai salvat. M-ai scos din butoiul cu melancolie unde-mi plângeam de milă şi mi-ai dat lumea peste cap. Am început să trăiesc din nou.

Rachel simţea cum se topeşte şi se lăsă spre el, dar de data asta el ridică mâna.

– Nu am terminat. Tu eşti cea care ai adus chestia asta în discuţie, aşa că poţi să asculţi. Cherry era... Era aproape prea bună ca să fie adevărată. Nu îşi ieşea niciodată din fire şi, oricât de tare m-aş fi străduit, nu reuşeam să o fac să spună vreo vorbă rea despre nimeni, inclusiv despre nişte persoane complet detestabile. Chiar dacă era obosită sau nu se simţea bine, sau Jamie făcea prostii, tot nu se răstea niciodată şi nici nu era morocănoasă, doar că devenea neobişnuit de tăcută. Era atât de afurisit de bună şi de dulce!

– Da, asta să ştii că mă face să mă simt mult mai bine, spuse ea sec.

– Acum urmează partea pe care o voi spune o singură dată.

Trase aer în piept.

– Uneori aveam impresia că, trăind cu ea, era ca şi cum trăiam cu Maica Tereza sau aşa ceva. Era atât de dulce, de rezonabilă, atât de afurisit de *bună,* că nu aveam loc de întors când venea vorba despre propriile mele defecte.

Fericirea se desfăşură în sufletul ei ca un evantai cu curcubeie.

– Pe bune? Şi cu mine?

Gabe zâmbi.

– Am *suficient* loc să fac greşeli.

Ea îi zâmbi.

– Încă ceva.

El se încruntă.

– Cherry obişnuia să fredoneze. Când gătea, când făcea curățenie, chiar când citea o revistă, ea fredona ceva. Uneori era în regulă, dar alteori mă enerva la culme.

– Da, fredonatul aşa, aiurea, poate fi enervant.

Rachel descoperi că începea să o placă pe Cherry Bonner.

– Şi chestia era că... Fiindcă ea mereu îmi trecea cu vederea toate defectele, nici eu nu puteam să mă iau de ea în privința asta.

– Bietul de tine! Îşi muşcă buza de jos. Dar era... Ştiu că sunt o nenorocită să pun întrebarea asta, dar... în pat?

El făcu o figură amuzată.

– Dar chiar că eşti nesigură în multe privințe, nu?

– Nu contează. Uită că am întrebat!

– Nu ar fi cinstit față de Cherry dacă aş considera o pisicuță sexy ca tine ca termen de comparație.

Rachel făcu ochii mari şi zâmbi.

– Chiar?

Gabe izbucni în râs.

Ea se aruncă spre el pe canapea, şi brațele lui o cuprinseră atât de strâns, ca şi cum nu ar mai fi vrut să îi dea drumul niciodată. Buzele lui îi mângâiară părul, şi vocea îi deveni înecată de emoție.

– Cherry a fost dragostea mea de puşti, Rach. Tu eşti dragostea mea de bărbat. Şi chiar te iubesc din toată inima. Te rog, nu mă părăsi!

Ea nu-i putu răspunde fiindcă gura lui o cuprinsese pe a ei, şi se pierdu într-un sărut atât de intens, că avu senzația că orice altceva din jurul ei se făcuse fărâme dizolvate în neant.

Când se despărțiră în sfârşit, ea se trezi privindu-l adânc în ochi, ca şi cum i-ar fi privit în suflet. Toate barierele dintre ei dispăruseră.

– Nu ai uitat ceva? şopti el.

Rachel dădu din cap întrebătoare. Gabe o sărută scurt pe buze.

– Nu ai uitat să spui „și eu te iubesc, Gabe"? Ce zici de asta?

Ea se trase înapoi cu zâmbete în priviri.

– Mai este vreo îndoială?

– Tu nu ești singura care are nevoie să audă vorbele astea.

– Te iubesc, Gabe. Din tot sufletul și pentru totdeauna.

El se cutremură.

– Și nu mai e vorba să mă părăsești vreodată?

– Nu mai e.

– Și nu-mi mai aduci argumente că nu vrei să te măriți cu mine?

– Nici măcar unul.

– O să-i poți suporta pe frații mei?

– Nu-mi mai aminti.

– Și Chip o să fie și-al tău, și-al meu?

Rachel dădu din cap, incapabilă pentru moment să mai spună ceva. Acum că își pusese asta în minte și în inimă, Gabe Bonner avea să-i fie fiului ei tatăl ce Dwayne Snopes nici nu ar fi putut visa să ajungă vreodată.

Îi mângâie linia încăpățânată a bărbiei și îl mai sărută o dată. Îi venea să râdă, să cânte și să izbucnească în lacrimi, toate la un loc. Emoțiile erau absolut copleșitoare, așa că le ascunse sub vorbe jucăușe.

– Să nu crezi că am să uit de milionul acela de dolari. Ai avut dreptate că nu voi păstra diamantele, iar tu nu ești în stare să ai grijă de banii tăi.

– Și tu ești?

Ea dădu din cap.

– Ai dreptate.

Oftă.

– Totuși, pentru un milion de dolari, un bărbat are dreptul să se aștepte la ceva special.

Fără nici un avertisment, o luă în brațe și o ridică. O duse în dormitor mângâindu-i fundul gol.

– Să mă gândesc... Ce fel de perversiuni am putea încadra la categoria celor de un milion de dolari?

Ei îi trecură prin minte o mulțime.

– Mai întâi o să te dezbrac de tot. Șoapta lui din gât o făcu să tremure. Pe urmă o să te întind pe patul acela și o să iubesc fiecare bucățică din tine.

Un geamăt ușor ieși de pe buzele ei.

– Și, Rach? Chip e obosit și doarme buștean, așa că avem tot timpul din lume. O s-o luăm cât se poate de încet.

Ea se chinui să respire.

El o puse jos, apoi încuie ușa de la dormitor. Se întoarse spre ea imediat și degetele îi mângâiară linia gâtului în timp ce îi descheie nasturii cămășii. Își lăsă capul pe gâtul ei și începu să o muște ușor, ca o părere. Cămașa alunecă jos.

O mușcă și o mozoli și trecu încet de la un locșor delicios la altul. Iar când ea nu mai putu îndura, începu să-i tragă de hainele de pe el și nu se lăsă până ce nu i le dădu jos.

Trupul lui. Ea se îmbătă de vederea acelor șiruri de mușchi, acelor linii între pielea bronzată și cea cu tonuri mai deschise, a peticului de păr negru de pe pieptul lui și din zona inghinală. Puse mâna pe el, simțindu-i greutatea, puterea, tensiunea, bucurându-se de zgomotul respirației lui neregulate.

Căzură în spate pe pat și descoperiră că nici unul dintre ei nu mai avea răbdare să o ia încet. Ea simțea nevoia să-i simtă greutatea deasupra ei, s-o țintuiască de pat, de casa aceasta, de acest oraș – legându-i laolaltă pentru totdeauna. Iar el avea nevoie de exact același lucru.

Și abia când el se cufundă adânc în ea, încetiniră ritmul. Ea își încolăci picioarele în jurul lui, iubind senzația pe care i-o dădea faptul că se deschisese atât de larg pentru el, faptul că era a lui.

Ochii lui cenușii priveau în ochii ei.

– Te iubesc, Rachel.

Ea ridică mâna pe care o încolăcise în jurul șalelor lui și i-o puse pe ceafă într-un gest protector zâmbindu-i înainte de propria declarație de dragoste și de a șopti cuvintele pe care știa că le aștepta el.

– Te iubesc, Gabe.

El se mișcă înăuntrul ei, iar patima crescu în amândoi, însă nici unul nu se uită în altă parte. Își păstrară privirile unite, nelăsându-se pradă instinctului primar ce cerea intimitate la momentul acela de vulnerabilitate maximă.

El nu-și lăsă capul în căușul gâtului ei, ci îl ținu deasupra ei, uitându-se la ea. Și nici ea nu-și întoarse obrazul în pernă, ci privi fix în sus.

Îndrăzneala de a lăsa pe cineva, chiar așa cum era, persoana cea mai iubită, să aibă acces direct la sufletul deschis al cuiva intensifică fiecare mișcare.

Ochii verzi îi înghițiră pe cei cenușii. Griul se contopi cu verdele.

– O, Rach...

– Iubitul meu...

Cu ochii deschiși, terminară amândoi deodată, contopindu-și sufletele.

epilog

– Nu știu ce se întâmplă cu mine. Pur și simplu am senzația că nu mă pot hotărî odată.

Rachel își mușcă buza de jos, ca o întruchipare perfectă a femeii nehotărâte, dacă nu ar fi fost sclipirea vag diabolică din ochii ei.

– Ai avut dreptate, Ethan. Ar fi trebuit să te ascult. Canapeaua se potrivea într-adevăr mai bine lângă fereastră.

Ethan schimbă atunci o privire suferindă cu frate-său mai mare.

– Hai să o mutăm înapoi la fereastră, Cal.

Gabe urmărea din ușă, foarte amuzat cum cei doi frați ai lui ridicară canapeaua grea și o mișcară până ce ajunse din nou sub fereastra din față a cabanei. Îi plăcea să o vadă pe Rachel torturându-i pe frații lui. Ea îl pusese pe Ethan să-i ducă și să-i aducă tot felul de chestii, iar când venea în vizită Cal, părea cuprinsă brusc de nevoia de a rearanja toată mobila cea nouă pe care o cumpăraseră pentru casă.

Cel mai mult era încă pornită pe Cal, așa că, deși el venea mai rar, avea parte de tratamentul cel mai dur. Îl păcălise să se ducă la școală cu Chip toamna trecută ca proiect al lui și îl făcuse să semneze o tonă de autografe pentru fiecare puști pe care îl cunoscuse. Îi plăcea în continuare să economisească bani, așa că îl convinsese să le ofere îngrijire medicală gratuită lui Chip și celorlalți copii pe care îi aveau ea și Gabe, tuturor copiilor lui Ethan și Kristy și ei înseși, câtă vreme nu trebuia să-și scoată hainele să o consulte. Iar Cal avusese tupeul să se certe cu ea în legătură cu această ultimă parte.

Indiferent ce le cerea Rachel fraţilor lui, Gabe făcea pe prostul, ca şi cum nu ştia ce se petrece. Ceea ce îi scotea din minţi pe ei, dar nu se plângeau niciodată, fiindcă se simţeau în continuare vinovaţi pentru cât de rău se purtaseră cu ea. Ca să-şi ispăşească vina, făceau exact ce le cerea ea, iar ca răsplată pentru asta, ea le cerea din ce în ce mai mult.

Chiar în dimineaţa aceasta, Gabe întrebase cât mai avea de gând să o ţină aşa, iar ea îi răspunsese că mai putea trage de ei încă vreo şase luni, dar el se îndoia. Femeia nu era cu adevărat rea, iar fraţii lui puteau fi nişte fiinţe absolut fermecătoare când îşi puneau în minte. De mult timp deja de-acum, ea o făcea mai degrabă ca să facă mişto de ei, decât ca să se răzbune cu adevărat.

Cal termină poziţionarea canapelei la capătul său şi-i aruncă o privire iritată lui Gabe.

– Mai spune-mi o dată, Rach. De ce nu te poate ajuta plăvanul acela leneş cu care te-ai măritat să muţi mobila?

Rachel se apleca să-l mângâie pe Sforăilă, motanul lor alb.

– Acum, Cal, tu ştii foarte bine că Gabe are spatele sensibil. Nu cred că ar fi înţelept din partea lui să-şi agraveze starea.

Cal mormăi ceva printre dinţi care semăna cu „spatele sensibil, pe dracu'".

Rachel se prefăcu că nu auzise nimic, în timp ce Gabe încercă să-şi sprijine soţia iubită comportându-se ca cineva care avea *într-adevăr* spatele sensibil.

Se lipi de tocul uşii dându-şi seama că, după un an de căsnicie, nu începuse nici pe departe să se sature s-o privească. Pentru grătarul la care mergeau în acea zi, purta pantaloni scurţi şi o bluză de mătase pentru gravide, ambele de culoarea albăstrelelor ce ieşeau primăvara în faţa cabanei. O pereche de cercei cu diamante mici atârnate de nişte cercei rotunzi şi discreţi de aur sclipeau printre buclele ei arămii care erau acum tunse mai

scurt, dar în continuare ușor ciufulite, așa cum îi plăceau lui. El îi cumpărase cercei cu diamante mai mari, dar ea îl pusese să-i schimbe, spunând că mărimea aceasta îi convenea de minune.

Iar ceea ce îi plăcea cel mai mult astăzi la înfățișarea ei – de altfel, ca în majoritatea zilelor – era ceea ce avea în picioare, o pereche fină de sandale argintii cu un mic toc ortopedic. El iubea sandalele alea. Iubea toate încălțările pe care le cumpăra pentru ea.

– Cal, fotoliul acela... nu-mi place că trebuie să te rog, dar ești mereu atât de drăguț când e vorba să mă ajuți. Vrei să îl muți ceva mai aproape de șemineu?

– Sigur, nu e problemă.

Gabe aproape că-l putea auzi pe Cal scrâșnind din dinți în timp ce căra fotoliul prin cameră.

– Perfect, îi zâmbi Rachel.

Cal se uită la ea plin de speranță.

– Chiar?

– Nu, ai dreptate. Nu e perfect deloc. Poate canapeaua?

În acel moment se auzi izbindu-se ușa din spate, și Jane trecu ca o săgeată pe lângă ei în drum spre baie. Cal aruncă o privire la ceas și oftă.

– Exact la timp.

– Trei femei gravide și o singură baie.

Ethan clătină din cap.

– Nu e o priveliște prea plăcută. Sper că se va termina curând construcția camerelor suplimentare pe care le adaugi la cabană, Gabe.

– Ar trebui să fie gata înainte să vină iarna.

La fel ca tot restul lumii, părinții lui se îndrăgostiseră de Rachel în momentul în care se cunoscuseră și maică-sa le oferise cabana drept cadou de nuntă. Și chiar dacă aveau bani să cumpere o casă mult mai luxoasă, amândurora le plăcea mult să locuiască în vârful Heartache Mountain și nici măcar nu se gândiseră la o posibilă mutare. Aveau nevoie de mai mult spațiu, totuși, așa că se apucaseră să construiască o clădire adiacentă

cu etaj în spate care să se potrivească perfect cu înfățișarea rustică a cabanei, dar să le și ofere spațiul de care aveau nevoie.

În ciuda mizeriei pe care o făcuse șantierul, Rachel dorise să facă un grătar pentru a sărbători împreună cu familia adopția formală a lui Chip de către Gabe. Pentru toată lumea, evenimentul era foarte important, în afară de Chip și de Gabe. Ei se adoptaseră unul pe celălalt cu mai bine de un an în urmă, în noaptea în care Rachel fusese la închisoare.

– Măcar de data asta avem numai una dintre soții în perioada în care vomită, spuse Ethan.

– Mai știi când am fost toți aici în Ajunul Crăciunului, iar Rachel și Kristy vomitau amândouă.

Cal se cutremură.

– Nu cred că e ceva ce-ar putea uita vreodată vreunul dintre noi.

Ca să evite șantierul, își fixaseră zona de picnic lângă grădina lui Rachel care era acum plină de flori datorită tufișurilor de trandafiri pe care le plantaseră, și se auzi Kristy strigând prin fereastra laterală.

– Rachel, vino încoace! Trebuie să vezi noua ghidușie a lui Rosie.

– Vin imediat!

Îl bătu pe spate pe Cal.

– Putem termina asta mai încolo.

Motanul o urmă, în timp ce Rachel se îndrepta legănându-se către ușă. Rachel se lăsase ușor pe călcâie și pășea cu abdomenul proeminent înainte. Gabe simți un val de mândrie pur masculină și primitivă știind că el îi făcuse asta. Peste o lună bebelușul avea să se nască și nici unul dintre ei nu mai putea aștepta.

În momentul în care Rachel se făcu nevăzută, Cal și Ethan se prăbușiră pe canapeaua pe care o tot mutaseră în patru locuri diferite. Gabe se milostivi de ei și le dădu câte o bere.

Pe urmă se puse și el în fotoliul despre care-și închipuia că o să trebuiască să-l ducă înapoi de unde fusese adus imediat ce plecau frații lui și ridică sticla.

– Pentru cei mai norocoși trei bărbați din lume.

Frații lui zâmbiră, și un timp nimeni nu spuse nimic, rămaseră doar acolo sorbindu-și berile și gândindu-se la cât erau de norocoși într-adevăr.

Cal terminase primul an la facultatea de medicină de la UNC, iar el și cu Jane se bucurau de traiul din Chapel Hill. Arhitecții terminaseră planurile de renovare care aveau să transforme mausoleul într-o clădire modernă și spațioasă. Avea să devină reședința lor permanentă când Cal își termina rezidențiatul și se întorcea să lucreze la cabinetul tatălui lor.

Ethan părea că își găsise în sfârșit liniștea în rolul său de pastor, deși se plângea tot timpul de șirul interminabil de secretare de la biserică pe care le tot schimbase în încercarea zadarnică de a o înlocui pe Kristy care refuzase să-și lase slujba de educatoare de la grădiniță ca să revină să lucreze pentru el. Iar Rachel...

Chip intră impetuos, urmat de Sammy, labradorul lui negru de un an. Sammy se repezi la Gabe, în timp ce Chip alergă la Cal.

– Rosie e ceva de groază.

– Ce-a mai făcut de data asta, prietene?

Cal îl îmbrățișă scurt pe fiul lui Gabe. Din spatele casei se auzea scârțâind roata din cușca hamsterului.

– Mi-a dărâmat cazemata imediat ce am construit-o.

– Nu trebuie să suporți asta, spuse Cal. Spune-i *nu*. Sau construiește-ți cazemata în față, mai departe, unde să nu poată ajunge ea.

Chip îl privi cu reproș.

– Mă ajuta, să știi, și nu a făcut-o intenționat!

Cal își dădu ochii peste cap.

– În una din zilele astea tu și cu unchiu-tău Cal o să trebuiască să aveți o discuție despre cum trebuie să procedezi cu femeile.

Chip se apropie de Gabe, se cățără în brațele lui și rămase acolo, pe genunchi. Acum, la șase ani, începuse să se înalțe și curând picioarele aveau să-i atingă podeaua, dar tot îi plăcea să stea în poala lui Gabe. Labradorul iubit al lui Chip se prăbuși pe piciorul lui Gabe.

– Știi ce cred că o să se întâmple, tată?

Gabe îl sărută pe creștet.

– Ce, fiule?

Chip oftă resemnat.

– Cred că atunci când eu și Rosie o să creștem, probabil o să ne căsătorim, exact așa cum ai făcut tu cu mama.

Bărbații nu râseră la previziunea lui solemnă. Cu toții ajunseră să respecte legătura misterioasă ce se formase între cei doi copii, chiar dacă nici unul dintre ei nu părea să o înțeleagă cu adevărat.

– Uneori un bărbat trebuie să facă ceea ce trebuie să facă, spuse Cal.

Chip încuviință din cap.

– Exact la asta mă gândeam și eu.

Atunci izbucniră cu toții în râs.

Din curtea laterală se auzi un strigăt de-al lui Rosie. Sammy ridică capul de pe piciorul lui Gabe, iar Chip oftă.

– Ar trebui să plec. Îi are la degetul mic pe bunica și pe bunicul.

Bărbații așteptară până ce Chip și câinele dispărură, apoi își zâmbiră. Cal clătină din cap.

– Băiatul acela e ciudat de-a dreptul. Are șase ani și e matur de zici c-are treizeci.

Ethan zâmbi.

– Eu sper doar că cei trei nou-născuți vor ieși exact la fel de grozavi ca ăștia doi.

Gabe se uită pe geamul din spate. Shadow, o corcitură de collie pe care îl adoptase cu câteva luni în urmă, stătea răbdător întins pe pământ și o lăsase pe Rosie să se cațăre pe el. Chip se apropie de părinții lui Gabe.

Bunicul Bonner îi pipăi mușchii de la brațe în timp ce bunica se întinse ca să-i ciufulească părul.

Gabe se bucura să-i aibă pe părinții lui cu el acum, întorși din America de Sud, nu numai pentru sine, ci mai ales pentru Chip. Familia Bonner în ansamblul ei se atașase de băiețelul lui, la fel ca și de mama acestuia. Acum Chip avea prieteni și îi mergea foarte bine cu grădinița. Gabe era foarte mândru de el.

Jane, arătând destul de înfloritoare în ciuda tonului ușor verzui al feței, se întoarse prin sufragerie.

Tasha, o pisică mai bătrână pe care Gabe o salvase de la adăpost, o urmă legănându-se. Jane se apropia de sfârșitul celei de a doua luni de sarcină și era incredibil de fericită tot timpul, mai puțin când vomita în baie.

Cal dădu să se ridice, dar ea îi făcu semn să stea jos.

– Sunt bine. Vorbește cu frații tăi!

Schimbară zâmbete, iar Cal o bătu ușor pe fund.

Gabe se gândi cât de tare îi plăcea și lui asta. Nu să o bată pe fund pe Jane, desigur, ci pe Rachel. Să poți să pui mâna pe un fund de femeie oricând aveai chef era unul dintre marile avantaje ale căsătoriei, deși nimeni nu îți spunea asta vreodată.

– Am vorbit ieri cu Carol Dennis, spuse Ethan.

Gabe și Cal schimbară priviri încruntate. Amintirea zilei în care Bobby Dennis pusese în pericol viața copiilor lor era ceva ce nu aveau să uite vreodată. Și nici Ethan sau Kristy. Își făceau încă procese de conștiință pentru faptul că lăsaseră copiii singuri în mașină, chiar dacă nimeni nu îi învinovățise pentru asta. Fusese nevoie de șase luni ca Bobby să-și revină de pe urma rănilor suferite, dar accidentul de mașină se dovedise a fi exact cel mai bun lucru care-ar fi putut să se întâmple pentru puști. Nu mai pusese gura pe droguri și nici pe alcool un an întreg, iar el și Carol intraseră în programul de terapie de care aveau atâta nevoie.

Gabe se gândea că relația dintre ei avea să fie dificilă și de-acum înainte, dar, potrivit lui Ethan, măcar acum

comunicau unul cu celălalt. În plus, Bobby încetase să o mai blameze pe Rachel pentru problemele lui, ceea ce era o chestie bună, fiindcă dacă Gabe ar fi fost de părere că puștiul reprezenta o amenințare pentru ea, l-ar fi gonit din oraș cu sau fără terapie.

– Carol spunea că Bobby intenționează să meargă la colegiu în august. Și că a terminat liceul cu niște note decente.

Cal clătină din cap.

– Eu tot nu pot să cred că Rachel a fost de atâtea ori să-l vadă la spital. Femeia asta are mai multă inimă decât minte. Știi ce se spune despre asta, nu? Că dacă Rachel nu ar fi fost să-l viziteze, nu ar fi...

Gabe gemu.

– Nu mai continua!

– Ceea ce mi-a adus aminte de ceva.

Ethan aruncă o privire pe fereastră la Kristy care ținea mânuța lui Rosie lipită de burta ei ca să poată simți mișcările bebelușului. Zâmbi, apoi își îndreptă din nou atenția spre discuția aflată în desfășurare.

– O să am nevoie de ceva ajutor din partea voastră cu Rachel. Brenda Meers nu prea dă semne să-și revină după pneumonia gravă pe care a avut-o, și aș vrea să o viziteze Rachel.

– O luăm de la început.

Cal își întinse picioarele făcând o față amuzată.

Gabe crezuse că se înțelesese o dată pentru totdeauna cu Ethan în privința asta, așa că se uită la frate-său cu exasperare.

– Eth, ți-am spus ultima oară că nu mă mai bag în chestia asta. Tu ești pastorul lui Rachel și va trebui să vorbești singur cu ea.

Bărbații sorbiră din bere și se gândiră cât de greu avea sa fie chestia asta.

– Cât crezi că o să mai continue să se împotrivească evidenței? întrebă Cal în cele din urmă.

– Eu i-aș mai da vreo patruzeci de ani.

Ethan ridică mâna.

– Eu nu sunt personajul negativ aici. Nu știu dacă ea cu adevărat vindecă oameni sau nu, dar faptul concret este că foarte mulți dintre cei grav bolnavi par să se simtă mai bine după ce merge ea și stă cu ei un timp.

Și animalele rănite se simțeau mai bine. Gabe inventa tot timpul câte o scuză ca să o facă pe ea să se ocupe puțin de unul sau altul aflat sub tratamentul lui. Nu pricepea cum se întâmpla asta. Știa numai că păreau să se însănătoșească mult mai repede după ce le atingea ea.

– Pur și simplu are darul vindecării, chiar dacă nu acceptă asta.

Cum Cal nu era singurul care trebuise să aibă de-a face cu Rachel, acesta continua să îi privească amuzat.

– Nimeni din orașul acesta nu mai are vreo vorbă rea de spus despre Rachel de când cu miracolul ce s-a petrecut cu Emily. Iar când Bobby Dennis și-a revenit în urma problemei la coloană când medicii spuneau că va rămâne paralizat...

– Oamenii o iubesc, spuse Ethan. Ceea ce e ironic. G. Dwayne le spunea tuturor că poate vindeca prin credință, deși nu putea. Rachel insistă că nu poate, dar de fapt ea chiar are puteri paranormale.

– Asta nu avem de unde să știm sigur, spuse Gabe. Ar putea fi un lung șir de coincidențe. Fă ce-ai făcut și până acum, Eth. Spune-i lui Rachel că Brenda e bolnavă și că ar avea nevoie de cineva care să-i ridice moralul. Câtă vreme nu spui nimic despre calitățile ei de vindecătoare, știi că nu o să te refuze.

– Și nu a început să bănuiască ceva de vreme ce o tot trimit la un bolnav sau la altul?

– E atât de prinsă de activitățile pe care le face cu Chip, de renovarea cabanei, de bebelușul care este pe drum, de cursurile ei și de planurile pe care le face cu banii pe care i-a obținut din vânzarea diamantelor lui G. Dwayne, că nu cred că are timp să devină suspicioasă.

Era foarte prinsă şi de activităţile pe care le făcea cu el, dar Gabe nu menţionă asta, fiindcă nu voia să se laude în faţa fraţilor lui. Nu că Ethan şi Cal nu ar fi avut şi ei suficiente motive de laudă.

Lui Rachel îi plăceau mult cursurile de contabilitate pe care le urma la colegiul comunitar din localitate, deşi pretindea că le face numai fiindcă el se pricepea atât de puţin la gestionarea banilor. Dacă rămânea pe seama lui chestia asta, era clar, spunea ea, că aveau să ajungă într-un azil de săraci.

Doar ca să o enerveze el îi subliniase că nu ar fi avut de ce să-şi mai facă griji vreodată că va ajunge la azilul de săraci dacă păstra măcar ceva din averea lui G. Dwayne în loc să o folosească pentru acte de caritate după ce îi plătise datoriile, dar ea nici nu-l băgase în seamă. Ea şi cu Ethan lucrau împreună ca să înfiinţeze o fundaţie de stat care să le ajute pe mamele singure să se pună pe picioare, oferind centre de îngrijire pentru copii în timpul zilei, când ele se duceau să facă cursuri sau să-şi caute ori să-şi înceapă noile slujbe. Rachel îşi găsise exact cariera perfectă în sensul acesta. În plus, mai şi ajutase comunitatea înfiinţând un grup care să se ocupe de Pride of Carolina pe baze nonprofit. Cinematograful în aer liber devenise cel mai popular loc din oraş în weekendurile de vară.

– E atât de greu de crezut... În urmă cu numai un an, toată lumea din Salvation o ura de moarte. Acum este eroina locului.

Cal vorbi cu multă mândrie, având în vedere că el însuşi fusese unul dintre cei care o persecutaseră cel mai rău.

Rachel îl avea pe Sforăilă în braţe când băgă capul pe după uşa de plasă.

– Ne e cam foame tuturor, Gabe. Ce zici să dăm drumul la grătar?

Bărbații ieșiră imediat în curtea din spate unde părinții lor stăteau pe o pătură veche întinsă pe iarbă cu Rosie între ei și câinii în apropiere.

Ethan se duse la Kristy, care se strânse lângă el. Cal o îmbrățișă pe Jane și o mângâie pe burtă ca să i-o liniștească parcă.

Gabe rămase pur și simplu în loc, încercând parcă să-și întipărească în minte imaginea tuturor acestor oameni pe care îi iubea atât de mult, prinși la un loc, în scena aceasta idilică.

Rachel puse o grămadă de farfurii de plastic pe masa de picnic și privi în sus spre el. El îi zâmbi, și ea îi zâmbi înapoi, cu același gând în minte.

„Te iubesc, Gabe."

„Te iubesc, Rach."

Chip se aruncă înainte. Gabe știa ce vrea, așa că își desfăcu brațele. O clipă mai târziu, Chip era pe umerii lui, cu mâinile împreunate pe deasupra frunții tatălui său și cu picioarele bălăngănindu-i-se peste piept.

Rachel începu să plângă.

I se întâmpla să facă asta uneori, la reuniunile de familie, când fericirea ei devenea prea intensă, prea greu de suportat. Cu toții erau obișnuiți cu asta. Ba chiar le plăcea să o tachineze în legătură cu asta. Și aveau să o facă și azi. Curând... Poate că după prânz...

Dar acum, pentru moment, Cal simți nevoia să-și dreagă glasul. Jane își trase nasul. Ethan tuși ușor. Kristy își șterse ochii. Mama lui îi întinse un șervețel tatălui.

Lui Gabe îi crescu inima. Viața era frumoasă pe Heartache Mountain.

Lăsă capul pe spate și izbucni într-un râs voios.

mulţumiri

Le mulţumesc din toată inima următoarelor persoane pentru ajutorul pe care mi l-au dat la scrierea acestei cărţi: dr. Margaret Watson, medic veterinar şi autoare de romane de dragoste, care mi-a permis să o întrerup în mod repetat din timpul dedicat scrisului ca să îi pun tot felul de întrebări; Jimmie Morel (de asemenea cunoscut ca şi Lindsay Longford) şi Jill Barnett pentru criticile lor constructive; şi John Roscich, care încă o dată le-a dat o mână de ajutor personajelor mele cu asistenţă de natură juridică (Lor să le trimiţi nota de plată, te rog! Nu mie.) Un mulţumesc mare de tot tuturor celor de la Avon Books, şi mai ales lui Carrie Feron, pentru sprijinul acordat. Sunt mândră să fac parte din familia Avon.

Fără un ban în buzunar, fără slujbă, cu mașina stricată și un copil de cinci ani de care trebuie să aibă grijă, poate că oricui viața i s-ar fi părut imposibil de grea. Și totuși... Rachel Stone, o văduvă hotărâtă cu un caracter puternic, a învățat că trebuie să lupte, în ciuda trecutului său scandalos și a orașului în care a avut curajul să se întoarcă, deși este conștientă că toată lumea o urăște.

Rămas cu inima frântă după ce soția și fiul său au fost uciși într-un accident stupid, și fără meseria de medic veterinar pe care nu mai are nici un imbold să o practice, cu o afacere pe care o detestă și o familie care îl tratează ca pe un infirm, Gabe Bonner doarme cu pistolul pe noptieră, așteptând momentul în care va putea face gestul final. Nu vrea decât să fie lăsat în pace de toată lumea și cu atât mai mult de femeia frumoasă și neînfricată, cu limbă ascuțită și atitudine, care apare de nicăieri să-i invadeze proprietatea și viața.

Între bărbatul care a uitat ce înseamnă tandrețea și femeia care nu mai are nimic de pierdut nu poate exista decât o relație cu scântei. Însă cei doi vor porni împreună într-o călătorie de vindecare și regăsire către un loc unde, prin puterea magică a iubirii, vor afla că unele visuri chiar se împlinesc.

Susan Elizabeth Phillips a scris 23 de romane traduse în 30 de limbi și apărute pe lista de bestselleruri din *New York Times*, *Publisher's Weekly* și *USA Today*. A primit 4 premii RITA pentru „Cel mai bun roman", precum și Premiul pentru întreaga activitate din partea *Romantic Times*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2369-0

